

Hoofdstuk 23 – Wat is het Heiligdom?

De tekst van Daniël 8:14, „*Twee duizend driehonderd avonden en morgens; dan zal het heiligdom in rechte staat hersteld worden*”, was zowel de grondslag als de belangrijkste pijler van het Adventisme. Iedereen die geloofde in de spoedige wederkomst van Christus kende deze Bijbeltekst. Deze profetie was het wachtwoord van duizenden gelovigen. Iedereen was ervan overtuigd dat „*de zalige hoop*” afhing van de gebeurtenissen die in dit vers worden voorzgd. Het was bewezen dat deze profetische dagen eindigden in de herfst van 1844. De adventisten geloofden zoals de andere christenen toen ook dat de aarde, of een deel daarvan, het heiligdom was en ze waren van mening dat „*het in rechte staat herstellen van het heiligdom*” betrekking had op de reiniging van de aarde door vuur op de laatste, grote dag, bij Christus' wederkomst. Door deze gedachtegang waren ze tot de conclusie gekomen dat Christus in 1844 zou terugkeren. [409.1]

Maar Christus kwam niet terug op het vastgestelde tijdstip. De gelovigen wisten dat Gods Woord onfeilbaar is. Er moest dus iets mis zijn met hun uitleg van de profetie. Maar wat? Velen hadden onmiddellijk een oplossing. Ze beweerden zo maar dat de 2300 avonden en morgens niet in 1844 eindigden. Ze konden daar geen gegronde redenen voor geven. Het enige argument dat ze naar voren brachten was dat Christus niet was gekomen op het tijdstip dat men Hem verwachtte. Ze verklaarden dat als de profetische dagen inderdaad in 1844 eindigden, Christus wel teruggekeerd zou zijn om het heiligdom „*in rechte staat te herstellen*” door de reiniging van de aarde met vuur. Aangezien Hij niet was teruggekeerd, konden de 2300 avonden en morgens dus ook niet geëindigd zijn. [409.2]

Als men deze conclusie aanvaardde, tornde men ook aan de vroegere berekening van de profetische periodes. Men ging er immers van uit dat de 2300 avonden en morgens begonnen op het ogenblik dat het bevel van Artaxerxes (Arthasasta) om Jeruzalem te herstellen en te herbouwen van kracht werd, namelijk in de herfst van het jaar 457 v. Chr. Als men dit uitgangspunt aannam, was er een volmaakte harmonie in de interpretatie van alle gebeurtenissen die waren voorzgd in de beschrijving van die periode in Daniël 9:25-27. Negenenzestig weken, de eerste 483 jaar van de lange periode van 2300 jaren, zouden reiken tot aan de komst van de Messias, de Gezalfde. Christus' doop en Zijn zalving door de Heilige Geest in het jaar 27 na Chr. kloppen volkomen met deze berekening. In de helft van de zeventigste week zou de Gezalfde worden uitgeroeid. Drieënhalf jaar na Zijn doop, in de lente van het jaar 31 na Chr., werd Christus gekruisigd. De zeventig weken - of 490 jaren - waren in het bijzonder voor de Joden „*bepaald*”. Bij het verstrijken van deze periode in het jaar 34 na Chr. bezegelde het volk zijn verwerping van Christus door de vervolging van Zijn discipelen en richtten de apostelen zich tot de heidenen. Daar de eerste 490 jaar van de 2300 waren verstreken, bleven er nog 1810 jaar over. Als men 1810 telt bij 34 na Chr. komt men in het jaar 1844. De engel had gezegd: „*Dan zal het heiligdom in rechte staat hersteld worden*”. Alle voorgaande details van de profetie waren onbetwistbaar op het vastgestelde tijdstip in vervulling gegaan. [410.1]

Alles klopte volgens deze berekening, behalve dat er in 1844 geen aanwijsbare gebeurtenis was die beantwoordde aan „*het in rechte staat herstellen van het heiligdom*”. Als men ontkende dat de profetische dagen in dat jaar eindigden, zette men de hele uitleg op de helling en moest men stellingen opgeven die waren bewezen door de onmiskenbare vervulling van de profetie. [410.2]

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Maar God had de leiding van de Adventbeweging in handen. Hij had Zijn kracht en heerlijkheid in het werk geopenbaard en zou niet toelaten dat het in duisternis en teleurstelling eindigde of werd gebrandmerkt als een valse, fanatieke rage. Hij zou Zijn Woord niet ten prooi laten aan twijfel en onzekerheid. Hoewel velen hun vroegere berekening van de profetische tijdperken lieten vallen en vonden dat een beweging die daarop gebaseerd was het onmogelijk bij het rechte eind kon hebben, waren anderen niet bereid hun geloof en hun ervaringen op te geven, omdat ze volgens hen op de Schrift en op het getuigenis van Gods Geest waren gegrondvest. Zij geloofden dat ze de juiste beginselen hadden gevolgd bij hun onderzoek en uitleg van de profetieën en dat het hun plicht was vast te houden aan de Waarheden die zij al hadden gevonden en de Bijbel verder moesten onderzoeken. Na ernstig gebed gingen zij hun standpunten na en onderzochten de Schrift om hun vergissing te ontdekken. Daar zij geen vergissing konden vinden in hun berekening van de profetische periodes, besloten ze het onderwerp van het heiligdom grondiger te onderzoeken. [410.3]

Bij hun onderzoek kwamen ze tot de vaststelling dat er in de Bijbel geen enkel bewijs te vinden was voor het algemeen aanvaarde standpunt dat de aarde het heiligdom is. Ze vonden in de Bijbel wel een volledige uitleg over het heiligdom, zijn aard, zijn ligging en zijn diensten. De uitspraken van de Bijbelschrijvers waren zo duidelijk en zo uitvoerig dat het hele onderwerp boven elke twijfel verheven was. In de brief aan de Hebreëen zegt de apostel Paulus: „*Nu had ook wel het eerste (verbond) bepalingen voor de eredienst en een heiligdom voor deze wereld. Want er was een tent ingericht, de voorste, waarin de kandelaar en de tafel met de toonbroden stonden; deze werd het heilige genoemd; en achter het tweede voorhangsel was een tent, genaamd het Heilige der heiligen, met een gouden reukofferaltaar en de ark des verbonds, rondom met goud overtrokken, waarin zich bevonden een gouden kruik met het manna, de staf van Aäron, die gebloeid had, en de tafelen des verbonds; daarboven waren de cherubs der heerlijkheid, die het verzoendeksel overschaduwden*” (Hebreeën 9:1-5). [411.1]

Het heiligdom waarover Paulus hier schrijft, is de tabernakel die op Gods bevel door Mozes werd gebouwd als de woonplaats van de Allerhoogste op aarde. „*En zij zullen Mij een heiligdom maken, en Ik zal in hun midden wonen.*” (Exodus 25:8), was de opdracht die aan Mozes werd gegeven toen hij op de berg was met God. De Israëlieten trokken door de woestijn en de tabernakel werd zo gebouwd dat hij van de ene plaats naar de andere kon worden gedragen. Toch was het een prachtig bouwwerk. De wanden bestonden uit rechtopstaande planken, zwaar met goud overtrokken, met voetstukken van zilver. Het dak bestond uit een aantal tentkleden of dekkleden; de buitenste waren van dierenhuiden en de binnenste van fijn linnen met kunstig geweven cherubs. De tabernakel had een voorhof en twee afdelingen, het heilige en het Heilige der heiligen genoemd. Ze waren van elkaar gescheiden door een mooi en duur gordijn, het voorhangsel. De toegang tot het heilige werd ook afgesloten door zo'n voorhangsel. [411.2]

In het heilige was er aan de zuidkant een kandelaar met zeven armen die het heiligdom zowel overdag als 's nachts verlichtte. Aan de noordkant stond de tafel met de toonbroden en voor het voorhangsel dat het heilige van het Heilige der heiligen scheidde, stond het gouden reukofferaltaar, vanwaar de wierookwolk met de gebeden van Israël dagelijks naar God opsteeg. [412.1]

De Grote Strijd tussen Christus en satan

In het Heilige der heiligen stond de ark, een kist van kostbaar hout, met goud overtrokken. Daarin lagen de twee stenen tafelen waarop God de wet van de Tien Geboden had geschreven. Op de ark lag het verzoendeksel, een prachtig staaltje van vakmanschap, overdekt door twee cherubs, een aan elk eind en gemaakt van massief goud. In dit deel openbaarde de tegenwoordigheid Gods Zich in de wolk der heerlijkheid tussen de cherubs. [412.2]

Nadat de Hebreëen zich in Kanaän hadden gevestigd, werd de tabernakel vervangen door de tempel van Salomo, waarin dezelfde verhoudingen waren behouden. De tempel was op dezelfde manier ingericht, maar kon niet verplaatst worden en was ook groter. Het heiligdom heeft in deze vorm bestaan tot 70 na Chr., behalve toen het in puin lag in Daniëls tijd. In het jaar 70 werd de tempel door de Romeinen verwoest. [412.3]

Dit is het enige heiligdom dat ooit op aarde heeft bestaan en waarvan de Bijbel gewag maakt. Dit heiligdom noemde Paulus „*het heiligdom van het eerste verbond*”. Maar is er dan geen heiligdom in het nieuwe verbond? [412.4]

Toen de gelovigen die „naar de waarheid speurden” de brief aan de Hebreëen nog eens nader onderzochten, ontdekten zij dat er nog een ander heiligdom, „*het heiligdom van het nieuwe verbond*”, is. Deze Waarheid ligt besloten in de hierboven aangehaalde woorden van Paulus: „*Nu had ook wel het eerste (verbond) bepalingen voor de eredienst en een heiligdom voor deze wereld*”. Het gebruik van het woord „*ook*” wijst erop dat Paulus al vroeger over dat heiligdom had gesproken. Toen ze terugkeerden naar het begin van het vorige hoofdstuk lazen zij: „*De hoofdzaak van ons onderwerp is, dat wij zulk een Hogepriester hebben, Die gezeten is ter rechterzijde van de troon der majesteit in de hemelen, de dienst verrichtende in het heiligdom, in de ware tabernakel, die de Heere opgericht heeft, en niet een mens.*” (Hebreëen 8:1-2). [413.1]

Deze verzen tonen aan dat er een heiligdom van het nieuwe verbond is. Het heiligdom van het eerste verbond was door de mens opgericht. Het was door Mozes gebouwd. Dat van het nieuwe verbond heeft God opgericht „*en niet een mens*”. In het eerste heiligdom vervulden menselijke priesters de dienst; in het hemelse Heiligdom verricht Christus, onze Hogepriester, de dienst ter rechterzijde van God. Het ene heiligdom was op aarde, het andere is in de hemel. [413.2]

Voorts was de tabernakel door Mozes gebouwd aan de hand van een voorbeeld. God had hem opgedragen: „*Gij zult het maken overeenkomstig alles wat Ik u toon, het model van de tabernakel en het model met al zijn gerei.*” Mozes had ook het bevel ontvangen: „*Zie nu toe, dat gij alles maakt naar het model dat u daarvan op de berg getoond is.*” (Exodus 25:9,40). En Paulus zegt: „*Dit (de eerste tabernakel) was een zinnebeeld voor de tegenwoordige tijd, in zoverre gaven en offers gebracht werden.*” Hij zegt dat zijn heilige plaatsen „*afbeeldingen van de hemelse dingen*” waren, dat de priesters, die gaven offerden volgens de wet, de dienst verrichtten „*bij een afbeelding en schaduw van het hemelse*” en dat „*Christus niet is binnengegaan in een heiligdom met handen gemaakt, een afbeelding van het ware, maar in de hemel zelf, om thans, ons ten goede, voor het aangezicht Gods te verschijnen.*” (Hebreëen 9:9, 23; 8:5; 9:24). [413.3]

Het Heiligdom in de hemel, waar Christus de dienst voor ons verricht, is het model van het heiligdom dat Mozes oprichtte. God heeft de bouwmeesters van het aardse heiligdom door Zijn Geest geleid. De kunstzin die bij de bouw daarvan aan de dag is gelegd, getuigt van Goddelijke wijsheid. De wanden waren als massief goud en

De Grote Strijd tussen Christus en satan

weerkaatsten het licht van de gouden zevenarmige kandelaar in alle richtingen. De tafel met de toonbroden en het reukofferaltaar blonken als gepolijst goud. Het prachtige kleed van het dak met kunstig geweven afbeeldingen van cherubs in blauwpurper, roodpurper en scharlaken maakten het geheel nog mooier. En achter het tweede voorhangsel was de heilige wolk der heerlijkheid, waarvoor niemand, behalve de hogepriester, kon komen zonder gedood te worden. [414.1]

De ongeëvenaarde schoonheid van de tabernakel in de woestijn moest de mens een idee geven van de heerlijkheid van het hemelse Heiligdom, waar Christus, Die ons is voorgedaan, de dienst voor ons verricht voor Gods genadetroon. Het is de woonplaats van de Koning der koningen, waar „*duizendmaal duizenden Hem dienen en tienduizend maal tienduizenden vóór Hem staan.*” (Daniël 7:10). Dit Heiligdom is vervuld van de heerlijkheid van de eeuwige troon. De serafs, zijn schitterende wachters, bedekken hun gezicht in aanbidding. Het mooiste gebouw ooit door mensenhanden gemaakt was maar een zwakke afschaduwing van zijn grootsheid en heerlijkheid. En toch kon men uit het aardse heiligdom en zijn diensten belangrijke lessen leren over het hemelse Heiligdom en het belangrijke werk dat daar volbracht wordt voor de verlossing van de mens. [414.2]

De twee afdelingen van het heiligdom op deze aarde zijn een afbeelding van het heilige en het Heilige der heiligen in de hemel. Toen de apostel Johannes in een visioen in de tempel van God in de hemel mocht kijken, zag hij „*zeven vurige fakkels branden voor de troon.*” (Openbaring 4:5). Hij zag een engel „*met een gouden wierookvat bij het altaar staan, en hem werd veel reukwerk geschonken om het te geven, met de gebeden van alle heiligen, op het gouden altaar voor de troon.*” (Openbaring 8:3). De profeet mocht een blik werpen in het eerste vertrek van het Heiligdom in de hemel en zag daar „*zeven vurige fakkels*” branden en „*het gouden altaar*”, die in het heiligdom op aarde werden voorgesteld door de kandelaar en het reukaltaar. En weer „*ging de tempel open*” (Openbaring 11:19). en hij zag door het voorhangsel in het Heilige der heiligen. Daar zag hij „*de ark van Zijn verbond*”, die op aarde was afgebeeld door de ark die Mozes had gemaakt voor de twee stenen tafelen. [414.3]

De gelovigen die dit onderwerp bestudeerden, vonden het onweerlegbare bewijs dat er ook een Heiligdom in de hemel is. Mozes had het heiligdom op aarde gemaakt aan de hand van een voorbeeld dat hem getoond was. Paulus verklaart dat dit voorbeeld het ware Heiligdom in de hemel is en Johannes zegt dat hij het in de hemel heeft gezien. [415.1]

In het hemelse Heiligdom - Gods woonplaats - is Gods troon gevestigd op gerechtigheid en oordeel. In het Heilige der heiligen is Zijn wet, de rechtsnorm waarnaar de hele mensheid zal worden geoordeeld. Op de ark met de tafelen der wet ligt het verzoendeksel. Hier pleit Christus met Zijn bloed voor de zondaar. Hiermee wordt aangetoond dat rechtvaardigheid en genade in het Verlossingsplan samengaan. Deze eenheid kon alleen tot stand komen door de oneindige Wijsheid en de oneindige Kracht en vervult de ganse hemel met bewondering en eerbied. De cherubs van het heiligdom op aarde, die eerbiedig neerblikten op het verzoendeksel, stellen de belangstelling voor waarmee „*de hemelse heerscharen*” het verlossingswerk volgen. De engelen willen het geheimenis van de genade doorgronden. Ze willen begrijpen hoe God rechtvaardig kan zijn, terwijl Hij tegelijkertijd de zondaar die tot Hem komt vergiffenis schenkt en het contact met de gevallen mensheid herstelt. Ze willen inzicht hebben in de menswording van Christus waardoor talloze mensen van de ondergang

De Grote Strijd tussen Christus en satan

worden gered en bekleed worden met het smetteloze kleeft van Zijn gerechtigheid, zodat ze in contact kunnen treden met engelen die nooit hebben gezondigd en voor eeuwig in Gods tegenwoordigheid zullen zijn. [415.2]

Het werk van Christus als Middelaar voor de mens wordt in de mooie profetie van Zacharia, over Hem „*Wiens Naam is Spruit*”, duidelijk gemaakt. De profeet zegt: „*Hij zal de tempel des HEEREN bouwen en Hij zal met majesteit bekleed zijn en als Heerser zitten op Zijn (Vaders) troon; en Hij zal Priester zijn op Zijn troon; heilzaam overleg zal er tussen hen Beiden zijn.*” (Zacharia 6:12,13). [415.3]

„*Hij zal de tempel des HEEREN bouwen.*” Door Zijn offer en Middelaarschap is Christus zowel het Fundament als de Stichter van Gods gemeente. De apostel Paulus noemt Hem „*de Hoeksteen*”. „*In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Heere, in Wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest.*” (Efeziërs 2:20-22), zegt hij. [416.1]

„*Hij zal met majesteit bekleed zijn*”. De eer voor de verlossing van de gevallen mensheid komt Christus toe. In alle eeuwigheid zal het lied van de verlostten zijn: „*Hem, Die ons liefheeft en ons uit onze zonden verlost heeft door Zijn bloed (...)* *Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheden! Amen.*” (Openbaring 1:5-6). [416.2]

„*[Hij zal] als Heerser zitten op Zijn [Vaders] troon; en Hij zal Priester zijn op Zijn troon*”. Hij zit nog niet „*op de troon van Zijn heerlijkheid*”, want het Koninkrijk der heerlijkheid is nog niet opgericht. Pas wanneer Zijn werk als Middelaar is voltooid, zal Zijn Vader „*Hem de troon van Zijn vader David geven*”, „*en Zijn Koningschap zal geen einde nemen.*” (Lucas 1:32,33). Christus zit nu als Priester met de Vader op Zijn troon. (Openbaring 3:21). Op de troon met de Eeuwige, Die Zijn bestaan in Zichzelf vind, zit Degene, Die, „*onze ziekten op Zich heeft genomen, en onze smarten heeft gedragen*”, (Jesaja 53:4) Die „*in alle dingen op gelijke wijze (als wij) is verzocht geweest, doch zonder te zondigen*”, Die in staat is „*hun, die verzocht worden, te hulp te komen.*” (Hebreeëen 4:15, 2:18) „*En als iemand gezondigd heeft, wij hebben een voorspraak bij de Vader.*” (1 Johannes 2:1). Hij pleit voor ons met Zijn doorstoken en verbrijzeld lichaam en met Zijn onberispelijk leven. De doorboorde handen, de doorstoken zijde, de verminkte voeten pleiten voor de gevallen mens, voor wiens verlossing zo'n hoge prijs is betaald. [416.3]

„*Heilzaam overleg zal er tussen hen Beiden zijn*”. De liefde van de Vader, die even groot is als die van de Zoon, is de bron van de verlossing van de verloren mensheid. Voordat Jezus deze aarde verliet, zei Hij aan Zijn discipelen: „*Ik zeg u niet, dat Ik de Vader voor u vragen zal, want de Vader Zelf heeft u lief.*” (Johannes 16:26,27). „*God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende.*” (2 Korintiërs 5:19). In het hemelse Heiligdom „*zal er heilzaam overleg zijn tussen hen Beiden.*” „*Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.*” (Johannes 3:16). [416.4]

Op de vraag: „*Wat is het heiligdom?* Vinden we in de Schrift een duidelijk antwoord. In de Bijbel wordt de term „*heiligdom*” in de eerste plaats gebruikt voor de tabernakel die Mozes bouwde als een afbeelding van het Heiligdom in de hemel. In de tweede plaats wordt deze term gebruikt voor „*de ware Tabernakel*” in de hemel, waar het heiligdom op aarde naar verwees. Bij de dood van Christus kwam er een eind aan de schaduwdienst. De „*ware Tabernakel*” in de hemel is het Heiligdom van het nieuwe verbond. Aangezien de profetie van Daniël 8:14 in deze bedeling in vervulling

De Grote Strijd tussen Christus en satan

is gegaan, moet het Heiligdom waar in deze tekst over gesproken wordt het Heiligdom van het nieuwe verbond zijn. Aan het einde van de 2300 avonden en morgens in 1844 was er al eeuwenlang geen heiligdom meer op aarde. De profetie „*Twee duizend driehonderd avonden en morgens; dan zal het Heiligdom in rechte staat hersteld worden*”, verwees naar het Heiligdom in de hemel. [417.1]

(Alle vertalingen die in oude tijden zijn gemaakt van het boek Daniël geven in plaats van herstellen, reinigen. Zie b.v. de Septuaginta, Theodosius, Hieronymus. Zo ook de King James vertaling).

Maar de belangrijkste vraag moet nog worden beantwoord: Wat betekent „*het reinigen van het Heiligdom*” (Statenvertaling: “*dan zal het heiligdom gerechtvaardigd worden*”)? Dat er zo’n dienst was in het heiligdom op aarde, kunnen wij in het Oude Testament lezen. Maar moet er iets in de hemel gereinigd worden? Hebrreeën 9 zegt duidelijk dat zowel het aardse als het hemelse Heiligdom moeten worden gereinigd. „*En nagenoeg alles wordt volgens de wet met bloed gereinigd en zonder bloedstorting geschiedt er geen vergeving. Noodzakelijk moesten dus hiermede [het bloed van dieren] de afbeeldingen van de hemelse dingen gereinigd worden, maar de hemelse dingen zelf met betere offeranden dan deze*” (Hebrreeën 9:22,23), namelijk het kostbare bloed van Christus. [417.2]

Zowel in de zinnebeeldige dienst als in de ware dienst moest de reiniging met bloed geschieden; in de dienst hier op aarde met het bloed van dieren; in het Heiligdom in de hemel met het bloed van Christus. Paulus geeft de reden waarom deze reiniging met bloed moet geschieden: „*zonder bloedstorting geschiedt er geen vergeving*”. De zonden moeten dus uit het heiligdom worden verwijderd. Maar hoe kunnen er zonden in het heiligdom op aarde of in het hemelse Heiligdom zijn? Wij kunnen daar meer inzicht in krijgen als wij de zinnebeeldige dienst bestuderen, want de priesters van het Oude Testament „*verrichten slechts dienst bij een afbeelding en schaduw van het hemelse*” (Hebrreeën 8:5). [417.3]

Er waren twee verschillende diensten in het heiligdom op aarde; de priesters verrichtten dagelijks de dienst in het heilige, terwijl de hogepriester eenmaal per jaar een bijzondere verzoening tot stand bracht door zijn dienst in het Heilige der heiligen om het heiligdom te reinigen, Dag na dag brachten berouwvolle zondaren hun offers naar de ingang van de tabernakel, legden hun handen op de kop van het offerdier, beleden hun zonden en brachten zinnebeeldig hun eigen zonden over op het onschuldige offerdier. Daarna werd het dier geslacht. De apostel Paulus zegt: „*zonder bloedstorting geschiedt er geen vergeving*”. „*Want de ziel van het vlees is in het bloed.*” (Leviticus 17:11). De wet van God die overtreden was, eiste dat de zondaar moest sterven. Het bloed stelde het verbeurde leven van de zondaar voor. Zijn schuld werd door het offerdier gedragen. Het bloed werd door de priester in het heilige gebracht en voor het voorhangsel gesprenkeld. Achter dit voorhangsel was de ark met de wet, die de zondaar had overtreden. Door deze handeling werd de zonde, door het bloed, zinnebeeldig naar het heiligdom overgebracht. In sommige gevallen werd het bloed niet naar het heilige overgebracht, maar moest het vlees door de priester worden gegeten, zoals Mozes aan de zonen van Aäron had bevolen: „*Hij gaf u dit om de ongerechtigheid der vergadering weg te nemen*” (Leviticus 10:17). Beide handelingen stelden de overdracht van de zonde - van de zondaar naar het heiligdom - zinnebeeldig voor. [418.1]

Dit werk vond dag in, dag uit het hele jaar door plaats. Zo werden de zonden van Israël naar het heiligdom overgebracht en moest er een speciale dienst zijn om al

De Grote Strijd tussen Christus en satan

deze zonden uit het heiligdom weg te doen. God had het bevel gegeven dat er voor elk van de twee afdelingen verzoening moest worden gedaan. „*Zo zal hij verzoening doen over het heiligdom om de onreinheden der Israëlieten en om hun overtredingen in al hun zonden; aldus zal hij doen met de tent der samenkomst, die bij hen verblijf houdt te midden van hun onreinheden*”. Er moest ook verzoening worden gedaan voor het altaar om het „*te reinigen en heiligen van de onreinheden der Israëlieten*” (Leviticus 16:16,19). [418.2]

Eenmaal per jaar, op de Grote Verzoendag, ging de hogepriester in het Heilige der heiligen om het heiligdom te reinigen. De dienst die dan werd verricht, sloot de jaarlijkse cyclus van de bediening af. Op de Grote Verzoendag werden er twee bokken aan de ingang van de tabernakel gebracht en werd het lot over hen geworpen; „*een lot voor de HEERE, en een lot voor Azazel*” (vers 8). De bok waarop „*het lot voor de HEERE*” viel, moest als zondoffer voor het volk worden geslacht. De hogepriester moest zijn bloed in het Heilige der heiligen brengen, het op en voor het verzoendeksel sprenkelen. Het bloed moest ook op het reukofferaltaar, dat voor het voorhangsel stond, worden gesprenkeld. [419.1]

“*En Aäron zal zijn beide handen op de kop van de levende bok leggen en over hem al de ongerechtigheden der Israëlieten en al hun overtredingen in al hun zonden belijden; hij zal die op de kop van de bok leggen en die door iemand, die daarvoor gereed staat, naar de woestijn laten brengen. Zo zal de bok al hun ongerechtigheden op zich dragen naar een onvruchtbaar land.*” (vers 21,22). De zondebok kwam niet terug in de legerplaats van de Israëlieten en de man die hem had weggebracht moest zichzelf en zijn kleren met water wassen voordat hij naar de legerplaats terugkeerde. [419.2]

Deze inzetting moest de Israëlieten een idee geven van Gods heiligheid en van Zijn afkeer van de zonde. Ze moesten leren dat ze niet met de zonde in aanraking konden komen zonder zich te verontreinigen. Iedereen moest zich verootmoedigen terwijl het verzoeningswerk plaatsvond. De Israëlieten mochten niet werken en moesten de dag doorbrengen in plechtige verootmoediging voor God, met gebed, vasten en een grondig gewetensonderzoek. [419.3]

De zinnebeeldige dienst leert ons belangrijke Waarheden over de verzoening. Er was een Plaatsvervanger voor de zondaar, maar de zonde werd niet uitgedelgd door het bloed van het zondoffer. Er was voorzien in een middel om de zonde naar het heiligdom over te brengen. Door het offeren van bloed erkende de zondaar het gezag van de wet, beleed hij zijn schuld in het overtreden en drukte hij zijn verlangen uit om vergiffenis te krijgen op grond van zijn geloof in een Verlosser Die nog moest komen. Maar hij was nog niet volkomen vrijgesteld van de veroordeling door de wet. Op de Grote Verzoendag ging de hogepriester nadat hij het offer van de vergadering had aangenomen in het Heilige der heiligen met het bloed van het offerdier en sprenkelde het op het verzoendeksel, dat vlak boven de wet lag, om de eisen die de wet stelt, genoeg te doen. Daarna nam hij als middelaar de zonden op zich en droeg ze uit het heiligdom. Hij plaatste zijn handen op de kop van de zondebok, beleed al deze zonden over het dier en bracht door die handeling de zonden van hemzelf op de zondebok over. De bok nam de zonden mee naar de woestijn en pas dan waren ze voor altijd verwijderd. [420.1]

Dat waren de diensten die werden verricht „*als een afbeelding van de hemelse dingen*”. Wat zinnebeeldig geschiedde bij de diensten in het heiligdom op aarde, gebeurt in werkelijkheid bij de dienst in het hemelse Heiligdom. Na Zijn hemelvaart

De Grote Strijd tussen Christus en satan

begon Christus Zijn werk als onze Hogepriester. Paulus zegt: „*Christus is niet binnengegaan in een heiligdom met handen gemaakt, een afbeelding van het ware, maar in de hemel zelf, om thans, ons ten goede, voor het aangezicht Gods te verschijnen.*” (Hebreeën 9:24). [420.2]

De dagelijkse dienst van de priester in de eerste afdeling van het heiligdom „*binnen het voorhangsel*”, dat de ingang vormde tot het heilige, en het heilige scheidde van de voorhof, stelt de dienst voor die Christus na Zijn hemelvaart op Zich nam. De priester op aarde moest elke dag het bloed van het zondoffer voor God brengen. Dit deed hij ook met het reukwerk, dat met de gebeden van Israël opsteeg. Zo pleitte Christus ook met Zijn bloed bij de Vader in het belang van de zondaren en bracht Hij de gebeden van de berouwvolle gelovigen met het fijne reukwerk van Zijn gerechtigheid voor de Vader. Dit was de dienst in de eerste afdeling van het heiligdom in de hemel. [420.3]

Zijn discipelen volgden Hem in het geloof tot in het hemelse Heiligdom toen Hij door een wolk aan hun ogen werd onttrokken. Daarop hadden zij hun hoop gevestigd, zoals Paulus zegt: „*Haar (de hoop) hebben wij als een anker der ziel, dat veilig en vast is, en dat reikt tot binnen het voorhangsel, waarheen Jezus voor ons als Voorloper is binnengegaan (...), Hogepriester geworden in eeuwigheid*”. „*En dat niet met het bloed van bokken en kalveren, maar met Zijn eigen bloed, eens voor altijd binnengegaan in het Heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf*” (Hebreeën 6:19,20; 9:12). [421.1]

Achttien eeuwen lang vond deze dienst in het eerste deel van het Heiligdom plaats. Het bloed van Christus pleitte voor de berouwvolle gelovigen. Door Zijn bemiddeling werden hun zonden vergeven en werden zij door de Vader aangenomen. Toch bleven hun zonden in de boeken opgetekend. Net zoals er in de zinnebeeldige dienst verzoening moest worden gedaan op het einde van een jaar, moet er voor Christus' werk tot verlossing van de mens wordt afgesloten, ook verzoening worden gedaan om de zonden uit het Heiligdom in de hemel te verwijderen. Deze dienst begon aan het einde van de 2300 avonden en morgens. Toen ging onze Hogepriester zoals de profeet Daniël had voorgezegd het Heilige der heiligen binnen om het laatste gedeelte van Zijn plechtige taak - het reinigen van het heiligdom - te vervullen. [421.2]

Zoals de zonden van het volk vroeger op het zondoffer werden overgedragen en door zijn bloed zinnebeeldig naar het heiligdom op aarde werden overgebracht, worden de zonden van de gelovigen die hun schuld belijden op Christus overgedragen en naar het Heiligdom in de hemel overgebracht. Zoals de zinnebeeldige reiniging van het heiligdom op aarde plaatsvond door het wegdoen van de zonden die het verontreinigden, wordt het hemelse Heiligdom gereinigd door het wegdoen of uitdelgen, van de zonden die daar zijn opgetekend. Maar voordat dit kan gebeuren, moeten de boeken waarin de zonden zijn opgetekend, worden onderzocht om uit te maken wie door berouw over zijn zonden en door het geloof in Christus in aanmerking komt voor de weldaden van Christus' verzoening. Het reinigen van het Heiligdom in de hemel impliceert een werk van onderzoek, een werk van oordeel. Dit werk moet worden gedaan voordat Christus terugkomt om Zijn volk te verlossen, want wanneer Hij terugkeert, heeft Hij Zijn loon bij Zich „*om een ieder te vergelden, naardat zijn werk is.*” (Openbaring 22:12). [421.3]

Toen begrepen de gelovigen die het profetische woord onderzochten dat Christus in 1844, aan het einde van de 2300 avonden en morgens, niet naar de aarde

De Grote Strijd tussen Christus en satan

was gekomen, maar het Heilige der heiligen was binnengegaan om zijn verzoeningswerk af te sluiten voordat Hij terugkomt. [422.1]

Zij zagen ook in dat het zondoffer Christus symboliseerde, als offer dat de hogepriester Christus als middelaar voorstelde en dat de zondebok een beeld was van satan, de aanstichter van de zonde, op wie de zonden van de oprechte boetvaardigen uiteindelijk zullen worden gelegd. Wanneer de hogepriester door het bloed van het zondoffer de zonden uit het heiligdom verwijderde, plaatste hij ze op de zondebok.

Wanneer Christus door Zijn eigen bloed de zonden van Zijn volk uit het hemelse Heiligdom wegdoet, aan het einde van Zijn dienstwerk zal Hij ze leggen op satan, die bij de voltrekking van het vonnis de straf zal moeten dragen. De zondebok werd naar „*een onvruchtbaar land*” weggestuurd en mocht nooit meer terugkeren in de legerplaats van de Israëlieten. Op dezelfde wijze zal satan voor eeuwig worden verbannen uit de tegenwoordigheid van God en Zijn volk en zal hij ophouden te bestaan bij de definitieve vernietiging van de zonde en van de zondaren. [422.2]

Hoofdstuk 24 – In het Heilige der heiligen

Het onderwerp van het heiligdom gaf de verklaring voor de teleurstelling van 1844. Het toonde de harmonieuze samenhang van de Waarheid in haar diverse aspecten, leverde het bewijs dat de Adventbeweging door God werd geleid, onderstreepte de belangrijke opdracht voor onze tijd en bracht de juiste plaats en aard van het werk van Gods volk aan het licht. De gelovigen die Christus' wederkomst *“met grote macht en heerlijkheid”* hadden verwacht, waren even blij als de discipelen van Jezus toen ze Hem na die vreselijke nacht van angst en teleurstelling terugzagen. Ze hadden gedacht dat Hij in heerlijkheid zou verschijnen om Zijn volgelingen te belonen. Door hun teleurstelling hadden ze Jezus enige tijd uit het oog verloren en hadden zoals Maria aan het graf, geroepen: *“Zij hebben de Heere weggenomen uit het graf en wij weten niet, waar zij Hem hebben neergelegd”*. Maar ze vonden Hem terug in het Heilige der heiligen als hun Hogepriester, Die met hen kon *“meevoelen”* en spoedig als hun Koning en Verlosser zou terugkomen. Het licht uit het heiligdom verlichtte verleden, heden en toekomst. Ze wisten dat God hen in Zijn onfeilbare voorzienigheid had geleid. Hoewel zij net zoals de eerste discipelen de boodschap die ze verkondigden aanvankelijk niet hadden begrepen, was de boodschap zelf helemaal juist geweest. Ze hadden door hun verkondiging Gods plan ten uitvoer gebracht en hun werk voor Christus was niet tevergeefs geweest. Ze waren *“wedergeboren tot een levende hoop”* en *“verheugden zich met een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde”* (1 Petrus 1:3,8). [424]

Zowel de profetie van Daniël 8:14, *“Twee duizend driehonderd avonden en morgens; dan zal het Heiligdom in rechte staat hersteld worden”*, als de boodschap van de eerste engel, *“Vreest God en geeft Hem eer, want de ure van Zijn oordeel is gekomen”*, hadden betrekking op de dienst van Christus in het Heilige der heiligen en op het onderzoekend oordeel - en niet op de wederkomst van Christus om Zijn volk te verlossen en de ongelovigen te vernietigen. De vergissing lag dus niet in de berekening van de profetische periodes, maar in de gebeurtenis die zich zou voordoen aan het einde van de 2300 avonden en morgens. Door deze vergissing waren de gelovigen teleurgesteld, maar alles wat de profetie had voorgezegd en alles wat ze volgens de Schrift mochten verwachten, was in vervulling gegaan. Elke keer dat ze bedroefd waren omdat hun verwachtingen niet waren uitgekomen had de gebeurtenis die door de boodschap was voorgezegd en zich moest vervullen voordat Christus kon terugkomen om Zijn volgelingen te belonen zich wel degelijk voorgedaan.

Christus was niet naar de aarde teruggekeerd zoals zij hadden verwacht, maar was binnengegaan in het Heilige der heiligen van Gods tempel in de hemel, zoals zinnebeeldig voorafgeschaduwd was. Hij wordt door de profeet Daniël voorgesteld als Degene Die zich op dat ogenblik naar de Oude van dagen begaf: *“Ik bleef toekijken in de nachtgezichten en zie, met de wolken des hemels kwam Iemand gelijk een Mensenzoon”*. Hij kwam niet naar de aarde, want *“Hij begaf zich tot de Oude van dagen, en men leidde Hem voor Deze”* (Daniël 7:13).

Dit “komen” was ook door de profeet Maleachi voorgezegd: *“Plotseling zal tot Zijn tempel komen de Heere, Die gij zoekt, namelijk de Engel des verbonds, Die gij begeert. Zie, Hij komt, zegt de HEERE der heerscharen”* (Maleachi 3:1). “Het komen van de Heere tot Zijn tempel” was plotseling gebeurd en Zijn volgelingen hadden dat niet verwacht. Zij hadden Hem niet dáár verwacht. Zij hadden gedacht dat Hij naar de aarde zou terugkeren *“in vlammend vuur, als Hij straf oefent over hen, die God niet*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

kennen en het Evangelie van onze Heere Jezus niet gehoorzamen” (2 Thessalonicenzen 1:8). [425]

Maar Gods volk was nog niet gereed om Christus te ontmoeten. Ze moesten zich nog voorbereiden en nog meer licht ontvangen, waardoor hun blik op Gods tempel in de hemel zou worden gericht. Wanneer zij in geloof hun Hogepriester in Zijn dienst zouden volgen, zouden zij zien wat ze nog moesten doen. Er moest nog een waarschuwingsboodschap aan de gemeente worden gebracht.

De profeet zegt: *“Doch wie kan de dag van Zijn komst verdragen, en wie zal bestaan, als Hij verschijnt? Want Hij zal zijn als het vuur van de smelter en als het loog van de blekers. Hij zal zitten, het zilver smeltend en reinigend. Hij zal de zonen van Levi reinigen, Hij zal hen louteren als goud en als zilver, opdat zij de Heere in gerechtigheid offer brengen”* (Maleachi 3:2,3). De gelovigen die op aarde zullen leven wanneer er een einde komt aan het verzoenend werk van Christus in het hemelse Heiligdom zullen zonder middelaar voor een heilige God staan. Hun kleren moeten vlekkeloos zijn en hun karakter moet door het bloed der besprenkeling van zonde zijn gereinigd. Door Gods genade en hun eigen inspanning moeten zij overwinnaars zijn in de strijd tegen het kwaad. Terwijl het onderzoekend oordeel in de hemel plaatsvindt en de zonden van de gelovigen die berouw hebben getoond uit het Heiligdom worden verwijderd, moet er een bijzonder reinigingswerk, een afleggen van zonden onder Gods volk op aarde plaatsvinden. Dit werk wordt in Openbaring 14 duidelijker uiteengezet.

Wanneer dit werk volbracht zal zijn, zullen de volgelingen van Christus gereed zijn voor Zijn komst. *“Dan zal het offer van Juda en van Jeruzalem de HEERE aangenaam zijn als in de dagen van ouds en als in vroegere jaren”* (Maleachi 3:4). Dan zal de gemeente die onze Heere bij Zijn komst *“voor Zich zal plaatsen”* een gemeente zijn *“zonder vlek of rimpel of iets dergelijks”* (Efeziërs 5:27). Dan zal *“zij opgaan als de dageraad, schoon zijn als de blanke maan, stralend als de gloeiende zon, geducht als krijgsscharen”* (Hooglied 6:10). [426]

Maleachi voorzegde niet alleen dat de Heere *“naar Zijn tempel zou komen”*, maar kondigde ook eeuwen van tevoren Zijn wederkomst om het vonnis te voltrekken aan: *“Ik zal tot u ten gerichte naderen; Ik zal een snelle Getuige zijn tegen de tovenaars, tegen de echtbrekers, tegen de meinedigen, tegen hen die het loon van de dagloner drukken, weduwe en wees verdrukken, en de vreemdeling terzijde dringen, maar Mij niet vrezen, zegt de HEERE der heerscharen”* (Maleachi 3:5). Judas verwijst naar dezelfde gebeurtenis wanneer Hij zegt: *“Zie, de Heere is gekomen met Zijn heilige tienduizenden, om over allen de vierschaar te spannen en alle goddelozen te straffen voor al hun goddeloze werken”* (Judas 14.15). De wederkomst en *“het komen van de Heere tot Zijn tempel”* zijn twee verschillende gebeurtenissen.

De *“komst van Christus tot het Heilige der heiligen”* als onze Hogepriester om *“het Heiligdom in rechte staat te herstellen”* (Daniël 8:14), de komst van de mensenzoon tot de Oude van dagen (Daniël 7:13) en *“de komst van de Heere tot Zijn tempel”*, door Maleachi voorzgd, zijn drie beschrijvingen van dezelfde gebeurtenis. Deze gebeurtenis wordt trouwens ook beschreven door de komst van de bruidegom op het bruiloftsfeest in de gelijkenis van de tien maagden. (Matteüs 25).

In de zomer en herfst van 1844 werd de boodschap: *“De bruidegom, zie, gaat uit hem tegemoet!”* verkondigd. Toen ontstonden de twee groepen, voorgesteld door de wijze en de dwaze maagden; de ene groep keek met blijdschap uit naar de verschijning van Christus en had zich ijverig voorbereid om Hem te ontmoeten; de andere groep die door angst werd gedreven en impulsief handelde, was al tevreden met de kennis van de

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Waarheid, maar had Gods genade niet ontvangen. In de gelijkenis lezen wij dat toen de bruidegom verscheen zij *“die gereed waren, met hem de bruiloftszaal binnen gingen”*. De komst van de bruidegom waar het hier over gaat, vond plaats voor het huwelijk. De bruiloft stelt het aanvaarden van het Koninkrijk door Christus voor. De heilige stad, het Nieuwe Jeruzalem, de hoofdstad van dat Koninkrijk, wordt *“de bruid, de vrouw des Lams”* genoemd. De engel zei tot Johannes: *“Kom hier, ik zal u tonen de bruid, de vrouw des Lams. En hij voerde mij weg in de geest op de een grote hoge berg en toonde mij de heilige stad, Jeruzalem, nederdalende uit de hemel, van God”* (Openbaring 21:9,10). [427] Het is dus duidelijk dat de bruid de Heilige Stad voorstelt en dat de maagden die de bruidegom tegemoet gaan een symbool zijn van de gemeente. In de Openbaring lezen wij dat Gods volk genodigd is tot *“het bruiloftsmaal des Lams”* (Openbaring 19:9). Als ze genodigden zijn, kunnen ze niet tegelijkertijd de bruid voorstellen. De profeet Daniël zegt dat Christus *“heerschappij en eer en Koninklijke macht”* van de Oude van dagen zal ontvangen. Hij zal het Nieuwe Jeruzalem, de hoofdstad van Zijn Koninkrijk, *“getooid als een bruid, die voor haar man versierd is”*, ontvangen. (Daniël 7:14; Openbaring 21:2). Als Hij het Koninkrijk heeft aanvaard, zal Hij in heerlijkheid terugkomen als Koning der koningen en Heere der heren, voor de verlossing van Zijn volk *“en zij zullen aanliggen met Abraham en Izak en Jakob in het Koninkrijk der hemelen”* (Matteüs 8:11; Lucas 22:30) om deel te hebben aan het bruiloftsmaal van het Lam.

De verkondiging van de boodschap *“De bruidegom, zie, gaat uit hem tegemoet!”* in de zomer van 1844 wekte bij duizenden de verwachting dat Christus onmiddellijk zou terugkomen. Op het vastgestelde ogenblik kwam de Bruidegom niet naar deze aarde zoals men had verwacht, maar begaf Hij zich naar de Oude van dagen in de hemel: Hij kwam op de bruiloft om Zijn Koninkrijk te aanvaarden. *“En die gereed waren, gingen met hem de bruiloftszaal binnen, en de deur werd gesloten”*. Zij waren niet persoonlijk aanwezig op het huwelijk, aangezien het plaatsvond in de hemel, terwijl zij op aarde waren. De volgelingen van Christus moeten zijn *“gelijk aan mensen, die op hun heer wachten, wanneer hij van de bruiloft wederkeert, om hem, als hij komt en klopt, terstond te kunnen opendoen.”* (Lucas 12:36). Maar zij moeten Zijn werk begrijpen en moeten Hem in geloof volgen wanneer Hij voor God verschijnt. In die zin moeten wij *“het binnengaan in de bruiloftszaal”* interpreteren.

In de gelijkenis gingen de maagden die olie in hun kruiken hadden meegenomen met hun lampen in de bruiloftszaal. Zij die behalve de kennis van de Waarheid uit de Schrift ook de Geest en de genade Gods hadden ontvangen en in de nacht van hun bittere beproeving geduldig hadden gewacht en de Bijbel hadden onderzocht om meer licht te ontvangen, kregen inzicht in de Waarheid over het hemelse Heiligdom en in de wijziging in het dienstwerk van Christus. In geloof volgden zij Hem in Zijn werk in het hemelse Heiligdom. Allen die op grond van de Schrift dezelfde Waarheid aannemen en Christus in geloof volgen wanneer Hij voor God verschijnt om Zijn verzoeningswerk af te sluiten om daarna het Koninkrijk te ontvangen, worden voorgesteld door de maagden die de bruiloftszaal binnengaan. [428]

In de gelijkenis van Matteüs 22 wordt hetzelfde beeld van de bruiloft gebruikt en wordt duidelijk gezegd dat het onderzoekend oordeel vóór de bruiloft plaatsvindt. Voor de bruiloft komt de koning binnen om na te gaan of alle genodigden het bruiloftskleed - het smetteloze kleed van het karakter, gewassen en wit gemaakt in het bloed des Lams (Matteüs 22:11; Openbaring 7:14) - aan hebben. Iedereen die gewogen en te licht bevonden is, wordt buitengeworpen, maar allen die bij het onderzoek hun

De Grote Strijd tussen Christus en satan

bruiloftskleed aan hebben, worden door God aangenomen en waardig geacht tot Zijn Koninkrijk te behoren en op Zijn troon te zitten. Dit karakteronderzoek, dat moet uitmaken wie gereed is om het Koninkrijk Gods binnen te gaan, is het onderzoekend oordeel, dat de dienst in het hemelse heiligdom afsluit.

Wanneer het onderzoekend oordeel ten einde is en het leven van allen die zich in de loop der eeuwen volgelingen van Christus hebben genoemd, is onderzocht en wanneer er een beslissing is gevallen, dan en niet eerder, zal er een einde komen aan de genadetijd en zal de deur der genade worden gesloten. Een korte zin, *“En die gereed waren, gingen met hem de bruiloftszaal binnen, en de deur werd gesloten”*, beschrijft de tijd van het laatste optreden van Christus als onze Middelaar en het ogenblik dat het verlossingswerk ten behoeve van de mens zal zijn voltooid.

Bij de dienst in het heiligdom op aarde, dat dus een afbeelding was van het hemelse, kwam er een eind aan de diensten in het eerste deel wanneer de hogepriester op de Grote Verzoendag in het Heilige der heiligen binnenging. God had uitdrukkelijk gezegd: *“Geen mens zal in de tent der samenkomst zijn, wanneer hij daar binnengaat om in het heiligdom verzoening te doen, totdat hij naar buiten komt”* (Leviticus 16:17). Toen Christus dus het Heilige der heiligen binnenging om het verzoeningswerk af te sluiten, kwam er ook een eind aan Zijn dienst in de eerste afdeling, maar op het ogenblik dat er een eind was gekomen aan de dienst in het heilige, begon Zijn dienst in het Heilige der heiligen. [429] Wanneer de hogepriester op de Grote Verzoendag het heilige verliet, kwam hij met het bloed van het zondoffer voor God ten behoeve van alle Israëlieten die oprecht berouw hadden over hun zonden. Christus had dus pas een deel van Zijn hogepriesterlijk werk gedaan en begon aan het tweede deel. Ook toen bleef Hij met Zijn bloed pleiten voor de Vader ten behoeve van zondaren.

De adventisten hebben dit onderwerp in 1844 niet begrepen. Toen het tijdstip waarop ze Christus verwachtten voorbij was, dachten ze nog altijd dat Zijn komst nabij was en dat ze op een beslissend keerpunt waren gekomen. Ze waren ervan overtuigd dat het hogepriesterlijk werk van Christus achter de rug was. Ze waren van mening dat de Bijbel leert dat de genadetijd enige tijd voor de eigenlijke komst van Christus op de wolken afloopt. Ze waren tot deze conclusie gekomen op grond van de teksten die voorzeggden dat de mensen eens naar de deur der genade zullen zoeken, erop zullen kloppen en roepen, maar tot hun ontzetting zullen ontdekken dat de deur gesloten blijft. Ze vroegen zich af of de dag waarop zij de wederkomst van Christus hadden verwacht niet het begin was van deze tijd, die onmiddellijk aan Christus' wederkomst moest voorafgaan. Ze hadden hun oordeelsboodschap gebracht en vonden dat ze daarmee hun plicht hadden gedaan. Ze voelden dan ook niet de minste neiging om nog iets te doen voor de redding van zielen. Daar kwam nog bij dat de openlijke hemelgerende spot van de ongelovigen volgens hen het zoveelste bewijs was dat Gods Geest was teruggetrokken van degenen die Zijn genade hadden verworpen. Al deze elementen sterkten hen in de overtuiging dat de genadetijd ten einde was en dat “de deur der genade gesloten was”, zoals zij het toen uitdrukten.

Maar toen zij het onderwerp van het heiligdom bestudeerden, begonnen ze alles beter te begrijpen. Ze zagen toen in dat ze terecht geloofden dat het einde van de 2300 avonden en morgens in 1844 een belangrijk keerpunt was. De deur van hoop en genade, waardoor men achttienhonderd jaar lang tot God kon gaan, was inderdaad gesloten, maar er was een andere deur geopend. [430] Men kreeg vergiffenis door het bemiddelingswerk van Christus in het Heilige der heiligen. Een deel van Zijn werk was nu afgesloten en Hij was aan een ander deel begonnen. Er was nog altijd een „open

De Grote Strijd tussen Christus en satan

deur” naar het hemelse Heiligdom, waar Christus Zijn hogepriesterlijk werk verrichtte ten behoeve van de zondaar.

Nu begreep men de betekenis van Christus' woorden in de Openbaring. Het waren woorden die juist bestemd waren voor de gemeente van deze tijd: *“Dit zegt de Heilige, de Waarachtige, Die de sleutel Davids heeft, Die opent en niemand zal sluiten, en Hij sluit en niemand opent. Ik weet uw werken; zie, Ik heb een geopende deur voor uw aangezicht gegeven, die niemand kan sluiten.”* (Openbaring 3:7,8).

Wie door het geloof Jezus volgt in Zijn verzoeningswerk zal de weldaden van Christus' bemiddeling ontvangen, maar wie het licht dat inzicht verschaft in dit werk van de hand wijst, zal niets ontvangen. De Joden, die het licht verwierpen dat God hun schonk bij Christus' eerste komst en ook weigerden Hem als Verlosser der wereld aan te nemen, konden geen vergiffenis krijgen door Christus. Toen Jezus na Zijn hemelvaart met Zijn eigen bloed in het hemelse Heiligdom ging om de zegeningen van Zijn bemiddeling op de discipelen uit te storten, werden de Joden in volslagen duisternis gelaten en bleven ze hun nutteloze offers brengen. Er was een eind gekomen aan de schaduwdienst. De deur waardoor de mensen vroeger tot God konden komen, was niet meer open. De Joden wilden niet tot Hem komen op de enige manier die toen mogelijk was; door Zijn hogepriesterlijk werk in het hemelse Heiligdom. Daarom hadden zij geen contact met God. De deur was voor hen gesloten. Ze wisten niet dat Christus het ware Zondoffer en de enige Middelaar was. Daarom konden ze de zegeningen van Zijn voorspraak onmogelijk ontvangen. [431]

De toestand van de ongelovige Joden lijkt erg veel op die van de onverschillige en ongelovige christenen; ze willen opzettelijk niets weten van het werk van onze barmhartige Hogepriester. Bij de oudtestamentische heiligdomsdienst moesten alle Israëlieten samenkomen rond het heiligdom en *“zich op de meest plechtige wijze voor God verootmoedigen”* wanneer de hogepriester het Heilige der heiligen binnenging, opdat ze vergiffenis zouden krijgen en opdat ze niet zouden worden uitgesloten. Het is in deze tijd, de tijd van het tegenbeeld van de Grote Verzoendag op aarde, dan ook des te belangrijker dat wij het werk van onze Hogepriester begrijpen en weten welke verplichtingen er op ons rusten.

De mens kan de waarschuwingen die God hem in Zijn genade zendt niet ongestraft verwerpen. In de tijd van Noach werd er een boodschap uit de hemel naar de aarde gezonden. De redding van de mensen hing af van de manier waarop zij op die boodschap reageerden. Toen ze die waarschuwingsboodschap hadden verworpen, werd Gods Geest van hen weggenomen en verdronken ze in het water van de zondvloed. In de tijd van Abraham wilde God niet langer pleiten met de schuldige inwoners van Sodom, en allen - met uitzondering van Lot, zijn vrouw en zijn twee dochters - werden verteerd door het vuur dat uit de hemel kwam. Zo was het ook in de tijd van Christus. Gods Zoon sprak tot de ongelovige Joden van zijn tijd: *“Zie uw huis wordt aan u overgelaten.”* (Matteüs 23:38). Dezelfde oneindige Macht zei met betrekking tot degenen die in de eindtijd zouden leven en *“de liefde tot de Waarheid niet aanvaard hebben”*: *“Daarom zendt God hun een dwaling, die bewerkt dat zij de leugen geloven, opdat allen worden geoordeeld, die de Waarheid niet geloofd hebben, doch een welgevallen hebben gehad in de ongerechtigheid.”* (2 Thessalonicenzen 2:10-12). Wanneer ze de leer van Zijn Woord verwerpen, trekt Hij Zijn Geest terug en geeft hen over aan de dwalingen die zij liefhebben.

Maar Christus bemiddelt nog altijd tussen God en de mensen en zij die zoeken zullen licht ontvangen. Hoewel de adventisten dit in het begin niet begrepen, werd het

De Grote Strijd tussen Christus en satan

hun later duidelijk toen ze de teksten die hun ware toestand beschreven begonnen te begrijpen. [432]

Toen het vastgestelde tijdstip in 1844 was verstreken, werden degenen die het Adventgeloof hadden behouden zwaar op de proef gesteld. Hun enige troost in die moeilijke tijd was het licht dat hun aandacht vestigde op het Heiligdom in de hemel. Sommigen geloofden niet meer in de vroegere berekening van de profetische tijdperken en schreven de machtige invloed van de Heilige Geest, Die zich in de Adventbeweging had geopenbaard, toe aan menselijke of satanische werking. Een andere groep bleef geloven dat God hen in het verleden had geleid. Terwijl ze wachtten, waakten en baden om Gods wil te leren kennen, zagen ze dat hun Hogepriester aan een andere dienst was begonnen. Ze verdiepten zich in dit onderwerp en kregen ook meer inzicht in het afsluitingswerk van de gemeente. Ze begonnen de boodschap van de eerste en tweede engel beter te begrijpen en waren bereid de plechtige waarschuwingsboodschap van de derde engel van Openbaring 14 voor zichzelf aan te nemen en haar ook aan de wereld te brengen.

Hoofdstuk 25 – Gods Wet Heilig en Onveranderlijk

„En de tempel Gods, die in de hemel is, ging open en de ark van zijn verbond werd zichtbaar in zijn tempel.” (Openbaring 11:19). De ark van Gods verbond staat in het Heilige der heiligen, de tweede afdeling van het heiligdom. Bij de dienst in het heiligdom op aarde, dat „een afbeelding van de hemelse dingen” was, werd dit tweede deel alleen op de Grote Verzoendag geopend om het heiligdom te „reinigen”. De aankondiging dat de tempel Gods open ging en de ark van Zijn verbond zichtbaar werd, wijst dus op het opengaan van het Heilige der heiligen in de hemel in 1844, toen Christus daar binnenging om het verzoeningswerk af te sluiten. De gelovigen die hun Hogepriester volgden toen Hij Zijn dienst in het Heilige der heiligen aanving, zagen de ark van Zijn verbond. Nadat zij zich in het onderwerp van het heiligdom hadden verdiept, kwamen ze tot het inzicht dat Christus met een andere dienst was begonnen. Ze zagen Hem voor Gods ark waar Hij met Zijn eigen bloed pleitte voor zondaren.

In de ark van de tabernakel op aarde waren er twee stenen tafelen waarop de geboden van Gods wet waren geschreven. De ark was slechts een bewaarplaats voor de tafelen der wet en ontleende zijn waarde en heiligheid aan de aanwezigheid van Gods geboden. Toen de tempel Gods in de hemel open ging, werd de ark van Zijn verbond zichtbaar. In het Heilige der heiligen van het hemelse Heiligdom wordt Gods wet, die door God Zelf op de Sinaï werd uitgesproken bij donderslagen en bliksemstralen en met Zijn eigen vinger in de stenen tafelen werd gegrift, ook in een ark bewaard. [434]

De wet in de tempel Gods is het model, en de geboden die in de stenen tafelen zijn gegrift en door Mozes in zijn vijf boeken zijn opgetekend, zijn een authentiek afschrift. Zij die dit belangrijk punt begrepen, kwamen tot het inzicht dat Gods wet heilig en onveranderlijk is. Zij begrepen de betekenis van Christus’ woorden beter dan ooit tevoren: „Voorwaar, Ik zeg u: Eer de hemel en de aarde vergaat, zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet” (Matteüs 5:18). Daar Gods wet een openbaring is van Zijn wil en de uitdrukking van Zijn karakter, moet zij eeuwig blijven bestaan als een “getrouwe getuige” in de hemel. Geen enkel gebod is ingetrokken, geen jota of tittel is veranderd. De dichter van de psalmen zegt: „Voor eeuwig, o HEERE, houdt uw Woord stand in de hemelen”. „Betrouwbaar zijn al Zijn bevelen, vastgesteld voor immer en altoos” (Psalm 119:89; 111:7,8).

Het vierde gebod is het hart van de Tien Geboden: „Gedenk de sabbatdag, dat gij die heiligt; zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; maar de zevende dag is de Sabbat van de HEERE, uw God; dan zult gij geen werk doen, gij noch uw zoon, noch uw dochter, noch uw dienstknecht, noch uw dienstmaagd, noch uw vee, noch de vreemdeling die in uw steden woont. Want in zes dagen heeft de HEERE de hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte op de zevende dag; daarom zegende de HEERE de Sabbatdag en heiligde die” (Exodus 20:8-11).

Gods Geest beïnvloedde degenen die Zijn Woord onderzochten. Ze kwamen tot de vaststelling dat zij dit gebod hadden overtreden zonder dat ze het hadden beseft, omdat ze de rustdag die de Schepper had ingesteld niet heiligden. Ze gingen na waarom men eigenlijk de eerste dag van de week vierde in plaats van de dag die God had geheiligd. In de Bijbel konden ze geen enkel bewijs vinden voor de afschaffing van het vierde gebod of voor de verandering van de Sabbat. [435] De zegen die in den beginne aan de zevende dag was verbonden, was nooit ingetrokken. Ze hadden er oprecht naar gestreefd Gods wil te leren kennen en probeerden er ook naar te leven. Daarom hadden

De Grote Strijd tussen Christus en satan

ze er spijt van toen het tot hen doordrong dat zij Gods wet hadden overtreden. Door de heiliging van Gods Sabbat bewezen ze dat ze Hem trouw waren.

Men deed van alles om hun geloof te schokken. Iedereen begreep natuurlijk dat als het heiligdom op aarde een afbeelding was van het Heiligdom in de hemel, de wet in de ark van het heiligdom op aarde ook een getrouw afschrift van de wet in de ark in de hemel moest zijn. Als men geloofde dat er een Heiligdom in de hemel is, moest men ook de eisen van Gods wet en de heiliging van de Sabbat van het vierde gebod erkennen. Dit verklaart waarom men zo fel gekant was tegen de systematische uitleg van de Schrift, die het hogepriesterlijk werk van Christus in het hemelse Heiligdom duidelijk aantoonde. De mensen probeerden de deur te sluiten die God had geopend en ze wilden de deur openen die Hij had gesloten. Maar „*Hij die opent en niemand zal sluiten, en (...) sluit en niemand opent*” had gezegd: „*Ik heb een geopende deur voor uw aangezicht gegeven, die niemand kan sluiten*” (Openbaring 3:7,8). Christus had „*de deur*”, of de dienst in het Heilige der heiligen, geopend. Dankzij het licht dat door die geopende deur van het Heiligdom in de hemel scheen, ontdekte men dat het vierde gebod een onderdeel is van de wet die in het Heiligdom wordt bewaard. Wat God had ingesteld kon door geen mens worden afgeschaft.

De gelovigen die het verzoeningswerk van Christus en de onveranderlijkheid van Gods wet hadden aangenomen, kwamen tot de vaststelling dat dit dezelfde punten waren die ook in Openbaring 14 voorkomen. In dit hoofdstuk gaf God een drievoudige waarschuwing (Zie Aanhangsel onder ‘Een drievoudige Boodschap’) om de mensen op Christus’ wederkomst voor te bereiden. De aankondiging: „*De ure van Zijn oordeel is gekomen*” wijst op de afsluiting van Christus’ verzoeningswerk voor de verlossing van de mens. [436] Deze Waarheid moet tot het einde van Christus’ middelaarschap en Zijn terugkeer worden verkondigd. Het onderzoekend oordeel dat in 1844 begon, gaat door tot er een beslissing is gevallen over het lot van allen, zowel de levenden als de doden. Daarom zal het tot het einde van de genadetijd worden voortgezet. De boodschap moet de mensen voorbereiden op het oordeel en waarschuwt hen daarom: „*Vreest God en geeft Hem eer (...) en aanbidt Hem, Die de hemel en de aarde, en de zee en de waterbronnen gemaakt heeft.*” Het gevolg van de aanvaarding van deze boodschappen wordt uitgedrukt door de woorden: „*Hier blijkt de volharding der heiligen, die de geboden Gods en het geloof van Jezus bewaren*”. Willen de mensen gereed zijn voor het oordeel, dan moeten ze Gods wet onderhouden. Die wet zal in het oordeel de maatstaf voor het karakter zijn. De apostel Paulus zegt: „*Allen, die onder de wet gezondigd hebben, zullen door de wet geoordeeld worden... ten dage, dat God het in de mensen verborgene oordeelt volgens mijn Evangelie, door Christus Jezus*”. En hij zegt ook: „*De daders der wet zullen gerechtvaardigd worden*” (Romeinen 2:12-16). Geloof is een noodzakelijke vereiste om Gods wet te onderhouden, want „*zonder geloof is het onmogelijk (Hem) welgevallig te zijn*”. „*En al wat niet uit geloof is, is zonde*” (Hebreeën 11:6; Romeinen 14:23).

De eerste engel roept de mensen op om „*God te vrezen en Hem eer te geven*”, Hem te aanbidden als Schepper van hemel en aarde. Om dit te kunnen doen, moeten wij Zijn wet gehoorzamen. De prediker zegt: „*Vrees God en onderhoud Zijn geboden, want dit geldt voor alle mensen*” (Prediker 12:13). Men kan God niet welgevallig zijn als men Hem aanbidt zonder Zijn geboden te gehoorzamen. „*Want dit is de liefde Gods, dat wij Zijn geboden bewaren*”. „*Wie zijn oor afwendt van het horen der wet, diens gebed zelfs is een gruwel*” (1 Johannes 5:3; Spreuken 28:9).

De Grote Strijd tussen Christus en satan

We moeten God dienen omdat Hij de Schepper is en omdat alle andere levende wezens hun bestaan aan Hem te danken hebben. Wanneer de Bijbel zegt dat we God moeten eren en aanbidden in plaats van de goden van de heidenen, wordt de scheppingsmacht als argument gebruikt. „Want alle goden der volken zijn afgoden, maar de HEERE heeft de hemel gemaakt” (Psalm 96:5). „Met wie dan wilt gij Mij vergelijken, dat Ik hem zou gelijk zijn? zegt de Heilige. Heft uw ogen naar omhoog en ziet; wie heeft dit alles geschapen?” „Want zo zegt de Heere, Die de hemelen geschapen heeft - Die de aarde geformeerd en haar gemaakt heeft... Ik ben de HEERE en er is geen ander” (Jesaja 40:25,26;45:18). De dichter van de psalmen zegt: „Erkent, dat de HEERE God is; Hij heeft ons gemaakt, en Hem behoren wij toe”. „Treedt toe, laten wij ons nederwerpen en ons buigen, knielen voor de HEERE, onze Maker” (Psalm 100:3; 95:6). De heilige wezens, die God in de hemel dienen, motiveren hun aanbidding met de woorden: „Gij, onze Heere en God, zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid, de eer en de macht; want Gij hebt alles geschapen” (Openbaring 4:11).

In Openbaring 14 worden de mensen opgeroepen de Schepper te aanbidden en de profetie wijst op het bestaan van een groep mensen die dankzij de drievoudige boodschap de geboden Gods bewaren. Eén van deze geboden verwijst rechtstreeks naar God als de Schepper. Het vierde gebod luidt: „Maar de zevende dag is de Sabbat van de HEERE, uw God;... Want in zes dagen heeft de HEERE de hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte op de zevende dag; daarom zegende de HEERE de Sabbatdag en heiligde die” (Exodus 20:10,11). Over de Sabbat zegt de Heere ook: „Deze zullen een teken zijn tussen Mij en u, opdat gij weet, dat Ik, de HEERE, uw God ben” (Ezechiël 20:20). „Want in zes dagen heeft de HEERE de hemel en de aarde gemaakt, en op de zevende dag heeft Hij gerust en adem geschept” (Exodus 31:17).

„Het belang van de Sabbat als het gedenkteken van de Schepping ligt in het feit dat het ons altijd aan de ware reden van onze Godsaanbidding herinnert”; God is de Schepper en wij zijn z’n schepselen. „De Sabbat is daarom het fundament van onze aanbidding, want geen enkele andere inzetting leert ons deze belangrijke Waarheid zo duidelijk. De ware reden voor de aanbidding van God - niet alleen van onze aanbidding op de zevende dag, maar van elke aanbidding - ligt in het verschil tussen de Schepper en Zijn schepselen. Dit belangrijk punt kan nooit verouderen en mag nooit uit het oog worden verloren” (J.N. Andrews, History of the Sabbath, ch.27). [438]

God heeft de Sabbat in het paradijs ingesteld om de mensen altijd aan deze Waarheid te herinneren. Zolang wij God moeten dienen omdat Hij onze Schepper is, net zolang zal de Sabbat ook het symbool en gedenkteken daarvan zijn. Als alle mensen altijd de Sabbat hadden gevierd, zouden zij hun Schepper ook altijd hebben aanbeden en zouden er nooit afgodendienaars, godloochenaars of ongelovigen zijn geweest. Het heiligen van de Sabbat is een teken van trouw aan de ware God, „Hij Die de hemel en de aarde en de zee en de waterbronnen gemaakt heeft”. Het is dan ook logisch dat de boodschap die de mensen leert dat ze God moeten aanbidden en Zijn geboden moeten onderhouden vooral de nadruk zal leggen op het houden van het vierde gebod.

De derde engel wijst op de tegenstelling tussen degenen „die de geboden Gods en het geloof van Jezus bewaren”, en een andere groep. Er wordt een ernstige en verschrikkelijke waarschuwing tegen hun dwalingen uitgesproken: „Indien iemand het beest en zijn beeld aanbidt en het merkteken op zijn voorhoofd of op zijn hand ontvangt, die zal ook drinken van de wijn van Gods gramschap” (Openbaring 14:9,10). Wil men deze boodschap goed begrijpen dan moet men de symbolen juist interpreteren. Wat stellen het beest, het beeld en het merkteken voor?

De Grote Strijd tussen Christus en satan

De profetie waarin men deze symbolen vindt, begint bij Openbaring 12, met de draak die Christus bij Zijn geboorte wilde verslinden. In vers 9 van dit hoofdstuk lezen we dat de draak satan voorstelt; hij spoorde Herodes aan om Christus te doden. Maar het belangrijkste middel dat satan in de eerste eeuwen gebruikte om oorlog tegen Christus en Zijn volk te voeren was het Romeinse rijk, waarin het heidendom de overheersende godsdienst was. De draak stelt dus in de eerste plaats satan voor, maar is in de tweede plaats ook het symbool van het heidense Rome. [439]

In hoofdstuk 13 (vers 1-10) wordt een ander beest, „*een luipaard gelijk*”, beschreven. „*En de draak gaf hem zijn kracht en zijn troon en grote macht*”. De meeste protestanten geloven dat dit symbool het pausdom voorstelt, dat beslag heeft gelegd op de troon en de macht van het oude Romeinse rijk. Johannes zegt over het beest, „*een luipaard gelijk*”: „*En hem werd een mond gegeven, die grote woorden en godslastering spreekt... En (het beest) opende zijn mond tot lasteringen tegen God, om Zijn Naam te lasteren en Zijn tent en hen, die in de hemel wonen. En hem werd gegeven om tegen de heiligen oorlog te voeren en hen te overwinnen; en hem werd macht gegeven over elke stam en natie en taal en volk*”. Deze profetie, die bijna gelijk is aan de beschrijving van de kleine horen van Daniël 7, heeft ontegensprekelijk betrekking op het pausdom.

„*En hem werd macht gegeven dit tweeënveertig maanden lang te doen*”. De profeet zegt ook: „*En (ik zag) één van zijn koppen als ten dode gewond*”; en: „*Indien iemand met het zwaard zal doden, dan moet hij zelf met het zwaard gedood worden*”. De „*tweeënveertig maanden*” komen overeen met „*een tijd en tijden en een halve tijd*” - drieënhalf jaar - of de 1260 dagen van Daniël 7; de tijd waarin het pausdom Gods volk zou verdrukken. In de vorige hoofdstukken hebben we al aangetoond dat deze periode begon met de opperheerschappij van de paus in 538 na Chr. en eindigde in 1798. In dat jaar werd de paus door het Franse leger gevangen genomen, ontving het pausdom „*de dodelijke wonde*” en ging de profetie „*indien iemand in gevangenschap voert, dan gaat hij in gevangenschap*” in vervulling.

Dan wordt een nieuw symbool gebruikt. De profeet zegt: „*En ik zag een ander beest opkomen uit de aarde en het had twee horens als die van het Lam*” (Openbaring 13:11). Zowel het uiterlijk van het beest als de manier waarop het ten tonele verschijnt, tonen aan dat het land dat erdoor wordt voorgesteld anders is dan de andere landen die door de voorgaande symbolen worden voorgesteld. [440] De grote wereldrijken werden door de profeet Daniël voorgesteld door roofdieren die uit de zee opstegen toen „*de vier winden des hemels de grote zee in beroering brachten*” (Daniël 7:2). In Openbaring 17 zegt een engel: „*De wateren, die gij zaagt (...) zijn natiën en menigten en volken en talen*” (Openbaring 17:15). Winden zijn het symbool van strijd. De „*vier winden des hemels*”, die de grote zee in beroering brengen, zijn de bloedige veroveringen en revoluties waardoor deze rijken aan de macht zijn gekomen.

Maar de profeet zag in zijn visioen het beest dat twee horens had als die van het Lam „*uit de aarde*” opkomen. Het land dat aan deze symbolen beantwoordt, zal geen andere rijken overwinnen om zijn eigen heerschappij te vestigen, maar moet opkomen in een nog onbewoond gebied en moet zich geleidelijk en vreedzaam ontwikkelen. Het kon dus onmogelijk verrijzen uit de tegen elkaar strijdende mensenmassa's van de Oude Wereld, de onstuimige zee van „*natiën en menigten en volken en talen*”. Het moet dus op het westelijk halfrond worden gezocht.

Welk land van de Nieuwe Wereld verrees omstreeks 1798 en beloofde machtig en groot te worden, terwijl het de aandacht van de wereld trok? De verklaring van de symbolen is boven elke twijfel verheven. Eén land, en maar één, beantwoordt aan de

De Grote Strijd tussen Christus en satan

kenmerken die in deze profetie worden gegeven. Dit land is onmiskenbaar de Verenigde Staten van Amerika. Steeds weer hebben sprekers en historici bij de beschrijving van de opkomst en groei van Amerika onbewust de gedachten en bijna dezelfde woorden als de geïnspireerde schrijver gebruikt. Johannes zag het beest „*opkomen uit de aarde*” en volgens de Bijbelvertalers betekent het woord dat in onze vertaling wordt weergegeven door ‘*opkomen*’ letterlijk ‘opgroeien of opschieten als een plant’. Zoals we hebben gezien, moest het volk opkomen in een onbewoond gebied. Een vooraanstaand auteur beschrijft de opkomst van de Verenigde Staten als volgt: „Het geheimenis van hun opkomst uit het niet” en zegt: „Als een zaadje dat in stilte groeit, zijn wij uitgegroeid tot een wereldrijk” (G.A. Townsend, *The New World Compared With the Old*, p. 462). Een Europees tijdschrift beschouwde de Verenigde Staten in 1850 als een fantastische wereldmacht die „aan het opkomen” was en „te midden van de stilte der aarde dagelijks in kracht en macht toenam” (Dublin Nation). Edward Everett zei in een toespraak over de Pelgrim Fathers: „Zocht de kleine gemeente van Leiden naar een afgelegen plek, die onbekend en verlaten was en daarom ook veilig en ongevaarlijk, waar ze gewetensvrijheid hadden? Kijk maar naar de uitgestrekte gebieden waar ze in hun vreedzame verovering... de kruisbanier hebben gedragen!” (Toespraak gehouden te Plymouth, Massachusetts, 22 december 1824, p. 11). [441]

„*En het had twee horens als die van het Lam.*” De horens „*als die van het Lam*” wijzen op de jeugdigheid, onschuld en tederheid: De juiste beschrijving van het karakter van de Verenigde Staten toen ze in 1798 „opkwamen”, zoals de profeet had gezegd. Onder de eerste christelijke ballingen die naar Amerika vluchtten om te ontsnappen aan verdrukking door de kroon en aan de onverdraagzaamheid van de geestelijkheid, waren er velen die een staat wilden stichten op de brede basis van burgerrechten en godsdienstvrijheid. Hun opvattingen werden uitgewerkt in de Amerikaanse Onafhankelijkheidsverklaring, die de belangrijke waarheid onderstreept dat „alle mensen gelijk geschapen zijn” en begiftigd zijn met het onvervreembare recht op „leven, vrijheid en geluk”. De Amerikaanse Grondwet erkent het recht op zelfbestuur en bepaalt dat de wetten moeten worden gemaakt door de vertegenwoordigers van het volk. De Grondwet erkent ook het recht op godsdienstvrijheid; iedereen heeft het recht om zijn God te dienen volgens zijn eigen geweten. De republikeinse staatsvorm en het protestantisme werden de grondbeginselen van het Amerikaanse volk. Deze beginselen verklaren zijn kracht en welvaart. De verdrukten en vervolgd werden uit de hele christelijke wereld kwamen met hoop en optimisme naar dit land. Miljoenen zijn de zeeën overgestoken en de Verenigde Staten behoren nu tot de machtigste landen ter wereld.

Maar het beest met de horens als die van het Lam „*sprak als de draak. En oefent al de macht van het eerste beest voor diens ogen uit. En het bewerkt, dat de aarde en zij, die daarop wonen, het eerste beest zullen aanbidden, welks dodelijke wond genezen was... En het zegt tot hen, die op de aarde wonen, dat zij een beeld moeten maken voor het beest, dat de wond van het zwaard had en (weer) levend geworden is.*” (Openbaring 13:11-14). [442]

De lamshorens en het spreken als de draak onderstrepen de opvallende tegenstelling tussen hetgeen dit land zegt en wat het in de praktijk doet. Het „spreken” van een land is de werking van zijn wetgevende en rechterlijke macht. Bij de uitoefening daarvan zal het de liberale en vredelievende beginselen die het voor zijn beleid had aangenomen met voeten treden. De uitspraak dat het lam zal spreken „*als de draak*” en „*al de macht van het eerste beest voor diens ogen zal uitoefenen*” wijst duidelijk op het ontstaan van onverdraagzaamheid en vervolging - de kenmerken van de volken die

De Grote Strijd tussen Christus en satan

worden voorgesteld door de draak en het beest dat op een luipaard lijkt. De uitspraak dat „*het beest met de twee horens bewerkt, dat de aarde en zij, die daarop wonen, het eerste beest zullen aanbidden*”, betekent dat de macht van dit volk zo zal worden uitgeoefend dat het iets verplicht zal stellen, waardoor er hulde wordt gebracht aan het pausdom.

Dit zal lijnrecht indruisen tegen de principes van deze regering, tegen de geest van haar vrije instellingen, tegen de duidelijk en plechtige uitspraken van de Amerikaanse Onafhankelijkheidsverklaring en tegen de Amerikaanse Grondwet. De stichters van de natie hebben er wijselijk voor gezorgd dat de kerk geen wereldlijke macht kan uitoefenen, want dat leidt onvermijdelijk tot onverdraagzaamheid en vervolging. De Grondwet bepaalt dat „het Congres geen wet mag maken die de officiële erkenning van een godsdienst beoogt of de vrije uitoefening daarvan verbiedt”, en ook dat „iemand's godsdienstige overtuiging geen rol mag spelen bij zijn benoeming in een openbaar ambt in de Verenigde Staten”. Alleen door een flagrante schending van deze waarborgen voor de vrijheid van elke burger kan de burgerlijke overheid haar onderdanen dwingen een bepaalde godsdienstige inzetting na te leven. Zo'n inconsequente houding is even grotesk als het symbool; het beest met „*horens als die van het Lam*” is slechts in schijn rein, zacht en onschuldig. In werkelijkheid spreekt het als de draak. [443]

„*En het zegt tot hen, die op de aarde wonen, dat zij een beeld moeten maken voor het beest*”. In deze tekst is er duidelijk sprake van een regeringsvorm waarvan de wetgevende macht bij het volk berust. Uit deze tekst blijkt ook dat de Verenigde Staten aan deze profetie beantwoorden.

Wat betekent dan „*het beeld van het beest*” en hoe zal het worden gemaakt? Het beeld wordt gemaakt door het beest met de twee horens en het is een beeld voor het beest. Het wordt ook wel het beeld van het beest genoemd. Willen we dus weten wat het beeld is en hoe het zal worden gemaakt, dan moeten we de kenmerken van het beest zelf - het pausdom - bestuderen.

Toen de eerste gemeente afvallig werd omdat velen van de eenvoud van het Evangelie waren afgeweken en heidense rituelen en gebruiken overnamen, trok Gods Geest zich terug. De kerkelijke leiders wilden het geweten van de mensen beheersen en zochten steun bij de wereldlijke overheid. Zo ontstond het pausdom: De kerk beheerste de wereldlijke macht en gebruikte haar om haar eigen doelstellingen te bevorderen. Ze deed dit vooral om zogenaamde „ketterijen” te bestraffen. De Verenigde Staten zullen een beeld voor het beest kunnen maken wanneer de Kerk de Staat zodanig onder controle heeft dat ze de Staat kan gebruiken om haar eigen doelstellingen te verwezenlijken.

Telkens wanneer de kerk wereldlijke macht kreeg, gebruikte ze die om andersdenkenden te straffen. De protestantse kerken die het voorbeeld van Rome hebben gevolgd en betrekkingen met de overheid hebben aangeknoopt, hebben de gewetensvrijheid ook willen beperken. Een voorbeeld hiervan is de langdurige vervolging van degenen die zich van de Anglicaanse kerk hadden afgescheiden. In de zestiende en zeventiende eeuw werden duizenden zogenaamde 'non-conformistische' (= afgescheiden) predikanten gedwongen hun kerken te verlaten. Zowel de predikanten als hun kerkleden kregen een geldboete, werden gevangen genomen en gefolterd of stierven als martelaren.

Het was afval die de vroeg christelijke kerk ertoe leidde om de hulp van de burgerlijke overheid in te roepen. Uit deze verhouding is het pausdom, het beest, ontstaan. Paulus zei: „*Eerst moet de afval komen en de mens der wetteloosheid zich*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

openbaren” (2 Thessalonicenzen 2:3). [444] Op dezelfde wijze zal de afval in de gemeente de weg bereiden voor het beeld van het beest.

De Bijbel leert dat de afval die er zal heersen voor de wederkomst van Christus veel gemeen zal hebben met de afval in de eerste eeuwen. *„Weet wel, dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen; want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, liefdeloos, trouweloos, lasteraars, onmatig, onhandelbaar, afkerig van het goede, verraderlijk, roekeloos, opgeblazen, met meer liefde voor genot dan voor God, die met een schijn van godsvrucht de kracht daarvan verloochend hebben*” (2 Timoteüs 3:1-5). *„Maar de Geest zegt nadrukkelijk, dat in latere tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, doordat zij dwaalgeesten en leringen van boze geesten volgen*” (1 Timoteüs 4:1). Satan zal werken *„met allerlei krachten, tekenen en bedrieglijke wonderen, en met allerlei verlokkende ongerechtigheid, voor hen, die verloren gaan, omdat zij de liefde tot de Waarheid niet aanvaard hebben, waardoor zij hadden kunnen behouden worden. En daarom zendt God hun een dwaling, die bewerkt, dat zij de leugen geloven*” (2 Thessalonicenzen 2:9-11). Wanneer dit geestelijk dieptepunt zal zijn bereikt, zullen dezelfde resultaten te zien zijn als in de eerste eeuwen.

De sterk uiteenlopende geloofsopvattingen in de verschillende protestantse kerken worden door velen beschouwd als het doorslaggevende bewijs dat er nooit een poging zal worden gedaan om tot een gedwongen eenheid te komen. Maar in de protestantse kerken is er al jaren een sterke stroming om tot een eenheid te komen op grond van gemeenschappelijke geloofspunten. Om tot zo'n eenheid te komen moet men onvermijdelijk afzien van elke discussie over punten waar niet iedereen het over eens is, hoe belangrijk deze punten vanuit Bijbels oogpunt ook mogen zijn.

Charles Beecher zei in een preek in 1846 dat de predikanten van „de protestantse kerken, van laag tot hoog, niet alleen vreselijk bang zijn voor de mensen, maar ook, leven, zich bewegen en ademen, in een door en door corrupte sfeer en ieder ogenblik een beroep moeten doen op hun laagste instincten om de Waarheid te verzwijgen en de knieën te buigen voor de macht van de afval. [445] Is dit ook niet het geval geweest met Rome? Gaan we niet dezelfde weg op? Wat staat ons in de nabije toekomst nog te wachten? Nog een oecumenisch concilie! Een wereldraad! Een evangelische alliantie en een oecumenische geloofsbelijdenis!” (Preek over „The Bible a Sufficient Creed”, gehouden te Fort Wayne, Indiana, 22 februari 1846). Wanneer we zover zijn, hoeft er in het streven naar eenheid onder de kerken nog maar één stap te worden gezet om tot de uitoefening van dwang over te gaan.

Wanneer de belangrijkste kerken van de Verenigde Staten een eenheid vormen op grond van hun gemeenschappelijke geloofspunten en de Staat zullen beïnvloeden om hun bepalingen uit te voeren en hun instellingen te steunen, zal het protestantse Amerika een beeld van het pausdom hebben gemaakt en zullen er onvermijdelijk burgerlijke straffen worden opgelegd aan mensen die er een andere mening op na houden.

Het beest met de twee lamshorens *„maakt (= beveelt), dat aan allen, de kleinen en de groten, de rijken en de armen, de vrijen en de slaven, een merkteken gegeven wordt op hun rechterhand of op hun voorhoofd, (en) dat niemand kan kopen of verkopen, dan wie het merkteken, de naam van het beest, of het getal van zijn naam heeft*” (Openbaring 13:16,17). De waarschuwing van de derde engel luidt: *„Indien iemand het beest en zijn beeld aanbidt en het merkteken op zijn voorhoofd of op zijn hand ontvangt, die zal ook drinken van de wijn van Gods gramschap*”. „Het beest” van deze tekst, wiens aanbedding door *„het beest met de twee horens*” wordt opgelegd, is het

De Grote Strijd tussen Christus en satan

eerste beest, „*een luipaard gelijk*”, van Openbaring 13 en stelt het pausdom voor. „*Het beeld van het beest*” stelt het afvallige protestantisme voor, dat zal ontstaan wanneer de protestantse kerken de hulp van de burgerlijke overheid zullen inroepen om hun leer aan anderen op te leggen. Het „*merkteken van het beest*” moet nu nog nader worden bepaald.

Na de waarschuwing tegen de aanbedding van het beest en van zijn beeld zegt de profeet: „*Hier blijkt de volharding der heiligen, die de geboden Gods en het geloof in Jezus bewaren*”. Aangezien „*de heiligen die Gods geboden bewaren*” worden geplaatst tegenover degenen die het beest en zijn beeld aanbidden en zijn merkteken ontvangen, is het logisch dat het onderhouden van Gods wet enerzijds en de overtreding daarvan anderzijds, de scheidingslijn zal vormen tussen degenen die God aanbidden en zij die het beeld aanbidden. [446]

Het overtreden van Gods geboden is het speciale kenmerk van het beest en dus ook van zijn beeld. Daniël zegt over de kleine horen, het pausdom, het volgende: „*Hij zal er op uit zijn tijden en wet te veranderen*” (Daniël 7:25). Paulus noemde dezelfde macht „*de mens der wetteloosheid (...) die zich verheft tegen al wat God of voorwerp van verering heet*.” De ene profetie vult de andere aan. Het pausdom kon zich alleen boven God verheffen door Gods wet te veranderen. Als men weet dat Gods wet is veranderd en men houdt zich toch aan de gewijzigde vorm, bewijst men de hoogste eer aan de macht die de verandering heeft ingesteld. Gehoorzaamheid aan pauselijke wetten is een bewijs van trouw aan de paus, in plaats van aan God.

Het pausdom heeft Gods wet willen veranderen. Het tweede gebod, dat het aanbidden van „*gesneden beelden*” verbiedt, is uit de wet geschrapt en het vierde gebod is zo veranderd dat het de viering van de eerste dag in plaats van de ware Sabbat voorschrijft. Maar pausgezinden beweren dat het tweede gebod is weggelaten omdat het niet nodig is, daar het in het eerste gebod besloten ligt en dat zij de wet uitleggen zoals God het bedoelt. Dit kan dus niet de verandering zijn die de profeet heeft voorzien. Er is sprake van een opzettelijke, weloverwogen verandering: „*Hij zal er op uit zijn tijden en wet te veranderen*” (Hij zal menen - Statenvertaling). De verandering van het vierde gebod beantwoordt precies aan deze profetie. Om deze verandering te rechtvaardigen wordt er uitsluitend een beroep gedaan op het gezag van de kerk. In dit geval verheft de pauselijke macht zich openlijk boven God.

Terwijl de gelovigen die God dienen zich zullen onderscheiden door hun stipte naleving van het vierde gebod - het teken van Gods scheppingsmacht en van Zijn recht op eerbied - zullen degenen die het beest aanbidden opvallen door hun pogingen om het gedenkteken van de Schepper af te breken om de inzet van Rome te verheerlijken. Het pausdom liet zijn arrogante uitspraken voor het eerst horen naar aanleiding van de zondagsheiliging (zie aanhangsel onder ‘Suprematie van de Bisschoppen van Rome’). [447] Toen het pausdom voor de eerste keer een beroep deed op de Staat was het om de viering van de zondag als „*de dag des Heeren*” op te dringen. Maar de Bijbel zegt dat de zevende dag en niet de eerste dag „*de dag des Heeren*” is. Christus zei: „*Alzo is de Zoon des mensen Heer ook over de Sabbat*”. Het vierde gebod luidt: „*De zevende dag is de Sabbat van de HEERE, uw God*”. Bij monde van de profeet Jesaja noemde God de Sabbat: „*De heilige dag des HEEREN*” (Marcus 2:28; Jesaja 58:13).

Het zo dikwijls aangevoerde argument dat Christus de Sabbat heeft veranderd, wordt door Christus' eigen woorden weerlegd. In de Bergrede zei Hij: „*Meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om te ontbinden, maar om te vervullen. Want voorwaar, Ik zeg u: Eer de hemel en de aarde*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

vergaat, zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied. Wie dan een van de kleinste deze geboden ontbindt en de mensen zo leert, zal zeer klein heten in het Koninkrijk der hemelen; doch wie ze doet en leert, die zal groot heten in het Koninkrijk der hemelen". (Mattheüs 5:17-19).

De protestanten geven toe dat er geen enkele tekst in de Bijbel is te vinden waarmee men de verandering van de Sabbat kan rechtvaardigen. Dit blijkt duidelijk uit de publikatie van de „American Tract Society and the American Sunday School Union” (Amerikaanse Traktaat Genootschap en de Amerikaanse Zondagsschool Unie). Eén van deze werken geeft toe dat „er in het Nieuwe Testament geen enkel uitdrukkelijk gebod is dat de viering van de Sabbat (bedoeld is; zondag, de eerste dag van de week) oplegt” (George Elliot, *The Abiding Sabbath*, p. 184).

Een ander werk zegt: „Tot aan de dood van Christus is er in die dag geen verandering gekomen” en „voor zover wij uit de teksten kunnen opmaken, hebben zij (de apostelen) geen uitdrukkelijk bevel gegeven waardoor de Sabbat van de zevende dag vervallen wordt verklaard en de viering daarvan naar de eerste dag van de week wordt verschoven” (A.E. Waffle, *The Lord's Day*, pp. 186-188). [448]

De rooms-katholieken geven toe dat de verandering van de Sabbat is gebeurd op gezag van de rooms-katholieke kerk en beweren dat de protestanten door de viering van de zondag dat gezag ook erkennen. In de *Catholic Catechism of Christian Religion* lezen we de volgende verklaring in antwoord op de vraag welke dag men eigenlijk moet heiligen als men het vierde gebod wil onderhouden: „In het Oude Testament moest men de zaterdag heiligen, maar de kerk heeft, door Christus daartoe bevolen en door de Heilige Geest geleid, de zaterdag vervangen door de zondag. Daarom heiligen wij nu de eerste en niet de zevende dag. De zondag is nu de dag des Heeren”.

Volgens rooms-katholieke schrijvers blijkt het gezag van de rooms-katholieke kerk uit „de verandering van de Sabbat en het instellen van de zondag, waar protestanten nu mee akkoord gaan;... want door het vieren van de zondag erkennen zij dat de kerk het recht heeft feestdagen in te stellen en het niet-vieren daarvan als zonde te beschouwen”. (Henry Tuberville, *An Abridgement of the Christian Doctrine*, p. 58). Is de verandering van de Sabbat dan niet het teken, het merkteken van het gezag van de rooms-katholieke kerk, met andere woorden „*het merkteken van het beest*”?

De rooms-katholieke kerk heeft haar aanspraak op suprematie niet laten varen. Wanneer de wereld en de protestantse kerken een rustdag erkennen die zij heeft ingesteld, terwijl ze de Sabbat van de Bijbel verwerpen, zijn ze het eigenlijk eens met haar onrechtmatige aanspraak. Als ze zich op het gezag van de overlevering en van de kerkvaders beroepen, loochenen ze het beginsel dat het protestantisme van Rome scheidt - namelijk „dat de Bijbel en de Bijbel alleen de maatstaf is voor de protestant”. De rooms-katholieken weten dat de protestanten zichzelf misleiden en opzettelijk hun ogen sluiten voor feiten die zo voor de hand liggen. Wanneer de beweging die de zondagsviering verplicht wil stellen meer terrein wint, zullen de rooms-katholieken zich in de handen wrijven omdat alle protestanten zich uiteindelijk onder de banier van Rome zullen scharen.

Rooms-katholieken zeggen dat „de zondagsheiliging van de protestanten een eer is die zij aan het gezag van de (rooms-katholieke) kerk bewijzen” (Mgr. Segur, *Plain Talk About the Protestantism of Today*, p. 213). Als de protestantse kerken de zondagsviering opleggen, zetten ze de mensen er toe aan het pausdom - het beest - te aanbidden. [449] Wie de eisen van het vierde gebod kent en de valse in plaats van de ware Sabbat wil heiligen, bewijst daarmee eer aan de macht die de valse sabbat heeft

De Grote Strijd tussen Christus en satan

ingesteld. Maar juist omdat de kerken de wereldlijke macht gebruiken om een godsdienstige inzetting op te leggen, zullen ze zelf een beeld voor het beest maken. De verplichting om in de Verenigde Staten de zondag te heiligen, zal dus neerkomen op een verplichting om het beest en zijn beeld te aanbidden.

Christenen hebben vroeger de zondag gevierd omdat ze dachten dat zij de Sabbat van de Bijbel heiligden. Er zijn op dit ogenblik in alle kerken - de rooms-katholieke kerk niet uitgezonderd - oprechte christenen die geloven dat de zondag de sabbat van het vierde gebod is. God aanvaardt hun oprechtheid en eerlijkheid. Maar wanneer de zondagsheiliging wettelijk zal worden opgelegd en de wereld ervan op de hoogte zal zijn gebracht dat men de ware Sabbat moet heiligen, zal iedereen die het gebod van God overtreedt om een bevel te gehoorzamen dat slechts van Rome komt, het pausdom de eer bewijzen die God toekomt. Men bewijst dan eer aan Rome en aan de macht die toeziet op de naleving van de inzetting van Rome. Men aanbidt dan het beest en zijn beeld. Wanneer de mensen de inzetting verwerpen die volgens God een teken is van Zijn gezag en in plaats daarvan het teken vereren dat Rome heeft gekozen als bewijs van haar heerschappij zullen zij het teken van trouw aan Rome, namelijk „*het merkteken van het beest*”, ontvangen. Pas wanneer deze kwestie duidelijk aan de mensen is uitgelegd en zij hebben kunnen kiezen tussen de geboden van God en de geboden van mensen, zullen zij die in deze overtreding volharden „*het merkteken van het beest*” ontvangen.

De boodschap van de derde engel bevat de ergste bedreiging die ooit aan sterfelijke wezens is gericht. Het moet wel een verschrikkelijke zonde zijn, die Gods gramschap onvermengd, dus zonder genade, oproept. De mensen moeten op de hoogte worden gebracht van dit belangrijke onderwerp. De waarschuwing tegen deze zonde moet aan de wereld worden gebracht vòòr God met Zijn oordelen komt, zodat iedereen kan weten waarom deze straf wordt opgelegd en ook de kans krijgt om aan de toorn te ontkomen. [450] De profetie zegt dat de eerste engel de boodschap zal verkondigen „*aan alle volk en stam en taal en natie*”. De waarschuwing van de derde engel, die een onderdeel is van dezelfde drievoudige boodschap, moet ook aan „*allen die op de aarde gezeten zijn*”, worden verkondigd. De profetie zegt dat ze „*met luider stem*” wordt verkondigd door een engel die vliegt „*in het midden des hemels*” en dat ze de aandacht van de hele wereld zal trekken.

Aan het einde van de strijd zal de christelijke wereld in twee grote groepen zijn verdeeld: zij die de geboden Gods en het geloof van Jezus bewaren en zij die het beest en zijn beeld aanbidden en zijn merkteken ontvangen. Hoewel Kerk en Staat hun krachten zullen bundelen om „*allen, de kleinen en de groten, de rijken en de armen, de vrijen en de slaven*” (Openbaring 13:16) te verplichten „*het merkteken van het beest*” te ontvangen, zal Gods volk het niet ontvangen. De ziener van Patmos ziet „*de overwinnaars van het beest en van zijn beeld en van het getal van zijn naam, staande aan de glazen zee, met de citers Gods. En zij zingen het lied van Mozes, de knecht Gods, en het lied van het Lam.*” (Openbaring 15:2,3).

Hoofdstuk 26 – Een Hervorming Voor Deze Tijd Een Werk van Hervorming

De Sabbathervorming van de eindtijd werd door de profeet Jesaja voorzien: *“Zo zegt de HEERE: Onderhoudt het recht en doet gerechtigheid, want Mijn heil staat gereed om te komen en Mijn gerechtigheid om zich te openbaren. Welzalig de sterveling die dit doet, en het mensenkind dat daaraan vasthoudt; die acht geeft op de Sabbat, zodat hij hem niet ontheiligt, en acht geeft op zijn hand, zodat zij niet kwaads doet.” “En de vreemdelingen die zich bij de HEERE aansloten om Hem te dienen, en om de Naam des HEEREN lief te hebben, om Hem tot knechten te zijn, allen die de Sabbat onderhouden, zodat zij hem niet ontheiligen en die vasthouden aan Mijn verbond: “Hen zal Ik brengen naar Mijn heilige berg en Ik zal hun vreugde bereiden in Mijn bedehuis” (Jesaja 56:1,2,6,7).*

Uit de tekst blijkt dat deze woorden betrekking hebben op de periode van de christelijke bedeling: *“Het woord van de Heere HEERE, die de verdrevenen van Israël bijeenbrengt, luidt: Ik zal daartoe nog meerderen bijeenbrengen, dan er reeds toegebracht zijn”.* (vers 8). De heidenen zouden door de verkondiging van het Evangelie “bijeengebracht worden” en in de tekst wordt een zegen uitgesproken over hen die later de Sabbat zouden heiligen. Het vierde gebod blijft dus ook van kracht na de kruisiging, opstanding en hemelvaart van Christus, tot de tijd wanneer Gods boodschappers het Evangelie aan alle volken zullen verkondigen. [452]

God heeft bij monde van dezelfde profeet de opdracht gegeven: *“Bind de getuigenis toe, verzegel de wet onder Mijn leerlingen”* (Jesaja 8:16). Het zegel van Gods wet kan men in het vierde gebod vinden. Dit is het enige gebod dat zowel de Naam als de titel van de Wetgever noemt. Het zegt dat Hij de Schepper van hemel en aarde is en verklaart dat alleen God recht heeft op aanbidding. Buiten dit gebod is er geen enkel punt in de Tien Geboden waaruit men kan opmaken op wiens gezag deze wet is gegeven. Toen het pausdom de Sabbat veranderde, vernietigde die macht het zegel van de wet. Tot de volgelingen van Jezus wordt de oproep gericht dit zegel opnieuw aan te brengen door de Sabbat van het vierde gebod zijn rechtmatige plaats als het gedenkteken van de Schepper en het teken van Zijn gezag te geven.

“Tot de wet en tot de getuigenis!” Er is een overvloed aan tegenstrijdige leerstellingen en theorieën, maar Gods wet is de enige onfeilbare maatstaf waaraan alle opvattingen, leerstellingen en theorieën moeten worden getoetst. De profeet zegt: *“Voor wie niet spreekt naar dit woord, is er geen licht in hem”* (vers 20 KJV).

Opnieuw wordt het bevel gegeven: *“Roep luidkeels, houd niet in, verhef uw stem als een bazuin en maak Mijn volk zijn overtreding bekend en het huis van Jacob zijn zonden”.* Niet de zondige wereld, maar de mensen die God “Mijn volk” noemt, moeten om hun overtredingen worden veroordeeld. God zegt ook: *“Wel zoeken zij Mij dag aan dag en hebben zij een welgevallen aan de kennis Mijner wegen, als een volk dat gerechtigheid doet en het recht van zijn God niet veronachtzaamt.”* (Jesaja 58:1,2). Deze tekst verwijst naar de groep mensen die zichzelf rechtvaardig vinden en een grote belangstelling aan de dag schijnen te leggen voor het dienen van God, maar de ernstige woorden van Hem, Die de harten doorgrondt, tonen aan dat ze Gods geboden met voeten treden.

De profeet wijst in de volgende bewoordingen op de inzet die ze hebben overtreden: *“En de uwen zullen de overoude puinhopen herbouwen, de grondvesten van vorige geslachten zult gij herstellen, en men zal u noemen: hersteller van bressen,*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

herbouwer van straten. [453] Indien gij niet over de Sabbat heenloopt door uw zaken te doen op Mijn heilige dag, maar de Sabbat een verlustiging noemt, de heilige dag des Heeren van gewicht, en die eert noch door uw gewone bezigheden te doen, noch uw zaken te behartigen, of ijdele taal uit te slaan, dan zult gij u verlustigen in de HEERE.” (vers 12-14). Ook deze profetie heeft betrekking op onze tijd. De bres werd in Gods wet geslagen toen de Sabbat door de rooms-katholieke kerk werd veranderd. Maar de tijd is aangebroken om deze Goddelijke instelling te herstellen. De bres moet worden dicht gemaakt en de grondvesten van vorige geslachten moeten worden hersteld.

De Sabbat werd door de rust van de Schepper geheiligd en God verbond ook Zijn zegen aan deze dag. Vóór Adam had gezondigd, heiligde hij de Sabbat in de hof van Eden. Ook nadat hij was gevallen, berouw had getoond en uit het paradijs was verdreven, bleef hij de Sabbat heiligen. Alle patriarchen, van Abel tot de rechtvaardige Noach, en ook Abraham en Jakob hebben de Sabbat gevierd. Toen het uitverkoren volk in slavernij leefde in Egypte vergaten velen de voorschriften van Gods wet door de afgodendienst die er hoogtij vierde. Maar toen God Israël uit de slavernij had verlost, kondigde Hij Zijn wet plechtig af aan de vergadering, opdat zij Zijn wil zouden kennen en Hem voor altijd zouden vrezen en gehoorzamen.

Sinds die tijd is de kennis van Gods wet op aarde gebleven en heeft men de Sabbat van het vierde gebod geheiligd. Hoewel “*de mens der wetteloosheid*” erin geslaagd is Gods heilige dag met voeten te treden, waren er zelfs in de periode van pauselijke opperheerschappij trouwe gelovigen die de Sabbat op afgelegen plaatsen heiligden. Sinds de Hervorming zijn er in elke generatie mensen geweest die de Sabbat in acht namen. Zo is er - vaak ondanks spot en vervolging - een voortdurend getuigenis afgelegd voor het eeuwige karakter van Gods wet en voor de heilige verplichting de Sabbat van de schepping te heiligen.

In Openbaring 14 wordt in verband met “*het eeuwige Evangelie*” voorzeggd dat deze Waarheden de gemeente van Christus in de tijd van Zijn wederkomst zullen kenmerken. [454] Want het resultaat van de drievoudige boodschap zal zijn: “*De volharding der heiligen, die de geboden Gods en het geloof van Jezus bewaren*”. Dit is de laatste boodschap die zal worden gebracht voordat Christus terugkeert. Onmiddellijk na de verkondiging van deze boodschap ziet Johannes de Zoon des mensen in heerlijkheid naar de aarde komen om de oogst binnen te halen.

De gelovigen die de functie van het Heiligdom begrepen en beseften dat Gods wet onveranderlijk is, waren vol blijdschap en bewondering toen ze de schoonheid en harmonie ontdekten van de Waarheid die nu tot hen begon door te dringen. Ze wilden dat alle christenen deze belangrijke Waarheid zouden leren kennen en waren ervan overtuigd dat ze haar ook vol blijdschap zouden aannemen. Door deze Waarheid zouden ze echter van de wereld verschillen en daarom werd ze slecht ontvangen door velen die beweerden dat ze volgelingen van Christus waren. Gehoorzaamheid aan het vierde gebod eiste een offer dat de meeste gelovigen niet wilden brengen.

Toen de verplichtingen van het vierde gebod werden uiteengezet, bleken velen te redeneren als ongelovigen. Zij zeiden: “Wij hebben altijd de zondag gevierd, onze ouders en grootouders hebben dat ook gedaan en veel goede, oprechte mensen zijn in vrede gestorven, hoewel ze ook de zondag vierden. Als zij gelijk hadden, hebben wij ook gelijk. Door het vieren van deze nieuwe Sabbat zouden wij niet langer in harmonie zijn met de wereld en zouden wij geen invloed meer op de mensen kunnen uitoefenen. Wat kan een klein groepje dat de zevende dag viert doen als de hele wereld de zondag viert?” De Joden voerden ook zulke argumenten aan om hun verwerping van Christus te

De Grote Strijd tussen Christus en satan

motiveren. God had hun voorouders aangenomen toen ze hun zondoffers brachten, waarom zouden de kinderen dan niet zalig worden als ze hetzelfde deden? In de tijd van Luther zeiden de rooms-katholieken dat ware christenen in het katholieke geloof waren gestorven en dat men door die godsdienst dus wel zalig kon worden. Deze gedachtegang zou een doeltreffende hinderpaal blijken te zijn voor elke vooruitgang op het gebied van geloof en geestelijk leven.

Velen beweerden dat zondagsheiliging een eeuwenoude, algemeen verspreide en erkende inzet van de kerk is. [455] Het tegenargument is dat de Sabbat en Sabbatsheiliging veel ouder en algemener zijn, dat die dag zelfs zo oud is als de wereld en zowel door God als door de engelen wordt erkend. De Sabbat werd ingesteld toen de pijlers van de wereld werden neergelaten en de hoeksteen werd gelegd, terwijl de morgensterren tezamen juichten en al de zonen Gods jubelden. (Job 38:6,7; Genesis 2:1-3). Daarom moeten wij deze instelling heiligen. Ze is niet door een menselijke macht gegeven en berust niet op menselijke overlevering. De Sabbat is door de Oude van dagen ingesteld en door Zijn eeuwig Woord opgelegd.

Toen de aandacht van de mensen bij de Sabbathervorming werd bepaald, verdraaiden de populaire predikanten het Woord van God door de teksten zo uit te leggen dat ze de mensen die er meer over wilden weten gemakkelijk in slaap zouden sussen. Zij die de Schrift niet zelf onderzochten, namen genoegen met de conclusies die beantwoorden aan hun eigen verlangens. Velen probeerden met argumenten, drogredenen, overleveringen van de kerkvaders en met het gezag van de kerk de Waarheid te weerleggen. De voorstanders van de Sabbatheiliging moesten de geldigheid van het vierde gebod met de Bijbel in de hand verdedigen. Eenvoudige mensen, alleen gewapend met het Woord der Waarheid, verdedigden zich tegen de aanvallen van hooggeschoolde mensen, die met verbazing en ergernis moesten vaststellen dat hun mooi klinkende drogredenen niet bestand waren tegen de eenvoudige, gezonde redenering van mensen die meer onderlegd waren in de Schrift dan in theologische spitsvondigheden.

Bij gebrek aan Bijbelse argumenten die hun theorieën zouden kunnen steunen, voerden velen met taaie volharding het volgende argument aan en vergaten dat dezelfde redenering ook al was gebruikt tegen Christus en Zijn apostelen: “Waarom, begrijpen onze leiders het probleem van de Sabbat niet? Er zijn maar zeer weinigen die geloven wat jullie beweren. Jullie kunnen onmogelijk gelijk hebben en al die knappe mensen in de wereld ongelijk.”

Om zulke argumenten te weerleggen, hoefden ze slechts te wijzen op de Schrift en de geschiedenis van Gods handelen met Zijn volk door de eeuwen heen. [456] God werkt door mensen die naar Zijn stem luisteren en gehoorzamen, die zo nodig minder prettige waarheden willen verkondigen, die er niet voor terugdeinzen algemeen aanvaarde zonden te veroordelen. De reden waarom God niet vaker hooggeplaatste en geleerde mannen kiest om hervormingsbewegingen te leiden, ligt hierin dat zij vertrouwen stellen in hun geloofsopvattingen, hun theorieën en hun theologie en helemaal niet door God willen worden onderwezen. Alleen zij die persoonlijk in verbinding staan met de Bron der wijsheid kunnen de Schrift begrijpen of uitleggen. Mensen met weinig schoolkennis worden soms geroepen om de Waarheid te verkondigen, niet omdat ze ongeschoold zijn, maar omdat ze niet zo arrogant zijn en zich door God willen laten onderrichten. Zij leren in de school van Christus en hun nederigheid en gehoorzaamheid maken hen groot. God geeft hun kennis van Zijn

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Waarheid en schenkt hun daardoor een prestige dat wereldse eer en menselijke grootheid in het niet laat verzinken.

De meeste adventisten verwierpen de Waarheid in verband met het Heiligdom en met Gods wet. Velen verloren ook hun vertrouwen in de Adventbeweging en namen verkeerde en tegenstrijdige standpunten in over de profetieën in verband met deze beweging. Sommigen hebben ook de fout gemaakt om nog verschillende keren een datum vast te stellen voor de wederkomst van Christus. Het licht dat toen op het onderwerp van het Heiligdom scheen, had hun moeten duidelijk maken dat geen enkele profetische periode reikt tot aan de wederkomst en dat de juiste tijd van die gebeurtenis nergens is voorzgd. Maar ze keerden zich af van het licht en bepaalden de ene datum na de anderen en werden even vaak teleurgesteld.

Toen de gelovigen van Thessaloniki er verkeerde opvattingen over de wederkomst van Christus op na hielden, gaf de apostel Paulus hun de raad hun verwachtingen zorgvuldig aan Gods Woord te toetsen. Hij wees op de profetieën die de gebeurtenissen vermelden die moeten plaatsvinden voordat Christus kan terugkomen. Hij toonde aan dat er geen enkele reden was om Christus in hun dagen te verwachten. *“Laat niemand u misleiden, op welke wijze ook”* (2 Thessalonicenzen 2:3), waarschuwde hij. Als ze iets verwachtten dat geen enkele Bijbelse basis had, zouden zij een verkeerde weg inslaan. [457] Ze zouden door hun teleurstelling aan de spot van ongelovigen worden blootgesteld en zouden het gevaar lopen ontmoedigd te worden en gaan twifelen aan de Waarheid die noodzakelijk is voor hun verlossing. In de vermaning van de apostel aan de Thessalonicenzen ligt een belangrijke les besloten voor de gelovigen die leven in de eindtijd. Veel adventisten dachten dat als ze hun geloof niet konden steunen op een vaste datum voor de wederkomst van Christus, zij niet waakzaam en ijverig konden zijn in hun voorbereiding. Maar wanneer hun verwachtingen steeds opnieuw worden geprikkeld en altijd weer op niets uitlopen, zal hun geloof zodanig worden ondermijnd dat het bijna onmogelijk zal zijn nog aandacht te schenken aan de grote Waarheden van de profetie.

God had de opdracht gegeven om bij de verkondiging van de boodschap van de eerste engel ook een tijdstip te bepalen waarop het oordeel zou plaatsvinden. De berekening van de profetische periodes waarop deze boodschap was gebaseerd, toonde aan dat de 2300 dagen in de herfst van 1844 eindigden. Dit was onbetwistbaar juist. De herhaalde pogingen om nieuwe data vast te stellen voor het begin en het einde van de profetische tijdperken en de verkeerde gedachtegang om deze opvattingen te steunen, leidden de mensen niet alleen af van de tegenwoordige Waarheid, maar waren er ook de oorzaak van dat men de spot dreef met elke poging om de profetieën uit te leggen. Hoe vaker men een bepaalde datum vaststelde voor de wederkomst en hoe meer die overal werd verkondigd, des te beter paste het bij de bedoelingen van satan. Nadat de tijd was verstreken, zorgde hij ervoor dat de voorstanders bespot en geminacht werden en dat er op die manier afbreuk werd gedaan aan de Adventbeweging van 1843 en 1844. Zij die in deze dwaling volharden, zullen op den duur een datum voor de wederkomst van Christus bepalen die te ver in de toekomst ligt. Zo zullen zij zich veilig wanen en zich in slaap laten wiegen en velen zullen dat pas inzien wanneer het te laat is.

De geschiedenis van het oude Israël is een treffend voorbeeld van de ervaringen die de adventisten in het verleden hebben meegemaakt. God leidde Zijn volk in de Adventbeweging, zoals Hij de Israëlieten uit Egypte leidde. Hun geloof werd door de grote teleurstelling op de proef gesteld. Dat was ook het geval met de Hebreëen aan de Rode Zee. Als zij waren blijven vertrouwen in de hand die hen in het verleden had

De Grote Strijd tussen Christus en satan

geleid, zouden zij het heil van God hebben gezien. [458] Als allen die eensgezind hadden samengewerkt in 1844 de boodschap van de derde engel hadden aangenomen en haar hadden verkondigd in de kracht van de Heilige Geest, zou God hun inspanningen hebben gesteund. Een stroom van licht zou over de wereld hebben geschinen. De bewoners van de aarde zouden al jaren geleden zijn gewaarschuwd, het afsluitingswerk zou al achter de rug zijn geweest en Christus zou al terug zijn gekomen om Zijn volk te verlossen.

Het was niet Gods bedoeling dat de Israëlieten veertig jaar in de woestijn zouden rondzwerven. Hij wilde hen rechtstreeks naar het land Kanaän brengen en hen daar als een heilig en gelukkig volk laten leven. Maar *“zij konden niet ingaan wegens hun ongelooft”* (Hebreeën 3:19). Door hun onverschilligheid en afvalligheid zijn ze in de woestijn omgekomen, terwijl anderen het Beloofde Land mochten binnengaan. Het was ook niet Gods bedoeling dat de wederkomst van Christus zo lang zou worden vertraagd en dat Zijn volk nog zoveel jaren in deze wereld van zonde en leed zou blijven. Maar hun ongelooft maakte scheiding tussen hen en God. Toen zij weigerden het werk te doen dat Hij hun had opgedragen, werden anderen geroepen om de boodschap te verkondigen. In Zijn barmhartigheid voor de wereld vertraagt Jezus Zijn komst, want Hij wil zondaren een kans geven de waarschuwing te horen om in Hem een schuilplaats te vinden voordat Gods toorn wordt uitgestort.

Zoals in het verleden zal ook nu de verkondiging van een Waarheid die de zonden en dwalingen van deze tijd veroordeelt op verzet stuiten. *“Want een ieder, die kwaad bedrijft, haat het licht, en gaat niet tot het licht, opdat zijn werken niet aan de dag komen”* (Johannes 3:20). Wanneer de mensen zien dat zij hun opvattingen niet aan de hand van de Bijbel kunnen bewijzen, besluiten velen tot elke prijs te volharden en bekladden met een boosaardige geest het karakter en de motieven van hen die een onpopulaire Waarheid verdedigen. Deze gedragslijn is door de eeuwen heen gevolgd. Elia werd in Israël beschouwd als een onruststoker, Jeremia als een verrader, Paulus als een tempelschender. Altijd zijn zij die de Waarheid trouw wilden blijven uitgemaakt voor opruiers, kettters en scheurmakers. [459] Velen die te ongelovig zijn om het vaste profetische woord aan te nemen, zullen blindelings instemmen met de beschuldiging tegen hen die algemeen aanvaarde zonden afkeuren. Deze houding zal steeds meer voorkomen. De Bijbel zegt heel duidelijk dat er een tijd zal komen dat de wetten van de staat zo in strijd zullen zijn met Gods wetten dat allen die Gods geboden willen gehoorzamen als boosdoeners zullen worden bestempeld en bestraft.

Wat moet de boodschapper der Waarheid dan doen? Moet hij tot de conclusie komen dat de Waarheid niet gebracht hoeft te worden omdat ze er vaak toe leidt dat de mensen zich aan de eisen van de Waarheid onttrekken of er zich tegen verzetten? Nee. Hij heeft niet meer redenen dan de hervormers in het verleden om Gods Woord te onderdrukken omdat het verzet uitlokt. Het geloof dat de heiligen en martelaren hebben beleden, is neergeschreven voor de mensen die na hen zouden komen. Deze levende voorbeelden van heiligheid, vastberadenheid en onkreukbaarheid zijn bewaard om meer moed te schenken aan hen die nu geroepen worden om voor God te getuigen. Zij hebben de genade en de Waarheid niet alleen voor zichzelf ontvangen. Ze moeten de kennis van God ook aan anderen doorgeven. Heeft God Zijn boodschappers in deze tijd kennis geschonken? Dan moeten zij die ook aan de wereld meedelen.

In het verleden heeft God aan één van zijn woordvoerders gezegd: *“Maar het huis Israëls zal naar u niet willen luisteren, omdat zij naar Mij niet willen luisteren”*. En toch zegt Hij ook: *“Maar gij, spreek Mijn woorden tot hen, hetzij dat zij horen zullen, of*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

hetzij dat zij het laten zullen.” (Ezechiël 3:7; 2:7). Voor de boodschapper van God in deze tijd geldt het bevel: *“Roep luidkeels, houd niet in, verhef uw stem als een bazuin en maak Mijn volk zijn overtreding bekend en het huis van Jacob zijn zonden.”*

Op iedereen die de Waarheid heeft aangenomen, rust dezelfde heilige en zware verantwoordelijkheid om zijn mogelijkheden en kansen zoveel mogelijk te gebruiken, zoals de profeet van Israël tot wie God zei: *“Gij nu, mensenkind, u heb Ik tot wachter over het huis Israëls aangesteld. Wanneer gij een woord uit Mijn mond hoort, zult gij hen uit Mijn Naam waarschuwen. [460] Als Ik tot de goddeloze zeg: Goddeloze, gij zult zeker sterven, - maar gij spreekt niet om de goddeloze te waarschuwen voor zijn weg, dan zal die goddeloze in zijn eigen ongerechtigheid sterven, maar van zijn bloed zal Ik u rekenschap vragen. Maar als gij een goddeloze waarschuwt om zich van zijn weg te bekeren, doch hij bekeert zich daarvan niet, dan zal hij in zijn eigen ongerechtigheid sterven, maar gij hebt uw leven gered”* (Ezechiël 33:7-9).

Het grote bezwaar tegen het aannemen en verkondigen van de Waarheid is dat het zoveel ongemak en tegenwerking veroorzaakt. Dit is het enige argument tegen de Waarheid dat haar voorstanders nooit hebben kunnen weerleggen. Maar dit zal de ware volgelingen van Christus niet afschrikken. Zij wachten niet tot de Waarheid eens populair wordt. Ze kennen hun verplichtingen, nemen vrijwillig hun kruis op en zeggen met Paulus: *“Want de lichte last der verdrukking van een ogenblik bewerkt voor ons een alles verre te boven gaand eeuwig gewicht van heerlijkheid”* (2 Korintiërs 4:17) en sluiten zich ook aan bij Mozes: *“Hij heeft de smaad van Christus groter rijkdom geacht dan de schatten van Egypte”* (Hebreeën 11:26).

Het is een feit dat zij die in hun geestelijk leven meer uit berekening dan op grond van principes handelen de wereld met hart en ziel dienen. Wij moeten het goede kiezen omdat het goed is en de gevolgen aan God overlaten. De wereld dankt haar hervormingen aan beginselvaste, gelovige en moedige mensen. Door zulke mensen moet de hervorming in onze tijd worden verwezenlijkt.

God zegt: *“Hoort naar Mij, gij die de gerechtigheid kent, gij volk, in welks hart Mijn wet is. Vreest niet voor de smaad van stervelingen, wordt niet verschrikt vanwege hun beschimpingen. Want als een kleed verteert hen de mot en als wol verteert hen de worm; maar Mijn gerechtigheid duurt eeuwig en Mijn heil van geslacht tot geslacht”* (Jesaja 51:7,8).

Hoofdstuk 27 – Opwekkingen in de Eindtijd/ Moderne Opwekkingen

Overall waar Gods Woord in alle getrouwheid is gepredikt, heeft de verkondiging resultaten opgeleverd die getuigen van de Goddelijke oorsprong van het Woord. Gods Geest leidde Zijn boodschappers en daarom zat er kracht achter het woord. De zondaren werden zich bewust van hun toestand. *“Het waarachtige licht, dat ieder mens verlicht, was komende in de wereld”* en is doorgedrongen tot in de meest verborgen plaatsen van het hart. Alles wat in de duisternis verborgen was, kwam aan het licht. Hun geesten en harten werden aangegrepen. Ze werden overtuigd van zonde, gerechtigheid en oordeel. Ze werden zich bewust van de gerechtigheid van God en beseften hoe vreselijk het was om in hun zondige toestand en in hun onreinheid te verschijnen voor Hem Die de harten grondig kent. Met grote angst riepen zij uit: *“Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?”* Toen ze het kruis van Golgotha en het oneindige offer voor de zonde van de mensen leerden kennen, drong het tot hen door dat ze alleen door de verdiensten van Christus met God konden worden verzoend. In geloof namen ze *“het Lam van God, dat de zonden der wereld wegneemt”* aan. Hun zonden werden door het bloed van Christus vergeven.

Zij brachten vruchten voort die aan de bekering beantwoordden. Zij kwamen tot geloof, werden gedoopt en stonden op om *“in nieuwhed des levens”* te wandelen: Het waren nieuwe schepselen in Christus Jezus, die niet meer naar hun vroegere begeerten wilden wandelen, maar door het geloof in Christus Zijn voorbeeld wilden navolgen, ernaar streefden Zijn karakter te weerspiegelen en rein wilden zijn als Hij. [462] Wat zij vroeger haatten, hadden ze nu lief en wat zij eens liefhadden, haatten ze nu. Wie hoogmoedig en trots was, werd zachtmoedig en nederig. Wie ijdel en hooghartig was, werd ernstig en bescheiden. De onheilige werd eerbiedig, de dronkaard werd matig en de losbandige werd rein. Men brak met de ijdele wereldse praktijken. De christenen volgden Petrus' vermaning op: *“Uw sieraad zij niet uitwendig; het vlechten van haar, het omhangen van goud of het dragen van gewaden, maar de verborgen mens uws harten, met de onvergankelijke (tooi) van een zachtmoedige en stille geest, die kostbaar is in het oog van God”* (1 Petrus 3:3,4).

Geestelijke opwekkingen leidden tot grondig gewetensonderzoek en nederigheid. Ze werden gekenmerkt door een ernstig, plechtig beroep op de zondaar en door een vurig verlangen om te worden vrijgekocht door het bloed van Christus. Mannen en vrouwen smeekten God om Zijn genade, en worstelden met Hem voor de redding van hun ziel. De resultaten van zulke opwekkingen waren merkbaar bij de mensen die niet terugdeinsden voor zelfverloochening en offers, maar zich verheugden over het feit dat ze waardig bevonden waren om moeilijkheden en beproevingen te ondervinden terwille van Christus. De mensen zagen de verandering in het leven van de gelovigen die de Naam van Jezus hadden aangenomen. Hun invloed kwam de samenleving ten goede. Zij werkten samen met Christus en zaaiden in de Geest om het eeuwige leven te oogsten.

Van hen kon worden gezegd: *“Gij zijt bedroefd geworden, maar de droefheid heeft u tot inkeer gebracht”*. *“Want de droefheid naar Gods wil brengt onberouwelijk inkeer tot heil, maar de droefheid der wereld brengt de dood. Want zie toch, wat juist deze ervaring van droefheid naar Gods wil u gebracht heeft: Welk een ernst, meer nog, verontschuldiging, verontwaardiging, vrees, verlangen, ijver, bestraffing. Gij hebt in allen dele doen blijken, dat gij zuiver stondt in deze zaak”* (2 Korintiërs 7:9-11).

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Dit was het gevolg van de invloed van Gods Geest. Er is geen bewijs van oprecht berouw als er geen hervorming uit voortvloeit. [463] Als de zondaar zijn belofte nakomt, als hij het gestolene teruggeeft, zijn zonden belijdt en God en zijn medemensen liefheeft, mag hij er zeker van zijn dat hij in vrede leeft met God. Dat waren vroeger de resultaten van godsdienstige opwekkingen. Als men ze naar hun vruchten beoordeelde, moest men erkennen dat ze door God waren gezegend voor de redding van mensen en voor de verbetering van de mensheid.

Maar veel godsdienstige opwekkingen van de laatste tijd verschillen erg veel van de uitingen van Gods genade, die vroeger de inspanningen van Gods boodschappers bekroonden. Er is wel veel belangstelling voor de boodschap, velen zeggen dat ze bekeerd zijn en veel mensen sluiten zich aan bij de kerken, maar de resultaten zijn niet van dien aard dat men een bloei in het geestelijk leven mag verwachten die daaraan beantwoordt. Het licht dat voor een korte tijd opflakkert, dooft spoedig weer uit en laat een nog grotere duisternis achter.

De populaire godsdienstige opwekkingen ontstaan zeer dikwijls door het prikkelen van de verbeelding, door het strelen van de gevoelens, door het bevredigen van de behoefte aan iets nieuws of iets sensationeels. De mensen die op deze manier worden bekeerd zijn niet erg geneigd naar de Waarheid van de Bijbel te luisteren en hebben maar weinig belangstelling voor de uitspraken van de profeten en apostelen. Een godsdienstige bijeenkomst trekt ze helemaal niet aan als er niet iets spectaculairs te beleven valt. Een boodschap die een beroep doet op het nuchtere verstand vindt geen weerklank. Er wordt niet de minste aandacht geschonken aan de duidelijke waarschuwingen van Gods Woord in verband met hun eeuwig heil.

Voor elk echt bekeerd mens moet zijn relatie tot God en tot de dingen van eeuwige waarde hoofdzaak in het leven zijn. Maar waar kan men in de populaire kerken van tegenwoordig nog de geest van toewijding aan God vinden? De mensen die beweren dat zij bekeerd zijn, blijven hoogmoedig en hebben de wereld nog steeds lief. Zij zijn nu niet meer geneigd om zichzelf te verloochenen, hun kruis op te nemen en de zachtmoedige en nederige Jezus te volgen dan voor hun bekering. De godsdienst is het mikpunt van de spot van ongelovigen en twijfelaars geworden omdat zovelen die zeggen dat ze gelovig zijn, de beginselen daarvan niet eens kennen. De kracht van de godsvrucht is zo goed als verdwenen uit vele kerken. [464] Uitstapjes, toneelvoorstellingen ten bate van de kerk, bazaars, mooie huizen en zelfverheerlijking hebben de belangstelling voor God naar de achtergrond verdreven. De mensen denken alleen maar aan het kopen van land en goederen en aan allerlei wereldse bezigheden, zodat ze slechts een oppervlakkige belangstelling kunnen opbrengen voor dingen van eeuwige waarde.

Ondanks de algemene achteruitgang in geloof en vroomheid zijn er in deze kerken ware volgelingen van Christus. Voor de laatste uitstorting van Gods oordelen over de aarde zal er onder Gods volk zulk een herleving van de oorspronkelijke godsvrucht zijn, zoals er sinds de tijd van de apostelen geen meer geweest is. De Geest en de kracht van God zullen over Zijn kinderen worden uitgestort. Velen zullen zich dan afscheiden van de kerken waarin de liefde voor deze wereld de plaats heeft ingenomen van de liefde voor God en Zijn Woord. Velen, zowel predikanten als leden, zullen met blijdschap de grote Waarheden aannemen die God in deze tijd heeft laten verkondigen om Zijn volk voor te bereiden op Christus' wederkomst. De vijand van de mens wil dit werk verhinderen, en voordat de tijd voor zo'n beweging is aangebroken, zal hij alles in het werk stellen om het te verhinderen door iets anders in te voeren dat erop lijkt. In die kerken die hij onder zijn bedrieglijke heerschappij kan brengen, zal hij het doen

De Grote Strijd tussen Christus en satan

voorkomen alsof Gods bijzondere zegen is uitgestort. Men zal de indruk krijgen dat er weer een grote belangstelling is voor alles wat met godsdienst te maken heeft. Veel mensen zullen er zich over verheugen dat God op zo'n wonderbaarlijke manier voor hen werkt, terwijl het in feite het werk van een andere geest is. Satan zal onder het mom van godsdienstigheid zijn invloed op de christelijke wereld proberen te vergroten.

De grote godsdienstige opwekkingsbewegingen van de toekomst zullen ongeveer dezelfde kenmerken hebben als vele van de opwekkingsbewegingen van de laatste vijftig jaar: De gevoelens worden opgezweept, Waarheid en dwaling worden door elkaar gehaald, zodat velen worden misleid. Toch hoeft niemand te worden bedrogen. Aan de hand van Gods Woord kan men makkelijk de aard van deze bewegingen nagaan. Zodra de mensen de Bijbel verwerpen en de duidelijke uitspraken die de mens toetsen en zelfverloochening en verzaking van de wereld vereisen de rug toekeren, mogen wij er zeker van zijn dat Gods zegen er niet op rust. [465] Met de maatstaf die Christus ons gegeven heeft - *“Aan hun vruchten zult gij hen kennen”* (Matteüs 7:16) - kunnen wij vaststellen dat deze bewegingen niet het werk van Gods Geest zijn.

God heeft Zich in Zijn Woord aan de mensen geopenbaard. Voor iedereen die deze Waarheden aanneemt, zijn ze een schild tegen de misleidingen van satan. De mensen hebben deze Waarheden uit het oog verloren en hebben daardoor de deur open gezet voor al het kwaad dat tegenwoordig overal in de godsdienstige wereld voorkomt. Men heeft de aard en het belang van Gods wet grotendeels uit het oog verloren. Verkeerde opvattingen over de aard, de onveranderlijkheid en het bindende karakter van Gods wet hebben geleid tot dwalingen op het gebied van de bekering en de heiligmaking. Dit heeft op zijn beurt geleid tot het verminderen van de godsvrucht in de gemeente. Daarom merkt men niets van Gods Geest en Gods kracht in de opwekkingsbewegingen van onze tijd.

In de verschillende kerken zijn er zeer toegewijde mensen die deze feiten erkennen en betreuren. Professor Edwards A. Park heeft in zijn uiteenzetting over de geloofscrisis van zijn tijd terecht gezegd: “Eén van de oorzaken van deze bedreiging is het feit dat predikanten niet wijzen op het bindende karakter van Gods wet. Vroeger was het woord dat van de kansel werd gesproken een echo van het geweten... Onze beste predikanten maakten hun preken buitengewoon aantrekkelijk door het voorbeeld van de Meester te volgen en door Gods wet, haar geboden en verboden op de voorgrond te plaatsen. Zij haalden steeds de twee grondregels aan; de wet is een afspiegeling van Gods volmaaktheid en de mens die de wet niet liefheeft, heeft ook het Evangelie niet lief, want zowel de wet als het Evangelie zijn als spiegels die het ware karakter van God weerkaatsen. Dit gevaar leidt tot een ander: men onderschat de zonde, haar omvang en haar rampzalige gevolgen. De zondigheid van het niet gehoorzamen van de geboden is recht evenredig met de rechtvaardigheid van de geboden...”

“Het gevaar dat we Gods rechtvaardigheid onderschatten, gaat heel vaak samen met de eerder genoemde gevaren. De predikanten van vandaag zijn geneigd Gods rechtvaardigheid te scheiden van Gods barmhartigheid, en de barmhartigheid meer tot een gevoel te verlagen dan haar tot een beginsel te verheffen. [466] Het prisma van de nieuwe theologie scheidt wat God heeft samengevoegd. Is Gods wet goed of slecht? De wet is goed. Dan is de rechtvaardigheid ook goed, want daardoor wordt de wet toegepast. De gewoonte Gods wet en zijn rechtvaardigheid, alsook de omvang en de rampzalige gevolgen van de ongehoorzaamheid van de mens niet naar hun juiste waarde te schatten, leidt ertoe dat de mens gemakkelijk de genade die God schenkt om verzoening te doen voor de zonde, onderschat”. Zo verliest het Evangelie zijn waarde en

De Grote Strijd tussen Christus en satan

zijn belang in de ogen van de mensen en dan is het maar een kleine stap om ook de Bijbel te verwerpen.

Veel predikanten beweren dat Christus door Zijn dood de wet heeft afgeschaft en dat de mensen voortaan de eisen van Gods wet niet meer hoeven na te komen. Sommigen zeggen dat Gods wet een verschrikkelijke juk is en stellen de slavernij van de wet tegenover de vrijheid die het Evangelie schenkt.

Maar dat was niet het standpunt van de profeten en apostelen over Gods heilige wet. David zei: *“Dan zal ik wandelen op ruime baan, want ik zoek uw bevelen”* (Psalm 119:45). De apostel Jacobus, die na de dood van Christus schreef, noemde de Tien Geboden *“de koninklijke wet”* en *“de volmaakte wet, die der vrijheid”* (Jacobus 2:8; 1:25). De ziener van Patmos sprak een halve eeuw na Christus' dood een zegen uit: *“Zalig zijn zij, die Zijn geboden doen, opdat hun macht zij aan de Boom des levens, en zij door de poorten mogen ingaan in de stad”* (Openbaring 22:14).

De bewering dat Christus de wet van Zijn Vader door de dood heeft afgeschaft, is uit de lucht gegrepen. Als het mogelijk was geweest de wet te veranderen of af te schaffen, dan had Christus niet hoeven te sterven om de mens te redden van de straf die op de overtreding staat. De dood van Christus schaft de wet dus helemaal niet af, maar bewijst juist dat de wet onveranderlijk is. Gods Zoon is naar deze wereld gekomen om de wet groot te maken en te verheerlijken. (Jesaja 42:21). Christus zegt: *“Meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden (...). Eer de hemel en de aarde vergaat, zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet.”* (Matteüs 5:17,18). Bovendien zegt Hij over Zichzelf: *“Ik heb lust om uw wil te doen, Mijn God, uw wet is in Mijn binnenste”* (Psalm 40:9). [467]

Gods wet is van nature onveranderlijk. Zij is de openbaring van de wil en het karakter van de Wetgever. God is liefde en Zijn wet is liefde. De twee grondbeginselen van de wet zijn; liefde voor God en liefde voor de medemens. *“Daarom is de liefde de vervulling der wet”* (Romeinen 13:10). Gods karakter is gerechtigheid en Waarheid. Dit is ook de aard van Zijn wet. De dichter van de Psalmen zegt: *“Uw wet is Waarheid”, “Al uw geboden zijn gerechtigheid.”* (Psalm 119:142, 172). De apostel Paulus zegt: *“Zo is dan de wet heilig, en ook het gebod is heilig en rechtvaardig en goed”* (Romeinen 7:12). Zo'n wet moet even onvergankelijk zijn als de Wetgever, daar zij Gods Geest en Gods wil uitdrukt.

Door de bekering en de heiligmaking worden de mensen met God verzoend. Daardoor gaan ze volgens de beginselen van Zijn wet leven. In den beginne werd de mens naar Gods beeld geschapen. Hij was in volmaakte harmonie met de natuur en met Gods wet. De beginselen van de gerechtigheid waren in zijn hart geschreven. Maar de zonde heeft de mens van zijn Schepper vervreemd. Hij weerspiegelt het beeld van God niet meer. Zijn hart komt in opstand tegen de beginselen van Gods wet. *“Daarom dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens het kan dat ook niet”* (Romeinen 8:7). Maar *“alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft”*, opdat de mens met God verzoend zou worden. Door de verdiensten van Christus kan hij weer in harmonie met zijn Schepper leven. Zijn hart moet door Gods genade worden vernieuwd. Deze verandering wordt de wedergeboorte genoemd. Jezus zegt dat tenzij iemand wedergeboren is hij het Koninkrijk Gods niet kan zien.

De eerste stap naar de verzoening met God is het besef dat men zondig is *“De zonde is wetteloosheid”*. *“Wet doet zonde kennen”* (1 Johannes 3:4; Romeinen 3:20). Om zijn schuld in te zien moet de zondaar zijn karakter toetsen aan Gods grote maatstaf

De Grote Strijd tussen Christus en satan

van gerechtigheid. Het is een spiegel die de volmaaktheid van een rechtvaardig karakter toont en de zondaar in staat stelt de tekortkomingen in zijn eigen karakter te ontdekken.

De wet kan de mens wel zijn zonden tonen, maar kan hem niet redden. [468] De wet belooft het leven aan hem die gehoorzaamt en zegt dat de dood het loon is van de overtreder. Alleen het Evangelie van Jezus Christus kan de mens vrijspreken of bevrijden van de veroordeling en de bezoedeling van de zonde. De zondaar moet zijn zonden belijden voor God, Wiens wet hij overtreden heeft en geloven in Jezus, Zijn Zoenoffer. Zo krijgt hij *“vergeving voor de zonden die tevoren gepleegd zijn”* en heeft hij deel aan de Goddelijke natuur. De zondaar wordt een kind van God, *“ontvangt de Geest van het zoonschap, door welke wij roepen: 'Abba, Vader'”*.

Staat het hem nu vrij Gods wet te overtreden? De apostel Paulus zegt: *“Stellen wij dan door het geloof de wet buiten werking? Volstrekt niet; veeleer bevestigen wij de wet”*. *“Immers, hoe zullen wij, die der zonde gestorven zijn, daarin nog leven?”* (Romeinen 3:31; 6:2) Johannes zegt: *“Want dit is de liefde Gods, dat wij Zijn geboden bewaren. En Zijn geboden zijn niet zwaar”* (1 Johannes 5:3). Door de wedergeboorte komt het hart in harmonie met God en richt het zich naar Gods wet. Wanneer deze ingrijpende verandering zich heeft voorgedaan in het leven van de zondaar, is hij overgegaan van de dood tot het leven, van zonde tot heiligheid, van overtreding en opstandigheid tot gehoorzaamheid en trouw. Er is een eind gekomen aan het oude leven van vervreemding van God. Het nieuwe leven van verzoening, geloof en liefde is begonnen. Dan is *“de eis der wet vervuld in ons, die niet naar het vlees wandelen, doch naar de Geest”* (Romeinen 8:4). Dan zal de ziel zeggen: *“Hoe lief heb ik uw wet! Zij is mijn overdenking de ganse dag.”* (Psalm 119:97).

“De wet des HEEREN is volmaakt, zij verkwikt de ziel” (Psalm 19:8). Zonder kennis van de wet hebben de mensen geen juist inzicht in de reinheid en heiligheid van God of beseffen ze hun eigen schuld en onreinheid niet. Zij hebben geen juist zondebesef en denken dat ze geen berouw hoeven te hebben. Daar ze hun hopeloze toestand als overtreders van Gods wet niet inzien, beseffen zij ook niet dat ze het verzoenend bloed van Christus nodig hebben. De hoop op de zaligheid wordt aangenomen zonder een totale vernieuwing van het denken of zonder een grondige verandering van levenswijze. Zo zijn er talloze oppervlakkige bekeringen en worden er veel mensen aan de gemeente toegevoegd die nooit met Christus verbonden zijn geweest. [469]

Onjuiste theorieën over de heiligmaking, die voortvloeien uit de verwaarlozing en verwerping van Gods wet, spelen ook een belangrijke rol in de godsdienstige bewegingen van deze tijd. Deze theorieën zijn vanuit leerstellig oogpunt onjuist en vanuit praktisch oogpunt gevaarlijk. Het feit dat ze zo goed in de smaak vallen, maakt het dubbel noodzakelijk dat iedereen precies weet wat de Schrift over dit punt leert.

Ware heiligmaking is een Bijbelse leerstelling. In zijn brief aan de Thessalonicenzen zegt de apostel Paulus: *“Want dit wil God; uw heiliging”*. En hij bidt: *“En Hij, de God des vredes, heilige u geheel en al.”* (1 Thessalonicenzen 4:3; 5:23). De Bijbel leert duidelijk wat heiligmaking inhoudt en hoe wij ons kunnen heiligen. De Heiland bad voor Zijn volgelingen: *“Heilig hen in uw Waarheid”* (Johannes 17:17). Paulus leert dat de gelovigen *“geheiligd (moeten zijn) door de Heilige Geest”* (Romeinen 15:16). Welke taak heeft de Heilige Geest? Jezus sprak tot Zijn discipelen: *“Doch wanneer Hij komt, de Geest der Waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle Waarheid”* (Johannes 16:13). De Psalmist zegt: *“Uw wet is de Waarheid”*. Het Woord en de Geest Gods leren de mens de beginselen van de gerechtigheid zoals ze in Gods wet

De Grote Strijd tussen Christus en satan

zijn opgenomen. Aangezien Gods wet *“heilig en rechtvaardig en goed”* is en een weerspiegeling is van de Goddelijke volmaaktheid, zal een karakter dat gevormd is door gehoorzaamheid aan Gods wet ook heilig zijn. Christus zegt: *“Ik heb de geboden Mijns Vaders bewaard”*. *“Ik doe altijd wat Hem behaagt”* (Johannes 15:10;8:29). De volgelingen van Christus moeten zoals Christus worden en door Gods genade een karakter vormen dat in overeenstemming is met de beginselen van Zijn heilige wet. Dat is volgens de Bijbel de betekenis van *“heiligmaking”*.

Dit werk kan alleen door het geloof in Christus, door de kracht van de inwonende Geest worden volbracht. Paulus vermaant de gelovigen: *“Bewerk uw behoudenis met vreze en beven, want God is het, Die om Zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt”* (Filippenzen 2:12,13). De christen zal de aantrekkingskracht van de zonde voelen, maar hij zal er voortdurend tegen strijden. [470] Daarvoor is Christus' hulp nodig. Menselijke zwakheid wordt verbonden met Goddelijke kracht en het geloof roept uit: *“Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus”* (1 Korintiërs 15:57).

De Bijbel leert duidelijk dat de heiligmaking progressief is. Wanneer de zondaar door zijn bekering in vrede leeft met God door het verzoenend bloed van Christus, is het christelijk leven pas begonnen. Hij moet zich nu *“richten op het volkomene”* en opgroeien tot *“de maat van de wasdom der volheid van Christus”*. De apostel Paulus zegt: *“Vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstrekkende naar hetgeen voor mij ligt, jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus”* (Filippenzen 3:13,14). Petrus geeft de stappen die wij moeten doen bij de heiligmaking in Bijbelse zin: *“Maar schraagt om deze reden met betoon van alle ijver door uw geloof de deugd, door de deugd de kennis, door de kennis de zelfbeheersing, door de zelfbeheersing de volharding, door de volharding de godsvrucht, door de godsvrucht de broederliefde en door de broederliefde de liefde (jegens allen). (...) Want als gij dit doet, zult gij nimmer struikelen”* (2 Petrus 1:5-10).

Wie geheiligd is zoals de Bijbel dat verstaat, is nederig. Zoals Mozes hebben ze iets aanschouwd van de ontzettende verhevenheid van de heiligheid en beseffen ze welke tegenstelling er bestaat tussen hun eigen onwaardigheid en heiligheid en verheven volmaaktheid van de Oneindige.

De profeet Daniël was een toonbeeld van ware heiligmaking. In zijn lange leven heeft hij zich volledig gewijd aan het dienen van zijn Meester. Hij was *“een zeer bemind”* man. (Daniël 10:11). Toch beroemde deze profeet zich niet op zijn eigen reinheid en heiligheid, maar beschouwde zich als een van de zondaren van Israël, zoals blijkt uit zijn pleidooi bij God ten behoeve van zijn volk: *“Niet op grond van onze gerechtigheden storten wij onze smeekbeden voor U uit, maar op grond van Uw grote barmhartigheden”*. *“Wij hebben gezondigd, wij hebben goddeloos gehandeld”*. Hij zei: *“Ik sprak en bad en beleed mijn zonde en de zonde van mijn volk Israël”*. Toen Gods Zoon later verscheen om hem te onderrichten, zei Daniël: *“Er bleef in mij geen kracht meer; alle kleur week van mijn gelaat, en ik had geen kracht meer over”* (Daniël 9:18,15,20; 10:8). [471]

Toen Job de stem van God in de storm hoorde, zei hij: *“Ik herroep en doe boete in stof en as”* (Job 42:6). Toen Jesaja de heerlijkheid van God aanschouwde en de engelen hoorden roepen: *“Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heerscharen”*, riep hij uit: *“Wee mij, ik ga ten onder”* (Jesaja 6:3,5). Paulus noemde zichzelf nadat hij was weggevoerd *“tot in de derde hemel”* en onuitsprekelijke woorden gehoord had *“de geringste van alle heiligen”* (2 Korintiërs 12:2-4; Efeziërs 3:8). Het was *“de beminde*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

apostel” Johannes, die aan Jezus' boezem rustte en Zijn heerlijkheid heeft aanschouwd, die *“als dood voor zijn voeten viel”* (Openbaring 1:17).

Wie in de schaduw van het kruis van Golgotha leeft, kan onmogelijk aan zelfverheerlijking doen of beweren dat hij vrij van zonde is. Hij weet dat zijn zonde de oorzaak is van de doodsangst die het hart van Christus heeft gebroken, en deze gedachte zal hem nederig maken. Zij die het dichtst bij Jezus Christus leven, beseffen de zwakheid en zondigheid van de mens het best en stellen hun hoop alleen op de verdiensten van een gekruisigde en verrezen Heiland.

De heiligmaking die tegenwoordig in de godsdienstige wereld op de voorgrond treedt, wordt gekenmerkt door zelfverheerlijking en minachting voor Gods wet. Hieruit blijkt dat ze in strijd is met de Bijbel. Haar voorstanders beweren dat heiliging een kwestie van een ogenblik is en dat men door het geloof alleen tot volmaakte heiligheid kan komen. Ze zeggen: “Je hoeft maar te geloven en je zal de zegeningen ontvangen”. Ze menen dat er geen bijkomende inspanningen worden vereist van degene die de zegeningen ontvangt. Ze verwerpen ook het gezag van Gods wet door hun bewering dat ze de geboden niet hoeven te onderhouden. Maar kan de mens heilig zijn in overeenstemming met Gods wil en Gods karakter zonder in harmonie te leven met de beginselen die de uitdrukking zijn van Zijn wezen en Zijn wil, en die aantonen wat God graag heeft? [472]

Het verlangen naar een gemakkelijke godsdienst die geen strijd, geen zelfverloochening, geen prijsgeven van de dwaasheden van deze wereld vereist, heeft de leer van de zaligmaking door het geloof en het geloof alleen heel populair gemaakt. Maar wat zegt Gods Woord hierover? De apostel Jacobus zegt: *“Wat baat het, mijn broeders, of iemand al beweert geloof te hebben, als hij geen werken heeft? Kan dat geloof hem behouden?... Wilt gij weten, gij dwaze mens, dat het geloof zonder de werken niets uitwerkt? Is onze vader Abraham niet uit werken gerechtvaardigd, toen hij zijn zoon Izak op het altaar legde? Daaruit kunt gij zien, dat zijn geloof samenwerkte met zijn werken, en dat dit geloof pas volkomen werd uit de werken... Gij ziet, dat een mens gerechtvaardigd wordt uit werken en niet slechts uit geloof”* (Jacobus 2:14-24).

De uitspraken van Gods Woord weerleggen deze misleidende leer van het geloof zonder de werken. Men getuigt niet van geloof als men aanspraak meent te kunnen maken op Gods gunst zonder te voldoen aan de voorwaarden om genade te ontvangen. Het is gewoon aanmatiging, want het ware geloof is gegrondvest op de beloften en geboden van de Schrift.

Laat niemand zichzelf misleiden door te geloven dat men heilig kan worden terwijl men opzettelijk één van Gods geboden overtreedt. Als men willens en wetens zondigt, legt men de stem van de Geest het zwijgen op en brengt men scheiding tussen zichzelf en God. *“Zonde is wetteloosheid”*. *“Een ieder, die zondigt (dat is: De wet overtreedt) heeft Hem niet gezien en heeft Hem niet gekend”* (1 Johannes 3:6). Hoewel Johannes in zijn brief zo uitvoerig uitweidt over de liefde, aarzelt hij geen ogenblik om het ware karakter van de groep mensen die wel beweren dat ze geheiligd zijn, maar intussen Gods wet overtreden, aan het licht te brengen. *“Wie zegt: Ik ken Hem, en Zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in die is de Waarheid niet; maar wie Zijn woord bewaart, in die is waarlijk de liefde Gods volmaakt”* (1 Johannes 2:4,5). Dit is de toetssteen van elke belijdenis. Wij mogen niemand als heilig beschouwen indien we Hem niet aan de hand van Gods enige maatstaf van heiligheid in hemel en op aarde hebben getoetst. Als de mensen vinden dat ze de zedenwet mogen overtreden, als zij Gods geboden niet ernstig nemen, als ze *“de minste dezer geboden”* overtreden en de

De Grote Strijd tussen Christus en satan

mensen leren dat te doen, zullen ze niet geacht worden door God en mogen we er zeker van zijn dat hun beweringen elke grond missen. [473]

Wie zegt dat hij zonder zonde is, bewijst alleen al daardoor dat hij verre van heilig is. Juist omdat hij geen juist besef heeft van de oneindige reinheid en heiligheid van God of niet weet wat iemand die in harmonie met Gods karakter wil leven nog moet bereiken, en omdat hij geen idee heeft van de reinheid en goedheid van Jezus en van de kwaadaardigheid en boosheid van de zonde, kan de mens zichzelf als heilig beschouwen. Hoe groter de afstand tussen hem en Christus en hoe verkeerder zijn opvattingen over Gods karakter en eisen, des te rechtvaardiger schijnt hij in eigen ogen.

De heiligmaking zoals de Bijbel die leert, heeft betrekking op de hele mens; geest, ziel en lichaam. Paulus heeft voor de Thessalonicenzen de bede uitgesproken: *“Moge geheel uw geest, ziel en lichaam bij de komst van onze Heere Jezus Christus blijken in allen dele onberispelijk bewaard te blijven”* (1 Thessalonicenzen 5:23). Hij schreef ook aan de gelovigen: *“Ik vermaan u dan, broeders, met beroep op de barmhartigheden Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer”* (Romeinen 12:1). In de tijd van het oude Israël werd ieder offer grondig onderzocht. Als er ook maar enig gebrek was aan het offerdier, werd het geweigerd, want God had gezegd dat het offer *“gaaf”* moest zijn. God verlangt ook van de christen dat zijn lichaam *“een levend, heilig en Gode welgevallig offer”* is. Om aan deze eis te voldoen, moeten alle vermogens in een zo goed mogelijke staat bewaard blijven. Iedere gewoonte die de lichamelijke of geestelijke vermogens verzwakt, maakt de mens ongeschikt om zijn Schepper te dienen. Zal God genoeg nemen met iets dat minder is dan het beste? Christus zei: *“Gij zult de Heere, uw God, liefhebben met geheel uw hart”*. Wie de Heere liefheeft met geheel zijn hart zal ernaar verlangen Hem op de best mogelijke manier te dienen met zijn leven en zal er altijd naar streven alle vermogens waarover hij beschikt in harmonie te brengen met de wetten die hem geschikter zullen maken om Gods wil te volbrengen. Hij zal het offer dat hij zijn hemelse Vader brengt niet verontreinigen door toe te geven aan lusten en hartstochten.[474]

Petrus zegt: *“Onthoudt u van de vleselijke begeerten, die strijd voeren tegen uw ziel”* (1 Petrus 2:11). Elke toegeving aan de zonde stompt de vermogens af en doodt de geestelijke en zedelijke krachten. De Geest Gods kan dan maar weinig invloed op het hart uitoefenen. Paulus schreef aan de Korintiërs: *“Laten wij ons reinigen van alle bezoedeling des vlezes en des geestes, en zo onze heiligheid volmaken in de vreze Gods”* (2 Korintiërs 7:1). Hij rekent 'zelfbeheersing' tot de vruchten van de Geest, samen met *“liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid”* (Galaten 5:22,23).

Veel mensen die zich christen noemen verzwakken ondanks deze geïnspireerde uitspraken van de Schrift toch hun vermogens door winstbejag of modezucht. Velen verminken hun naar God geschapen beeld door gulzigheid, drankzucht en verboden genoegens. In plaats dat de kerken het kwaad veroordelen, bevorderen ze het heel vaak omdat ze eelust, winstbejag of genotzucht door de vingers zien om hun schatkist te kunnen vullen wanneer de mensen te weinig liefde voor Christus hebben om in de behoeften van de kerk te voorzien. Als Christus de kerken van onze tijd zou binnenlopen en het feestvieren en de onheilige handel zou zien, die er voor godsdienst moeten doorgaan, zou Hij de heiligschenners net zoals de geldwisselaars uit de tempel verdrijven.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

De apostel Jacobus zegt: *“De wijsheid van boven is vooreerst rein”*. Als hij de mensen had ontmoet die de dierbare Naam van Jezus uitspreken met een mond die ze met tabak verontreinigen, mensen wiens adem en lichaam wordt bezoedeld door de walgelijke reuk, die de lucht verontreinigen en alle mensen in hun omgeving dwingen het vergif dat ze verspreiden in te ademen - als de apostel deze gewoonte had gekend die zo in strijd is met de reinheid van het Evangelie, zou hij haar zeker hebben beschouwd als “aards, zinnelijk en duivels”. Slaven van de tabak, die aanspraak menen te mogen maken op de zegeningen van een volmaakte heiliging, spreken over hun hoop op de hemel. Gods Woord zegt echter heel duidelijk; *“En in haar (dat is: de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem) zal niets onreins binnenkomen”* (Openbaring 21:27). [475]

“Of weet gij niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, Die in u woont, die gij van God ontvangen hebt, en dat gij niet van uzelf zijt? Want gij zijt gekocht en betaald. Verheerlijkt dan God met uw lichaam” (1 Korintiërs 6:19,20). Als iemands lichaam een tempel van de Heilige Geest is, kan hij niet verslaafd zijn aan een gevaarlijke gewoonte. Zijn krachten behoren Christus toe, Die hem gekocht heeft met Zijn bloed. Zijn bezit behoort God toe. Hoe zou hij dan onschuldig kunnen zijn als hij het hem toevertrouwde kapitaal verkwist? Mensen die christenen beweren te zijn, geven elk jaar enorme bedragen uit aan overbodige en gevaarlijke luxe, terwijl zielen verloren gaan omdat ze de woorden des levens niet ontvangen. God wordt beroofd van tienden en gaven, terwijl zij meer offeren op het altaar van hun vernietigende begeerte dan zij besteden aan het lenigen van de noden van de armen of aan de ondersteuning van het Evangelie. Als allen die zich volgelingen van Christus noemen werkelijk geheiligd waren, zouden hun middelen niet worden verspild aan nutteloze en zelfs gevaarlijke luxe, maar zouden ze naar Gods schatkamer worden teruggebracht en zouden christenen toonbeelden van zelfbeheersing, zelfverloochening en offervaardigheid zijn. Dan zouden zij inderdaad het licht der wereld zijn.

De wereld heeft zich overgegeven aan de bevrediging van eigen genoegens. *“De begeerte des vlezes, de begeerte der ogen en een hovaardig leven”* houden de massa in hun greep gevangen. Maar de volgelingen van Christus hebben een heilige roeping. God zegt: *“Gaaf weg uit hun midden, en scheidt u af en houdt niet vast aan het onreine”*. In het licht van Gods Woord mogen wij zeggen dat de heiliging niet echt kan zijn als ze er niet toe leidt dat men volledig breekt met de zonde en met het najagen van werelds plezier.

Gods belofte aan hen die gevolg geven aan de oproep *“Gaaf weg uit hun midden, en scheidt u af (...) en houdt niet vast aan het onreine”*, luidt: *“Ik zal u aannemen, en Ik zal u tot Vader zijn en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heere, de Almachtige”* (2 Korintiërs 6:17,18). Het is de plicht en het voorrecht van elke christen om een rijke en overvloedige ervaring te hebben in de dingen Gods. [476] *“Ik ben het licht der wereld”*, zei Jezus. *“Wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het Licht des levens hebben”* (Johannes 8:12). *“Het pad der rechtvaardigen is als het glanzende morgenlicht, dat steeds helderder straalt tot de volle dag”* (Spreuken 4:18). Elke stap van geloof en gehoorzaamheid brengt de gelovige in nauwer contact met het Licht der wereld, *“in Wie gans geen duisternis is”*. De heldere stralen van de Zon der gerechtigheid schijnen op Gods dienaren en zij moeten Zijn licht weerkaatsen. Zoals de sterren ons zeggen dat er een groot licht is aan de hemel waardoor zij zo helder kunnen schijnen, moeten de christenen tonen dat er een God zit op de troon van het heelal, Wiens karakter lof en navolging waardig is. De genadegaven van Zijn

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Geest, de reinheid en heiligheid van Zijn karakter zullen in Zijn getuigen worden geopenbaard.

In zijn brief aan de Kolossenzen toont Paulus welke rijke zegeningen aan Gods kinderen worden geschonken. Hij zegt: *“Daarom houden ook wij sedert de dag, dat wij dit gehoord hebben, niet op voor u te bidden en te vragen, dat gij met de rechte kennis van Zijn wil vervuld moogt worden, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, om de Heere waardig te wandelen, Hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op te wassen in de rechte kennis van God. Zo wordt gij met alle kracht bekrachtigd naar de macht Zijner heerlijkheid tot alle volharding en geduld.”* (Kolossenzen 1:9-11).

Hij spreekt ook de hoop uit dat de broeders te Efeze het verheven voorrecht van het christen-zijn zullen begrijpen. Hij zet de wonderbaarlijke kracht en de kennis die zij als zonen en dochters van de Allerhoogste zouden kunnen bezitten zeer uitgebreid voor hen uiteen. Ze konden *“gesterkt worden door Zijn Geest in de inwendige mens”* om *“geworteld en gegrond te zijn in de liefde”*, om *“samen met alle heiligen, in staat te zijn te vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat”*. Maar het gebed van de apostel bereikt een hoogtepunt wanneer hij bidt: *“Opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods”* (Efeziërs 3:16-19). [477]

In deze tekst wordt de hoogte geopenbaard die wij kunnen bereiken door het geloof in de beloften van onze hemelse Vader wanneer wij doen wat Hij van ons verlangt. Door de verdiensten van Christus hebben wij toegang tot de troon van de Oneindige. *“Hoe zal Hij, Die zelfs Zijn Eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken?”* (Romeinen 8:32). De Vader heeft de volheid van Zijn Geest aan Zijn Zoon geschonken en wij mogen daar ook deel aan hebben. Jezus zegt: *“Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader uit de hemel de Heilige Geest geven aan hen, die Hem daarom bidden?”* (Lucas 11:13). *“Indien gij Mij iets vraagt in Mijn Naam, Ik zal het doen”*. *“Bidt en gij zult ontvangen, opdat uw blijdschap vervuld zij”* (Johannes 14:14; 16:24).

Hoewel het leven van de christen gekenmerkt moet zijn door nederigheid, mag het niet getekend zijn door droefheid of zelfverachting. Iedereen moet zo leven dat hij Gods goedkeuring kan wegdragen en God hem kan zegenen. Het is niet de wil van onze hemelse Vader dat wij ooit veroordeeld worden of in de duisternis blijven. Het is geen bewijs van ware nederigheid als wij het hoofd laten hangen en aan zelfbeklag doen. Wij mogen tot Jezus gaan om gereinigd te worden, en daardoor zonder schaamte of verwijt staan tegenover de wet. *“Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn. Want de wet van de Geest des levens heeft u in Christus Jezus vrijgemaakt”* (Romeinen 8:1,2). Door Jezus worden de gevallen zonen van Adam *“zonen Gods”*. *“Want Hij, Die heiligt, en zij, die geheiligd worden, zijn allen uit één; daarom schaamt Hij Zich niet hen broeders te noemen”* (Hebreeën 2:11). Het leven van een christen moet een leven van geloof, overwinning en vreugde zijn. *“Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning, die de wereld overwonnen heeft; ons geloof”* (1 Johannes 5:4). Gods boodschapper Nehemia zegt terecht: *“Deze dag is voor de HEERE, uw God heilig; bedrijft geen rouw en weent niet”* (Nehemia 8:10). Paulus zegt: *“Verblijdt u in de Heere te allen tijde! Wederom zal ik zeggen: Verblijdt u!”* *“Verblijdt u te allen tijde, bidt zonder ophouden, dankt onder alles, want dat is de wil Gods in Christus Jezus ten opzichte van u”* (Filippenzen 4:4; 1 Thessalonicenzen 5:16-18). [478]

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Dat zijn de vruchten van de bekering en de heiligmaking. We zien deze resultaten zo zelden omdat de beginselen van de gerechtigheid, die Gods wet ons leert door de christelijke wereld met zoveel onverschilligheid worden beschouwd. Daarom is er ook zo weinig merkbaar van het degelijke, duurzame werk van Gods Geest dat de godsdienstige opwekkingen van vroeger kenmerkte.

Door het aanschouwen worden wij veranderd. Wanneer de heilige voorschriften waardoor God de volmaaktheid en heiligheid van Zijn karakter aan ons heeft geopenbaard, worden verwaarloosd en de mensen worden aangetrokken door menselijke leerstellingen en theorieën is het niet verwonderlijk dat de godsvrucht in de gemeente kwijnt. God heeft gezegd: *“Mij, de bron van levend water, hebben zij verlaten, om zichzelf bakken uit te houwen, gebroken bakken, die geen water houden”* (Jeremia 2:13).

“Welzalig de man die niet wandelt in de raad der goddelozen,... maar aan des HEEREN wet zijn welgevallen heeft, en Diens wet overpeinst bij dag en bij nacht. Want hij is als een boom, geplant aan waterstromen, die zijn vrucht geeft op zijn tijd, welks loof niet verwelkt; - al wat hij onderneemt, gelukt” (Psalm 1:1-3). Pas wanneer Gods wet weer haar rechtmatige plaats krijgt, zal er een herleving zijn van het oorspronkelijke geloof en van de vroegere godsvrucht onder Gods volk. *“Zo zegt de HEERE: Gaat staan aan de wegen, en ziet en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg is, opdat gij die gaat en rust vindt voor uw ziel”* (Jeremia 6:16).

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Hoofdstuk 28 – Het Onderzoekend Oordeel

De profeet Daniël zegt: *“Terwijl ik bleef toekijken werden tronen opgesteld, en een Oude van dagen zette Zich neder; Zijn kleed was wit als sneeuw en Zijn hoofdhaar blank als wol; Zijn troon bestond uit vuurvlammen, de raderen daarvan uit laaiend vuur; en een stroom van vuur welde op en vloeide voor Hem uit; duizendmaal duizenden dienden Hem en tienduizend maal tienduizenden stonden voor Hem. De vierschaar zette zich neder en de boeken werden geopend”* (Daniël, 7:9,10).

Zo zag de profeet in een visioen de grote, plechtige dag waarop het karakter en het leven van de mensen zullen worden onderzocht door de Rechter der gehele aarde en iedereen *“naar zijn werken”* zal ontvangen. De Oude van dagen is God de Vader. De dichter van de Psalmen zegt: *“Eer de bergen geboren waren, en Gij aarde en wereld had voortgebracht, ja, van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God”* (Psalm 90:2). Hij, de Bron van alle leven en de Oorsprong van alle wetten, zal de oordeelszitting leiden en engelen, *“duizendmaal duizenden en tienduizend maal tienduizenden”*, zullen als gerechtsdienaren en getuigen aanwezig zijn op deze grote rechtszitting.

“En zie, met de wolken des hemels kwam Iemand gelijk een Mensenzoon; Hij begaf zich tot de Oude van dagen, en men leidde Hem voor Deze; [480] en Hem werd heerschappij gegeven en eer en koninklijke macht, en alle volken, natiën en talen dienden Hem. Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet zal vergaan, en Zijn Koningschap is een, dat onverderfelijk is” (Daniël 7:13,14). De *“komst van Christus”* die in deze tekst wordt beschreven is niet Zijn wederkomst naar onze aarde. Hij begaf Zich naar de Oude van dagen in de hemel om de *“heerschappij en eer en Koninklijke macht”* te ontvangen die Hem zullen worden gegeven aan het eind van Zijn optreden als Middelaar. Deze komst - en niet de wederkomst naar deze aarde - was voorzegd in de profetie die in vervulling zou gaan aan het eind van de 2300 avonden en morgens in 1844. Onze Hogepriester gaat vergezeld van engelen het Heilige der heiligen binnen en verschijnt voor God om Zijn bemiddeling ten gunste van de mens af te sluiten - om het onderzoekend oordeel te doen plaatsvinden en verzoening te doen voor allen die *“waardig geacht worden”*. In de schaduwdienst mochten alleen zij die hun zonden voor God hadden beleden en ze door het bloed van het zondoffer naar het heiligdom hadden overgebracht aan de dienst op de Grote Verzoendag deelnemen. Zo zullen op de grote dag van de uiteindelijke verzoening en het onderzoekend oordeel alleen de gevallen van Gods kinderen worden onderzocht. Het oordeel over de ongelovigen is iets heel anders en vindt later apart plaats. *“Want het is nu de tijd, dat het oordeel begint bij het huis Gods; als het bij ons begint, wat zal het einde zijn van hen, die ongehoorzaam zijn aan het Evangelie Gods?”* (1 Petrus 4:17).

Het vonnis zal worden uitgesproken aan de hand van boeken in de hemel, waarin de namen en werken van de mensen zijn opgetekend. De profeet Daniël zegt: *“De vierschaar zette zich neder en de boeken werden geopend”*. Johannes, de ziener van Patmos, heeft dit thema ook beschreven en voegt er nog aan toe: *“En nog een ander boek werd geopend, het (boek) des levens; en de doden werden geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken geschreven stond, naar hun werken”* (Openbaring 20:12).

In het boek des levens staan de namen van allen die God hebben gediend. Jezus zei aan Zijn discipelen: [481] *“Verheugt u, dat uw namen staan opgetekend in de hemelen”* (Lucas 10:20). Paulus spreekt over zijn trouwe medewerkers, *“wier namen staan in het boek des levens”* (Filippenzen 4:3). Daniël, die de eeuwen overzag en *“een tijd van grote benauwdheid, zoals er niet geweest is sinds er volken bestaan”* (Daniël

De Grote Strijd tussen Christus en satan

12:1) voorzegde, zegt dat Gods volk zal ontkomen; *“al wie in het boek geschreven wordt bevonden”*, Johannes zegt in de Openbaring dat *“alleen zij, die geschreven zijn in het boek des levens van het Lam”*, de stad Gods zullen mogen betreden. (Openbaring 21:27).

Er is een *“gedenkboek”* voor God geschreven, waarin de goede werken staan opgetekend van hen, *“die de HEERE vrezen en Zijn Naam in ere houden”*. (Maleachi 3:16). Hun woorden van geloof en hun daden van liefde staan in de hemel opgetekend. Ook Nehemia verwijst daarnaar wanneer hij zegt: *“Gedenkt mij, mijn God, hierom en wis de weldaden niet uit, die ik aan het huis van mijn God en aan Zijn instellingen bewezen heb”* (Nehemia 13:14). In Gods gedenkboek staat elke goede daad voor eeuwig opgetekend. Elke verleiding die is weerstaan, elk kwaad dat is overwonnen, elk woord van medeleven dat is uitgesproken, wordt er getrouw in opgenomen. Elk offer, alle moeite en verdriet die men terwille van Christus heeft doorstaan, zijn opgeschreven. De Psalmist zegt in dit verband: *“Mijn omzwerfing hebt Gij te boek gesteld, doe mijn tranen in uw kruik; zijn zij niet in Uw boek?”* (Psalm 56:9).

Er is ook een boek met de zonden van de mensen. *“Want God zal elke daad doen komen in het gericht over al het verborgene, hetzij goed, hetzij kwaad”*. *“Van elk ijdel woord, dat de mensen zullen spreken, zullen zij rekenschap geven op de dag des oordeels”*. (Prediker 12:14) De Heiland zei ook: *“Want naar uw woorden zult gij gerechtvaardigd worden, en naar uw woorden zult gij veroordeeld worden”* (Matteüs 12:36,37). De geheime bedoelingen en beweegredenen zijn opgeschreven in het feilloze register, want God zal *“hetgeen in de duisternis verborgen is, aan het licht brengen en de raadslagen der harten openbaar maken”* (1 Korintiërs 4:5). *“Zie, het staat voor Mij geschreven... uw ongerechtigheden en de ongerechtigheden uwer vaders tezamen, zegt de HEERE”* (Jesaja 65:6,7). [482]

God onderzoekt de daden van ieder mens. Ze worden opgetekend als ze goed zijn, maar ook als ze slecht zijn. Naast elke naam wordt elk verkeerd woord, elke zelfzuchtige daad, elk plichtsverzuim, elke verborgen zonde en alle huichelarij met buitengewone nauwkeurigheid in de boeken des hemels opgeschreven. De engel die de boeken bijhoudt, noteert alle waarschuwingen en berispingen van de hemel die niet ter harte zijn genomen en ook de verspilde tijd, de kansen die men heeft laten voorbijgaan, de positieve of negatieve invloed die men heeft uitgeoefend en alle verstrekkende gevolgen daarvan.

Gods wet is de maatstaf waaraan het karakter en het leven van de mensen in het oordeel zullen worden getoetst. De Prediker zegt: *“Vrees God en onderhoud Zijn geboden, want dit geldt voor alle mensen. Want God zal elke daad doen komen in het gericht over al het verborgene”*. (Prediker 12:13,14). De apostel Jacobus vermaant de broeders: *“Spreek zo en handelt zo als (mensen past), die door de wet der vrijheid zullen geoordeeld worden”* (Jacobus 2:12).

Zij die in het oordeel *“waardig gekeurd”* worden, zullen deel hebben aan de opstanding van de rechtvaardigen. Jezus zei: *“Maar die waardig gekeurd zijn deel te verkrijgen aan die eeuw en aan de opstanding uit de doden... zijn aan de engelen gelijk en zij zijn kinderen Gods, omdat zij kinderen der opstanding zijn”* (Lucas 20:35,36), en Hij zei ook: *“Zij zullen uitgaan, wie het goede gedaan hebben, tot de opstanding ten leven”* (Johannes 5:29). De rechtvaardige doden zullen pas worden opgewekt na het oordeel, waarop zij *“waardig gekeurd”* zijn om deel te hebben aan *“de opstanding ten leven”*. Daarom zullen zij niet persoonlijk aanwezig zijn bij de rechtszitting, wanneer hun leven zal worden onderzocht en er over hun geval zal worden beslist.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Jezus zal daar optreden als hun Voorspraak om voor God te pleiten voor hun zaak. *“Als iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige”* (1 Johannes 2:1). *“Want Christus is niet binnengegaan in een heiligdom met handen gemaakt, een afbeelding van het ware, maar in de hemel zelf, om thans, ons ten goede, voor het aangezicht Gods te verschijnen”*. *“Daarom kan Hij ook volkomen behouden, die door Hem tot God gaan, daar Hij altijd leeft om voor hen te pleiten”* (Hebreeën 9:24; 7:25). [483]

Wanneer de boeken in het oordeel worden geopend, gaat het leven van allen die in Christus hebben geloofd aan Gods oog voorbij. Eerst komen de eerste mensen die op aarde hebben geleefd aan de beurt. Daarna zal onze Voorspraak de gevallen van alle geslachten die na hen zijn gekomen stuk voor stuk in behandeling nemen en Hij eindigt met de mensen die nog in leven zijn. Elke naam wordt afgeroepen en elk geval wordt nauwkeurig onderzocht. Bepaalde namen worden aangenomen, andere worden verworpen. Wanneer in de boeken des hemels nog zonden staan opgetekend van mensen die hun zonde niet hebben beleden en waarvoor geen vergiffenis is geschonken, zullen hun namen uit het boek des levens worden weggedaan en zullen hun goede werken die zijn opgeschreven in het gedenkboek, worden uitgewist. God zei aan Mozes: *“Wie tegen Mij gezondigd heeft, zal Ik uit Mijn boek delgen”* (Exodus 32:33). De profeet Ezechiël zegt hierover: *“Wanneer een rechtvaardige zich afkeert van zijn rechtvaardige wandel en onrecht doet... met geen van zijn rechtvaardige daden zal rekening gehouden worden”* (Ezechiël 18:24).

Bij de namen van allen die hun zonden hebben beleden en het verzoenend bloed van Christus hebben aangenomen, staat in de boeken des hemels genoteerd dat ze vergiffenis hebben ontvangen. Daar zij met Christus' gerechtigheid zijn bekleed en hun karakter in harmonie is met Gods wet, zullen hun zonden worden uitgewist en zullen ze *“waardig worden bevonden”* om het eeuwig leven te hebben. God heeft bij monde van de profeet Jesaja gezegd: *“Ik, Ik ben het, Die uw overtredingen uitdelg om Mijnentwil en Ik gedenk uw zonden niet”* (Jesaja 43:25). Jezus zei: *“Wie overwint, zal aldus bekleed worden met witte klederen, en Ik zal zijn naam geenszins uitwissen uit het boek des levens, maar Ik zal zijn naam belijden voor Mijn Vader en voor de engelen”*. (Openbaring 3:5) *“Een ieder dan, die Mij belijden zal voor de mensen, hem zal Ik ook belijden voor Mijn Vader, Die in de hemelen is; maar al wie Mij verloochenen zal voor de mensen, die zal Ik ook verloochenen voor Mijn Vader, Die in de hemelen is”* (Matteüs 10:32,33).

De grootste belangstelling die de mensen kunnen tonen voor de vonnissen van aardse rechtbanken is maar een zwakke afschaduwning van de belangstelling in de hemelse rechtsbanken, wanneer de namen die in het boek des levens geschreven staan, worden beoordeeld door de Rechter der gehele aarde. [484] De Goddelijke Middelaar pleit dat allen die de overwinning door het geloof in Zijn bloed hebben behaald, vergiffenis krijgen voor hun overtredingen, weer een plaats in Eden zullen krijgen en gekroond zullen worden als mede-erfgenamen met Hem om *“de heerschappij van voorheen”* weer uit te oefenen. (Micha 4:8). Satan heeft met zijn pogingen om de mensheid te bedriegen en te verleiden Gods plan met de schepping van de mens willen verijdelen, maar Christus vraagt nu dat dit plan wordt uitgevoerd alsof de mens nooit was gevallen. Hij vraagt niet alleen volledige vergeving en volkomen rechtvaardigmaking voor Zijn volgelingen, maar ook een aandeel aan Zijn heerlijkheid en een plaats op Zijn troon.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Terwijl Jezus pleit voor allen die Zijn genade hebben aangenomen, klaagt satan hen aan bij God. De aartsbedrieger wil hen doen twijfelen. Hij probeert hun vertrouwen in God te ondermijnen. Hij tracht hen te scheiden van Zijn liefde en wil hen Zijn wet laten overtreden. Nu vestigt hij de aandacht op hun leven, op hun karakterfouten, op het grote verschil tussen hen en Christus, op het feit dat ze hun Verlosser hebben beledigd en op al de zonden waartoe hij hen heeft proberen te verleiden. Dit is trouwens de reden waarom hij denkt dat zij zijn onderdanen zijn.

Jezus verontschuldigt hun zonden niet, maar wijst op hun berouw en hun geloof. Terwijl Hij vergiffenis voor hen vraagt, laat Hij Zijn doorboorde handen aan de Vader en aan de engelen zien en zegt: *“Ik ken hen bij naam. Ik heb ze in Mijn handpalmen gegript”*. *“De offeranden Gods zijn een verbroken geest; een verbroken en verbrijzeld hart veracht Gij niet, o God”* (Psalm 51:19). Tot de aanklager van Zijn volgelingen zegt Hij: *“De HEERE bestraffe u, satan, ja de HEERE, Die Jeruzalem verkiest, bestraffe u; is deze niet een brandhout uit het vuur gerukt?”* (Zacharia 3:2). Christus zal Zijn getrouwen bekleden met Zijn gerechtigheid, zodat Hij hen voor de Vader kan plaatsen als een gemeente *“stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks”* (Efeziërs 5:27). Hun namen staan opgetekend in het boek des levens en over hen staat geschreven: *“Zij zullen met Mij in witte klederen wandelen, omdat zij het waardig zijn”* (Openbaring 3:4). [485]

Zo zal de belofte van het nieuwe verbond volledig in vervulling gaan: *“Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonde niet meer gedenken.”* *“In die dagen en te dien tijde, luidt het woord des HEEREN, zal de ongerechtigheid van Israël gezocht worden, maar zij is er niet, en de zonden van Juda, maar zij zijn niet te vinden”* (Jeremia 31:34; 50:20). *“Te dien dage zal wat de HEERE doet uitspruiten tot sieraad en heerlijkheid zijn, en de vrucht des lands tot glorie en luister voor de ontkomenen van Israël. En het zal geschieden, dat wie overgebleven is in Sion, overgelaten in Jeruzalem, heilig zal heten - ieder die in Jeruzalem ten leven is opgeschreven”* (Jesaja 4:2,3).

Het onderzoekend oordeel en de uitdelging van de zonden moet voor de wederkomst zijn voltooid. Daar de doden moeten worden geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken geschreven staat, is het uitgesloten dat de zonden worden uitgewist voor het oordeel, waarin hun geval wordt onderzocht. De apostel Petrus verklaart heel duidelijk dat de zonden van de gelovigen zullen worden uitgedelgd *“opdat er tijden van verademing mogen komen van het aangezicht des Heeren, en Hij de Christus, Die voor u te voren bestemd was, Jezus, zende”* (Handelingen 3:19,20). Wanneer het onderzoekend oordeel heeft plaats gehad, zal Christus terugkomen en *“Hij zal Zijn loon bij Zich hebben om een ieder te vergelden, naardat zijn werk is”*.

In de zinnebeeldige dienst trad de hogepriester nadat hij verzoening had gedaan voor Israël naar buiten en zegende de vergadering. Zo zal Christus aan het einde van Zijn middelaarschap verschijnen en *“zonder zonde aanschouwd worden door hen, die Hem tot hun heil verwachten”* (Hebreeën 9:28), om Zijn wachtend volk te belonen met het eeuwige leven. Zoals de priester de zonden op de kop van de zondebok overbracht nadat hij ze uit het heiligdom had verwijderd, zal Christus al deze zonden op satan leggen daar hij de oorsprong en de aanstichter van de zonde is. De zondebok, die de zonden van Israël droeg werd weggezonden *“naar een onvruchtbaar land”* (Leviticus 16:22), zo zal satan, de schuld dragen van al de zonden waartoe hij Gods volk heeft aangezet, gedurende *“de duizend jaren”* gebonden zijn op aarde, die dan een woestijn zal zijn zonder inwoners, en zal hij ten slotte de volledige straf voor de zonde ondergaan in *“de poel des vuurs”*, waarin alle goddelozen zullen worden vernietigd. Zo zal het

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Verlossingsplan in vervulling gaan bij de definitieve uitroeiing van de zonde en de verlossing van allen die gewillig het kwaad hebben verworpen. [486]

Op het tijdstip dat voor het oordeel was bepaald - het einde van de 2300 avonden en morgens in 1844 - begon het onderzoekend oordeel en het uitdelgen van de zonden. Allen die de Naam van Christus hebben aangenomen, moeten aan een grondig onderzoek worden onderworpen. Zowel de levenden als de doden zullen worden geoordeeld *“op grond van hetgeen in de boeken geschreven staat, naar hun werken”*.

Zonden die men niet heeft beleden of waarmee men niet heeft gebroken, zullen niet worden vergeven en niet worden uitgedelgd uit de hemelse boeken, maar zullen getuigen tegen de zondaar op *“de dag des Heeren”*. Al zijn de zonden op klaarlichte dag of in de duisternis van de nacht gedaan, ze waren toch duidelijk zichtbaar voor Hem aan Wie wij rekenschap zullen moeten afleggen. Engelen zijn getuige geweest van alle zonden en hebben ze opgetekend in de feilloze boeken des hemels. Al bedekt, ontkent of verbergt de zondaar zijn zonden voor vader, moeder, vrouw, kinderen en vrienden, al weten alleen de schuldigen iets af van het bedreven kwaad, de hemelbewoners weten het toch. De duisternis van de donkerste nacht en het geheim houden van alle bedrog kunnen geen enkele gedachte voor de Eeuwige verbergen. God heeft een nauwkeurig verslag van elke oneerlijke daad en van elke verkeerde handeling. Hij laat zich niet misleiden door uiterlijke tekenen van vroomheid. Hij vergist zich niet bij het beoordelen van het karakter. De mensen kunnen bedrogen worden door hun slechte medemensen, maar God ziet door alle maskers heen en peilt het innerlijk leven.

Wat een ernstige gedachte! De ene dag na de andere verdwijnt in de eeuwigheid en de verslagen worden voortdurend in de boeken des hemels opgetekend. Woorden die eens zijn gesproken, daden die eens zijn gesteld, kunnen nooit meer worden herroepen. Engelen hebben zowel de goede als de slechte opgetekend. Zelfs de machtigste veroveraar op aarde is niet in staat het verslag van een enkele dag te herroepen. Onze daden, onze woorden, zelfs onze meest verborgen bedoelingen beïnvloeden de beslissing over ons lot in positieve of negatieve zin. Al zijn wij ze misschien vergeten, toch zullen ze getuigen ter rechtvaardiging of veroordeling. [487]

Onze gelaatstrekken worden met grote nauwkeurigheid vastgelegd op de foto. Zo is er in de hemelse boeken ook een getrouwe afbeelding van ons karakter. Toch kunnen we vaststellen dat de mensen zich weinig aantrekken van het levensverslag, waarvan alle hemelse wezens inzage zullen hebben. Als de sluier die de zichtbare van de onzichtbare wereld scheidt, zou kunnen worden weggeschoven en de mensen de engel zouden zien die elk woord en elke daad optekent waar zij in het oordeel weer aan herinnerd zullen worden, zouden veel woorden niet zijn uitgesproken en veel daden niet worden gesteld!

In het oordeel zal het gebruik dat men van elk talent heeft gemaakt nauwkeurig worden nagegaan. Hoe hebben wij het kapitaal dat God ons heeft geleend gebruikt? Zal Christus bij Zijn komst alles wat Hij ons heeft geleend met rente terugkrijgen? Hebben wij alle vermogens die God ons heeft geschonken, gebruikt tot eer van God en tot zegen van de wereld? Op welke manier hebben wij onze tijd, onze pen, onze stem, ons geld, onze invloed gebruikt? Wat hebben wij voor Christus gedaan in de persoon van de behoeftige en lijdende medemens, de wees of de weduwe? God heeft ons aangesteld tot bewaarders van Zijn heilig Woord. Wat hebben we gedaan met het Licht en de Waarheid die Hij ons geschonken heeft om de mensen kennis ter zaligheid bij te brengen? Er wordt geen enkele waarde gehecht aan geloof in Christus zonder meer. Alleen liefde die tot uiting komt in de werken wordt als echt beschouwd. Alleen liefde maakt een daad

De Grote Strijd tussen Christus en satan

waardevol voor God. Alles wat uit liefde wordt gedaan - hoe gering het in de ogen van de mensen ook is - wordt door God aangenomen en beloond.

De verborgen zelfzucht van de mensen komt in de hemelse boeken aan het licht. Daar zijn de plichten tegenover onze medemensen die we hebben verzuimd en onze nalatigheid tegenover de eisen van de Heiland opgeschreven. Daar zullen we zien hoe vaak we aan satan de tijd, de gedachten en de kracht hebben gewijd die Christus toebehoorden. Het verslag dat de engelen naar de hemel meenemen is teleurstellend. Verstandige mensen, mensen die volgelingen van Christus beweren te zijn, worden volledig in beslag genomen door het verwerven van aardse bezittingen of door het zoeken van plezier. Geld, tijd en kracht worden opgeofferd aan uiterlijk vertoon en aan het bevredigen van eigen behoeften. Er wordt maar heel weinig tijd besteed aan gebed en Bijbelstudie, aan gewetensonderzoek en schuldbelijdenis. [488]

Satan beraamt ontelbare plannen om onze geest bezig te houden, omdat hij niet wil dat we ons zouden bezighouden met het werk waar we het meest mee vertrouwd zouden moeten zijn. De aartsbedrieger verafschuwt de grote Waarheden die het verzoenend Offer en onze almachtige Middelaar openbaren. Hij wil alleen zielen van Jezus en van Zijn Waarheid aftrekken.

Zij die willen delen in de zegeningen van het middelaarschap van Christus mogen zich door niets laten afhouden van hun plicht tot volmaakte heiligheid in de vreze Gods. De kostbare uren die ze verspillen aan vermaak, aan uiterlijk vertoon en aan het schrapen van geld, zouden ze moeten wijden aan een ernstig onderzoek van het Woord der Waarheid in een geest van gebed. Gods volk moet het onderwerp van het Heiligdom en het onderzoekend oordeel volledig begrijpen. Iedereen moet persoonlijk op de hoogte zijn van de taak en het werk van onze Hogepriester, want anders zal men onmogelijk het geloof hebben dat in deze tijd noodzakelijk is, of de plaats kunnen innemen die God voor elk van ons heeft bestemd. Iedereen moet zijn leven redden of verliezen. Het geval van iedereen afzonderlijk zal voor Gods rechterstoel worden behandeld. Iedereen zal tegenover de grote Rechter komen te staan. Daarom is het zo belangrijk dat iedereen zich vaak verdiept in het plechtige moment wanneer de vierschaar zich zal neerzetten en de boeken zullen worden geopend, wanneer iedereen, zoals Daniël zegt, zal worden geoordeeld aan *“het einde der dagen”*.

Iedereen die deze onderwerpen heeft begrepen, moet getuigen van de belangrijke Waarheid die God aan hem heeft toevertrouwd. Het Heiligdom in de hemel is het middelpunt van Christus' Verzoeningswerk ten behoeve van de mens. Iedereen die op aarde leeft, is erbij betrokken. Het geeft inzicht in het Verlossingsplan, brengt ons tot aan het einde der tijden en onthult de triomfantelijke afloop van de strijd tussen gerechtigheid en zonde. Het is van het allergrootste belang dat allen deze onderwerpen grondig bestuderen en een antwoord kunnen geven aan iedereen die hen rekenschap vraagt van de hoop die in hen is. [489]

De bemiddeling van Christus in het hemelse Heiligdom ten gunste van de mens is in het Verlossingsplan van even groot belang als Zijn dood aan het kruis. Met Zijn dood nam dat werk een aanvang en na Zijn opstanding is Hij ten hemel gevaren om het te voltooien. Door het geloof moeten wij ingaan in het binnenste van het voorhangsel *“waarheen Jezus voor ons als Voorloper is binnengegaan”* (Hebreeën 6:20). Daar wordt het licht van het kruis van Golgotha weerkaatst. Daar krijgen we een duidelijker inzicht in de verborgenheden van onze verlossing. Christus heeft een oneindige prijs betaald voor de verlossing van de mens. Het offer dat gebracht is, weegt op tegen de strengste eisen van Gods overtreden wet. Jezus heeft de weg naar de genadetroon van de Vader

De Grote Strijd tussen Christus en satan

opengesteld en door Zijn bemiddeling kan het oprechte verlangen van allen die in het geloof tot Hem komen aan God worden voorgelegd.

“Wie zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn; maar wie ze belijdt en nalaat, die vindt ontferming” (Spreuken 28:13). Als de mensen die hun fouten verbergen en goedpraten konden zien hoe satan zich over hen verheugt en hoe hij Christus en de engelen bespot omdat zij zich zo gedragen, zouden zij hun zonden onmiddellijk belijden en ze achterwege laten. Satan probeert onze geest te beheersen door onze karakterfouten, en hij weet dat hij zal slagen als wij deze gebreken koesteren. Daarom probeert hij voortdurend de volgelingen van Christus met zijn fatale drogredenen wijs te maken dat ze niet kunnen overwinnen. Maar Jezus pleit voor hen met Zijn doorboorde handen en Zijn gebroken lichaam en zegt tot allen die Hem willen volgen: *“Mijn genade is u genoeg”* (2 Korintiërs 12:9). *“Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht”*. (Matteüs 11:29,30). Daarom mag niemand denken dat zijn fouten onverbetelijk zijn. God zal geloof en genade schenken om ze te overwinnen. [490]

We leven nu in de Grote Verzoendag. In de zinnebeeldige dienst moesten de Israëlieten hun ziel verootmoedigen door hun zonden te belijden en zich te vernederen voor God op het ogenblik dat de hogepriester verzoening deed voor Israël, want anders zouden zij van het volk worden afgesneden. Zo moeten allen die willen dat hun naam in het boek des levens blijft nu, in de korte genadetijd die hun nog gegund is, hun ziel verootmoedigen voor God door hun zonden te belijden en door oprecht berouw te tonen. Ze moeten een nauwkeurig en grondig gewetensonderzoek instellen. Ze moeten breken met de lichtzinnigheid waar zoveel mensen die zich christenen noemen van getuigen. Iedereen die niet wil dat de slechte neigingen, die de overhand willen hebben, overheersen, moet er ernstig tegen strijden. Deze voorbereiding is een persoonlijke kwestie. Wij worden niet collectief gered. De reinheid en de toewijding van de ene kunnen het tekort aan deze eigenschappen bij de andere niet goedmaken. Hoewel alle volken voor Gods vierschaar moeten verschijnen, zal Hij elk geval toch even nauwkeurig onderzoeken als wanneer er maar één mens op aarde was. Iedereen moet worden getoetst en *“zonder vlek of rimpel of iets dergelijks”* worden bevonden.

De afsluiting van het verzoeningswerk gaat gepaard met plechtige gebeurtenissen. Er staan zeer grote belangen op het spel. Het oordeel vindt nu plaats in het hemelse Heiligdom. Dit werk is nu al vele jaren aan de gang. Binnenkort - niemand weet wanneer - zullen de levenden worden geoordeeld. Ons leven zal in de ontzagwekkende tegenwoordigheid van God worden beoordeeld. In deze tijd is het meer dan ooit nodig te denken aan de waarschuwing van Christus: *“Ziet toe, blijft waakzaam. Want gij weet niet, wanneer het de tijd is”*. (Marcus 13:33). *“Indien gij dan niet wakker wordt, zal Ik komen als een dief, en gij zult niet weten, op welk uur Ik u zal overvallen”* (Openbaring 3:3).

Wanneer het onderzoekend oordeel is afgesloten, zal over het lot van allen *“ten leven of ten dode”* zijn beslist. Korte tijd voordat Christus op de wolken des hemels verschijnt, zal ook de genadetijd afgelopen zijn. Christus zegt in de Openbaring over die tijd: *“Wie onrecht doet, hij doe nog meer onrecht; wie vuil is, hij worde nog vuiler; wie rechtvaardig is, hij bewijze nog meer rechtvaardigheid; wie heilig is, hij worde nog meer geheiligd. Zie Ik kom spoedig en Mijn loon is bij Mij om een ieder te vergelden, naardat zijn werk is”* (Openbaring 22:11,12). [491]

De Grote Strijd tussen Christus en satan

De rechtvaardigen en de ongelovigen zullen nog in hun sterfelijke toestand op aarde leven - de mensen zullen planten en bouwen, eten en drinken, zonder zich ervan bewust te zijn dat de definitieve, onherroepelijke beslissing is gevallen in het hemelse Heiligdom. God heeft de ark voor de zondvloed, nadat Noach was binnengegaan, achter hem gesloten en toen waren de ongelovigen buitengesloten. Zeven dagen lang bleven de mensen, die niet wisten dat het vonnis aan hen werd voltrokken, hun zorgeloos, genotzuchtig leven leiden en dreven de spot met de waarschuwing van het komende oordeel. *“Zo zal ook de komst van de Zoon des mensen zijn”* (Matteüs 24:39), zei Jezus. In alle stilte, onopgemerkt als een dief in de nacht, zal het beslissende uur aanbreken, wanneer het lot van ieder mens wordt bepaald en het aanbod der genade aan schuldige mensen voorgoed wordt ingetrokken.

“Waakt dan, ...opdat Hij niet, als Hij plotseling komt, u slapende vinde” (Marcus 1:35,36). Zij die vermoeid worden van het waken en weer het plezier van de wereld zoeken, zijn in groot gevaar. Terwijl de zakenman volledig opgaat in het maken van winst, terwijl de genotzoeker zich met hart en ziel overgeeft aan zijn plezier, terwijl het modepoppetje volop meedoet aan de mode, kan het gebeuren dat de Rechter der gehele aarde het vonnis uitspreekt: *“Gij zijt in de weegschaal gewogen en te licht bevonden.”* (Daniël 5:27).

Hoofdstuk 29 – De Oorsprong van het Kwaad

Voor velen is de oorsprong van de zonde en de reden voor haar bestaan een bron van grote, onoplosbare problemen. Zij zien het kwaad in hun omgeving, met al zijn verschrikkelijke gevolgen: ellende, verdriet en leed. Zij vragen zich af hoe dit alles mogelijk is onder het soevereine bestuur van een God die oneindig in wijsheid, kracht en liefde is. Ze kunnen maar geen verklaring vinden voor dit geheimenis. In hun onzekerheid en twijfel begrijpen ze de duidelijke waarheid van Gods Woord, die beslissend is voor hun zaligheid, niet. Er zijn mensen die in hun onderzoek naar de bestaansredenen van de zonde willen speuren op een gebied waarover God niets heeft geopenbaard. Daarom vinden zij geen oplossing voor hun problemen. Zij die nogal makkelijk twijfelen en kritiek leveren, grijpen dit aan als een verontschuldiging voor hun verwerping van de woorden van de Heilige Schrift. Er zijn ook mensen die geen bevredigende oplossing kunnen vinden voor het ingewikkelde probleem van het kwaad omdat menselijke overlevering en een onjuiste verklaring de leer van de Bijbel over het karakter van God, de aard van zijn heerschappij en de beginselen die ten grondslag liggen aan zijn maatregelen tegen de zonde, hebben verduisterd.

Het is niet mogelijk de oorsprong van de zonde zo te verklaren dat er een reden voor haar bestaan wordt gegeven. Toch kunnen wij wel genoeg te weten komen over de oorsprong en de uiteindelijke uitroeiing van de zonde om de rechtvaardigheid en barmhartigheid van God in al zijn maatregelen tegen het kwaad volkomen duidelijk te maken. Niets wordt met zoveel nadruk in de Bijbel geleerd als het feit dat God in geen enkel opzicht verantwoordelijk kan worden gesteld voor het ontstaan van de zonde. God heeft zijn genade niet willekeurig ingetrokken en er is geen fout in Gods bestuur gemaakt waardoor men het ontstaan van de opstand zou kunnen verklaren. De zonde is een indringer en er kan geen enkele reden voor haar bestaan worden gegeven. Het is een geheimenis en is als zodanig onverklaarbaar. Als wij de zonde goedpraten verdedigen wij haar. Als wij een verontschuldiging voor de zonde zouden kunnen vinden of als wij een oorzaak zouden kunnen geven die haar bestaan verklaart, zou de zonde geen zonde meer zijn. Onze enige definitie voor de zonde is die welke God in zijn Woord heeft gegeven: „zonde is wetteloosheid". Zonde is de uitwerking van een beginsel dat in strijd is met de grote wet der liefde, de grondslag van Gods heerschappij.

Voordat de zonde haar intrede deed, was er in het ganse heelal vrede en vreugde. Alles was in volmaakte harmonie met de wil van de Schepper. De liefde tot God overheerste alles en de liefde voor elkaar, was onbaatzuchtig.

Christus, het Woord, de eniggeboren Zoon van God, was één met de Vader - één in natuur, één in karakter, één in doelstelling - het enige wezen van het hele universum dat deel had aan het overleg en inzicht had in de plannen van God. De Vader heeft door Christus alle hemelse wezens geschapen. „In Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn... hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten", (Kolossenzen 1:16) en de ganse hemel bracht hulde aan Christus en aan de Vader.

Daar de wet der liefde de grondslag is van Gods heerschappij, hing het geluk van alle schepselen af van hun volmaakte naleving van haar rechtvaardige beginselen. God verlangt dat al zijn schepselen Hem uit liefde dienen, dat ze Hem eer brengen omdat zij Zijn karakter met hun verstand waarderen. Hij schiept geen behagen in een gedwongen trouw en Hij laat iedereen vrij Hem uit eigen keuze te dienen.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Er was echter iemand die deze vrijheid heeft misbruikt. De zonde vindt haar oorsprong in hem die naast Christus het meest door God was geëerd en onder de hemelbewoners de hoogste macht en heerlijkheid had. Voor zijn val was Lucifer, de belangrijkste cherub, heilig en onberispelijk. „Zo zegt de Heere HEERE: Volmaakt zijt gij van gestalte, vol van wijsheid, volkomen schoon. In Eden waart gij, Gods hof; allerhande edelgesteente overdekte u... Gij waart een beschuttende cherub met uitgespreide vleugels; Ik had u een plaats gegeven: gij waart op de heilige berg der goden, wandelend te midden van vlamme stenen. Onberispelijk waart gij in uw wandel, vanaf de dag dat gij geschapen werd, totdat er onrecht in u werd gevonden." (Ezechiël 28:12-15).

Lucifer had in Gods gunst kunnen blijven en bemind en geëerd zijn door de hemelse heerscharen. Hij had zijn gezag kunnen gebruiken om anderen tot zegen te zijn en om zijn Schepper te verheerlijken. Maar de profeet had ook gezegd: „Trots was uw hart op uw schoonheid - met uw luister hebt gij ook uw wijsheid teniet doen gaan" (vers 17). Geleidelijk ontstond bij Lucifer het verlangen naar zelfverheerlijking. „Gij hebt in uw hart uzelf gelijkgesteld met een god". „En gij overlegdet nog wel: Ik zal ten hemel opstijgen, boven de sterren Gods mijn troon oprichten en zetelen op de berg der samenkomst... Ik wil opstijgen boven de hoogten der wolken, mij aan de Allerhoogste gelijkstellen" (vers 6, Jesaja 14:13,14).

In plaats dat Lucifer Gods schepselen ervan overtuigde om God boven alles lief te hebben en Hem in de eerste plaats trouw te zijn, heeft hij hen ertoe proberen over te halen hem, Lucifer, te dienen en te eren. Hij was jaloers op de eer die de oneindige Vader aan Zijn Zoon bewees en daarom streefde deze vorst der engelen naar de macht die Christus alleen toekomt.

De ganse hemel was er blij om dat ze de heerlijkheid van de Schepper mochten weerkaatsen en Zijn lof mochten verkondigen. Zolang God werd geëerd, heerste er overal vrede en vreugde. Maar toen verstoorde een wanklank de hemelse harmonie. Het dienen en verheerlijken van het eigen-ik, dat in strijd is met het plan van de Schepper, verwekte boze gevoelens bij schepselen voor wie Gods heerlijkheid het allerbelangrijkste had moeten zijn. De hemelse raden hebben met Lucifer gepleit. De Zoon van God heeft hem gewezen op de grootheid, goedheid en rechtvaardigheid van de Schepper en op het heilige, onveranderlijke karakter van Zijn wet. God zelf had de hemelse orde zo ingesteld. Als Lucifer die overtrad, zou hij zijn Schepper beledigen en zijn eigen ondergang bewerken. Maar deze waarschuwing, die in oneindige liefde en barmhartigheid werd gegeven, lokte alleen verzet uit. Lucifer heeft zijn afgunst op Christus laten overheersen en zo werd hij hoe langer hoe meer verhard in het kwaad.

Hij was trots op zijn eigen heerlijkheid en ging daardoor naar opperheerschappij verlangen. Lucifer had geen waardering voor de grote eer die God hem had bewezen en hij was zijn Schepper er niet dankbaar voor. Hij beroemde zich op zijn schitterende pracht en verheven positie en wilde God evenaren. De hemelbewoners hadden hem lief en eerden hem. Het was een vreugde voor de engelen zijn bevelen te mogen uitvoeren en hij was met meer wijsheid en heerlijkheid bekleed dan alle andere. Maar de Zoon van God was de Heerser van het heelal, bekleed met dezelfde macht en hetzelfde gezag als de Vader. Christus nam deel aan elk Goddelijk overleg, terwijl het Lucifer niet was toegestaan op deze wijze betrokken te zijn bij de plannen van God. „Waarom, moet Christus de eerste plaats innemen?", vroeg deze machtige engel zich af. „Waarom wordt Hij méér geëerd dan ik?"

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Lucifer verliet zijn plaats in de onmiddellijke nabijheid van God om tweedracht te zaaien onder de engelen. Hij ging in alle stilte en in het geheim te werk. Hij slaagde erin zijn ware bedoelingen onder de schijn van eerbied voor God te verbergen. Hij probeerde ontevredenheid te verwekken over de wetten waaronder de hemelse wezens waren gesteld en hij zinspeelde erop dat die wetten een onnodige dwang oplegden. Hij zei dat de engelen van nature heilig waren en daarom het recht moesten hebben te doen wat ze zelf wilden. Hij probeerde sympathie op te wekken voor zichzelf door de zaken zo voor te stellen dat God hem onrechtvaardig behandelde daar Hij Christus de grootste eer bewees. Hij beweerde dat hij met zijn streven naar meer macht en eer niet zichzelf wilde verheerlijken, maar de vrijheid van alle hemelbewoners veilig wilde stellen, zodat ze „een hoger bestaan" zouden kunnen leiden.

God heeft in zijn grote barmhartigheid lang geduld gehad met Lucifer. Hij werd niet onmiddellijk uit zijn hoge positie verwijderd toen hij ontevreden begon te worden - zelfs niet toen hij zijn onrechtmatige aanspraken onder de trouwe engelen begon te verspreiden. Hij werd lange tijd in de hemel geduld. Steeds weer werd hem vergiffenis aangeboden, op voorwaarde dat hij tot inkeer kwam en zich aan Gods gezag onderwierp. In Zijn oneindige liefde en wijsheid probeerde God hem van zijn dwaling te overtuigen. Het was de eerste keer dat er opstand was in de hemel. Lucifer zelf zag in het begin niet waartoe zijn daden zouden leiden. Hij begreep zijn eigen gevoelens niet. Maar toen het was bewezen dat zijn aanklacht ongegrond was, zag Lucifer duidelijk in dat hij ongelijk had, dat Gods eisen rechtvaardig waren en hij dit voor alle hemelbewoners moest erkennen. Had hij dat gedaan, dan zou hij zichzelf en vele engelen hebben gered. Hij was nog niet volledig in opstand tegen God gekomen. Hoewel hij zijn plaats als beschuttende cherub had verlaten, zou hij in zijn ambt zijn hersteld als hij tot God had willen terugkeren, de wijsheid van de Schepper had willen erkennen en bereid was de plaats in te nemen die hem was aangewezen in het plan van God. Maar hij was hoogmoedig en weigerde zich te onderwerpen. Hij bleef volharden in zijn dwaling, hij beweerde dat hij geen berouw hoefde te hebben en kwam openlijk in opstand tegen zijn Schepper.

Vanaf dat ogenblik zette hij al zijn krachten in om zijn misleidingscampagne te voeren ten einde de sympathie van de engelen die onder zijn leiding hadden gestaan te winnen. Zelfs het feit dat Christus hem had gewaarschuwd en hem raad had gegeven, werd verdraaid om zijn verraderlijke plannen te dienen. Aan de engelen die het meest aan hem gehecht waren, had satan gezegd dat hij verkeerd werd beoordeeld, dat zijn positie niet werd geëerbiedigd en dat zijn vrijheid werd beknot. Eerst begon hij Christus' woorden verkeerd voor te stellen, waarna hij zijn toevlucht nam tot het verdraaien van feiten en tot leugens, waarbij hij Gods Zoon ervan beschuldigde hem te willen vernederen voor al de hemelbewoners. Hij probeerde ook een conflict uit te lokken tussen hem en de trouwe engelen.

Allen die hij niet tot opstand kon aanzetten en niet geheel tot zijn kant kon overhalen, beschuldigde hij van onverschilligheid tegenover de belangen van de hemelse wezens. Hij beschuldigde alle engelen die God trouw bleven van het onrecht dat hij deed. Om zijn beschuldiging dat God niet fair tegenover hem was geweest kracht bij te zetten, nam hij zijn toevlucht tot het verdraaien van de woorden en daden van de Schepper. Zijn tactiek bestond in het zaaien van verwarring, door de engelen te benaderen met sluwe argumenten met betrekking tot Gods bedoelingen. Alles wat eenvoudig was, hulde hij in een waas van geheimzinnigheid en door een listige verdraaiing deed hij de engelen twijfelen aan de duidelijke uitspraken van God. Zijn hoge positie, waardoor

De Grote Strijd tussen Christus en satan

hij nauw betrokken was bij Gods bestuur, gaf meer overtuigingskracht aan zijn voorstelling van zaken en zo lieten vele engelen zich overhalen om samen met hem in opstand te komen tegen Gods gezag.

God heeft in zijn wijsheid satan toegelaten zijn actie te voeren tot het ogenblik dat de ontevredenheid omsloeg in openlijke opstand. Zijn plannen moesten volledig ten uitvoer worden gebracht, zodat iedereen hun ware aard en bedoelingen kon inzien. Lucifer stond als de beschuttende cherub in hoog aanzien. Hij was geliefd bij de hemelbewoners en oefende een grote invloed op hen uit. Niet alleen de hemelbewoners, maar ook alle andere werelden die de Schepper tot aanschijn had geroepen, stonden onder Gods heerschappij. Satan dacht dat als hij de engelen in zijn opstand kon meeslepen, hij dat ook met de andere werelden zou kunnen doen. Hij had zijn zaak op een listige manier naar voren gebracht en had allerlei drogredenen en bedrieglijke voorstellingen aangewend om zijn doel te bereiken. Hij kon bijzonder goed misleiden en door zijn leugens had hij nu een behoorlijke voorsprong. Zelfs de trouwe engelen konden zijn karakter niet helemaal doorzien of beseffen waarop zijn activiteiten zouden uitlopen.

Satan had zo'n hoog aanzien genoten en al zijn werken waren gehuld in zo'n waas van geheimzinnigheid dat het moeilijk was om de ware aard van zijn werk voor de engelen bloot te leggen. Als de zonde niet tot volle ontplooiing kwam, zou ze niet zo slecht schijnen als ze in feite is. De zonde was iets nieuws in Gods universum en de heilige wezens kenden haar aard en boosaardigheid niet. Zij konden zich niet voorstellen welke verschrikkelijke gevolgen zouden voortvloeien uit de verwerping van Gods wet. In den beginne had satan gedaan alsof hij God trouw was. Hij beweerde dat hij de eer van God, de onwankelbaarheid van Zijn heerschappij en het welzijn van de hemelbewoners nastreefde. Terwijl hij ontevredenheid zaaide onder de engelen die onder zijn leiding stonden, had hij op listige wijze de indruk gewekt dat hij juist een eind wilde maken aan die ontevredenheid. Wanneer hij aandrang op veranderingen in de organisatie en de wetten van Gods bestuur, gebeurde dit onder het voorwendsel dat deze veranderingen nodig waren om de harmonie in de hemel te verzekeren.

Bij de bestrijding van de zonde kon God alleen rechtvaardigheid en waarheid gebruiken. Satan kon doen wat God niet kon: hij kon misleiden en bedriegen. Hij had geprobeerd het Woord van God te vervalsen en had de engelen een verkeerde voorstelling gegeven van Gods beleid: hij had beweerd dat God onrechtvaardig was geweest bij het opleggen van wetten en voorschriften aan de hemelbewoners, dat God alleen Zichzelf wilde verheerlijken door onderwerping en gehoorzaamheid van Zijn schepselen te eisen. Daarom moest het bewijs aan de bewoners van de hemel en aan die van de andere werelden worden geleverd dat Gods bestuur wél rechtvaardig was en dat zijn wet wél volmaakt was. Satan deed alsof hij het welzijn van het heelal wilde bevorderen. Het ware karakter van de overweldiger en zijn ware bedoelingen moesten door allen begrepen worden. Hij moest de tijd krijgen om door zijn boze werken te laten zien wie hij eigenlijk is.

Satan had de tweedracht die hij door zijn optreden in de hemel had gezaaid aan Gods wet en aan Gods bestuur toegeschreven. Hij verkondigde dat al het kwaad het gevolg was van Gods heerschappij. Hij beweerde dat het in zijn bedoeling lag Gods wetten en verordeningen te verbeteren. Daarom moest hij de kans krijgen zijn beweringen waar te maken en de resultaten van de door hem voorgestelde wijzigingen in Gods wet eens te laten zien. Zijn eigen werk zou hem moeten veroordelen. Satan had vanaf

De Grote Strijd tussen Christus en satan

het begin beweerd dat hij geen opstandeling was. Het ganse heelal moest zien hoe de bedrieger zou worden ontmaskerd.

Zelfs toen de beslissing was gevallen dat hij niet langer in de hemel mocht blijven, vernietigde de oneindige Wijsheid satan niet. Aangezien God alleen uit liefde gediend wil worden, moet de trouw van Zijn schepselen berusten op de overtuiging van Zijn rechtvaardigheid en barmhartigheid. Daar de bewoners van de hemel en van de andere werelden niet voorbereid waren op het doorgronden van het wezen en de gevolgen van de zonde, zouden zij, als satan op dat ogenblik was vernietigd, niet hebben kunnen inzien dat God rechtvaardig en barmhartig is.

Als satan onmiddellijk was uitgeroeid zouden zij God meer uit vrees dan uit liefde hebben gediend. De invloed van de bedrieger zou niet helemaal teniet zijn gedaan en de geest van opstandigheid zou evenmin volkomen zijn uitgeroeid. Het kwaad moest tot rijpheid komen. Voor het eeuwig heil van het hele universum moest satan de kans krijgen zijn beginselen volledig te ontwikkelen, zodat zijn beschuldiging tegen Gods heerschappij door alle schepselen in het juiste licht kon worden gezien en de rechtvaardigheid en barmhartigheid van God en de onveranderlijkheid van Zijn wet voor eeuwig boven elke verdenking verheven zouden zijn.

Satans opstand moest in alle eeuwigheid een les zijn voor het heelal en voor eeuwig getuigen van het wezen en de verschrikkelijke gevolgen van de zonde. Satans heerschappij en de gevolgen daarvan voor mensen en engelen, zouden laten zien waartoe het verwerpen van Gods gezag leidt. Zijn bestuur zou bewijzen dat zonder Gods heerschappij en Gods wet er geen welzijn mogelijk is voor de schepselen die Hij gemaakt heeft. Op die manier zou het verloop van dit verschrikkelijke experiment van verzet voor alle heilige wezens een voortdurende waarschuwing zijn tegen misleiding in verband met de aard van de overtreding, en zou het hen beschermen tegen de zonde en de straf die daarop staat.

Tot aan het eind van de strijd in de hemel bleef de grote overweldiger zich verdedigen. Toen hij hoorde dat hij met al zijn aanhangers uit het oord der gelukzaligheid zou worden verbannen, toonde de rebel openlijk zijn minachting voor de wet van de Schepper. Hij zei nog eens dat de engelen geen toezicht nodig hadden, maar vrij moesten zijn hun eigen wil te doen, die hen altijd op de goede weg zou brengen. Hij verwierp Gods inzettingen omdat ze volgens hem leidden tot vrijheidsbeperking en verklaarde dat hij Gods wet wilde afschaffen. Hij zei dat als de hemelse heerscharen bevrijd waren van de dwang van de wet ze een beter en luisterrijker bestaan zouden kunnen leiden.

Satan en zijn aanhangers gaven unaniem de schuld van hun opstand aan Christus en verklaarden dat als ze niet waren terechtgewezen, ze nooit in opstand zouden zijn gekomen. Hardnekkig en uitdagend volhardden zij in hun ontrouw en probeerden tevergeefs Gods bestuur omver te werpen. Zij beweerden dat zij de onschuldige slachtoffers van een onderdrukkende macht waren. Zo werden satan en al zijn sympathisanten tenslotte uit de hemel gebannen.

Dezelfde geest die de opstand in de hemel ontketende, zet nog steeds aan tot rebellie op aarde. Satan heeft dezelfde tactiek die hij voor de engelen gebruikte, ook aangewend voor de mens. Zijn geest beheerst nu "de kinderen der ongehoorzaamheid". Ze proberen net zoals hij de grenzen die Gods wet oplegt te overschrijden en beloven de mensen dat ze vrij zullen zijn wanneer ze haar geboden overtreden.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Als de zonde wordt veroordeeld, verwekt dat nog altijd haat en tegenstand. Wanneer Gods waarschuwingsboodschap tot het geweten van de mens gaat spreken, zet satan de mensen ertoe aan allerlei verontschuldigen te bedenken en bij het bedrijven van hun zonden de sympathie van anderen te wekken. In plaats dat zij hun fouten verbeteren, verwekken zij verontwaardiging tegen de persoon die hen terechtwijst, alsof hij de enige oorzaak van de moeilijkheden is. Sinds de tijd van de rechtvaardige Abel tot vandaag hebben de mensen deze geest geopenbaard tegenover hen die de zonde durfden te veroordelen.

Satan heeft de mens tot zonde verleid door dezelfde verkeerde voorstelling van het karakter van God die hij al in de hemel had gegeven, waardoor God als een strenge tiran werd beschouwd. Nu hij daar tot dusver in geslaagd is, verkondigt hij dat Gods onrechtvaardige beperkingen tot de val van de mens hebben geleid, zoals ze ook zijn opstand hebben uitgelokt.

De Eeuwige beschrijft Zijn eigen karakter echter als volgt: „HEERE, HEERE, God, barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw, die goedertierenheid bestendigt aan duizenden, die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeeft; maar (de schuldige) houdt Hij zeker niet onschuldig" (Exodus 34:6,7).

Door de verbanning van satan uit de hemel toonde God Zijn rechtvaardigheid en redde Hij de eer van Zijn troon. Toen de mens had gezondigd door toe te geven aan de misleidingen van deze afvallige geest, gaf God het bewijs van Zijn liefde door het schenken van Zijn eniggeboren Zoon om te sterven voor de gevallen mensheid. Gods karakter wordt geopenbaard in de verzoening. Door het machtige argument van het kruis ziet het ganse heelal dat de weg der zonde die Lucifer is opgegaan zeker niet aan Gods heerschappij kan worden toegeschreven.

In de strijd tussen Christus en satan tijdens het optreden van de Heiland op aarde werd het karakter van de aartsbedrieger ontmaskerd. Niets kon satan zo doeltreffend in ongenade laten vallen bij de engelen in de hemel en bij het ganse heelal als de wrede strijd die hij heeft gevoerd tegen de Verlosser der wereld. De verregerende godslastering van zijn eis dat Christus hem hulde moest brengen, zijn aanmatigende overmoed om Hem naar de top van de berg en naar de "rand van het dak des tempels" te brengen, de boosaardige opzet die hij openbaarde toen hij Christus aanspoorde om Zich van de duizelingwekkende hoogte naar beneden te werpen, de nooit aflatende boosaardigheid die Hem van de ene plaats naar de andere achtervolgde en daarbij de priesters en het volk ophitste om Zijn liefde te versmaden en tenslotte uit te roepen: „Kruisig Hem! Kruisig Hem!" Wekte de verbazing en verontwaardiging van het ganse heelal.

Door satans influisteringen heeft de wereld Christus verworpen. De vorst van het kwaad heeft al zijn kracht en al zijn listen gebruikt om Jezus te vernietigen, want hij zag wel dat de barmhartigheid, de liefde, het medelijden en de erbarming van de Heiland het karakter van God aan de wereld toonden. Satan bestreed elke aanspraak van Gods Zoon en heeft mensen als zijn medewerkers gebruikt om leed en ellende te brengen in het leven van de Heiland. De drogredenen en het bedrog waarmee hij het werk van Jezus heeft willen tegenwerken, de haat die door „de kinderen der ongehoorzaamheid" aan de dag is gelegd, zijn wrede beschuldigingen tegen Hem Wiens leven van een ongeëvenaarde goedheid getuigde, vloeiden voort uit een diepgewortelde haat. Het opgekropte vuur van afgunst, kwaadaardigheid, haat en wraakzucht daalde neer op Gods Zoon aan het kruis op Golgotha, terwijl de ganse hemel zwijgend en met afschuw dit gebeuren gadesloeg.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Toen het grote offer was gebracht, voer Christus ten hemel en wilde niet door de engelen worden aanbeden voordat Hij het verzoek had uitgesproken: „Ik wil, dat, waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn" (Johannes 17:24). Toen kwam met onuitsprekelijke liefde en kracht het antwoord van de troon van de Vader: „En Hem moeten alle engelen Gods huldigen" (Hebreeën 1:6). Er was geen enkele smet op Jezus. Er was een eind gekomen aan Zijn vernedering, Zijn offer was gebracht en nu werd Hem een Naam gegeven die boven elke andere naam verheven is.

Nu stond de schuld van satan onherroepelijk vast. Hij had zijn ware aard als leugenaar en moordenaar laten zien. Het was nu duidelijk dat hij dezelfde geest waarmee hij heerste over de mensen die onder zijn macht stonden, zou hebben geopenbaard als het hem was toegestaan over de bewoners van de hemel te heersen. Hij had beweerd dat de overtreding van Gods wet vrijheid en verbetering zou brengen, maar men kon nu vaststellen dat ze tot slavernij en vernedering had geleid.

Satans leugenachtige beschuldigingen tegen het karakter van God en het Godsbestuur waren nu helemaal duidelijk. Hij had God ervan beschuldigd slechts Zijn eigen verheerlijking na te streven door onderwerping en gehoorzaamheid van Zijn schepselen te eisen en had verkondigd dat terwijl God zelfverloochening van anderen eiste, Hij zelf geen zelfverloochening toonde en geen enkel offer bracht.

Nu bleek duidelijk dat de Heerser van het heelal voor de zaligheid van de gevallen en zondige mens het grootste offer had gebracht dat ooit door de liefde kon worden gebracht, want „God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende" (2 Korintiërs 5:19). Men zag ook dat terwijl Lucifer door zijn verlangen naar eer en opperheerschappij de deur had geopend voor het binnensluipen van de zonde, Christus Zich had vernederd en trouw was gebleven tot de dood om de zonde te vernietigen.

God had Zijn afschuw voor de beginselen van de opstand laten zien. De ganse hemel kon zowel door de veroordeling van satan als door de verlossing van de mens Zijn rechtvaardigheid inzien. Lucifer had beweerd dat als Gods wet onveranderlijk was en als de straf op de overtreding van die wet niet kon worden kwijtgescholden, Gods genade voor eeuwig moest worden ontzegd aan elke overtreder. Hij had gezegd dat de zondige mensheid absoluut geen aanspraak meer kon maken op verlossing en dat zij dus zijn rechtmatige prooi was. Maar de kruisdood van Christus was een argument ten gunste van de mens - een argument dat niet kon worden weerlegd. De straf van de wet viel op Hem die Gode gelijk was en het stond de mens vrij de gerechtigheid van Christus aan te nemen en door een leven van berouw en verootmoediging te overwinnen zoals Gods Zoon de macht van satan had overwonnen. Zodoende is God rechtvaardig en tegelijk ook de Rechtvaardigmaker van allen die in Christus geloven. Maar Christus is niet alleen naar deze wereld gekomen om te lijden en te sterven voor de verlossing van de mens. Hij is ook gekomen om „de wet te verheerlijken en groot te maken"; Hij kwam niet alleen om de mensen de juiste betekenis van de wet te leren, maar ook om aan alle werelden van het heelal te laten zien dat Gods wet onveranderlijk is.

Als de eisen van de wet gewoon te niet gedaan konden worden, had Gods Zoon Zijn leven niet hoeven te geven om verzoening te doen voor de overtreding daarvan. De dood van Christus bewijst dat de wet onveranderlijk is. Het offer dat de Vader en de Zoon in hun oneindige liefde hebben gebracht om de zondaren te verlossen, laat aan het ganse heelal zien dat rechtvaardigheid en barmhartigheid het fundament zijn van Gods wet en van Zijn heerschappij. Alleen het Verlossingsplan kon dat openbaren.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Bij de uiteindelijke voltrekking van het vonnis zal het duidelijk zijn dat er geen enkele rede bestaat voor de zonde. Wanneer de Rechter der ganse aarde aan satan zal vragen: „Waarom ben je tegen Mij in opstand gekomen en heb je Mij de onderdanen van Mijn Koninkrijk ontnomen?" Zal de aanstichter van het kwaad geen enkele verontschuldiging kunnen aanvoeren. Iedereen zal met stomheid geslagen zijn en de opstandige heerscharen zullen geen woord kunnen uitbrengen.

Het kruis van Golgotha verklaart dat de wet onveranderlijk is en verkondigt aan het universum dat het loon dat de zonde geeft de dood is. Toen de Heiland de doodscreet „Het is volbracht" slaakte, werd de doods-klok over satan geluid. De grote strijd die al zo lang aan de gang was, werd op dat ogenblik beslist en de uiteindelijke uitroeiing van het kwaad stond toen vast. De Zoon van God ging door de poorten des doods, „opdat Hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou ontronen" (Hebreeën 2:14). Lucifers verlangen om zichzelf te verheerlijken, had hem ertoe gebracht de woorden. „Ik zal ten hemel opstijgen, boven de sterren Gods mijn troon oprichten... mij aan de Allerhoogste gelijkstellen", uit te spreken.

Maar God had gezegd: "Ik maakte u tot as op de grond... verdwenen zijt gij - voor altijd!" (Jesaja 14:13,14; Ezechiël 28:18,19). „Want zie, de dag komt, brandend als een oven! Dan zullen alle overmoedigen en allen die goddeloosheid bedrijven, zijn als stoppels, en de dag die komt, zal hen in brand steken - zegt de HEERE der heerscharen – Welke hun wortel noch tak zal overlaten" (Maleachi 4:1).

Het ganse heelal zal kunnen zien wat het wezen en de gevolgen van de zonde zijn. De volledige uitroeiing van de zonde, die de engelen toen angst zou hebben ingeboezemd en God zou hebben onteerd, zal nu Zijn liefde bewijzen en Zijn eer bevestigen voor alle schepselen van het heelal, die zich verlustigen in het doen van Zijn wil en in wier hart Zijn wet is. Het kwaad zal nooit meer voorkomen.

Gods Woord zegt: „Geen tweemaal verheft zich de benauwdheid" (Nahum 1:9).

De wet van God, die satan had gebrandmerkt als een juk der slavernij, zal worden geëerd als de wet der vrijheid. Een gelouterde en beproefde schepping zal eeuwig trouw blijven aan Hem Wiens ondoorgrondelijke liefde en oneindige wijsheid volledig zijn geopenbaard.

Hoofdstuk 30 – Vijandschap Tussen de Mens en Satan

„En Ik zal vijandschap zetten tussen u en de vrouw, en tussen uw zaad en haar Zaad; dit zal u de kop vermorzelen, en gij zult Het de hiel vermorzelen." (Genesis 3:15). Het oordeel dat God na de zondeval over satan uitsprak, is ook een profetie, die door de eeuwen heen tot het einde der tijden zal blijven gelden. Ze voorspelt de grote strijd waar alle mensen die ooit op aarde zouden leven in betrokken zouden zijn.

God zei: „En Ik zal vijandschap zetten." Deze vijandschap bestond niet van nature. Toen de mens Gods wet had overtreden, werd zijn natuur zondig. Hij was in harmonie en dus niet in vijandschap met satan. Van nature is er geen vijandschap tussen de zondaar en de aanstichter van de zonde. Zowel de mens als satan zijn zondig geworden door hun afval. De afvallige kent geen rust, tenzij hij sympathie en steun krijgt wanneer hij anderen ertoe wil overhalen zijn voorbeeld te volgen. Daarom hebben de gevallen engelen en de zondige mens „een bondgenootschap van de wanhoop" gesloten. Als God niet op een bijzondere wijze had ingegrepen, zouden satan en de mens zich hebben verbonden tegen de hemel. In plaats dat alle mensen in vijandschap leefden met satan, zouden zij een bondgenootschap hebben gesloten om tegen God te strijden.

Satan heeft de mens tot de zonde verleid zoals hij de engelen tot opstand heeft gebracht om zich van hun medewerking te verzekeren in zijn strijd tegen de hemel. [506] Satan en de gevallen engelen waren het volkomen eens in hun haat tegenover Christus. Terwijl er op vele andere punten onenigheid bestond, waren zij eendrachtig in hun verzet tegen het gezag van de Heerser van het heelal. Toen satan de uitspraak hoorde dat er vijandschap zou worden gezet tussen hem en de vrouw en tussen zijn zaad en haar Zaad, wist hij dat zijn pogingen om de menselijke natuur te verderven niet ongehinderd zouden blijven en dat de mens door één of ander middel in staat zouden worden gesteld zich tegen zijn macht te verzetten.

Satans vijandschap is tegen de mensen ontbrand omdat ze door Christus het voorwerp van Gods liefde en barmhartigheid zijn. Hij wil Gods plan voor de verlossing van de mens verijdelen en God ontteren door „het werk Zijner handen" van zijn schoonheid te beroven en te verlagen. Hij wil verdriet in de hemel brengen en de aarde tot een oord van ellende en troosteloosheid maken. Hij beweert dat al dit kwaad het gevolg is van het feit dat God de mens heeft geschapen.

De genade die Christus schenkt, scheidt in de mens vijandschap tegen satan. Zonder deze bekerende genade en deze vernieuwende kracht zou de mens de gevangene van satan blijven en een slaaf zijn die altijd bereid is hem te gehoorzamen. Maar dankzij dit nieuwe beginsel ontstaat er strijd terwijl er tot op dat ogenblik vrede heerste. Door de kracht die Christus schenkt, kan de mens weerstand bieden aan de tiran en overweldiger. Iedereen die de zonde verafschuwt en haat, iedereen die zich verzet tegen de hartstochten die in hem woeden en ze ook overwint, bewijst dat er een Beginsel in hem werkt dat volledig van hemelse oorsprong is.

De tegenstelling tussen de Geest van Christus en die van satan komt zeer duidelijk tot uiting in de wijze waarop de wereld Christus heeft ontvangen. De Joden hebben Christus niet zozeer verworpen omdat Hij zonder aardse rijkdommen en zonder pracht en praal naar deze wereld kwam. Zij zagen dat Hij beschikte over een kracht die het tekort aan deze uiterlijke voordelen méér dan goedmaakte. Het waren de reinheid en heiligheid van Christus die de haat van de ongelovigen tegen Hem uitlokten. Zijn leven van zelfverloochening en Zijn zondeloze toewijding waren een

De Grote Strijd tussen Christus en satan

voortdurende aanklacht tegen het hoogmoedige en zinnelijke volk. Dit lokte de vijandschap tegen Gods Zoon uit. Satan en de gevallen engelen spanden samen met slechte mensen. Al de krachten van de afvalligheid werden gebundeld tegen de Voorvechter van de Waarheid. [507]

De volgelingen van Christus worden behandeld met dezelfde vijandschap die satan ook tegen de Heiland openbaart. Iedereen die het afschuwelijke karakter van de zonde inziet en zich door kracht van boven verzet tegen de verleiding, zal zich vast en zeker de toorn van satan en diens volgelingen op de hals halen. Zolang de zonde bestaat en er zondaren zijn, zullen de haat tegen de zuivere beginselen der Waarheid, alsook het verzet tegen en de vervolging van de verdedigers van de Waarheid voortbestaan. Er is geen gemeenschap mogelijk tussen de volgelingen van Christus en de aanhangers van satan. Het kruis geeft nog altijd aanstoot. „*Trouwens, allen, die in Christus Jezus godvruchtig willen leven, zullen vervolgd worden.*” (2 Timoteüs 3:12).

Satans onderdanen werken onafgebroken onder zijn leiding om zijn gezag te vestigen en zijn rijk op te richten ten einde Gods heerschappij te dwarsbomen. Om dit te bereiken proberen zij Christus' volgelingen te misleiden en hen tot ontrouw tegenover God aan te zetten. Net zoals hun leider leggen ze de Schrift verkeerd uit en verdraaien ze haar om hun doel te bereiken. Net zoals satan God verdacht wilde maken, proberen zijn aanhangers Gods volk aan te klagen. De geest die Christus ter dood bracht, hitst de ongelovigen op om Zijn volgelingen uit te roeien. Dit alles werd door de eerste profetie voorzegd: „*En Ik zal vijandschap zetten tussen u en de vrouw, en tussen uw zaad en haar Zaad.*” Deze vijandschap zal bestaan tot het einde der tijden.

Satan roept zijn hele legermacht bijeen en werpt zich met al zijn kracht in de strijd. Waarom stuit hij niet op meer tegenstand? Waarom zijn de strijders van Christus zo traag en onverschillig? Omdat ze zo weinig echt contact met Christus hebben. Omdat ze zo weinig door Zijn Geest worden geleid. Zij vinden de zonde niet zo weerszinwekkend en afschuwelijk als hun Meester haar vond. Zij verzetten zich niet zo vastberaden tegen de zonde als Christus dat deed. Ze beseffen gewoon niet hoe verschrikkelijk kwaadaardig de zonde is en ze zijn verblind door het karakter en de kracht van de vorst der duisternis. Er is weinig vijandschap tegen satan en zijn werken omdat de mensen zo weinig weten van zijn kracht en boosaardigheid en van de ontzaglijke omvang van de strijd die hij tegen Christus en Zijn gemeente voert. Talloze mensen worden op dit punt misleid. [508] Ze weten niet dat hun vijand een machtige aanvoerder is die de geesten van de gevallen engelen beheerst, en dat hij met een uitstekend opgezette tactiek en met sluwe manoeuvres tegen Christus strijdt om de redding van zielen te verhinderen. Mensen die zich christenen noemen - zelfs predikanten - spreken uiterst zelden over satan. Zijn naam wordt af en toe terloops in een preek vermeld. Ze zien de bewijzen van zijn voortdurende activiteit en zijn succes over het hoofd. Zij slaan de vele waarschuwingen in verband met zijn sluwheid in de wind. Zij schijnen zelfs het bestaan van satan te negeren.

Terwijl de mensen in onwetendheid verkeren over zijn listen, zit deze waakzame vijand ze elk ogenblik op de hielen. Hij dringt zich op in gezinnen, in alle straten van onze steden, in kerken, in nationale instellingen, in rechtbanken, overal zaait hij verwarring, overal bedriegt en misleidt hij, overal verwoest hij de geesten en lichamen van mannen, vrouwen en kinderen, overal ontbindt hij gezinnen, zet hij aan tot haat, wedijver, ruzie opstand en moord. De christelijke wereld schijnt te denken dat deze dingen van God komen en moeten bestaan.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Satan probeert voortdurend de overwinning te behalen op Gods volk door de grenspalen, die hen van de wereld scheiden, omver te werpen. Het oude Israël werd tot zonde verleid toen het ondanks Gods verbod contact zocht met heidense volken. Op dezelfde manier wordt het moderne Israël op een dwaalspoor gebracht. *“De god dezer eeuw heeft hun overleggingen met blindheid geslagen, zodat zij het schijnsel niet ontwaren van het Evangelie der heerlijkheid van Christus, Die het Beeld Gods is.”* (2 Korintiërs 4:4). Wie geen overtuigde volgeling van Christus is, is een volgeling van satan. In het hart dat niet wedergeboren is, heerst de liefde voor de zonde en overheerst de neiging om de zonde te koesteren en haar goed te praten. Het hart dat wedergeboren is, verafschuwt de zonde en verzet er zich onverbiddelijk tegen. Wanneer christenen in gezelschap van goddelozen en ongelovigen willen zijn, stellen ze zich bloot aan de verleiding. Satan houdt zich veilig op de achtergrond en trekt heimelijk zijn sluier van bedrog voor hun ogen. Ze kunnen dan niet zien dat dergelijk gezelschap juist bedoeld is om hun nadeel te berokkenen, en terwijl ze geleidelijk aan steeds meer gaan lijken op de wereld in hun karakter, woorden en daden, worden ze hoe langer hoe meer verblind. [509]

Gelijkvormigheid aan wereldse praktijken bekeert de gemeente tot de wereld, nooit de wereld tot Christus. Vertrouwdheid met de zonde doet de zonde onvermijdelijk minder afschuwelijk schijnen. Wie met de dienaren van satan wil omgaan, zal na korte tijd niet meer bang zijn voor hun meester. Wanneer we onze verplichtingen wensen na te komen en daarbij worden beproefd zoals Daniël aan het hof van Babel, mogen we er zeker van zijn dat God ons zal beschermen, maar als wij onszelf blootstellen aan de verleiding, zullen we vroeg of laat vallen.

De verleider behaalt vaak de beste successen bij hen die er het minst op bedacht zijn dat ze onder zijn controle staan. Mensen met talenten en een goede opleiding worden bewonderd en geëerd, alsof deze kwaliteiten de afwezigheid van de vrede des Heeren kunnen goedmaken en deze mensen aanspraak kunnen doen maken op Gods gunst. Talenten en ontwikkeling zijn op zichzelf gaven van God, maar wanneer ze de plaats gaan innemen van Gods vrucht, wanneer ze de mens niet dichter tot God brengen, maar hem integendeel van God verwijderen, worden ze een vloek en een valstrik. Velen zijn van mening dat alles wat voor wellevendheid en verfijning doorgaat op één of andere manier van Christus moet komen. Niets is echter minder waar. Deze eigenschappen moeten het karakter van elke christen sieren, want zij kunnen een grote invloed uitoefenen ten gunste van de ware godsdienst. Ze moeten echter aan God zijn gewijd, want anders zijn ze evenzeer een kracht ten kwade. Veel mensen die beschaafd en innemend zijn en zich niet zouden verlagen tot een daad die gewoonlijk als immoreel wordt beschouwd, zijn slechts verfijnde instrumenten in de handen van satan. De aanstekelijke en bedrieglijke aard van zijn invloed en voorbeeld maakt hen tot een gevaarlijkere vijand voor Christus' zaak dan degenen die onwetend en onontwikkeld zijn.

Door zijn oprechte gebeden en zijn onvoorwaardelijk vertrouwen in de Heere kreeg Salomo wijsheid van God, die de wereld met verbazing en bewondering vervulde. Toen hij zich evenwel van de Bron van zijn kracht had afgekeerd en op zichzelf ging bouwen, bezweek hij aan de verleiding. Op dat ogenblik maakten de prachtige gaven die aan de wijste van alle koningen waren geschonken hem slechts tot een geschikter instrument in handen van de vijand der mensen. [510]

Satan is er voortdurend op uit het verstand van de christenen te verduisteren. Daarom mogen zij geen ogenblik vergeten dat *„wij niet hebben te worstelen tegen*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten." (Efeziërs 6:12). De geïnspireerde waarschuwing weerklinkt door alle eeuwen tot in onze tijd: „Wordt nuchter en waakzaam. Uw tegenpartij, de duivel, gaat rond als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal verslinden." (1 Petrus 5:8). „Doet de wapenrusting Gods aan, om te kunnen standhouden tegen de verleidingen des duivels." (Efeziërs 6:11).

Vanaf de dagen van Adam tot in onze tijd heeft onze aartsvijand zijn macht gebruikt om te onderdrukken en te verwoesten. Hij is zich nu aan het voorbereiden op zijn laatste strijd tegen de gemeente. Allen die Christus willen volgen, zullen in conflict komen met deze onverbiddelijke vijand. Hoe meer de christen het Goddelijke voorbeeld nabootst, des te meer maakt hij zichzelf tot het doelwit van satans aanvallen. Allen die voor God werken, de misleidingen van de Boze aan het licht proberen te brengen en de mensen tot Christus willen brengen, zullen het eens zijn met de uitspraak van Paulus over het dienen van de Heere „*met alle ootmoed onder tranen en beproevingen.*"

Satan heeft Christus aangevallen met zijn felste en sluwste verleidingen, maar hij werd in elk onderdeel van de strijd verslagen. Die strijd werd voor ons gestreden. Door die overwinningen kunnen wij zegevieren. Christus zal kracht schenken aan allen die erom vragen. Niemand kan zonder zijn eigen toestemming door satan worden overwonnen. De verleider kan onze wil niet aan banden leggen en hij kan de mens niet tot zonde dwingen. Hij kan de mens wel onder druk zetten en hem angst inboezemen, maar hij kan hem niet door de zonde verontreinigen. Het feit dat Christus heeft overwonnen, moet Zijn volgelingen kracht geven om de strijd tegen satan en de zonde moedig voort te zetten.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Hoofdstuk 31 – Het Werk van Boze Geesten

De betrekkingen tussen de zichtbare en de onzichtbare wereld, het werk van Gods engelen en het werk van boze geesten worden duidelijk geopenbaard in de Bijbel. Deze verschijnselen zijn onlosmakelijk verbonden met de geschiedenis van de mensheid. Er zijn hoe langer hoe meer mensen die niet geloven in het bestaan van boze geesten, terwijl *“de dienende geesten, die uitgezonden worden ten dienste van hen, die het heil zullen beërven”* (Hebreeën 1:14) door velen worden beschouwd als geesten van overledenen. De Schrift leert echter niet alleen dat zowel goede als boze engelen echt bestaan, maar geeft ook onweerlegbare bewijzen dat het geen geesten zijn die zich van het lichaam van de doden hebben 'vrijgemaakt'.

De engelen bestonden al voor de schepping van de mens, want toen de aarde werd gegrondvest *“juichten de morgensterren tezamen en jubelden al de zonen Gods”*. (Job 38:7). Na de zondeval zond God engelen om de boom des levens te bewaken, nog voor er één mens gestorven was. Engelen staan hoger dan de mens, want de psalmdichter zegt dat de mens een weinig minder dan de engelen is. (Psalm 8:6, SV).

De Bijbel verstrekt gegevens over het aantal, de macht en de heerlijkheid van de hemelse wezens, over hun rol in het Godsbestuur en hun taak in het verlossingswerk. *“De HEERE heeft Zijn troon in de hemel gevestigd, Zijn koningschap heerst over alles”*. En de profeet zegt: *“En ik hoorde een stem van vele engelen rondom de troon”*. Zij staan als wachters in de audiëntiezaal van de Koning der koningen [512] - *“krachtige helden die Zijn woord volvoeren, luisterend naar de klank van Zijn woord”*, *“dienaren, die zijn wil volbrengen”* (Psalm 103:19-21; Openbaring 5:11). De profeet Daniël zag *“duizendmaal duizenden en tienduizend maal tienduizenden”* (Daniël 7:10) hemelse boodschappers. De apostel Paulus sprak van *“tienduizendtallen van engelen”* (Hebreeën 12:22). Ze gaan uit als Gods boodschappers en *“snellen heen en weer als bliksemschichten”* (Ezechiël 1:14), zó verblindend is hun heerlijkheid en zó snel is hun vlucht. De engel die aan het graf van Christus verscheen, had *“een uiterlijk als een bliksem en zijn kleding (was) wit als sneeuw”* en *“de bewakers werden door vrees voor hem bevangen en zij werden als doden”* (Matteüs 28:3,4). Toen Sanherib, de hoogmoedige koning van Assur, God aanklaagde en Hem lasterde, en Israël met verwoesting bedreigde, gebeurde het dat *“in die nacht de Engel des HEEREN uitging en in het leger van Assur honderdvijftigduizend man sloeg”*. Een engel verdelgde *“alle krijgshelden, vorsten en oversten in de legerplaats van de koning van Assur, zodat hij met beschaamd gelaat naar zijn land terugkeerde”* (2 Koningen 19:35; 2 Kronieken 32:21).

Engelen worden uitgezonden om genadeboodschappen naar Gods kinderen te brengen. Ze gingen naar Abraham met beloften van zegen, naar de poorten van Sodom om de rechtvaardige Lot te redden van de verwoesting door het vuur, naar Elia toen hij op punt stond van honger en uitputting om te komen in de woestijn, naar Elisa, met vurige wagens en paarden, die het stadje omsingelden waar hij door zijn vijanden was ingesloten, naar Daniël toen hij Goddelijke wijsheid zocht aan het hof van een heidens koning, of toen hij in de leeuwenkuil werd gegooid, aan Petrus, die ter dood was veroordeeld in de kerker van Herodes, naar de gevangenen te Filippi, naar Paulus en zijn reisgenoten toen het 's nachts stormde op zee, naar Cornelius om zijn hart te openen zodat hij het Evangelie kon ontvangen, naar Petrus om hem met de reddingsboodschap te sturen naar deze heidense officier: zo hebben heilige engelen door de eeuwen heen Gods volk gediend.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Elke volgeling van Christus krijgt een beschermengel toegewezen. [513] Deze hemelse bewakers beschermen de rechtvaardigen tegen de Boze. Dit heeft satan zelf erkend toen hij zei: *“Is het om niet, dat Job God vreest? Hebt Gij zelf niet hem en zijn huis en al wat hij bezit aan alle kanten beschermt?”* (Job 1:9,10). De psalmdichter vertelt ons hoe God Zijn volk beschermt: *“De Engel des HEEREN legerd Zich rondom wie Hem vrezen, en redt hen”* (Psalm 34:8). Jezus zei over de mensen die in Hem geloven: *“Ziet toe, dat gij niet één dezer kleinen veracht. Want Ik zeg u, dat hun engelen in de hemelen voortdurend het aangezicht zien van Mijn Vader, die in de hemelen is”* (Matteüs 18:10). De engelen die zijn aangesteld om Gods kinderen te dienen, hebben altijd toegang tot Gods tegenwoordigheid.

Gods volk, dat is blootgesteld aan de misleidende macht en de nooit aflatende boosaardigheid van de vorst der duisternis en altijd moet strijden tegen de machten van het kwaad, is verzekerd van de permanente bescherming van hemelse engelen. Deze verzekering is hun om duidelijke redenen gegeven: God heeft Zijn kinderen de belofte van genade en bescherming gegeven, omdat ze zullen worden geconfronteerd met duivelse machten die talrijk, vastberaden en onvermoeibaar zijn en over wiens boosaardigheid en macht niemand onwetend of onbezorgd kan zijn zonder zichzelf ernstig in gevaar te brengen.

De boze geesten, die in den beginne als zondeloze wezens werden geschapen, waren in karakter, macht en heerlijkheid gelijk aan de heilige wezens die nu Gods boodschappers zijn. Maar ze zijn door de zonde gevallen en hebben een **verbond** gesloten om God te onteren en de mens te vernietigen. Zij stonden aan de kant van satan in zijn opstand, werden met hem uit de hemel verbannen en hebben in de loop der eeuwen met hem samengewerkt in zijn strijd tegen Gods gezag. In de Bijbel lezen we meer over hun verbond en hun bestuur, over de verschillende rangen, over hun intelligentie en sluwheid en over hun boosaardige plannen tegen de vrede en het geluk van de mensen.

In het Oude Testament lezen wij af en toe iets over hun bestaan en hun activiteiten, maar de boze geesten hebben vooral in de tijd toen Christus op aarde was hun macht op de meest opzienbarende manier getoond. [514] Christus kwam naar de aarde om het Verlossingsplan ten uitvoer te brengen. Satan was vastbesloten zijn rechten op de heerschappij over deze wereld te doen gelden. Hij was erin geslaagd overal op aarde de afgodendienst in te voeren, behalve in Palestina. Christus kwam naar het enige land dat niet volkomen voor de macht van de verleider was gewicht, om het licht uit de hemel op het volk te doen neerschijnen. Twee wedijverende machten eisten de opperheerschappij voor zichzelf op. Jezus opende liefdevol Zijn armen en nodigde iedereen uit die door Hem vergiffenis en vrede wilden hebben. De heerscharen van de duisternis zagen dat hun macht niet onbepikt was en ze begrepen dat als Christus in Zijn opdracht slaagde hun heerschappij spoedig ten einde zou zijn. Satan ging te keer als een geketende leeuw en toonde op uitdagende wijze dat hij macht had over de lichamen en geesten van de mensen.

Het Nieuwe Testament leert duidelijk dat sommige mensen van de duivel waren bezeten. Zij die op deze manier werden gekweld, leden niet zomaar aan ziekten met een natuurlijke oorzaak. Christus wist heel goed waarmee Hij te doen had en Hij herkende de directe tegenwoordigheid en werking van de boze geesten.

Een treffend voorbeeld van hun aantal, macht en boosaardigheid - maar ook van de macht en barmhartigheid van Christus - vinden we in het Bijbelverhaal over de genezing van de bezeten in het land der Gadarénen. De ongelukkige bezeten konden

De Grote Strijd tussen Christus en satan

niet worden bedwongen, ze verwrongen zich, raasden met schuim op de mond, slaakten rauwe kreten en waren een gevaar voor iedereen die bij hen in de buurt kwam. Hun bloedende, misvormde lichamen en hun gestoorde geesten vielen erg in de smaak bij de vorst van de duisternis. Eén van de onreine geesten die in deze gekwelde mensen was gevaren, zei: *“Mijn naam is Legio, want wij zijn talrijk”* (Marcus 5:9). In het Romeinse leger bestond een legioen uit drie- tot vijfduizend manschappen. Satans leger heeft afdelingen en deze onreine geesten behoorden tot een legioen.

Op bevel van Jezus verlieten de onreine geesten hun slachtoffers, waardoor ze rustig, kalm en gezond van geest aan de voeten van Christus konden zitten. [515] Maar de onreine geesten voeren in de zwijnen en de kudde stormde de zee in. Volgens de Gadarénen was het verlies van deze dieren groter dan de zegeningen die Christus had geschonken. Daarom verzochten zij Hem uitdrukkelijk om weg te gaan. Dit was precies wat satan wilde. Hij schoof de schuld van hun verlies op Jezus, wakkerde daardoor de zelfzuchtige vrees van het volk aan en zorgde ervoor dat ze niet naar Christus' woorden luisterden. Satan beschuldigt er de christenen voortdurend van dat zij de oorzaak van verlies, ongeluk en leed zijn, maar hij wijst nooit op de ware schuldigen: zichzelf en zijn aanhangers.

Maar het doel dat Christus beoogde, werd toch bereikt. Hij liet de onreine geesten in de kudde zwijnen varen en in zee storten als een afkeuring aan het adres van de Joden die deze onreine dieren fokten om er geld mee te verdienen. Als Christus de onreine geesten niet had tegengehouden, zouden ze niet alleen de zwijnen, maar ook hun hoeders en eigenaars in zee hebben geworpen. De hoeders en de eigenaars hadden hun leven alleen te danken aan Christus' macht, die Hij in Zijn barmhartigheid uitoefende ter wille van hun verlossing. Bovendien heeft Christus dit alles laten gebeuren opdat de discipelen de wrede macht van satan over mens en dier zouden zien. Christus wilde dat Zijn volgelingen meer zouden weten over de vijand aan wie ze het hoofd moesten bieden omdat Hij niet wilde dat ze zouden worden misleid door zijn listen en daardoor het onderspit zouden delven. Hij wilde ook aan de mensen van die streek laten zien dat Hij de ketenen van satan kon verbreken om zijn gevangenen vrij te laten. Hoewel Christus uit dat gebied wegging, bleven de mensen die door een wonder van hun onreine geesten waren verlost achter om te getuigen van de barmhartigheid van hun Weldoener.

In de Schrift zijn er nog meer van dergelijke voorbeelden. De dochter van de Syro-Fenicische vrouw was bezeten van een onreine geest, die Jezus door Zijn woord uitdreef. (Marcus 7:26-30). Men bracht ook *“een bezetene tot Hem, die blind en stom was”* (Matteüs 12:22), een jongeling *“met een stomme geest”* van wie gezegd wordt: *“dikwijls heeft hij hem ook in het vuur en in het water gedreven om hem een ongeluk te doen krijgen”* (Marcus 9:17-27), de bezetene *“met een boze en onreine geest”* (Lucas 4:33-36), die de Sabbatsrust in de synagoge te Kapernaüm verstoorde: [516] al deze mensen zijn door de *“meevoelende”* Verlosser genezen. In bijna alle gevallen heeft Jezus de boze geest als een met verstand begaafd wezen toegesproken wanneer Hij hem opdracht gaf uit zijn slachtoffer te varen en hem niet meer te kwellen. Toen de mensen in de synagoge Zijn grote kracht zagen, *“kwam er verbazing over allen en zij spraken erover tot elkander en zeiden: Wat voor spreken is dit? Want Hij legt met gezag en macht aan de onreine geesten Zijn bevelen op en zij varen uit”* (Lucas 4:36).

Bezetenen worden vaak voorgesteld als mensen die erg lijden. Toch waren er uitzonderingen. Sommigen waren bereid onder satans invloed te komen om over bovennatuurlijke kracht te beschikken. Voor zulke mensen was de duivel natuurlijk helemaal geen probleem. Tot deze groep behoorden zij die een waarzeggende geest

De Grote Strijd tussen Christus en satan

hadden: Simon de tovenaars, Elymas de tovenaars en de vrouw die Paulus en Silas achterna liep te Filippi.

Wie ondanks de duidelijke en uitvoerige bewijzen van de Schrift het bestaan en het werk van de duivel en zijn engelen ontkent, loopt het grootste risico onder invloed van boze geesten te komen. Zolang wij hun listen niet kennen, hebben ze een onvoorstelbaar grote voorsprong op ons. Velen volgen hun influisteringen op, terwijl ze in de waan verkeren dat ze zelf hun 'wijze' beslissingen nemen. Daarom zal satan naarmate wij het einde der tijden naderen een steeds grotere inspanning leveren om te bedriegen en te verwoesten en overal het geloof verspreiden dat hij niet bestaat. Hij probeert altijd zichzelf en zijn werkwijze verborgen te houden.

De aartsbedrieger vreest niets zo erg als het feit dat wij zijn listen zouden kennen. Om zijn karakter en zijn bedoelingen beter te verbergen, heeft hij ervoor gezorgd zich zó te laten voorstellen dat hij slechts spot of minachting bij de mensen kan opwekken. Hij scheidt er veel behagen in als hij wordt voorgesteld als een bespottelijk en verachtelijk wezen, dat mismakkt, half dier en half mens is. Hij hoort zijn naam graag op humoristische of ironische wijze gebruiken door hen die zichzelf verstandig of goed geïnformeerd achten. [517]

Omdat hij zich met zo'n buitengewone handigheid heeft vermomd, stellen velen de vraag: "Bestaat zo'n wezen nu werkelijk?" Het is een bewijs van zijn succes dat theorieën die lijnrecht indruisen tegen de duidelijke uitspraken van de Schrift op zo'n grote schaal ingang vinden in godsdienstige kringen. Juist omdat satan de geesten van mensen die zich niet bewust zijn van zijn invloed zó gemakkelijk kan beheersen, geeft Gods Woord ons zoveel voorbeelden van zijn boosaardig werk en van zijn geheime krachten, opdat wij op onze hoede zouden zijn voor zijn aanvallen.

De macht en boosaardigheid van satan en zijn heerscharen zouden ons werkelijk moeten verontrusten als wij geen bescherming en bevrijding konden vinden in de grotere kracht van onze Verlosser. Wij beveiligen onze huizen met grendels en sloten om ons bezit en ons leven tegen slechte mensen te beschermen, maar wij denken zelden aan de boze engelen die er voortdurend op uit zijn om ons te overmeesteren en tegen wiens aanvallen wij in eigen kracht geen verdedigingsmiddel hebben. Als ze de kans krijgen, kunnen ze onze geest verstoren, ons lichaam aantasten en kwellen, onze bezittingen en ons leven verwoesten. Ze scheppen slechts behagen in ellende en vernietiging. De toestand van hen die zich tegen Gods eisen keren en toegeven aan satans verleidingen is verschrikkelijk. Op den duur geeft God hen volledig over aan de macht van de boze geesten. Maar zij die Christus volgen zijn altijd veilig onder Zijn hoede. Engelen die over een buitengewone kracht beschikken, worden uit de hemel gezonden om hen te beschermen. De boze kan de wacht die de Heere rondom Zijn volk heeft gesteld niet doorbreken.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Hoofdstuk 32 – Satans Valstrikken

De grote strijd tussen Christus en satan die nu al bijna zesduizend jaar duurt, zal binnenkort afgelopen zijn. Satan verdubbelt echter zijn inspanningen om het werk van Christus ten gunste van de mensen tegen te werken. Hij wil zielen in zijn strikken vangen en de mensen in duisternis en onboetvaardigheid houden tot het Hogepriesterlijk werk van Christus voorbij is en er geen verzoening meer mogelijk is voor de zonde.

Wanneer de mensen geen bijzondere inspanning doen om zich tegen zijn macht te verzetten, en onverschilligheid hoogtij viert in kerk en wereld, maakt satan zich daar helemaal niet druk om, want er is dan geen gevaar dat hij de mensen die hij naar believen gevangen houdt, zal verliezen. Wanneer echter de aandacht wordt bepaald bij dingen van eeuwig belang en de mensen zich gaan afvragen: „*Wat moeten wij doen om gered te worden,*” is hij er direct bij: hij probeert zijn krachten te meten met die van Christus en wil de invloed van de Heilige Geest tegenwerken.

De Bijbel leert dat toen Gods engelen zich eens voor Hem kwamen stellen, ook satan onder hen was. (Job 1:6). Hij was er niet om de eeuwige Koning hulde te brengen, maar om zijn eigen boosaardige plannen tegen de rechtvaardigen te bevorderen. Waar mensen vergaderen om God te aanbidden, is hij aanwezig om hetzelfde doel te bereiken. Hoewel men hem niet kan zien, werkt hij met alle ijver om de geesten van de mensen die zijn samengekomen te beheersen. Zoals een bekwaam legeraanvoerder maakt hij van tevoren zijn plannen op. Wanneer hij ziet dat Gods boodschapper de Schrift onderzoekt, neemt hij nota van het onderwerp dat hij aan de mensen zal brengen. [519] Hij gebruikt dan al zijn list en sluwheid om de omstandigheden zo te leiden dat de boodschap niet overkomt bij hen die hij juist op dát punt wil misleiden. Wie de waarschuwing het hardst nodig heeft kan door zaken niet aanwezig zijn of kan om een andere reden de woorden die voor hem „*een geur ten leven*” zouden zijn niet horen.

Ook ziet satan dat Gods boodschappers soms gebukt gaan onder de geestelijke duisternis die de mensen omringt. Hij hoort hun oprechte gebeden om Gods genade en kracht, om een eind te maken aan onverschilligheid, onbezorgdheid en lauwheid. Dan ontplooit hij zijn activiteiten met nog grotere ijver. Hij verleidt de mensen zodat ze toegeven aan hun eetlust of aan een andere vorm van genotzucht. Hij stompt hun zinnen af, zodat ze de woorden die ze absoluut nodig hebben gewoon niet horen.

Satan weet heel goed dat iedereen die hij ervan kan overtuigen om zijn gebedsleven en de studie van de Bijbel te verwaarlozen het slachtoffer van zijn aanvallen zal worden. Daarom verzint hij alle mogelijke list en sluwheid om de geest te boeien. Er zijn altijd mensen geweest die wel doen alsof ze godvruchtig zijn maar intussen karakterfouten of dwalingen proberen te ontdekken bij degenen met wie ze het niet eens zijn, terwijl ze er zelf niet toe komen de Waarheid te zoeken. Deze mensen zijn satans beste medewerkers. Er zijn veel aanklagers van de broeders en zij zijn altijd actief wanneer God aan het werk is en Zijn boodschappers Hem oprecht trouw zijn. Zij stellen de woorden en daden van de mensen die de Waarheid liefhebben en gehoorzamen verkeerd voor. Ze zullen de volgelingen van Christus die de meeste ernst, ijver en zelfverloochening tonen, afschilderen als bedriegers of bedrogenen. Ze spannen zich in om de motieven van elke oprechte en goede daad verkeerd voor te stellen, verdachtmakingen te uiten en achterdocht te wekken bij mensen die geen ervaring hebben. Op alle mogelijke manieren

De Grote Strijd tussen Christus en satan

zullen zij alles wat rein en rechtvaardig is, proberen voor te stellen als onrein en onrechtvaardig.

Maar niemand hoeft zich te laten misleiden. Men kan makkelijk vaststellen wiens kinderen zij zijn, wiens voorbeeld zij volgen en wiens werk zij doen. „*Aan hun vruchten zult gij hen kennen.*” (Matteüs 7:16). [520] Hun doen en laten lijkt op dat van satan, de giftige lasteraar, „*de aanklager van onze broeders*”. (Openbaring 12:10).

De grote aartsbedrieger heeft veel medewerkers die klaar staan om alle mogelijke dwalingen ingang te doen vinden ten einde de mensen te verstrikken. Zijn ketterijen zijn aangepast aan de verschillende smaken en aan het verstand van hen die hij wil vernietigen. Hij wil onoprechte, niet wedergeboren mensen in de gemeente binnenloodsen, die twijfel en ongeloof zaaien en iedereen die graag Gods werk vooruit ziet gaan en ook persoonlijk vooruit wil komen, hinderen. Velen die niet echt in God en Zijn Woord geloven, nemen toch sommige beginselen van de Waarheid aan, noemen zich christenen en kunnen op die manier hun eigen dwalingen voor Bijbelse leerstellingen laten doorgaan.

De bewering dat het er niet op aan komt wat men gelooft, is één van de misleidingen waar satan de beste resultaten mee bereikt. Hij weet dat wanneer de Waarheid in liefde wordt ontvangen de ziel wordt geheiligd. Daarom is hij er voortdurend op uit de Waarheid te vervangen door valse theorieën, fabels en „*een ander Evangelie*”. Al vanaf het begin hebben Gods ware dienstknechten zich gekant tegen dwaalleraren, die niet alleen immoreel waren, maar ook leugens verkondigden die het geestelijk leven ondermijnden. Elia, Jeremia en Paulus verzetten zich onverschrokken en vastberaden tegen degenen die de mensen van Gods Woord deden afdwalen. De vrijzinnigheid, die geen enkel belang hecht aan de juiste geloofspunten, vond geen genade bij deze heilige verdedigers van de Waarheid.

De vage, hersenschimmige verklaring van de Schrift en de vele tegenstrijdige theorieën over het geloof die in de christelijke wereld de ronde doen, zijn het werk van onze grote tegenstander, die de geesten in verwarring wil brengen om te beletten dat ze de Waarheid zouden ontdekken. De tweedracht en verdeeldheid onder de christelijke kerken zijn in belangrijke mate te wijten aan de algemeen gangbare gewoonte de Schrift te verdraaien om een geliefkoosde theorie te verdedigen. In plaats dat de mensen Gods Woord in alle nederigheid onderzoeken om Zijn wil te leren kennen, zijn velen slechts op zoek naar iets zonderlings of iets origineels. [521]

Om dwalingen en onchristelijke praktijken te verdedigen, zullen sommige christenen Schriftgedeelten uit hun verband rukken, door soms maar de ene helft van een vers als het bewijs van hun bewering aan te halen, terwijl de andere helft precies het tegenovergestelde zou aantonen. Met de listigheid van de slang verschansen ze zich achter uitspraken die geen verband met elkaar houden, maar die wél hun zinnelijke begeerten bevredigen. Zo vervalsen velen opzettelijk het Woord van God. Anderen hebben een levendige verbeelding en leggen de beelden en symbolen van de Heilige Schrift uit volgens hun eigen grillige gedachten, terwijl ze maar weinig eerbied kunnen opbrengen voor het beginsel dat de Bijbel zichzelf moet verklaren. Ze laten dan hun eigen wilde fantasieën voor Bijbelse leerstellingen doorgaan.

Wanneer men de Schrift gaat onderzoeken zonder eerst naar God op te zien in gebed en zonder een nederige, open geest zullen zowel de eenvoudigste en duidelijkste als de moeilijkste Schriftgedeelten verwrongen worden weergegeven. De pauselijke leiders zoeken juist die Schriftgedeelten uit die hun doel het best dienen, geven er een verklaring aan die hun het best past en leren die dan aan de mensen,

De Grote Strijd tussen Christus en satan

terwijl ze hun gelovigen tegelijkertijd het recht ontzeggen de Bijbel zelf te onderzoeken om de daarin geopenbaarde Waarheden zelf te begrijpen. De mensen hebben het recht op de volledige Bijbel, van begin tot eind. Als de leer van de Bijbel op zo'n vreselijke manier wordt vervalst, is het beter dat ze helemaal geen Bijbelonderricht krijgen.

De Bijbel is bedoeld als een gids voor allen die de wil van hun Schepper willen leren kennen. God heeft de mensen het vaste profetische Woord gegeven. De engelen en Christus zijn aan Daniel en Johannes bekend komen maken wat spoedig zou gebeuren. Geen van de belangrijke onderwerpen in verband met onze zaligheid zijn in een waas van geheimzinnigheid gehuld. Ze zijn niet op zo'n manier geopenbaard dat ze iemand die oprecht naar Waarheid zoekt, in verwarring kunnen brengen of kunnen misleiden. God heeft bij monde van de profeet Habakuk verklaard: „Schrijf het gezicht op en zet het duidelijk op tafelen, opdat men het in het voorbijlopen zal kunnen lezen.” (Habakuk 2:2). Het Woord van God is duidelijk voor iedereen die het biddend onderzoekt. Iedereen die oprecht is, zal tot het licht der Waarheid komen. [522] „Het licht is voor de rechtvaardige gezaaid.” (Psalm 97:11). Geen enkele kerk kan in heiligheid groeien als haar leden niet naar Waarheid speuren als naar verborgen schatten.

Bij de roep naar vrijzinnigheid worden de mensen blind gemaakt voor de listen van satan, terwijl hij onafgebroken kan werken om zijn doel te bereiken. Wanneer hij erin slaagt de Bijbel door menselijke theorieën te verdringen, wordt Gods wet aan de kant gezet en komen de kerken in de slavernij van de zonde, terwijl ze zich vrij wanen.

Het wetenschappelijk onderzoek is voor velen een vloek geworden. God heeft een zee van licht over de wereld laten schijnen door ontdekkingen op het gebied van wetenschap en kunst. Maar zelfs de knapste geesten zullen bij hun pogingen om de samenhang tussen wetenschap en openbaring te ontdekken op een dwaalspoor worden gebracht als ze zich niet laten leiden door het Woord van God.

De kennis van de mens over stoffelijke en geestelijke dingen is onvolledig en onvolmaakt. Daarom slagen velen er niet in hun wetenschappelijke standpunten te verzoenen met de uitspraken van de Bijbel. Velen denken dat de theorieën en hypothesen die ze aannemen wetenschappelijke feiten zijn en menen dat ze Gods Woord kunnen toetsen aan de hand van „ten onrechte zo genoemde kennis.” (1 Timoteüs 6:20). De Schepper en Zijn werken gaan het menselijke verstand te boven. Omdat zij deze werken niet door de 'natuurwetten' kunnen verklaren, wordt de Bijbel als een onbetrouwbaar Boek beschouwd. Wie twijfelt aan de betrouwbaarheid van de Oud- en Nieuwtestamentische boeken gaat heel vaak nog een stapje verder: hij gaat twijfelen aan het bestaan van God en kent de natuur een oneindige kracht toe. Wie eenmaal zijn anker heeft opgetrokken, zal zeker te pletter slaan op de rotsen van zijn eigen ongeloof.

Zó dwalen velen van het geloof af en worden door de duivel verleid. De mensen hebben wijzer willen zijn dan hun Schepper. De menselijke filosofie heeft geheimenissen proberen te doorgronden en verklaren die in der eeuwigheid niet geopenbaard zullen worden. Als de mensen maar wilden onderzoeken en begrijpen wat God over Zichzelf en over Zijn bedoelingen heeft geopenbaard, zouden zij zo'n inzicht krijgen in de heerlijkheid, majesteit en kracht van God dat ze zich bewust zouden worden van hun eigen nietigheid, en genoeg zouden nemen met hetgeen aan hen en aan hun kinderen geopenbaard is. [523]

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Het is één van satans meesterwerken van bedrog dat hij de mensen bezighoudt met het speuren en gissen naar dingen die God niet heeft geopenbaard en volgens Hem ook niet geopenbaard hoeven te worden. Zó heeft Lucifer ook zijn plaats in de hemel verloren. Hij was ontevreden omdat alle geheimen van Gods bedoelingen niet aan hem waren toevertrouwd. Hij had helemaal geen belangstelling voor de dingen die wél geopenbaard waren zodat hij zijn opdracht in de hoge functie die hem was toegekend, kon vervullen. Hij heeft dezelfde ontevredenheid doen ontstaan bij de engelen die onder zijn bevel stonden en veroorzaakte hun val. Nu probeert hij de geest van de mens met dezelfde gedachten vol te stoppen en wil hij hem ertoe aanzetten de uitdrukkelijke geboden van God te overtreden.

Zij die niet bereid zijn de duidelijke, scherp omlinjnde Waarheid van de Bijbel aan te nemen, zijn voortdurend op Zoek naar aangename fabeltjes die het geweten sussen. Hoe minder deze leerstellingen verband houden met het geestelijk leven en hoe minder zelfverloochening en nederigheid ze vereisen, des te gretiger worden ze aanvaard. Zulke mensen verlagen hun intellectuele vermogens om hun vleselijke lusten te botvieren. Ze zijn te wijs in eigen ogen om de Bijbel met oprecht berouw en na een ernstig gebed om Gods leiding te onderzoeken. Daarom zijn ze niet beschermd tegen misleidingen. Satan staat altijd klaar om het verlangen van het hart te bevredigen en vervangt de Waarheid door zijn bedrog. Op dezelfde manier heeft het pausdom macht over de geesten van de mensen kunnen uitoefenen. De protestanten gaan trouwens dezelfde weg op omdat ze de Waarheid verwerpen, daar ze vinden dat ze een kruis moeten dragen als ze de Waarheid volgen. Iedereen die het Woord van God verwaarloost en door gemakzucht en geschipper ernaar streeft om toch maar niet van de wereld te verschillen, zal de Bijbelse Waarheid opzij schuiven en allerlei verderfelijke ketterijen aannemen. Zij die opzettelijk de Waarheid verwerpen, zullen elke denkbare dwaling aannemen. Wie de ene misleiding verafschuwt, zal gretig een andere aannemen. Paulus spreekt over deze mensen „*die de liefde tot de Waarheid niet aanvaard hebben, waardoor zij hadden kunnen behouden worden*” en zegt: „*En daarom zendt God hun een dwaling, die bewerkt, dat zij de leugen geloven, opdat allen worden geoordeeld, die de Waarheid niet geloofd hebben, doch een welgevallen hebben gehad in de ongerechtigheid.*” (2 Thessalonicenzen 2:10-12). [524] Als God ons zo'n waarschuwing heeft gegeven, moeten we toch wel op onze hoede zijn en nagaan welke leerstellingen wij aanvaarden.

De bedrieglijke leer en de misleidende wonderen van het spiritisme behoren tot de meest succesvolle middelen die de aartsbedrieger gebruikt. Hij doet zich voor als een engel des lichts en spreidt zijn netten waar men die het minst verwacht. Als de mensen het Woord van God wilden onderzoeken en God oprecht smeekten dat ze het zouden mogen begrijpen, zouden ze niet in de duisternis worden gelaten om verkeerde leerstellingen aan te nemen. Maar wanneer ze de Waarheid verwerpen, worden ze een prooi van de misleiding.

Een andere gevaarlijke dwaling is de leerstelling die de Godheid van Christus loochent en verklaart dat Christus niet bestond vóór Hij mens werd. Deze leer wordt aangenomen door veel mensen die zogenaamd in de Bijbel geloven. Toch druist deze theorie lijnrecht in tegen de duidelijke uitspraken van Christus over de verhouding tussen Hem en de Vader, over Zijn Goddelijk karakter en over Zijn vóórbestaan. Men kan deze theorie alleen verdedigen door de Schrift op een volkomen ongeoorloofde manier geweld aan te doen. Deze leer doet niet alleen afbreuk aan de kijk van de mens op het verlossingswerk, maar ondermijnt ook het geloof in de Bijbel als een openbaring van

De Grote Strijd tussen Christus en satan

God. Dat maakt deze theorie des te gevaarlijker en maakt het ook moeilijker haar te weerleggen. Wanneer de mensen de uitspraken van het door God ingegeven Schriftwoord over de Godheid van Christus verwerpen, wordt elke discussie over dit punt zinloos, want men zal hen met geen enkel argument, hoe overtuigend het ook is, kunnen overtuigen. „*Doch een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is.*” (1 Korintiërs 2:14). Niemand die deze dwaling aanneemt, kan zich een juist beeld vormen van het karakter en de opdracht van Christus of een juiste kijk hebben op het Verlossingsplan.

Er is nog een verraderlijke en verderfelijke dwaling die heel snel terrein wint: de opvatting dat satan geen persoonlijk wezen is. De aanhangers van deze theorie menen dat die naam in de Bijbel alleen gebruikt wordt om de boze gedachten en begeerten van de mens aan te duiden.

Vaak verkondigen predikanten van populaire kerken dat de wederkomst van Christus niets anders is dan Zijn komst tot ieder mens op het ogenblik van zijn sterven. Dit is een misleiding die de mensen moet afleiden van Christus' persoonlijke wederkomst op de wolken des hemels. Satan verkondigt al jaren: „*Zie, Hij is in de binnenkamer.*” (Mattheüs 24:23-26). Tal van mensen zullen verloren gaan omdat ze dit bedrog hebben aangenomen.

Ook leert de wijsheid dezer wereld dat het gebed niet noodzakelijk is. Wetenschapsmensen beweren dat een gebed niet verhoord kan worden, „omdat het een inbreuk is op de bestaande wetten - een wonder, en wonderen bestaan niet.” Ze zeggen ook: „In het heelal zijn er onveranderlijke wetten en God zal niets doen dat deze wetten opheft.” Zo stellen ze God voor als Iemand Die gebonden is door Zijn eigen wetten - alsof de werking van Gods wetten een eind maakt aan de Goddelijke vrijheid. Deze theorieën zijn in strijd met de uitspraken van de Bijbel. Hebben Christus en Zijn apostelen geen wonderen verricht? Dezelfde barmhartige Heiland leeft vandaag nog en is nog even bereid naar het gebed van de gelovige te luisteren als toen Hij persoonlijk onder de mensen was. De natuurlijke wereld werkt samen met de bovennatuurlijke. Het is een onderdeel van Gods plan om Zijn kinderen in antwoord op hun gebed datgene te schenken wat Hij ze niet zou hebben gegeven als ze er niet om hadden gevraagd.

Er zijn talloze verkeerde leerstellingen en hersenschimmige opvattingen in de christelijke kerken. Het is onmogelijk zich een idee te vormen van het kwaad dat voortvloeit uit het verzetten van één van de bakens die door Gods Woord zijn geplaatst. Zij die zich daaraan wagen, beperken zich gewoonlijk niet tot het verwerpen van één enkele Waarheid. De overgrote meerderheid gaat door en verwerpt het ene beginsel na het andere tot ze uiteindelijk absoluut niets meer geloven.

De dwalingen van de populaire theologie hebben velen tot twijfelaars gemaakt, terwijl deze mensen anders misschien wel in de Bijbel zouden hebben geloofd. Zij kunnen onmogelijk leerstellingen aannemen die in strijd zijn met hun gevoel voor rechtvaardigheid, barmhartigheid en goedertierenheid. Daar deze leerstellingen als Bijbels worden voorgesteld, weigeren zij de Bijbel als Gods Woord te aanvaarden. [526]

Dat is nu juist wat satan wil bereiken. Hij doet van alles om het vertrouwen in God en Zijn Woord te ondermijnen. Satan staat aan het hoofd van een groot leger van twijfelaars en hij doet zijn uiterste best om nog meer mensen over te halen zich bij zijn gelederen aan te sluiten. Twijfelen begint langzamerhand mode te worden. Veel mensen

De Grote Strijd tussen Christus en satan

staan wantrouwig tegenover Gods Woord omdat het hen, net zoals Christus, terechtwijst en hun zonden veroordeelt. Zij die niets moeten hebben van de eisen van Gods Woord, proberen Zijn gezag aan te tasten. Zij lezen de Bijbel of luisteren naar een preek alleen om kritiek te leveren. Velen worden ongelovig om hun plichtsverzuim te rechtvaardigen of te verontschuldigen. Anderen nemen een twijfelde houding aan omdat ze hoogmoedig of gemakzuchtig zijn. Ze zijn te gemakzuchtig om iets te presteren dat de moeite waard is, en inspanning en zelfverloochening vereist. Daarom doen ze hun best om voor zeer wijs door te gaan en leveren kritiek op de Bijbel. Er zijn veel dingen die het eindige verstand dat niet door Gods wijsheid is verlicht onmogelijk kan begrijpen. Ze vinden dan ook vaak genoeg aanleiding om kritiek te leveren. Er zijn veel mensen die schijnen te menen dat het een positieve daad is wanneer men zich schaart aan de zijde van ongelof, twijfel en ontrouw. Maar men zal kunnen vaststellen dat zulke mensen, ondanks de schijn van oprechtheid, het slachtoffer zijn van zelfingenomenheid en hoogmoed. Velen vinden het prettig iets in de Bijbel te ontdekken dat anderen zal verbazen. Sommigen beginnen kritiek te leveren en noemen zich zelfs tegenstanders van de Bijbel omdat ze denken dat ze altijd tegendraads moeten zijn. Ze beseffen niet dat zij zich op die manier laten vangen in de netten van de „vogelvanger“. Maar als ze eenmaal openlijk hun ongelof hebben beleden, menen ze dat ze hun gezicht niet mogen verliezen. Ze stellen zich op aan de kant van de ongelovigen en sluiten zelf de toegang tot het paradijs.

God heeft in Zijn Woord genoeg bewijzen gegeven dat de Bijbel van Hem komt. Het zet de grote Waarheden in verband met onze verlossing duidelijk uiteen. Met de hulp van de Heilige Geest, Die beloofd is aan allen die oprecht om Hem bidden, kan iedereen deze Waarheden zelf begrijpen. [527] God heeft de mensen een stevig fundament gegeven waarop ze hun geloof kunnen bouwen.

Toch is het eindige verstand van de mens niet in staat de plannen en doelstellingen van de Oneindige volledig te begrijpen. Wij kunnen God nooit doorgronden door ons eigen zoeken. Wij mogen het gordijn waarachter Hij Zijn majesteit verbergt, nooit eigenmachtig openschuiven. Paulus zei: „*Hoe ondoorgrondelijk zijn Zijn beschikkingen en hoe onnaspeurlijk Zijn wegen!*“ (Romeinen 11:33). Wij kunnen genoeg van Gods handelen met de mens en van Zijn motieven begrijpen om Zijn oneindige liefde, genade en kracht te ontdekken. Onze Vader in de hemel leidt alles in wijsheid en rechtvaardigheid. We mogen niet ontevreden en wantrouwig zijn, maar behoren ons eerbiedig aan Zijn wil te onderwerpen. Hij zal ons net zo veel van Zijn bedoelingen openbaren als voor ons goed is en daarbuiten moeten we vertrouwen hebben in de almachtige Hand en het liefdevolle Hart.

God heeft meer dan genoeg bewijzen gegeven om te geloven. Toch zal Hij nooit alle verontschuldigen om niet te geloven wegnemen. Wie uitvluchten zoekt om zijn ongelof te motiveren, zal die echt wel vinden. Wie Gods Woord niet wil aannemen en pas bereid is te gehoorzamen wanneer elk bezwaar is weggenomen en er geen twijfel meer mogelijk is, zal nooit tot de Waarheid komen.

Wantrouwen tegenover God is het natuurlijke gevolg van het niet wedergeboren hart, dat Hem vijandig gezind is. Geloof wordt echter door de Heilige Geest ingegeven en zal alleen bloeien als het wordt onderhouden. Niemand kan zonder inspanning sterk staan in het geloof. Het ongelof wordt sterker naarmate het wordt aangemoedigd. Als de mensen zich niet willen houden aan de geloofsbewijzen die God heeft gegeven en

De Grote Strijd tussen Christus en satan

zich overgeven aan twijfel en kritiek, zullen ze merken dat ze hoe langer hoe meer gaan twifelen.

Mensen die aan Gods beloften en aan de verzekering van Zijn genade twifelen, onteren God. In plaats dat zij anderen door hun invloed tot Christus brengen, stoten ze hen af. [528] Zulke mensen zijn bomen die geen vrucht dragen. Ze hebben alleen een breed en dicht bladerdak, dat het zonlicht tegenhoudt, zodat andere planten in de schaduw komen te staan, in de kou wegwijnen en sterven. Het levenswerk van zulke mensen zal altijd tegen hen getuigen. Zij zaaien het zaad van twijfel en scepticisme dat zeker zijn oogst zal voortbrengen.

Er staat maar één weg open voor hen die echt van hun twijfel verlost willen worden. Ze mogen niet twifelen aan of kritiek leveren op dingen die ze niet begrijpen, maar ze dienen het licht dat ze al hebben op prijs te stellen, want dan zullen ze nog meer ontvangen. Als ze elke plicht vervullen die hun duidelijk geworden is, zullen ze ook datgene begrijpen en doen waar ze nu aan twifelen.

De vervalsingen van satan lijken zo sprekend op de Waarheid dat ze iedereen die bedrogen wil worden en iedereen die terugdeinst voor de zelfverloochening en de offers die de Waarheid vraagt, ook zullen misleiden. Hij kan echter onmogelijk één ziel die oprecht is, en de Waarheid tot elke prijs wil leren kennen in zijn macht houden. Christus is de Waarheid en „*het waarachtige Licht, dat ieder mens verlicht.*” (Johannes 1:9). De Geest der Waarheid is uitgezonden om de mensen in alle Waarheid te leiden. De Bijbel zegt op gezag van Gods Zoon: „*Zoekt en gij zult vinden.*” (Matteüs 7:7) „*Indien iemand Diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten.*” (Johannes 7:17).

De volgelingen van Christus weten weinig af van de strikken die satan en zijn medewerkers spannen om hen te vangen. Maar Hij Die in de hemel troont, zal al deze listen ontzenuwen, zodat Zijn plannen ten uitvoer worden gebracht. God laat toe dat Zijn volk de vuurproef der verzoeking ondergaat. Hij doet dit niet omdat Hij behagen schept in hun ellende en verdrukking, maar omdat dit noodzakelijk is voor hun uiteindelijke overwinning. God kan ons niet tegen de verzoeking beschermen omdat dit niet strookt met Zijn eigen heerlijkheid. De verzoeking moet ons immers voorbereiden om alle verleidingen te weerstaan. [529]

Ongelovigen en duivels kunnen het werk van God niet verhinderen, noch beletten dat Hij onder Zijn volk is, als zij tenminste met overgave en berouw hun zonden belijden, met de zonde breken en in geloof Gods beloften aanvaarden. Elke verzoeking en elke openlijke of verborgen negatieve invloed kan met succes worden overwonnen „*niet door kracht noch geweld, maar door Mijn Geest! zegt de HEERE der heerscharen.*” (Zacharia 4:6).

„*De ogen des Heeren zijn op de rechtvaardigen, en Zijn oren tot hun smeking... En wie zal u kwaad doen, als gij u beijvert voor het goede?*” (1 Petrus 3:12,13). Toen Bileam in verzoeking kwam door de beloften van een grote beloning, toen hij Israël onder zijn bezwering wilde brengen en door offers aan God een vloek over Zijn volk wilde uitspreken, kon Gods Geest het kwaad dat hij wilde doen, verhinderen. Bileam werd gedwongen uit te roepen: „*Hoe zal ik vervloeken, die God niet vervloekt? Hoe zal ik verwensen, die de HEERE niet verwenst?*” „*Sterve ik zelf de dood der oprechten en zij mijn einde daaraan gelijk!*” Nadat hij nogmaals een offer had gebracht, zei de goddeloze profeet: „*Zie, ik heb bevel ontvangen te zegenen, en zegent Hij, dan keer ik het niet. Men schouwt geen onheil in Jakob, en ziet geen rampspoed in Israël. De HEERE, zijn God, is met hem, en gejubel over de Koning is bij hem.*” „*Want er*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

bestaat geen bezwering tegen Jakob, noch waarzeggerij tegen Israël. Thans worde gezegd van Jacob en van Israël wat God doet." Toch werden er tot drie maal toe altaren opgericht en wéér probeerde Bileam een vloek uit te spreken. Maar ondanks het verzet van de profeet gebruikte Gods Geest hem om de voorspoed van zijn uitverkoren volk te verkondigen en bestrafte Hij de dwaasheid en boosheid van zijn vijanden: „Gezegend, die u zegenen; en die u vervloeken, vervloekt!" (Numeri 23:8,10,20,21,23; 24:9).

In die tijd was het volk Israël trouw aan zijn God. Zolang het Zijn wet gehoorzaamde, kon geen enkele aardse of duivelse macht iets tegen hen doen. [530] Maar de vloek die Bileam niet tegen Gods volk mocht uitspreken, bracht hij uiteindelijk wél over hen door hen tot zonde te verleiden. Door hun overtreding van Gods geboden brachten zij scheiding tussen zichzelf en God en werden daardoor overgegeven aan de macht van de verderver.

Satan weet heel goed dat de zwakste gelovige die in Christus blijft, opgewassen is tegen het leger van de duisternis. Hij beseft wel dat hij de nederlaag zal lijden als hij met open vizier zou strijden. Daarom probeert hij de strijders van het kruis uit hun sterke vesting te lokken, terwijl hij met zijn leger in de hinderlaag wacht en klaar staat om iedereen die zich op zijn terrein waagt te vernietigen. Wij zijn alleen veilig wanneer wij in alle nederigheid ons vertrouwen in God stellen en al Zijn geboden gehoorzamen.

Niemand is één dag of zelfs maar één uur veilig zonder gebed. Wij zouden God vooral moeten bidden om ons wijsheid te schenken, opdat wij Zijn Woord zouden begrijpen. Daarin worden de listen van de bedrieger en de middelen waardoor hij met succes kan worden overwonnen geopenbaard. Satan kan de Bijbel met grote deskundigheid aanhalen en geeft zijn eigen uitleg aan de teksten die hij wil gebruiken om ons te laten struikelen. Wij zouden de Bijbel in alle nederigheid moeten bestuderen en onze afhankelijkheid tegenover God nooit uit het oog mogen verliezen. We moeten steeds op onze hoede zijn voor de listen van satan en ook voortdurend in geloof bidden: „Leid ons niet in verzoeking."

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Hoofdstuk 33 – Het Eerste Grote Bedrog

Satan begon al bij het begin van de geschiedenis van de mensheid met zijn pogingen om de mens te misleiden. Hij had de engelen in de hemel tot rebellie opgehitst en wilde nu de bewoners van de aarde ertoe overhalen om samen met hem de strijd tegen Gods heerschappij aan te binden. Adam en Eva waren volmaakt gelukkig toen ze Gods wet gehoorzaamden en dit feit weerlegde voortdurend de leugens die satan in de hemel had verspreid. Hij beweerde niet alleen dat Gods wet onderdrukkend was, maar ook dat ze in strijd was met het welzijn van Zijn schepselen. Satans afgunst werd bovendien aangewakkerd wanneer hij het paradijs zag dat God voor het zondeloze paar had bereid. Hij besloot hun val te veroorzaken, zodat hij, wanneer hij hen van God had gescheiden en hen onder zijn heerschappij had gebracht, ook de aarde zou bezitten en hier zijn koninkrijk kon oprichten om tegen de Allerhoogste te strijden.

Als satan zich in zijn ware gedaante had laten zien, zou hij onmiddellijk zijn afgewezen, want Adam en Eva waren voor deze gevaarlijke vijand gewaarschuwd. Hij werkte echter in het geheim en hield zijn opzet dan ook voor hen verborgen om zijn doel beter te kunnen bereiken. Hij heeft de slang, die toen een schepsel van betoverende schoonheid was, als tussenpersoon gebruikt en Eva aangesproken met de woorden: *“God heeft zeker wel gezegd: Gij zult niet eten van enige boom in de hof?”* (Genesis 3:1). Als Eva niet in discussie was getreden met de verleider zou ze veilig zijn geweest, maar ze ging met hem discussiëren en werd daardoor het slachtoffer van zijn listen. [532] Velen lijden ook nu nog op dezelfde manier de nederlaag: ze beginnen te twijfelen aan Gods eisen en argumenteren daarover. In plaats dat ze Gods geboden gehoorzamen, nemen ze menselijke theorieën aan die slechts een dekmantel zijn voor satans listen.

“Toen zeide de vrouw tot de slang: Van de vrucht van het geboomte in de hof mogen wij eten, maar van de vrucht van de boom, die in het midden van de hof staat, heeft God gezegd: Gij zult daarvan niet eten noch die aanraken; anders zult gij sterven. De slang echter zeide tot de vrouw: Gij zult geenszins sterven, maar God weet, dat ten dage, dat gij daarvan eet, uw ogen geopend zullen worden, en gij als God zult zijn, kennende goed en kwaad” (vers 2-5). Hij beweerde dat zij als God zouden worden, meer wijsheid zouden bezitten dan tevoren en ook een beter leven zouden leiden. Eva zwichtte voor de verleiding en door haar invloed werd ook Adam tot de zonde verleid. Ze geloofden de woorden van de slang die had verklaard dat God niet meende wat Hij zei. Ze stelden geen vertrouwen in hun Schepper en vonden dat Hij hun vrijheid beknotte. Ze dachten dat ze wijzer en gelukkiger zouden worden als ze Gods wet overtraden.

Maar wat ontdekte Adam na zijn zonde aangaande de betekenis van de woorden: *“Want ten dage, dat gij daarvan eet, zult gij voorzeker sterven!”* Kwam hij tot de vaststelling dat hij er beter aan toe was, zoals satan hem had voorgespiegeld? Als dat waar was, zou de overtreding van Gods wet inderdaad de moeite waard zijn en zou satan de weldoener der mensheid blijken te zijn. Maar Adam merkte dat dit niet de betekenis van Gods uitspraak was. God zei dat de mens als straf voor de zonde naar de aardbodem zou terugkeren, omdat hij daaruit was voortgekomen: *“Want stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren”*. (vers 19). Satans woorden *“Uw ogen zullen geopend worden”* bleken alleen in deze zin waar te zijn: nadat Adam en Eva hadden gezondigd, werden hun ogen geopend zodat ze hun eigen dwaasheid inzagen. Ze wisten toen wat het kwaad was en smaakten de bittere vrucht van de overtreding.

In het midden van de hof van Eden stond de boom des levens. Zijn vrucht kon het leven eeuwig doen voortduren. [533] Als Adam God gehoorzaam was gebleven, zou hij altijd

De Grote Strijd tussen Christus en satan

vrij toegang hebben gehad tot deze boom en zou hij eeuwig hebben geleefd. Maar toen hij had gezondigd, werd hem de toegang tot de boom des levens ontzegd en werd hij sterfelijk. Gods uitspraak *“Stof zijt gij, en tot stof zult gij wederkeren”*, impliceerde het absolute einde van het leven.

De onsterfelijkheid die God aan de mens had beloofd op voorwaarde dat hij gehoorzaamde, werd door de overtreding verspeeld. Adam kon aan zijn nageslacht niets doorgeven wat hij zelf niet had en er zou voor de gevallen mensheid geen hoop zijn geweest als God de onsterfelijkheid niet weer binnen het bereik van de mens had gebracht door het geven van Zijn Zoon. Terwijl *“de dood tot alle mensen is doorgegaan, omdat allen gezondigd hebben”*, (Romeinen 5:12) *“heeft Christus onvergankelijk leven aan het licht gebracht door het Evangelie”* (2 Timoteüs 1:10). De onsterfelijkheid kon alleen door Christus worden verkregen. Jezus zei: *“Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven; doch wie aan de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien”* (Johannes 3:36). Iedereen kan dit kostbare geschenk ontvangen, als hij bereid is aan de voorwaarde te voldoen. Allen *“die, in het goeddoen volhardende, de heerlijkheid, eer en onvergankelijkheid zoeken”* zullen *“het eeuwige leven”* ontvangen. (Romeinen 2:7).

De grote bedrieger was de enige die Adam het eeuwige leven beloofde als hij ongehoorzaam was. De uitspraak van de slang in de hof van Eden - *“Gij zult geenszins sterven”* - was de eerste preek die ooit over de onsterfelijkheid van de ziel werd gehouden. Toch worden deze woorden, die slechts steunen op het gezag van satan, van de kansels van christelijke kerken verkondigd en worden ze door de meeste mensen even gretig aangenomen, zoals het eerste mensenpaar dat deed. Gods uitspraak *“De ziel die zondigt, die zal sterven”* (Ezechiël 18:20), wordt als volgt uitgelegd: *“De ziel die zondigt, zal niet sterven, maar eeuwig leven”*. Wij kunnen er ons slechts over verwonderen dat de mensen zo lichtgelovig zijn wanneer het satans woorden zijn en zo ongelovig staan tegenover Gods woorden. [534]

Als de mens na de zondeval vrije toegang had gehad tot de boom des levens, zou hij eeuwig hebben geleefd en zou ook de zonde eeuwig hebben bestaan. Maar *“de cherubs met een flikkerend zwaard”* (Genesis 3:24) bewaakten de weg tot de boom des levens en niemand van Adams nageslacht heeft deze grens mogen overschrijden om aan de levengevende vrucht te komen. Daarom is geen enkele zondaar onsterfelijk.

Maar na de zondeval gaf satan zijn engelen opdracht een bijzondere inspanning te doen om de mensen het geloof in de natuurlijke onsterfelijkheid in te prenten. Als ze de mensen zo ver hadden gekregen dat ze deze dwaling aannamen, moesten ze hen ook nog influisteren dat de ongelovigen eeuwig gepijnigd zouden worden. Daarom stelt de vorst van de duisternis, door bemiddeling van zijn medewerkers, alles in het werk om God voor een wraakzuchtige tiran te laten doorgaan. Satan beweert ook dat God allen die Hem niet welgevallig zijn in de hel werpt, waar ze Zijn gramschap voor eeuwig zullen ondergaan en dat hun Schepper, terwijl zij daar een onbeschrijflijke angst doorstaan en in de eeuwige vlammen krimpen van pijn, met voldoening op hen neerblijkt.

Op die manier schrijft de aartsvijand zijn eigen kenmerken toe aan de Schepper en Weldoener van de mensheid. Wreedheid is satanisch. God is liefde. Alles wat God geschapen had was rein, heilig en lieflijk tot het ogenblik dat de zonde haar intrede deed door de eerste grote opstandeling. Satan is de vijand die de mens tot zonde verleidt en hem daarna vernietigt als hij kan. Wanneer hij zijn slachtoffer eenmaal in zijn macht heeft, scheidt hij behagen in de verwoesting die hij teweeggebracht heeft. Als het hem

De Grote Strijd tussen Christus en satan

werd toegestaan, zou hij de hele mensheid in zijn netten vangen. Als Gods kracht niet tussenbeide kwam, zou geen zoon of dochter van Adam ontkomen.

Ook vandaag probeert satan mensen te overwinnen - zoals hij het eerste mensenpaar heeft overwonnen - door hun vertrouwen in hun Schepper aan het wankelen te brengen en ze te doen twifelen aan de wijsheid van Zijn heerschappij en aan de rechtvaardigheid van Zijn wetten. Om hun eigen boosheid en opstandigheid te rechtvaardigen, stellen satan en zijn afgezanten God nog slechter voor dan zij zelf zijn. De aartsbedrieger probeert zijn eigen afschuwelijke wreedheid op onze hemelse Vader af te schuiven. Hij wil het laten vóórkomen alsof hem groot onrecht is aangedaan door zijn verbanning uit de hemel toen hij zich niet wilde onderwerpen aan zo'n onrechtvaardige despoot. [535] Hij spiegelt de mensen de vrijheid voor die zij zouden genieten onder zijn soepele heerschappij en vergelijkt die met het slavenjuk dat de mensheid is opgelegd door de strenge eisen van God. Op die manier slaagt hij erin de mensen van God af te trekken.

Elk gevoel van goedheid, barmhartigheid en rechtvaardigheid wordt gekwetst door de leerstelling die zegt dat de ongelovigen na hun dood gepijnigd worden in een eeuwig brandende hel van vuur en zwavel, dat ze voor de zonden van een kort leven op aarde gekweld zullen worden zolang God bestaat. Toch wordt deze leer overal verkondigd en is ze opgenomen in de geloofsbelijdenis van veel christelijke kerken. Een vooraanstaand theoloog heeft eens gezegd: "Het schouwspel van de pijniging in de hel zal het geluk van de heiligen oneindig vergroten. Wanneer zij de anderen, die dezelfde natuur hebben gehad en onder gelijke omstandigheden zijn geboren, in zo'n ellende gedompeld zien en beseffen dat zij zo bevoorrecht zijn, zullen ze inzien hoe gelukkig ze zijn". Een andere theoloog heeft deze woorden gebruikt: "Terwijl het vonnis der verdoemenis in alle eeuwigheid wordt voltrokken aan de 'voorwerpen des toorns', zal de rook van hun pijniging voor eeuwig opstijgen tot de 'voorwerpen van ontferming', die niets te maken willen hebben met deze ellendelingen, maar juist uitroepen: 'Amen, Halleluja! Prijst de Heer!'"

Waar kan men deze leer in Gods Woord vinden? Zullen de verlost en in de hemel geen medelijden, erbarmen en menselijkheid meer kunnen opbrengen? Zullen deze gevoelens plaats maken voor de onverschilligheid van de stoïcijn of voor de wreedheid van de barbaar? Neen, en nogmaals neen! Deze leer is niet Bijbels. De aanhangers van de hierboven aangehaalde standpunten zijn misschien wel geleerde en zelfs oprechte mensen, maar ze zijn misleid door de drogredenen van satan. Hij laat ze de expliciete uitdrukkingen van de Bijbel verkeerd uitleggen, zodat de Bijbeltaal wordt gekleurd door een bitterheid en boosaardigheid, die van hem, maar zeker niet van onze Schepper komen. "Zo waar Ik leef, luidt het woord van de Heere, HEERE, Ik heb geen behagen in de dood van de goddeloze, maar veeleer daarin, dat de goddeloze zich bekeert van zijn weg en leeft. Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen. Want waarom zoudt gij sterven?" (Ezechiël 33:11). [536]

Welk belang zou God erbij kunnen hebben als wij geloven dat Hij behagen scheidt in het aanschouwen van de eeuwige pijniging, dat Hij zich vermaakt over het kermen, schreeuwen en vloeken van de lijdende schepselen die Hij in de vlammen van de hel houdt? Kunnen deze afgrijpselijke klanken muziek zijn in de oren van de oneindige Liefde? Sommige mensen beweren dat God door de eeuwige pijniging wil laten zien hoezeer Hij de zonde verafschuwt als een kwaad dat de vrede en harmonie in het heelal verstoort. Wat een verschrikkelijke Godslastering! Alsof Gods afkeer van de zonde de reden is waarom Hij haar laat voortbestaan. Volgens de theorieën van deze godgeleerden

De Grote Strijd tussen Christus en satan

maakt de pijniging zonder hoop op barmhartigheid de ongelukkige slachtoffers immers waanzinnig en wanneer zij hun woede uiten in vloeken en godslasterlijke taal verzwaren ze voortdurend de last van hun schuld. Gods heerlijkheid zou echt niet groter worden als Hij deze steeds toenemende zonden in de eeuwigheid zou laten voortbestaan.

Men kan zich gewoon geen idee vormen van het kwaad dat door de dwaalleer van de eeuwige pijniging is gesticht. De godsdienst van de Bijbel, die getuigt van liefde, goedheid en barmhartigheid, wordt door bijgeloof verduisterd en gehuld in verschrikkingen. Als we nagaan welke valse voorstelling van Gods karakter satan aan de mensen geeft, is het niet verwonderlijk dat onze barmhartige Schepper wordt gevreesd en zelfs gehaat. De verschrikkelijke opvattingen over God die zich over de hele wereld hebben verspreid door hetgeen van de kansel is verkondigd, hebben duizenden, ja miljoenen mensen tot twijfelaars en ongelovigen gemaakt.

De theorie van de eeuwige pijniging is één van de valse leerstellingen die deel uitmaken van *“de wijn van de hartstocht van Babylons hoererij”* waarvan het *“al de volkeren heeft doen drinken”* (Openbaring 14:8; 17:2). Het is gewoon onbegrijpelijk dat Christus' boodschappers deze dwaalleer hebben aangenomen en van de kansel hebben verkondigd. Ze hebben deze leer, net zoals de valse sabbat, van Rome overgenomen. Deze leer is wel door vooraanstaande en oprechte mensen verkondigd, maar zij hadden over dit onderwerp niet het licht dat wij hebben ontvangen. Zij zijn slechts verantwoordelijk voor het licht dat ze in hun dagen hadden, maar wij moeten rekenschap afleggen voor het licht dat in onze tijd schijnt. [537] Als wij het getuigenis van Gods Woord loslaten en dwaalleringen aannemen omdat onze voorouders ze hebben onderwezen, vallen wij onder de veroordeling die over Babylon is uitgesproken: wij drinken *“van de wijn van de hartstocht zijner hoererij”*.

Veel mensen die de leer van de eeuwige pijniging weerzinwekkend vinden, worden tot de tegenovergestelde dwaling gedreven. Ze stellen vast dat de Bijbel zegt dat God een God van liefde en barmhartigheid is, en kunnen niet aannemen dat Hij Zijn schepselen aan de vlammen van een eeuwig brandende hel zal prijsgeven. Daar zij denken dat de ziel onsterfelijk is, komen ze onvermijdelijk tot de conclusie dat alle mensen uiteindelijk zalig zullen worden. Velen beschouwen de bedreigingen van de Bijbel slechts als een middel om de mensen door vrees tot gehoorzaamheid te brengen. Ze zullen volgens hen echter nooit letterlijk worden uitgevoerd. De zondaar kan zich dan overgeven aan zijn zelfzuchtig genot, hoeft helemaal geen oog te hebben voor Gods eisen en kan er toch op hopen dat God hem uiteindelijk zal aannemen. Zo'n leer die ervan uitgaat dat God wel barmhartig, maar niet tegelijkertijd rechtvaardig is, valt in de smaak bij de vleselijke mens en stijft de goddelozen in hun ongerechtigheid.

We hoeven maar een paar van hun eigen uitspraken aan te halen om aan te tonen op welke manier de mensen die geloven dat iedereen zalig zal worden de Schrift geweld aandoen om hun verderfelijke leerstellingen staande te houden. Bij de begrafenis van een ongelovige jonge man die op slag werd gedood bij een ongeluk, koos een 'universalistische' predikant de volgende Bijbeltekst over David: *“Hij had zich getroost over de dood van Amnon”* (2 Samuël 13:39).

De spreker zei toen: “Men stelt mij dikwijls de vraag wat er zal gebeuren met mensen die deze wereld in hun zondige toestand verlaten, die sterven terwijl ze dronken zijn, sterven terwijl hun kleren nog besmeurd zijn met de scharlaken vlekken van hun misdaad, of zoals deze jonge man sterven zonder ooit hun geloof te hebben beleden of een persoonlijke ervaring met God te hebben gehad. Wij hoeven maar de Schrift open te slaan om een oplossing voor dit vreselijke probleem te vinden. Amnon was een erg grote

De Grote Strijd tussen Christus en satan

zondaar. Hij had geen berouw over zijn daden, hij werd dronken gevoerd en in beschonken toestand gedood. David was een profeet Gods. Hij moest dus wel weten of het Amnon in het hiernamaals goed of slecht zou gaan. Wat waren de gevoelens van zijn hart? [538] *“Toen kwijnde koning David van verlangen naar Absalom; want hij had zich getroost over de dood van Amnon”* (vers 39).

“Welke conclusie kunnen we uit deze woorden trekken? Natuurlijk dat David niet geloofde in de eeuwige pijniging. Deze tekst levert een prachtig bewijs voor de aangename, meer verheven en barmhartigere veronderstelling dat er uiteindelijk overal reinheid en vrede zal zijn. David vond troost toen hij zag dat zijn zoon dood was. Waarom? Omdat hij met zijn profetische blik in de heerlijke toekomst kon kijken en zijn zoon zag: buiten het bereik van alle verleidingen, vrij van alle banden van de slavernij, gereinigd van de besmetting van de zonde en na volledig geheiligd en verlicht te zijn, toegelaten tot de vergadering van opgevoeren en jubelende geesten. Zijn enige troost bestond in het feit dat zijn geliefde zoon verlost was uit de huidige toestand van zonde en lijden en was gegaan naar de plaats waar de Heilige Geest zijn duistere ziel zou beademen, waar zijn verstand zich zou openen voor de wijsheid van de hemel en voor de heerlijke verrukkingen van de onsterfelijke liefde. Zo zou hij door de heiliging van zijn natuur toebereid worden om te leven in de vrede en in de heerlijkheid van het hemelse erfdeel.

“Wij mogen dan ook concluderen dat de hemelse zaligheid niet afhangt van wat we in dit leven doen. Ons eeuwig heil hangt niet af van een verandering in ons denken, of van ons geloof en onze belijdenis”.

Met deze woorden herhaalt deze zogenaamde dienaar van Christus de leugen die de slang in Eden had verkondigd: *“Gij zult geenszins sterven”*. *“Ten dage, dat gij daarvan eet, zullen uw ogen geopend worden, en gij zult als God zijn”*. Hij beweert dat de diepst gezonken zondaren - de moordenaar, de dief, de echtbreker - na hun dood voorbereid zullen worden om de eeuwige zaligheid te beërven.

Waarop steunt deze vervalser van de Schrift zijn conclusies? Op één enkele uitspraak waarin David zijn onderwerping aan de beschikkingen van de Voorzienigheid uitdrukt. [539] Zijn ziel *“kwijnde van verlangen naar Absalom; want hij had zich getroost over de dood van Amnon”*. Zijn verdriet was na verloop van tijd niet meer zo groot en zijn gedachten gingen niet meer uit naar de dode, maar naar de levende zoon, die vrijwillig in ballingschap was gegaan uit vrees voor de rechtvaardige straf voor zijn misdaad. Met deze tekst probeert hij dan te bewijzen dat de bloedschennis en dronkaard Amnon na zijn dood onmiddellijk naar het oord der verlostten werd overgebracht om er geheiligd en voorbereid te worden om te leven in gezelschap van engelen die nog nooit hebben gezondigd! Een erg aantrekkelijk fabeltje, dat bijzonder geschikt is om het vleselijke hart te bevredigen! Deze leer komt van satan en is zeer doeltreffend. Het moet ons dan ook niet verwonderen dat de goddeloosheid hoogtij viert wanneer men zulke leerstellingen verkondigt.

De methode van deze dwaalleraar is slechts een voorbeeld van de werkwijze van vele anderen. Ze rukken een paar woorden van de Bijbel uit hun verband, terwijl uit de samenhang meestal blijkt dat de betekenis precies het tegenovergestelde moet zijn. Zulke losse Schriftgedeelten worden verdraaid en gebruikt om leerstellingen die helemaal on-Bijbels zijn te bewijzen. De uitspraak die is aangehaald om te bewijzen dat de dronken Amnon in de hemel is, is gewoon een conclusie die in strijd is met de duidelijke verklaring van de Bijbel dat geen enkele dronkaard het Koninkrijk Gods zal

De Grote Strijd tussen Christus en satan

beërven. (1 Korintiërs 6:10). Zo maken twijfelaars, ongelovigen en spotters de Waarheid tot een leugen. Velen zijn al misleid door hun drogredenen en in slaap gesust.

Als het waar was dat de zielen van alle mensen onmiddellijk na de dood na de hemel gingen, zouden wij de dood boven het leven moeten verkiezen. Velen hebben onder invloed van deze opvatting een eind aan hun leven gemaakt. Wanneer men moeilijkheden, zorgen en teleurstellingen niet meer aan kan, schijnt het doorknippen van de dunne levensdraad om op te stijgen naar het geluk van een onvergankelijke wereld iets heel eenvoudigs.

God heeft genoeg bewijzen in Zijn Woord gegeven dat Hij de overtreders van Zijn wet zal straffen. [540] Zij die zichzelf vleien met de gedachte dat Hij te barmhartig is om het vonnis over de zondaar ten uitvoer te brengen, hoeven maar een blik te werpen op het kruis van Golgotha. De dood van de zondeloze Zoon van God toont aan dat *“het loon dat de zonde geeft de dood is”* en dat er op elke overtreding van Gods wet een rechtvaardige straf volgt. Christus Die zonder zonde was, is voor de mens tot zonde gemaakt. Hij droeg de straf voor de overtreding en ook het verdriet dat het aangezicht van Zijn Vader verborgen bleef tot Zijn hart was gebroken en Zijn leven was verbrijzeld. Dit grote Offer werd gebracht opdat zondaren verlost zouden kunnen worden. Er was geen andere manier om de mens te bevrijden van de straf der zonde. Iedereen die weigert te delen in de verzoening waarvoor zo'n hoge prijs is betaald, zal zijn eigen schuld en de straf voor de overtreding zelf moeten dragen.

Laten wij nu even nagaan wat de Bijbel leert over de goddelozen en onboetvaardigen, waarvan de “universalisten” zeggen dat ze in de hemel zijn als heilige gelukkige engelen.

“Ik zal de dorstige geven uit de bron van het water des levens, om niet” (Openbaring 21:6). Deze belofte wordt alleen gegeven aan de dorstigen. Alleen zij die behoefte hebben aan het water des levens en ernaar zoeken zonder belangstelling te hebben voor anderen dingen zullen dat water ontvangen. *“Wie overwint, zal deze dingen beërven, en Ik zal hem een God zijn en hij zal Mij een zoon zijn”* (vers 7). Ook in dit geval zijn er voorwaarden gesteld. Om alle dingen te beërven, moeten wij de zonde bestrijden en haar overwinnen.

God verklaart bij monde van de profeet Jesaja: *“Zegt van de rechtvaardige, dat het hem zal welgaan (...) Wee de goddeloze, het zal hem slecht gaan, want het werk zijner handen zal hem worden vergolden”* (Jesaja 3:10,11). De Prediker zegt: *“Omdat het vonnis over de boze daad niet aanstonds voltrokken wordt, daarom is het hart der mensen kinderen in hen begerig om kwaad te doen, daar een zondaar honderdmaal kwaad doet en toch lang leeft. Nochtans weet ik, dat het de Godvrezenden wel zal gaan, omdat zij voor Hem vrezen; de goddeloze daarentegen zal het niet welgaan”* (Prediker 8:11-13). Paulus zegt dat de zondaar *“de toorn ophoopt tegen de dag des toorns en der openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods, Die een ieder vergelden zal naar zijn werken”*. *“Verdrukking en benauwdheid (zal komen) over ieder levend mens, die het kwade bewerkt”* (Romeinen 2:5,6.9). [541]

“Want hiervan moet gij doordrongen zijn, dat in geen geval een hoereerder, onreine of geldgierige, dat is een afgodendienaar, erfdeel heeft in het Koninkrijk van Christus en God” (Efeziërs 5:5). *“Jaagt naar vrede met allen en naar de heiliging, zonder welke niemand de Heere zal zien”* (Hebreeënen 12:14). *“Zalig zij, die de geboden doen, opdat zij recht mogen hebben op het geboomte des levens en door de poorten ingaan in de stad. Buiten zijn de honden en de tovenaars, de hoereerders, de*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

moordenaars, de afgodendienaars en ieder, die de leugen liefheeft en doet” (Openbaring 22:14,15).

God heeft aan de mens een beschrijving van Zijn karakter en een verklaring over Zijn handelen met de zonde gegeven. *“HEERE, HEERE, God barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw, die goedertierenheid bestendigt aan duizenden, die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeeft; maar (de schuldige) houdt Hij zeker niet onschuldig” (Exodus 34:6,7). “De HEERE bewaart allen die Hem liefhebben, maar Hij verdelgt alle goddelozen”;* *“Maar de overtreders worden tezamen verdelgd, het nakroost van de goddelozen wordt uitgeroeid” (Psalm 145:20; 37:38).* De kracht en het gezag van Gods heerschappij zullen worden aangewend om de opstand te onderdrukken. Toch zullen alle daden van de straffende gerechtigheid volkomen in overeenstemming zijn met het karakter van God als een barmhartig, lankmoedig en liefdevol Wezen.

God doet niemands wil of oordeel geweld aan. Hij schept geen behagen in slaafse gehoorzaamheid. Hij wil dat Zijn schepselen Hem liefhebben omdat Hij hun liefde waardig is. Hij wenst dat ze Hem gehoorzamen omdat ze Zijn wijsheid, rechtvaardigheid en barmhartigheid inzien. Iedereen die een juist inzicht heeft in deze eigenschappen zal God liefhebben omdat ze door de bewondering van Zijn kenmerken tot Hem worden getrokken.

De beginselen van goedheid, barmhartigheid en liefde, die de Heiland ons heeft geleerd en in Zijn leven heeft getoond, zijn een weerspiegeling van de wil en het karakter van God. Christus zei dat Hij niets anders leerde dan wat Hij van Zijn Vader had ontvangen. De beginselen van Gods heerschappij zijn volkomen in harmonie met het gebod dat Christus heeft gegeven: *“Hebt uw vijanden lief”*. [542] God geeft de goddelozen een rechtvaardige straf in het belang van het heelal en zelfs in het belang van degenen die door Zijn oordelen worden getroffen. Hij zou ze gelukkig willen maken als Hij daardoor geen afbreuk zou doen aan de wetten van Zijn bestuur en de rechtvaardigheid van Zijn karakter. Hij omringt hen met de bewijzen van Zijn liefde, Hij leert hen Zijn wet kennen en biedt hen Zijn genade aan, maar zij verwerpen Zijn liefde, overtreden Zijn wet en versmaden Zijn genade. Ze ontvangen telkens weer Zijn gave en toch beledigen ze Degene die ze schenkt. Ze haten God omdat ze weten dat Hij hun zonden verafschuwt. De Heere duldt hun verdorvenheid, maar binnenkort zal het beslissende uur aanbreken wanneer de beslissing over hun lot zal vallen. Zal Hij deze opstandelingen dan met ketenen aan Zich vastbinden? Zal Hij hen dwingen te doen wat Hij wil?

Zij die satan als hun leider hebben gekozen, zijn niet voorbereid om in Gods tegenwoordigheid te verschijnen. Hoogmoed, bedrog, losbandigheid en wreedheid zijn onlosmakelijk verbonden met hun karakter. Kunnen zij in de hemel komen om voor eeuwig te leven met hen die zij op aarde hebben veracht en gehaat? De Waarheid zal een leugenaar nooit aanstaan, nederigheid is onverenigbaar met zelfingenomenheid en hoogmoed; reinheid is onaanvaardbaar voor de verdorven mens; onbaatzuchtige liefde trekt de zelfzuchtige niet aan. Welke vreugde zou de hemel kunnen bieden aan mensen die geheel opgaan in hun aardse, egoïstische belangen?

Zouden zij die op aarde altijd in opstand zijn gekomen tegen God plotseling naar de hemel kunnen worden overgeplaatst om de heiligheid en volmaaktheid die er heersen te aanschouwen? Iedereen is er vervuld van liefde, elk gelaat straalt van vreugde, er stijgt verrukkelijke muziek op in welluidende tonen ter ere van God en het Lam, en eindeloze stromen van licht die komen van het aangezicht van Hem Die op de troon zit, schijnen

De Grote Strijd tussen Christus en satan

op de verlost. Zouden zij met een hart vol haat tegenover God, de Waarheid en de heiligheid onder de hemelse scharen kunnen leven om samen hun stem in lofzangen te verheffen? Zouden zij de heerlijkheid van God en van het Lam wel kunnen verdragen? Neen, beslist niet! [543] Ze hebben een proeftijd van vele jaren gehad om een karakter te vormen dat in harmonie is met de hemel, maar ze hebben hun geest nooit geoefend om de reinheid lief te hebben, zij hebben nooit de taal van de hemel geleerd, en nu is het te laat. Hun leven van opstand tegen God heeft hen ongeschikt gemaakt voor de hemel. De reinheid, heiligheid en vrede die daar heersen zouden een kwelling voor hen zijn; de heerlijkheid van God zou een verterend vuur zijn. Zij zouden willen wegvlugten van die heilige plaats. Zij zouden de vernietiging als een welkome oplossing zien omdat zij dan verborgen zijn voor het aangezicht van Hem Die stierf om hen te verlossen. Het lot van de goddelozen is een gevolg van hun eigen keuze. God is rechtvaardig en barmhartig, maar zij hebben zelf voor hun uitsluiting uit de hemel gekozen.

De wateren van de zondvloed en het vuur op *“de grote dag des Heeren”* verkondigen Gods oordeel dat de goddelozen onverbeterlijk zijn. Ze zijn niet geneigd zich aan Gods gezag te onderwerpen. Zij hebben zich overgegeven aan de opstand, en aan het eind van hun leven is het te laat om hun denken in tegenovergestelde richting om te buigen, te laat om van overtreding naar gehoorzaamheid en van haat naar liefde over te stappen.

God heeft het leven van Kaïn de moordenaar gespaard om de wereld te tonen wat er zou gebeuren als de zondaar een leven van ongebreidelde boosheid zou mogen leiden. Door de invloed van Kaïns opvattingen en voorbeeld zijn zeer veel van zijn nakomelingen tot de zonde verleid totdat *“de boosheid des mensen groot was op de aarde en al wat de overleggingen van zijn hart voortbrachten te allen tijde slechts boos was.”* *“De aarde nu was verdorven voor Gods aangezicht, en de aarde was vol geweldenaar”* (Genesis 6:5,11).

God heeft in Zijn barmhartigheid tegenover de wereld de goddeloze aardbewoners ten tijde van Noach verdelgd. In Zijn barmhartigheid heeft Hij ook de verdorven inwoners van Sodom vernietigd. Door satans misleidingen worden de werkers van ongerechtigheid met sympathie en bewondering beschouwd. Op die manier brengen ze voortdurend anderen tot opstand. Zó was het in de dagen van Kaïn en Noach, en in de tijd van Abraham en Lot; zó is het ook in onze tijd. God zal in Zijn barmhartigheid tegenover het heelal uiteindelijk de mensen die Zijn genade verwerpen, moeten vernietigen. [544]

“Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood, maar de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Heere” (Romeinen 6:23). Het eeuwige leven is het erfdeel van de rechtvaardigen en de eeuwige dood is het deel van de goddelozen. Mozes sprak tot de Israëlieten: *“Zie, ik houd u heden het leven en het goede voor, maar ook de dood en het kwade”* (Deuteronomium 30:15). De dood waar het in deze teksten om gaat, is niet de dood die over Adam is uitgesproken, want de hele mensheid ondergaat de straf die op zijn overtreding stond. Het is *“de tweede dood”*, die tegenover het eeuwige leven wordt gesteld.

Door de zonde van Adam is de dood op alle mensen overgegaan. Allen dalen af in het graf. Dankzij het Verlossingsplan zullen allen echter ook uit het graf verrijzen. *“Er zal een opstanding van rechtvaardigen en onrechtvaardigen zijn”* (Handelingen 24:15; 1 Korintiërs 15:22). Maar er wordt een onderscheid gemaakt tussen de twee groepen die zullen opstaan. *“Allen, die in de graven zijn, zullen naar Zijn stem horen, en zij zullen uitgaan, wie het goede gedaan hebben, tot de opstanding ten leven, wie het*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

kwade bedreven hebben, tot de opstanding ten oordeel” (Johannes 5:28,29). Zij die *“waardig geacht”* zijn tot de opstanding ten leven worden *“zalig en heilig”* genoemd. *“Over hen heeft de tweede dood geen macht”* (Openbaring 20:6). Maar zij die geen vergiffenis hebben gekregen op grond van hun berouw en hun geloof moeten de straf van de overtreding - *“het loon der zonde”* - dragen. Ze krijgen een straf die in duur en intensiteit verschilt *“naardat hun werken zijn”*, maar die hoe dan ook uitloopt op de tweede dood. Daar God in Zijn barmhartigheid en rechtvaardigheid de zondaren onmogelijk in hun zonden kan redden, maakt Hij een einde aan hun leven, dat ze door hun overtredingen hebben verspeeld en waarvoor zij onwaardig bleken te zijn. Eén van de Bijbelschrijvers heeft gezegd: *“Immers nog een wijle, en de goddeloze is niet meer; als gij let op zijn plaats, dan is hij niet meer.”* Een andere zegt: *“Zij zullen worden, als hadden zij nooit bestaan”* (Psalm 37:10; Obadja 16). [545] Ze worden met schande overladen en verzinken in een eeuwige vergetelheid zonder hoop.

Zo komt er een eind aan de zonde en aan al het verdriet en de verwoesting die daar het gevolg van zijn. De Psalmist zegt: *“Gij hebt (...) de goddelozen te gronde gericht, hun naam hebt Gij uitgewist voor altoos en immer; de vijanden zijn weg - eeuwige puinhopen - (...)”* (Psalm 9:6). In de Openbaring blikte Johannes in de toekomst en hoort een lofzang *“van alle schepsel in de hemel en op de aarde en onder de aarde en op de zee en alles wat daarin is”* (Openbaring 5:13) - een lofzang zonder enige wanklank, ter ere van God. Er zullen dan geen verloren zielen zijn die God lasteren, terwijl ze krimpen onder een eeuwigdurende pijniging. Het gezang van de verlostten zal niet worden verstoord door de kreten van de verdoemden in de hel.

De leerstelling dat de mens bewust is na de dood is gebaseerd op de fundamentele dwaling van de natuurlijke onsterfelijkheid. Deze leer is net zoals die van de eeuwige pijniging in strijd met de Bijbel, met de rede en met onze gevoelens van menselijkheid. Volgens de populaire opvatting zijn de verlostten in de hemel op de hoogte van alles wat er hier op aarde gebeurt, en meer in het bijzonder, van het leven van hun vrienden die ze hebben achtergelaten. Maar hoe kan het voor de doden een bron van geluk zijn als ze de moeilijkheden van de levenden kennen, als ze zien welke zonden worden bedreven door hun geliefden en als ze weten welk verdriet, welke teleurstellingen en angsten ze moeten doorstaan? Hoeveel hemelse vreugde zouden zij die rond hun vrienden op aarde zweven kunnen beleven? Hoe weerzinwekkend is het geloof dat de ziel van de onboetvaardigen onmiddellijk na het uitblazen van de laatste adem naar de vlammen van de hel gaat! Welke angsten moeten zij die hun vrienden onvoorbereid in het graf zien dalen - een eeuwigheid van leed en zonde tegemoet - niet hebben doorstaan! Velen zijn krankzinnig geworden door deze folterende gedachte.

Wat zegt de Bijbel over al deze onderwerpen? David zegt dat de mens in de dood geen bewustzijn heeft, *“Gaat zijn adem uit, dan keert hij weder tot zijn aarde, te dien dage vergaan zijn plannen”* (Psalm 146:4). [546] Salomo zegt hetzelfde: *“De levenden weten tenminste, dat zij sterven moeten, maar de doden weten niets”*. *“Zowel hun liefde als hun haat en hun naijver zijn reeds lang vergaan; en zij hebben nimmer deel aan iets, dat onder de zon geschiedt”*. *“Al wat uw hand vindt om naar uw vermogen te doen, doe dat, want er is geen werk of overleg of kennis of wijsheid in het dodenrijk, waarheen gij gaat”* (Prediker 9:5,6,10).

Toen Hizkia's gebed werd verhoord en zijn leven met vijftien jaar werd verlengd, bracht de dankbare koning hulde aan God voor Zijn grote barmhartigheid. In zijn lofzang geeft hij de reden van zijn blijdschap: *“Want het dodenrijk looft U niet, de dood prijst U niet; wie in de groeve zijn neergedaald, hopen niet op Uw trouw. De levende, de*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

levende, hij looft U, zoals ik heden doe” (Jesaja 38:18,19). De populaire theologen beweren dat de doden in de hemel zijn. Ze zouden de eeuwige zaligheid zijn ingegaan en God met een onsterfelijke tong loven. Hizkia had echter geen heerlijk vooruitzicht na de dood. Zijn woorden zijn in overeenstemming met de uitspraak van de Psalmddichter: *“Want in de dood is Uwer geen gedachtenis; wie zou U loven in het dodenrijk?” “Niet de doden zullen de HEERE loven, niemand van wie in de stilte zijn neergedaald”* (Psalm 6:6; 115:17).

Petrus heeft op Pinksteren verklaard dat de aartsvader David *“èn gestorven èn begraven is, en zijn graf is bij ons tot op deze dag”*. *“Want David is niet opgevaren naar de hemelen”* (Handelingen 2:29,34). Het feit dat David tot de opstanding in het graf blijft, bewijst dat de rechtvaardigen na de dood niet naar de hemel gaan. David zal alleen door zijn opstanding, die mogelijk is omdat Christus ook uit de doden is opgestaan, eens aan de rechterhand van God kunnen zitten.

Paulus zegt in dit verband: *“Immers, indien er geen doden opgewekt worden, dan is Christus ook niet opgewekt; en indien Christus niet is opgewekt, dan is uw geloof zonder vrucht, dan zijt gij nog in uw zonden. Dan zijn ook zij, die in Christus ontslapen zijn, verloren”* (1 Korintiërs 15:16,18). Als de rechtvaardigen vierduizend jaar lang na hun dood rechtstreeks naar de hemel waren gegaan, zou Paulus toch onmogelijk hebben kunnen zeggen dat indien er geen opstanding is *“zij, die in Christus ontslapen zijn, ook verloren zijn”*? [547] Er zou dan geen opstanding nodig zijn.

De martelaar Tyndale heeft het volgende over de toestand van de doden geschreven: *“Ik belijd openlijk dat ik er niet van overtuigd ben dat ze al in de volle heerlijkheid van Christus, van de uitverkoren engelen of van God zijn. Ik beschouw dit punt ook niet als een artikel van mijn geloof, want als dit wel zo was, zou de prediking van de opstanding des vlezes ijdel zijn”* (William Tyndale, Preface to New Testament (ed 1534). Herdrukt in British Reformers - Tindal, Frith, Barnes, p. 349).

Het is een feit dat de Bijbelse leer van de opstanding zover op de achtergrond is geraakt door de hoop op de eeuwige zaligheid onmiddellijk na de dood. Dr. Adam Clarke heeft de volgende opmerking gemaakt over deze ontwikkeling: *“De eerste christenen hechtten een groter belang aan de leer van de opstanding dan wij nu! Hoe komt dat? De apostelen hebben er voortdurend op gewezen en hebben Gods volgelingen daardoor opgewekt tot ijver, gehoorzaamheid en vreugde. Hun opvolgers in onze tijd spreken er maar zelden over! De apostelen leerden dat en de eerste christenen geloofden het. Het geloof van onze toehoorders hangt af van onze prediking. Er is in het Evangelie geen enkele leerstelling waar meer nadruk op wordt gelegd. Er is ook geen leerstelling die bij de huidige Evangelieverkondiging meer wordt verwaarloosd!”* (Commentary, opmerkingen over 1 Korintiërs 15, par. 3).

Dit heeft zo voortgeduurd tot de heerlijke Waarheid van de opstanding bijna geheel verduisterd was en door de christelijke wereld vergeten was. Daarom zegt een bekende, christelijke schrijver in zijn commentaar op de woorden van Paulus in 1 Thessalonicenzen 4:13-18: *“Door de troost die de leer van de zalige onsterfelijkheid schenkt, neemt ze bij ons de plaats in van alle onzekere opvattingen over Christus' wederkomst. Bij ons sterven komt Christus voor ons terug. Daar moeten wij op wachten en daar moeten wij voor waken. De doden zijn reeds tot de heerlijkheid ingegaan. Zij hoeven niet te wachten op 'het geklank ener bazuin' voor het oordeel en de gelukzaligheid.”* [548]

Toen Christus op het punt stond Zijn discipelen te verlaten, zei Hij hun niet dat ze Hem spoedig weer zouden ontmoeten. *“Ik ga heen om u plaats te bereiden”*, had Hij

De Grote Strijd tussen Christus en satan

gezegd. *“En wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen”* (Johannes 14:2,3). Paulus deelt ons ook mee: *“De Heere Zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Heere tegemoet in de lucht, en zó zullen wij altijd met de Heere wezen”*. En hij voegt eraan toe: *“Vermaant elkander dus met deze woorden”* (1 Thessalonicenzen 4:16-18). Wat een verschil tussen deze woorden van troost en de eerder aangehaalde woorden van een 'universalistische' predikant! De laatstgenoemde had de nabestaanden getroost met de verzekering dat hoe zondig de overledene ook was geweest, hij na het uitblazen van zijn laatste adem toch werd opgenomen in het gezelschap van de engelen. Paulus wijst zijn broeders op de toekomstige terugkeer van Christus wanneer de ketenen van het graf zullen worden verbroken en *“de doden in Christus”* tot eeuwig leven zullen worden opgewekt.

Voordat iemand in de woningen van de verlostten mag gaan, moet zijn geval zijn onderzocht en moeten zijn karakter en zijn daden door God zijn beoordeeld. Allen zullen worden geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken staat en ze zullen op grond van hun werken worden beloond. Dit oordeel vindt niet plaats op het ogenblik van hun overlijden. Let maar eens goed op de woorden van Paulus: *“Hij heeft een dag bepaald, waarop Hij de aardbodem rechtvaardig zal oordelen door een Man, Die Hij aangewezen heeft, waarvan Hij voor allen het bewijs geleverd heeft door Hem uit de doden op te wekken”* (Handelingen 17:31). Hier zegt de apostel duidelijk dat er een dag, die in zijn tijd nog in de toekomst lag, bepaald is waarop de wereld zal worden geoordeeld.

Judas heeft het ook over die tijd: *“Hij heeft de engelen, die aan hun oorsprong ontrouw werden en hun eigen woning verlieten, voor het oordeel van de grote dag met eeuwige banden onder donkerheid bewaard gehouden”*. En dan citeert hij de woorden van Henoch: *“Zie, de Heere is gekomen met Zijn heilige tienduizenden, om over allen de vierschaar te spannen en alle goddelozen te straffen”* (Judas 6,14,15). [549] Johannes zegt: *“En ik zag de doden, de groten en de kleinen, staande voor de troon, en er werden boeken geopend... en de doden werden geoordeeld op grond hetgeen in de boeken geschreven stond, naar hun werken”* (Openbaring 20:12).

Maar wat voor zin heeft het toekomstige oordeel als de doden al het hemelse geluk genieten of zitten te krimpen in de vlammen van de hel? De leer van Gods Woord over deze punten is niet duister of tegenstrijdig. Iedereen kan ze begrijpen. Maar welk oprecht mens kan de wijsheid en rechtvaardigheid van de algemeen gangbare theorie begrijpen? Zullen de rechtvaardigen na het onderzoek van hun geval op de oordeelszitting horen: *“Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf... ga in tot het feest van uw heer”*, terwijl ze misschien al eeuwen in Zijn tegenwoordigheid zijn? Worden de goddelozen uit de plaats der pijniging opgeroepen om het oordeel van de Rechter der ganse aarde te horen: *“Gaat weg van Mij, gij vervloekten, naar het eeuwig vuur”* (Matteüs 25:21,41). Wat een bespottling van God! Wat een schandelijke aanklacht van Gods wijsheid en rechtvaardigheid!

De leer van de onsterfelijkheid der ziel is één van de dwaalleringen die Rome aan het heidendom heeft ontleend en in het christendom heeft opgenomen. Maarten Luther heeft deze leer geklasseerd onder de “monsterachtige fabels die deel uitmaken van de roomse mestroep van pauselijke beslissingen” (E. Petavel, *The Problem of Immorality*, p. 255). Luther zegt in zijn commentaar op Salomo's woorden in Prediker

De Grote Strijd tussen Christus en satan

dat de doden niets weten: “Nog een bewijs dat de doden geen bewustzijn hebben. Hij zegt dat er in het dodenrijk geen verplichtingen, geen wetenschap, geen kennis, geen wijsheid is. Salomo is van oordeel dat de doden slapen en absoluut niets voelen. Want de doden liggen daar, tellen de dagen en jaren niet; wanneer ze uit de doden worden opgewekt, zal het zijn alsof ze nog geen minuut hadden geslapen” (Martin Luther. Exposition of Solomon's Book Called Ecclesiastes, p. 152). [550]

Nergens in de Bijbel kan men ook maar één tekst vinden die zegt dat de rechtvaardigen direct na de dood hun beloning ontvangen of de goddelozen hun straf krijgen. De patriarchen en profeten hebben die verzekering niet gegeven. Christus en Zijn apostelen hebben daar niet op gezinspeeld. De Bijbel leert duidelijk dat de doden niet onmiddellijk naar de hemel gaan. De Bijbel zegt dat ze slapen tot de opstandingsmorgen (1 Thessalonicenzen 4:14; Job 14:10-12). Op de dag dat *“het zilveren koord losgemaakt en de gouden lamp verbroken wordt”* (Prediker 12:6), vergaan de gedachten van de mens. Zij die in het graf neerdalen, gaan in de stilte. Ze weten niets meer over hetgeen onder de zon geschiedt. (Job 14:21). De vermoeide rechtvaardigen kennen een zalige rust. De tijd - of die nu kort of lang duurt - is maar een ogenblik voor hen. Ze slapen en zullen uit de doden worden opgewekt door de bazuin Gods om de zalige onsterfelijkheid in te gaan: *“De bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden. ...En zodra dit vergankelijke onvergankelijkheid aangedaan heeft, en dit sterfelijke onsterfelijkheid aangedaan heeft, zal het woord werkelijkheid worden, dat geschreven is: De dood is verzwolgen in de overwinning”* (1 Korintiërs 15:52-54). Op het ogenblik dat ze uit hun diepe slaap worden gewekt, beginnen ze te denken vanaf het ogenblik waar ze opgehouden zijn. Hun laatste gevoel was de doodsangst. Hun laatste gedachte was dat ze onder de heerschappij van de dood kwamen. Wanneer ze uit het graf verrijzen, zal hun eerste blijde gedachte weerklinken in de triomfkreet: *“Dood, waar is uw overwinning? Dood, waar is uw prikkel?”* (vers 55).

Hoofdstuk 34 – Het Spiritisme/ Kunnen Onze Doden tot Ons Spreken?

Het werk van de heilige engelen dat in de Bijbel wordt beschreven, is een voortreffelijke Waarheid die elke volgeling van Christus hoop geeft. Maar de Bijbelse leer over dit onderwerp is verduisterd en vervormd door de dwalingen van de populaire theologie. De leer van de natuurlijke onsterfelijkheid der ziel, die in feite aan de heidense wijsbegeerte is ontleend en tijdens de duisternis van de grote afval in de christelijke geloofsleer is opgenomen, heeft de duidelijke Waarheid van de Bijbel dat de doden niets weten gewoon verdrongen. Zeer velen geloven nu dat de geesten van de doden „*de dienende geesten*” zijn „*die uitgezonden worden ten dienste van hen, die het heil zullen beërven.*” Ze geloven dit ondanks de verklaringen van de Bijbel, die zegt dat de engelen al bestonden en betrokken waren bij de geschiedenis der mensheid voordat er zelfs maar één mens gestorven was.

De leer dat de mens na de dood een bewust leven leidt en vooral het geloof dat de geesten van de doden terugkeren om de levenden te dienen, heeft de weg bereid voor het moderne spiritisme. Als de doden in de tegenwoordigheid van God en van de heilige engelen worden toegelaten en oneindig meer weten dan vroeger toen ze nog op aarde waren, waarom zouden ze dan niet naar de aarde kunnen terugkeren om de levenden te onderrichten? Als de geesten van de doden rondom hun vrienden op aarde zweven, zoals de populaire theologen beweren, waarom zouden ze dan niet met hen in contact mogen treden om hen te waarschuwen voor het kwaad of om hen te troosten in hun verdriet? [552] Hoe kunnen zij die geloven in een bewustzijn na de dood iets verwerpen dat ze beschouwen als Goddelijk licht dat wordt meegedeeld door verheerlijkte geesten?

Satan kan dit communicatiemiddel, dat als heilig wordt beschouwd, gebruiken om zijn doelstellingen te verwezenlijken. De gevallen engelen die hem op zijn wenken bedienen, verschijnen als boodschappers uit de geestenwereld. Terwijl hij zogenaamd de levenden in contact brengt met de doden, oefent de vorst van het kwaad een betoverende invloed uit op hun geest.

Satan kan de gedaante van hun gestorven vrienden voor de mensen doen verschijnen. De vervalsing is volmaakt: de bekende trekken, de woorden en de stem worden buitengewoon nauwkeurig nagebootst. Velen vinden troost in de verzekering dat hun geliefden de hemelse gelukzaligheid smaken en volgen „*dwaalgeesten en leringen van boze geesten*”, zonder dat zij zich van enig gevaar bewust zijn.

Wanneer satan hen heeft overtuigd dat de doden inderdaad terugkeren om met hen te spreken, laat hij ook andere mensen verschijnen die onvoorbereid in het graf zijn gedaald. Die beweren dan dat ze gelukkig zijn in de hemel en dat ze er zelfs hoge functies bekleden. Zo wordt de dwaling dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen rechtvaardigen en goddelozen op grote schaal verspreid. De zogenaamde bezoekers uit de geestenwereld geven soms raad en waarschuwingen die juist blijken te zijn. Wanneer de mensen hen beginnen te vertrouwen, gaan ze over tot het verkondigen van leerstellingen die het geloof in de Bijbel helemaal ondermijnen. Terwijl ze de indruk wekken dat ze echt belangstelling hebben voor het welzijn van hun vrienden op aarde, suggereren ze de gevaarlijkste dwalingen. Het feit dat ze enkele dingen zeggen die waar zijn, en soms ook de toekomst kunnen voorspellen, geeft aan hun woorden een schijn van betrouwbaarheid. Zo nemen talloze mensen hun dwalingen zeer gemakkelijk aan en beschouwen die als vanzelfsprekend, alsof het hier ging om

De Grote Strijd tussen Christus en satan

de heiligste Waarheden van de Bijbel. Gods wet wordt aan de kant gezet, de Geest der genade wordt versmaad en het bloed van het verbond wordt als iets onheiligs beschouwd. De geesten loochenen de Godheid van Christus en plaatsen zichzelf op dezelfde hoogte als de Schepper. Zo zet de grote opstandeling zijn strijd tegen God, die in de hemel begon en al bijna zesduizend jaar op aarde wordt gevoerd, voort in een andere vorm. [553]

Velen beschouwen spiritistische verschijnselen als bedrog of als een handigheid van het medium. Het is inderdaad waar dat bedrog vaak doorgaat voor een echte verschijning. Toch zijn er ook onmiskenbare uitingen van bovennatuurlijke kracht geweest. Het geheimzinnig geklop uit de begintijd van het moderne spiritisme was niet het resultaat van menselijke handigheid of sluwheid, maar was wel degelijk het werk van boze geesten die daardoor één van de meest rampzalige misleidingen hebben ingevoerd. Velen zullen in de valstrik lopen omdat ze denken dat het spiritisme slechts menselijk bedrog is. Wanneer ze verschijnselen zullen zien die ze wél als bovennatuurlijk moeten beschouwen, zullen ze zich laten misleiden en die aanvaarden als de grote kracht Gods.

Deze mensen houden geen rekening met de uitspraken van de Schrift over de wonderen die satan en zijn medewerkers hebben gedaan. Door satanische kracht konden de tovenaars van Faraó het werk van God nabootsen. Paulus zegt dat vóór de wederkomst van Christus er weer zulke uitingen van satanische kracht zullen zijn. De wederkomst van Christus zal worden voorafgegaan door „*de werking des satans met allerlei krachten, tekenen en bedrieglijke wonderen, en met allerlei verlokkende ongerechtigheid*” (2 Thessalonicenzen 2:9,10). De apostel Johannes zegt in zijn beschrijving van de duivelse kracht die zich in de eindtijd zal openbaren: „*En het doet grote tekenen, zodat het zelfs vuur uit de hemel doet nederdalen op de aarde ten aanschouwen van de mensen. En het verleidt hen, die op de aarde wonen, wegens de tekenen, die hem gegeven zijn te doen*” (Openbaring 13:13,14). In deze tekst wordt niet alleen bedrog voorzeggd. De mensen worden misleid door de wonderen waartoe de medewerkers van satan inderdaad in staat zijn en niet door de dingen waartoe ze in staat beweren te zijn.

De vorst van de duisternis, die zijn intelligentie al zó lang gebruikt om te misleiden, past zijn verleidingen met grote handigheid aan voor mensen uit alle klassen en in alle omstandigheden. [554] Aan ontwikkelde en beschaafde mensen biedt hij het spiritisme aan in zijn verfijnde, intellectuele vorm en slaagt er op die manier in velen in zijn val te lokken. De apostel Jacobus zegt over de wijsheid van het spiritisme: zij is „*niet de wijsheid, die van boven komt, maar zij is aards, ongeestelijk, duivels*” (Jacobus 3:15). De aartsbedrieger houdt dit echter verborgen wanneer het hem past. Hij die in de woestijn der verzoeking aan Christus kon verschijnen, bekleed met de glans van de hemelse serafs, komt tot de mensen in de meest aantrekkelijke gedaante: als een engel des lichts. Hij maakt zich aantrekkelijk voor het verstand door zijn verheven onderwerpen; hij werkt op de verbeelding door de zinnen in verrukking te brengen; hij doet een beroep op de gevoelens door zijn welsprekende uiteenzettingen over de liefde. Hij prikkelt de verbeelding tot een hoge vlucht en brengt de mensen ertoe zich zó op hun eigen wijsheid te beroemen dat ze God in hun hart verachten. Dit machtige wezen, dat de Verlosser der wereld naar een zeer hoge berg kon brengen en al de koninkrijken van de aarde en hun heerlijkheid aan Christus' ogen kon laten voorbijgaan, zal de mensen zijn verleidingen voorspiegelen op een

De Grote Strijd tussen Christus en satan

wijze die de zinnen van allen die niet door Gods kracht worden beschermd in verwarring zal brengen.

Satan misleidt de mensen in onze tijd precies zoals hij Eva in de hof van Eden heeft verleid: door vleierij, door hun verlangen naar verboden kennis te prikkelen, door hen aan te zetten tot zelfverheerlijking. Door deze zonden is hij zelf gevallen en hij wil de ondergang van de mens op dezelfde manier bereiken: „*Gij zult als God zijn, kennende goed en kwaad*”, had hij gezegd. (Genesis 3:5). Het spiritisme leert dat „de mens het schepsel van de vooruitgang is; de mens moet vanaf zijn geboorte tot in alle eeuwigheid opgroeien tot de Godheid”. „Iedere geest moet zichzelf oordelen, en geen ander”. „Het oordeel zal rechtvaardig zijn omdat men over zichzelf oordeelt... De troon is binnen in u”. Een spiritistisch leider zei eens toen zijn „geestelijk bewustzijn” begon te ontwaken: „Mijn medemensen waren allen niet-gevallen halfgoden”. Een andere beweert: „Elk goed en volmaakt wezen is Christus”. [555]

Zo heeft satan in plaats van de gerechtigheid en volmaaktheid van de oneindige God - het ware Voorwerp van aanbidding - en in plaats van de volmaakte rechtvaardigheid van Zijn wet - de ware maatstaf voor hetgeen de mens kan bereiken - de zondige, dwalende natuur van de mens gesteld als het enige voorwerp van aanbidding, het enige voorschrift voor het oordeel en de enige maatstaf voor het karakter. Dit is vooruitgang, maar niet naar boven, wèl naar beneden.

Het is een wet van het geestelijk en intellectueel leven dat wij door aanschouwen worden veranderd. De geest past zich geleidelijk aan aan de voorwerpen waarop hij zich concentreert. De geest wordt zoals datgene wat hij liefheeft en waarvoor hij eerbied heeft. De mens zal nooit uitstijgen boven zijn eigen maatstaf van reinheid, goedheid of waarheid. Wanneer het eigen-ik het hoogste ideaal is, zal hij nooit iets hogers bereiken, maar steeds dieper wegzinken. Alleen Gods genade kan de mens verheffen. Als de mens aan zichzelf wordt overgelaten, zal hij onvermijdelijk bergafwaarts gaan.

De losbandigen, de genotzoekers en de zinnelijke naturen leren het spiritisme in een minder subtiele gedaante kennen dan de mensen die beschaafder zijn en op een hoger intellectueel peil staan. In zijn grovere vormen vinden ze datgene wat meer in overeenstemming is met hun neigingen. Satan bestudeert alles wat wijst op de zwakheid van de menselijke natuur, hij let op de zonden waartoe elk mens afzonderlijk geneigd is en zorgt er dan voor dat er meer dan genoeg kansen zijn om deze neiging tot het kwaad te bevredigen. Hij verleidt de mensen tot onmatigheid in dingen die op zichzelf wel geoorloofd zijn. Door hun gebrek aan zelfbeheersing verzwakken ze echter hun lichamelijke, verstandelijke en zedelijke krachten. Duizenden heeft hij al in het verderf gestort en doet dat nog altijd omdat ze zelf toegeven aan hun hartstochten en op die manier hun eigen wezen verdierlijken. Om de kroon op zijn werk te zetten, verkondigt hij door bemiddeling van de geesten „dat ware kennis de mens boven elke wet stelt”, „dat wat er is, goed is”; „dat God niet veroordeelt” en „dat alle zonden die zijn bedreven, onschuldig zijn”. Wanneer de mensen er op deze manier toe gebracht worden te geloven dat hun begeerte de hoogste wet is, dat vrijheid gelijk staat met losbandigheid en dat de mens alleen aan zichzelf rekenschap moet afleggen, hoeven we ons er niet over te verwonderen dat verdorvenheid en zedenbederf overal welig tieren. [556] Ontelbare mensen nemen gretig de leer aan die hun toestaat de ingevingen van hun zinnelijk hart te volgen. De begeerten krijgen vrij spel omdat de teugels van de zelfbeheersing worden losgelaten. De verstandelijke en geestelijke vermogens worden onderworpen aan hun dierlijke

De Grote Strijd tussen Christus en satan

neigingen en satan sleept triomfantelijk duizenden mensen die zich volgelingen van Christus noemen in zijn net.

Maar niemand hoeft zich te laten misleiden door de bedrieglijke beweringen van het spiritisme. God heeft de wereld genoeg licht geschonken om de valstrik te kunnen ontdekken. Zoals reeds is aangetoond, is de theorie die ten grondslag ligt aan het spiritisme in strijd met de duidelijke uitspraken van de Bijbel. De Bijbel zegt dat de doden niets weten, dat hun nagedachtenis is vergeten. Ze hebben geen deel aan iets dat onder de zon geschiedt en ze weten niets van de vreugde of het verdriet van hen die ze op aarde zo lief hadden.

Bovendien heeft God elk zogenaamd contact met de geesten van overledenen uitdrukkelijk verboden. In de dagen van de Hebreeën was er een groep mensen die net zoals de spiritisten van vandaag beweerden dat ze in contact konden treden met de doden. Maar de Bijbel zegt dat „*de waarzeggende geesten*”, zoals deze bezoekers uit andere werelden worden genoemd, „*geesten van duivelen*” zijn. (Zie Numeri 25:1-3; Psalm 106:28; 1 Korintiërs 10:20; Openbaring 16:14). God had de omgang met waarzeggende geesten een gruwel genoemd. Wie zich eraan schuldig maakte werd met de dood gestraft. (Leviticus 19:31; 20:27). In onze tijd wordt zelfs het woord „hekserij” met minachting uitgesproken. De bewering dat mensen contact kunnen hebben met boze geesten wordt als een fabel uit de donkere Middeleeuwen beschouwd. Maar het spiritisme dat honderduizenden, ja zelfs miljoenen bekeerlingen maakt, dat doorgedrongen is in wetenschappelijke kringen, dat de kerken is binnengeslopen, dat aanvaard is in regeringskringen en zelfs in de paleizen van koningen - dit reusachtige bedrog is slechts een herleving in een nieuwe gedaante, van de vroeger veroordeelde en verboden zwarte kunst. [557]

Als er geen ander bewijs was voor de ware aard van het spiritisme, zou het voor de christen al voldoende moeten zijn als hij wist dat de geesten geen onderscheid maken tussen rechtvaardigheid en zonde, tussen de edelste en zuiverste apostelen van Christus en de meest verdorven dienaren van satan. Door zijn bewering dat de diepst gezonken mensen in de hemel zijn en daar hoge posities bekleden, verkondigt satan aan de wereld: „Het doet er niet toe hoe verdorven je bent; het maakt niets uit of je gelooft of niet gelooft in God en de Bijbel. Leef er maar op los, zoals je zelf wil, je komt toch in de hemel”. In feite verkondigen de spiritisten: „*Ieder die kwaad doet, is goed in de ogen des HEEREN en aan hen heeft Hij een welgevallen; waar is anders de God van het recht?*” (Maleachi 2:17). Gods Woord zegt: „*Wee hun die het kwade goed noemen en het goede kwaad; die duisternis voorstellen als licht en licht als duisternis*” (Jesaja 5:20).

Deze misleidende geesten doen zich voor als apostelen, maar ze laten hen alles wat ze hier op aarde onder inspiratie van de Heilige Geest hebben geschreven, gewoon tegenspreken. Ze loochenen de Goddelijke oorsprong van de Bijbel en ondermijnen op die manier het fundament van de hoop van de christen en doven het licht dat de weg naar de hemel aanwijst. Satan leert de wereld dat de Bijbel het resultaat is van menselijke verbeelding, een boek dat alleen goed genoeg is voor de mensheid in een lager ontwikkelingsstadium, dat nu niet ernstig moet worden genomen en gerust opzij kan worden gezet omdat het verouderd is. Hij zorgt dan wel voor spiritistische verschijnselen ter vervanging van Gods Woord. Dit is een techniek die hij volledig beheerst. Door dit middel kan hij de wereld laten geloven wat hij wil. Het Boek dat hem en zijn volgelingen zal veroordelen, plaatst hij op de achtergrond, precies waar hij het hebben wil. De Verlosser der wereld verlaagt hij tot een gewoon

De Grote Strijd tussen Christus en satan

mens. Zoals de Romeinse soldaten, die de wacht hielden bij het graf van Jezus de leugen verspreidden die de priesters en oudsten hun in de mond hadden gelegd om de opstanding van Christus te loochenen, doen ook zij die in spiritistische verschijnselen geloven alsof er niets wonderbaarlijks is geweest in het leven van Jezus. Nadat zij op die manier geprobeerd hebben om Christus naar de achtergrond te verschuiven, vestigen ze de aandacht op hun eigen wonderen en beweren ze dat hun wonderen die van Christus verre overtreffen. [558]

Het is een feit dat het spiritisme op dit ogenblik een gedaanteverwisseling ondergaat: het heeft een christelijk kleedje aangedaan en verbergt tegelijkertijd enkele van zijn meest verwerpelijke kenmerken. De mensen hebben echter al jaren zijn uitspraken en uitingen in gehoorzalen en in de pers kunnen horen en zien waardoor zij zijn ware aard goed kennen. Men kan zijn leer niet ontkennen of verbergen.

In zijn huidige vorm kan het spiritisme niet méér aanspraak op verdraagzaamheid maken dan vroeger en het is in feite gevaarlijker omdat de misleiding geraffineerder is. Terwijl het vroeger Christus en de Bijbel verwierp, beweert het nu allebei te aanvaarden. Maar de Bijbel wordt uitgelegd op een manier die in de smaak valt bij de niet-wedergeboren mens, terwijl zijn ernstige en belangrijke Waarheden inhoudsloos gemaakt worden. Men noemt de liefde belangrijkste eigenschap van God, maar ze wordt gedegradeerd tot sentimentalisme, dat weinig onderscheid maakt tussen goed en kwaad. Gods rechtvaardigheid, Zijn afkeer van de zonde en de eisen van Zijn heilige wet worden gewoon niet genoemd. Men leert de mensen de Tien Geboden als een dode letter te beschouwen. Aantrekkelijke, betoverende fabeltjes leggen beslag op het denkvermogen en zetten de mensen ertoe aan de Bijbel te verwerpen als de Bron van hun geloof. Christus wordt net als vroeger niet aanvaard, maar satan heeft de mensen zó verblind dat ze het bedrog niet eens meer merken.

Er zijn maar weinig mensen die zich rekenschap geven van de misleidende kracht van het spiritisme en van het gevaar dat men loopt wanneer men onder zijn invloed komt. Velen houden zich ermee bezig om hun nieuwsgierigheid te bevredigen. Ze geloven er niet echt in en ze zouden huiveren als het tot hen doordrong dat ze zich eigenlijk aan de macht van de geesten overgeven. Maar ze wagen zich op verboden terrein en de machtige verdelger oefent zonder dat zij het willen zijn macht over hen uit. Als ze er eenmaal toe gebracht zijn hun geest aan zijn leiding te onderwerpen, houdt hij hen gevangen. Zij kunnen zich onmogelijk uit eigen kracht losmaken uit de betovering. Alleen de kracht van God, die wordt geschonken in antwoord op een oprecht gebed, kan deze verstrikte zielen bevrijden.

Allen die toegeven aan zondige karaktertrekken of opzettelijk een bepaalde zonde koesteren, lokken de verleiding van satan uit. [559] Zij maken zich los van God en van de beschermende zorg van Zijn engelen. Wanneer de boze met zijn verleidingen komt, zijn ze weerloos en worden ze een gemakkelijke prooi. Zij die zich op deze manier onder zijn heerschappij stellen, beseffen niet wat er met hen zal gebeuren. Wanneer de verleider hun nederlaag heeft bewerkt, zal hij ze gebruiken om op hun beurt anderen in het verderf te storten.

De profeet Jesaja zegt: „*En wanneer men tot u zegt: Vraagt de geesten van doden en de waarzeggende geesten, die daar piepen en mompelen - zal een volk niet zijn God vragen? Zal men voor de levenden de doden (vragen)? Tot de wet en tot de getuigenis? Voor wie niet spreekt naar dit woord, is er geen licht in hen.*” (KJV) (Jesaja 8:19,20). Als de mensen de Waarheid over de natuur van de mens en de

De Grote Strijd tussen Christus en satan

toestand van de doden, die zo duidelijk in de Bijbel worden uiteengezet, hadden aanvaard, zouden zij in de uitspraken en verschijningen van het spiritisme het werk van satan, met al zijn krachten, tekenen en bedrieglijke wonderen hebben gezien. Maar de mensen willen de vrijheid die het vleselijke hart zo dierbaar is niet prijsgeven en ze willen geen eind maken aan de zonde die zij zo graag koesteren en daarom sluiten ze hun ogen voor het Licht, en leven verder zonder acht te slaan op de waarschuwingen, terwijl satan hen in zijn netten verstrikt en zij zijn prooi worden. *„Omdat zij de liefde tot de Waarheid niet aanvaard hebben, waardoor zij hadden kunnen behouden worden (...) daarom zendt God hun een dwaling, die bewerkt, dat zij de leugen geloven”* (2 Thessalonicenzen 2:10,11).

Wie zich tegen het spiritisme verzet, bestrijdt niet alleen de mensen, maar ook satan en zijn engelen. Hij strijdt *„tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in hemelse gewesten”*. Satan zal geen duimbreed wijken, tenzij hij wordt teruggedreven door de kracht van hemelse boodschappers. Gods volk moet hem net zoals Jezus tegemoet kunnen treden met de woorden: *„Er staat geschreven”*. Satan kan nu net zoals in de dagen van Christus de Bijbel aanhalen en hij zal de Schrift verdraaien om zijn misleidingen kracht bij te zetten. Wie in deze gevaarlijke tijd stand wil houden, moet zelf begrijpen wat de Bijbel zegt. [560]

Velen zullen worden geconfronteerd met geesten van duivelen die in de gedaante van overleden familieleden of vrienden verschijnen en de gevaarlijkste ketterijen verkondigen. Deze geesten zullen onze gevoelens van medeleven aanspreken en wonderen verrichten om hun beweringen geloofwaardiger te maken. Wij moeten klaar staan om ze te bestrijden met de Bijbelse Waarheid dat de doden niets weten en dat de verschijningen dus geesten van duivelen zijn.

Wij staan vlak voor *„de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken hen, die op de aarde wonen”* (Openbaring 3:10). Wie niet stevig staat in het geloof en daarvoor niet steunt op het Woord van God zal worden misleid en overwonnen. Satan werkt met *„allerlei verlokkende ongerechtigheid”* om de mensen in zijn macht te krijgen en zijn misleidingen zullen hoe langer hoe meer toenemen. Hij kan zijn doel echter alleen bereiken als de mensen ingaan op zijn verzoeken. Zij die oprecht zoeken naar de Waarheid en ernaar streven hun leven door gehoorzaamheid te reinigen en hun uiterste best doen om zich voor te bereiden op de strijd, zullen in de God der Waarheid een sterke verdediging vinden. *„Omdat gij het bevel bewaard hebt om Mij te blijven verwachten, zal ook Ik u bewaren”* (vers 10), luidt de belofte van Christus. God zou eerder iedere engel uit de hemel zenden om Zijn volk te beschermen dan dat Hij zou toelaten dat één mens die op Hem vertrouwt door satan wordt overwonnen.

De profeet Jesaja beschrijft de vreselijke misleiding waarvan de goddelozen het slachtoffer zullen worden. Ze zullen zich veilig wanen voor de oordelen Gods en zeggen: *„Wij hebben een verbond met de dood gesloten en met het dodenrijk een verdrag gemaakt; wanneer de voortstormende gesel doortrekt, zal hij ons niet bereiken, want wij hebben leugen tot onze schuilplaats gesteld en in bedrog ons verborgen”* (Jesaja 28:15). Tot deze groep behoren zij die zich in hun hardnekkige onboetvaardigheid troosten met de verzekering dat de zondaren niet zullen worden gestraft, dat alle mensen, hoe verdorven ze ook zijn, in de hemel zullen komen om zoals Gods engelen te worden. [561] Zij die de Waarheid verwerpen die God heeft geschonken om de rechtvaardigen in de tijd der benauwdheid te beschermen en in

De Grote Strijd tussen Christus en satan

plaats daarvan de leugens van satan, dat wil zeggen de misleidende beloften van het spiritisme, aannemen, zijn volop bezig een **verbond met de dood** te sluiten en een verdrag met het dodenrijk te maken.

De blindheid van onze medemensen is gewoon onvoorstelbaar. Duizenden verwerpen het Woord van God omdat ze er zogenaamd niet in kunnen geloven, maar ze nemen de misleidingen van satan wel vol vertrouwen aan. Twijfelaars en spotters hekelen de mensen die ijveren voor het geloof van de profeten en apostelen, en drijven de spot met de plechtige verklaringen van de Bijbel over Christus, het Verlossingsplan en de vergelding die zal komen over hen die de Waarheid verwerpen. Ze doen alsof ze erg veel medelijden hebben met de mensen die zó bekrompen, simplistisch en bijgelovig zijn dat ze de eisen van God erkennen en de geboden van Zijn wet gehoorzamen. Ze leggen zoveel zelfverzekerdheid aan de dag en doen alsof ze inderdaad een verbond met de dood hebben gesloten en met het dodenrijk een verdrag hebben gemaakt - alsof ze een onneembare en ondoordringbare verschansing tussen zichzelf en de wraak van God hadden opgeworpen. Niets kan ze vrees inboezemen. Ze hebben zich zó volkomen aan de verleider overgegeven, ze zijn zó nauw met hem verbonden en ze zijn zó sterk doordrongen van zijn geest, dat ze niet in staat zijn en ook niet geneigd zijn zich uit zijn strikken los te maken.

Satan heeft zich lang voorbereid op zijn laatste poging om de wereld te misleiden. Het fundament van zijn werk werd gelegd toen hij Eva in de hof van Eden verzekerde: „*Gij zult geenszins sterven*”. „*Ten dage, dat gij daarvan eet, zullen uw ogen geopend worden, en gij zult als God zijn, kennende goed en kwaad*” (Genesis 3:4,5). Geleidelijk heeft hij de weg gebaad voor zijn meesterstuk van verleiding: het spiritisme. Hij heeft zijn plannen nog niet helemaal uitgevoerd, maar dat zal wel gebeuren wanneer zijn tijd bijna helemaal voorbij is. De profeet heeft gezegd: „*En ik zag (...) drie onreine geesten komen, als kikvorsen... het zijn geesten van duivelen, die tekenen doen, welke uitgaan naar de koningen der gehele wereld, om hen te verzamelen tot de oorlog op de grote dag van de almachtige God*” (Openbaring 16:13,14).[562] De gehele wereld zal meegesleept worden in de gelederen van deze misleiding, maar zij die bewaard worden door de kracht van God en door het geloof in Zijn Woord zullen ontkomen. De mensen laten zich snel in slaap sussen door een gevoel van zekerheid. Dit zal hun noodlottig worden en ze zullen pas uit hun slaap wakker schrikken wanneer Gods gramschap wordt uitgestort.

God heeft gezegd: „*En Ik zal het recht tot meetsnoer maken en de gerechtigheid tot paslood; en de hagel zal de leugenschuilplaats wegvagen en het water zal de toevlucht wegspoelen. Dan zal uw verbond met de dood uitgewist worden en uw verdrag met het dodenrijk zal geen stand houden; wanneer de voortstormende gesel doortrekken zal, dan zult gij daardoor vertrapt worden*” (Jesaja 28:17,18).

Hoofdstuk 35 – De Gewetensvrijheid Bedreigd

De protestanten staan tegenwoordig veel positiever tegenover het rooms-katholicisme dan vroeger. In de landen waar de rooms-katholieken niet in de meerderheid zijn en de aanhangers van de paus een verzoenende houding aannemen om hun invloedssfeer uit te breiden, heerst een groeiende onverschilligheid tegenover de leerstellingen die de protestantse kerken scheiden van het pausdom. Hoe langer hoe meer mensen vinden dat wij op de belangrijke punten toch niet zó veel van elkaar verschillen als men wel denkt en dat een beetje toegeeflijkheid van onze kant zal bijdragen tot een betere verstandhouding met Rome. Vroeger stelden de protestanten de gewetensvrijheid, die zo duur is betaald erg op prijs. Zij leerden hun kinderen het pausdom te verafschuwen en ze waren ervan overtuigd dat ze God niet trouw waren als ze het op een akkoordje probeerden te gooien met Rome. Maar er is intussen veel veranderd!

De verdedigers van het pausdom beweren dat men de rooms-katholieke kerk onrechtvaardig heeft behandeld en de protestanten zijn geneigd deze voorstelling van zaken over te nemen. Velen zeggen dat het niet rechtvaardig is als men de kerk van vandaag beoordeelt op grond van de gruwelen en absurditeiten die haar heerschappij gedurende de eeuwen van onwetendheid en duisternis hebben gekenmerkt. Zij verontschuldigen haar gruwelijke wreedheid met het argument dat ze het gevolg was van de barbaarsheid van die dagen en wijzen erop dat Rome onder invloed van de moderne beschaving is veranderd. [564]

Deze mensen vergeten blijkbaar dat deze trotse macht al achthonderd jaar lang beweert dat ze onfeilbaar is. Ze heeft deze aanspraak nooit opgegeven, maar heeft die in de negentiende eeuw met meer nadruk dan ooit tevoren vastgelegd en uitgesproken. Rome kan de beginselen die haar beleid in vroegere eeuwen hebben bepaald niet afzweren daar ze beweert dat “de kerk nooit heeft gedwaald en volgens de Heilige Schrift ook nooit zal dwalen” (John L. von Mosheim, *Institutes of Ecclesiastical History*, b. 3, century 11, part 2, Ch. 2, sec. 9, note 17).

De rooms-katholieke kerk zal haar aanspraak op onfeilbaarheid nooit opgeven. Alles wat ze gedaan heeft tijdens de vervolgingen van hen die haar dogma's verwierpen, beschouwt ze als juist. Zou Rome trouwens niet op dezelfde manier te werk gaan als ze daar weer de kans toe kreeg? Als de beperkingen die nu door de burgerlijke overheid worden opgelegd, zouden worden opgeheven en als Rome weer in haar vroegere macht zou worden hersteld, zou men zien hoe vlug de rooms-katholieke kerk weer tot onderdrukking en vervolging zou overgaan.

Een bekend schrijver zegt het volgende over de houding van het pausdom tegenover de gewetensvrijheid en over de gevaren die met name de Verenigde Staten bedreigen als de rooms-katholieken hun beleid kunnen doordrukken:

“Velen zijn geneigd elke vrees voor het rooms-katholicisme in de Verenigde Staten toe te schrijven aan fanatisme of kinderachtigheid. Die mensen kunnen niets ontdekken in het karakter en de houding van het roomse systeem dat in strijd is met onze vrije instellingen en zien niets onheilspellends in de groei van die kerk. Laten we daarom eerst enkele grondbeginselen van onze regeringsvorm vergelijken met die van de rooms-katholieke kerk.

“De grondwet van de Verenigde Staten waarborgt de gewetensvrijheid. Niets wordt meer op prijs gesteld en niets is zó fundamenteel. Paus Pius IX heeft in zijn encycliek van 15 augustus 1854 gezegd: “De absurde dwaalleringen en het geraaskal ter verdediging van de gewetensvrijheid zijn de gruwelijkste dwaling - een plaag die meer

De Grote Strijd tussen Christus en satan

dan alle andere moet worden gevreesd in een staat”. Dezelfde paus heeft in zijn encycliek van 8 december 1864 een banvloek uitgesproken over hen “die gewetensvrijheid en godsdienstvrijheid verdedigen”, alsook over “allen die beweren dat de kerk geen geweld mag gebruiken”. [565]

“De vreedzame toon die Rome in de Verenigde Staten aanslaat, betekent niet dat ze nu een andere mentaliteit heeft. Ze is verdraagzaam, waar ze in de minderheid is. Bisschop O'Connor heeft gezegd: “Wij dulden de godsdienstvrijheid alleen tot het ogenblik dat het tegenovergestelde zonder gevaar voor de rooms-katholieke wereld kan worden ingesteld”... De aartsbisschop van St. Louis heeft eens gezegd: “Ketterij en ongelooft zijn misdaden. In Christelijke landen, zoals bijvoorbeeld Italië en Spanje, waar alle mensen rooms-katholiek zijn en waar de rooms-katholieke godsdienst een wezenlijk onderdeel is van de wetgeving van het land, worden ze ook bestraft zoals elke andere misdaad”...

“Iedere kardinaal, aartsbisschop en bisschop in de rooms-katholieke kerk legt een eed van trouw af aan de paus, waarin de volgende woorden worden gebruikt: “ketter, scheurmakers en rebellen tegen onze heer (de paus), of tegen zijn voornoemde opvolgers, zal ik met al mijn kracht vervolgen en bestrijden” (Josiah Strong, Our Country, ch.5, par. 2-4).

Het is een feit dat er ware christenen zijn in de rooms-katholieke kerk. Duizenden mensen in die kerk dienen God volgens het beste licht dat zij hebben. Zij mogen de Bijbel niet lezen en kunnen daarom de Waarheid niet leren kennen. Ze hebben nooit het verschil gezien tussen een spontane godsdienst en een godsdienst die slechts bestaat uit vormen en ceremoniën. God ziet vol barmhartigheid en tederheid neer op deze mensen, die zijn grootgebracht in een misleidend en onbevredigend geloof. Hij zal stralen van het licht laten doordringen in de dichte duisternis die hen omringt. Hij zal hun de Waarheid zoals die in Jezus is, openbaren, en velen zullen zich bij Gods volk aansluiten.

Maar het rooms-katholieke systeem is tegenwoordig niet méér in harmonie met het Evangelie van Christus dan in welke vroegere periode van zijn geschiedenis ook. De protestantse kerken verkeren in grote duisternis, want anders zouden ze de tekenen der tijden wel onderscheiden. De rooms-katholieke kerk heeft grootse plannen en bestrijkt een zeer groot gebied. Ze gebruikt elk middel om haar invloedssfeer en haar macht te vergroten voor de zware strijd om weer de wereldheerschappij te krijgen, opnieuw tot vervolgingen over te gaan en om alles wat het protestantisme tot stand heeft gebracht te vernietigen. [566] Het rooms-katholicisme wint overal terrein. Kijk maar naar het toenemend aantal rooms-katholieke kerken en kapellen in protestantse landen. Denk maar aan de populariteit van rooms-katholieke hogescholen en seminaries in Amerika, die ook door protestanten op grote schaal worden gesteund. Denk maar aan de groei van het ritualisme in Engeland en aan de vele mensen die tot het rooms-katholicisme overgaan. Dit alles zou de verdedigers van de zuivere beginselen van het Evangelie moeten verontrusten.

De protestanten hebben het met het pausdom op een akkoordje gegooid en hebben het gesteund. Ze hebben compromissen gesloten en toegevingen gedaan waar zelfs de rooms-katholieken verbaasd over staan en die ze gewoon niet kunnen begrijpen. De mensen sluiten hun ogen voor de ware aard van het rooms-katholicisme en voor de gevaren die zouden voortvloeien uit de heerschappij van de rooms-katholieke kerk. Ze moeten worden wakker geschud om paal en perk te stellen aan de vooruitgang van deze uiterst gevaarlijke vijand van de burgerrechten en de godsdienstvrijheid.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Tal van protestanten denken dat het rooms-katholicisme niet aantrekkelijk is en dat de rooms-katholieke eredienst bestaat uit saaie, inhoudsloze ceremoniën. Maar hierin vergissen ze zich deerlijk. Hoewel het rooms-katholicisme is gebaseerd op misleiding, is het toch geen grof en onhandig bedrog. De eredienst van de rooms-katholieke kerk is zeer indrukwekkend. De pracht en praal en de plechtige rituelen betoveren de zinnen van de mensen en leggen het zwijgen op aan de stem van de rede en het geweten. De ogen worden gestreeld. Prachtige kerken, indrukwekkende processies, gouden altaren, met juwelen bezette schrijnen, prachtige schilderijen en buitengewoon mooie beelden spreken de zin voor schoonheid erg aan. Ook het oor wordt gestreeld. De muziek is onovertroffen. De rijke klanken van het orgel die zich verenigen met het gezang van vele stemmen stijgen op naar de machtige koepels en weerklinken tussen de door pijlers gedragen zijbeuken van haar enorme kathedralen: dit moet de mensen wel met eerbied en ontzag vervullen.

Deze uiterlijke pracht en praal en deze ceremonies, die slechts de spot drijven met het verlangen van de ziel die de zonde beu is, zijn slechts het bewijs van haar innerlijke verdorvenheid. De godsdienst van Christus heeft zulke attracties niet nodig. In het licht dat straalt van het kruis verschijnt het ware christendom zó zuiver en lieflijk dat geen enkele uiterlijke sier zijn innerlijke waarde nog kan verhogen. God stelt alleen heiligheid en zachtmoedigheid op prijs. [567]

Een schitterende stijl is niet noodzakelijk een bewijs van zuivere, verheven gedachten. Verheven kunstopvattingen en een zeer verfijnde smaak komen vaak voor bij mensen die wereldsgezind en zinnelijk zijn. Satan gebruikt dit alles vaak om de mensen de behoeften van de ziel en het toekomstige, eeuwige leven te laten vergeten, om ze los te maken van hun oneindige Helper en ze alleen voor deze wereld te laten leven.

Een godsdienst van uiterlijkheden is aantrekkelijk voor het niet-wedergeboren hart. De pracht en praal van de rooms-katholieke eredienst oefent een verleidende, betoverende kracht uit die velen misleidt. Ze gaan de rooms-katholieke kerk dan beschouwen als de enige poort naar de hemel. Alleen zij die zeer vast staan op het fundament van de Waarheid en wiens hart is vernieuwd door Gods Geest, zullen bestand zijn tegen haar invloed. Duizenden die Christus niet door eigen ervaring hebben leren kennen, zullen wel de vormen van de godsvrucht overnemen, maar de kracht daarvan missen. Zo'n godsdienst is juist wat de massa verlangt.

De rooms-katholieke kerk heeft zich het recht toegeëigend om zonden te vergeven. Daarom vinden veel rooms-katholieken het niet zo erg als zij zondigen. Men kan alleen vergiffenis krijgen door de biecht. Voor velen is dit eigenlijk ook een vrijbrief om te zondigen. Wie neerknielt voor een gevallen mens en de verborgen gedachten en overleggingen van zijn hart opbiecht, verlaagt zichzelf en elke goede neiging die in hem is. Als men zijn eigen zonden blootlegt aan een priester - een feilbare, zondige sterveling, die heel vaak verdorven is door wijn en losbandigheid - verlaagt men zichzelf en bezoedelt men bijgevolg zichzelf. Daar de priester als vertegenwoordiger van God wordt beschouwd, vormen de mensen een godsbeeld dat gebaseerd is op de mens in zijn gevallen toestand. Deze ontorende biecht van mens tot mens is de geheime bron waaruit veel van het kwaad is gevloeid dat de wereld besmeurt en haar rijp maakt voor de uiteindelijke vernietiging. [568] Toch zal iemand die met zichzelf ingenomen is liever bij een andere sterveling gaan biechten dan zijn ziel voor God bloot te leggen. De mens doet liever boete voor de zonde dan dat hij met de zonde breekt. Het is gemakkelijker het vlees te kastijden met een ruwe pij, geseling en knellende ketenen dan de vleeselijke

De Grote Strijd tussen Christus en satan

lusten te kruisigen. De vleselijke mens draagt liever een zwaar juk dan het juk van Christus.

Er is een opvallende gelijkenis tussen de kerk van Rome en de Joodse gemeente ten tijde van Christus' eerste komst. Terwijl de Joden in het geheim elk beginsel van Gods wet met voeten traden, hielden ze zich voor het oog van de mensen stipt aan haar geboden en verzwaarden die bovendien nog met eisen en overleveringen, zodat het moeilijk was ze na te leven. Zoals de Joden beweerden dat ze de wet gehoorzaamden, beweren de rooms-katholieken dat ze het kruis vereren. Ze vereren het symbool van Christus' lijden, terwijl ze Christus in hun leven verloochenen.

Rooms-katholieken brengen kruisen aan op hun kerken, altaren en gewaden. Overall ziet men het kruisteken. Overall wordt het uiterlijk geëerd en verheerlijkt. Maar de leer van Christus wordt begraven onder een hoop zinloze tradities, verkeerde interpretaties en strenge voorschriften. De woorden van de Heiland over de fanatieke Joden gelden nog veel meer voor de leiders van de rooms-katholieke kerk: *“Zij binden zware lasten bijeen en leggen die op de schouders der mensen, maar zelf willen zij ze met hun vinger niet verroeren”* (Matteüs 23:4). Oprechte gelovigen vrezden dag en nacht voor de gramschap van een beledigde God, terwijl tal van kerkelijke leiders in weelde en zingenot leven.

De verering van beelden en relikwieën, het aanroepen van heiligen en de verheerlijking van de paus zijn listen van satan om de mensen van God en van Zijn Zoon af te leiden. Hij wil hun ondergang bewerken en daarom probeert hij hun aandacht af te leiden van Christus, de enige weg ter zaligheid. Hij zorgt voor allerlei dingen die de plaats moeten innemen van Hem Die gezegd heeft: *“Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven”* (Matteüs 11:28). [569]

Satan probeert voortdurend een verkeerd beeld te geven van Gods karakter, van de zonde en van de ware belangen die in de grote strijd op het spel staan. Zijn drogredenen doen afbreuk aan de eisen van Gods wet en geven de mens een vrijbrief om te zondigen. Tezelfdertijd zorgt hij ervoor dat ze een verkeerd idee van God krijgen en meer met vrees en haat dan met liefde naar Hem opzien. De wreedheid die eigen is aan zijn karakter wordt aan de Schepper toegeschreven. Deze wreedheid krijgt gestalte in verschillende godsdiensten en komt tot uiting in verschillende vormen van aanbidding. Zo worden de mensen verblind en kan satan ze gebruiken om tegen God te strijden. Door deze verkeerde voorstelling van Gods karakter zijn de heidenen gaan geloven dat ze mensenoffers moeten brengen om God gunstig te stemmen en daardoor zijn er in de verschillende vormen van afgodendienst gruwelijke wreedheden bedreven.

De rooms-katholieke kerk, die de vormen van het heidendom en van het christendom in zich verenigt en net zoals het heidendom de mensen een verkeerd beeld van God geeft, heeft even wrede en afschuwelijke misdaden gepleegd. Toen Rome de opperheerschappij voerde, waren er martelwerktuigen om de mensen te dwingen haar leer te aanvaarden. Wie haar aanspraken niet wilde erkennen, moest maar naar de brandstapel. Er zijn zoveel moorden gepleegd dat men het juiste aantal pas zal kennen wanneer ze in het oordeel aan het licht worden gebracht. Kerkelijke gezagsdragers hebben onder leiding van hun leermeester, satan, gezocht naar middelen om hun slachtoffers zo vreselijk mogelijk te folteren zonder dat zij daaronder bezweken. In vele gevallen werden deze duivelse praktijken steeds opnieuw herhaald tot aan de uiterste grens van wat een mens kan verdragen zodat de strijd werd opgegeven en de gemartelde de dood als een uitkomst beschouwde.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Dat was het lot van de tegenstanders van Rome. Voor haar eigen aanhangers had zij de tucht van de geseling, het vasten en de kastijding in elke denkbare, weerzinwekkende vorm. Om de gunst van de hemel te verwerven, overtraden de boetelingen Gods wetten door de wetten van de natuur te schenden. Men leerde hun de banden te verbreken die God heeft ingesteld om het verblijf van de mens op aarde aangener te maken. [570] Op de kerkhoven liggen miljoenen slachtoffers die tijdens hun leven tevergeefs hun liefde en elke gedachte of elk gevoel van genegenheid voor hun medemensen hebben onderdrukt, omdat deze uitingen God niet welgevallig zouden zijn.

Als we enig inzicht willen krijgen in de nooit aflatende wreedheid die satan eeuwenlang aan de dag gelegd heeft - niet onder de mensen die nog nooit over God hebben horen spreken, maar in onze christelijke wereld - dan hoeven we maar de geschiedenis van de rooms-katholieke kerk te bestuderen. De vorst van het kwaad bereikt zijn doel door middel van dit reusachtige stelsel van misleiding: hiermee beledigt hij God en brengt hij rampen over de mensheid. Wanneer we zien hoe goed hij erin slaagt zich te vermommen en wat zijn werk kan doen door bemiddeling van de leiders van de rooms-katholieke kerk, kunnen we beter begrijpen waarom hij zo'n grote afkeer van de Bijbel heeft. Als men dit Boek leest, leert men de barmhartigheid en liefde van God kennen. Het wordt dan duidelijk dat God de mensen géén van die zware lasten oplegt. God vraagt slechts een verbroken geest, een verbroken en verbrijzeld hart.

Christus heeft tijdens Zijn leven op aarde nooit gezegd dat mannen en vrouwen zich in kloosters moeten opsluiten om zich voor te bereiden op de hemel. Hij heeft nooit geleerd dat liefde en genegenheid moeten worden onderdrukt. Het hart van de Heiland vloeyde over van liefde. Naarmate de mens de morele volmaaktheid meer benadert, des te fijner worden zijn gevoelens, des te scherper ziet hij de zonde en des te groter wordt zijn medeleven met de gekwelde mens. De paus beweert wel dat hij de stedehouder van Christus is, maar kan zijn karakter de vergelijking met het karakter van Christus doorstaan? Heeft Christus ooit mensen naar de kerker of de pijnbank laten brengen omdat ze Hem niet vereerden als de Koning des hemels? Heeft Hij ooit de mensen die Hem niet wilden aanvaarden ter dood veroordeeld? Toen Hij slecht werd ontvangen in een dorp der Samaritanen was de apostel Johannes erg verontwaardigd en vroeg: *“Heere, wilt Gij, dat wij zeggen, dat vuur van de hemel zal nederdalen om hen te verteren?”* Jezus keek Zijn discipel vol medelijden aan en veroordeelde zijn hardheid met de woorden: *“De Zoon des mensen is niet gekomen om der mensen zielen te verderven, maar om te behouden”* (Lucas 9:54,56). Wat een verschil tussen de Geest van Christus en die van Zijn zogenaamde plaatsvervanger. [571]

De rooms-katholieke kerk wil zich nu van haar beste kant laten kennen en probeert al de gruwelijke wreedheden die zij in het verleden heeft bedreven goed te praten. Uiterlijk heeft ze het kleed van Christus aangedaan, maar innerlijk is ze niet veranderd. Alle beginselen die het pausdom in het verleden heeft aangenomen, worden nog altijd verdedigd. De leerstellingen die zijn verzonden in de donkere Middeleeuwen worden nog altijd gehandhaafd. Laat niemand zichzelf misleiden. Het pausdom waaraan de protestanten nu eer willen bewijzen, is nog altijd hetzelfde pausdom dat de wereld heeft beheerst in de tijd van de Hervorming toen Godsmannen opstonden om zijn verdorvenheid aan de kaak te stellen waardoor zij hun eigen leven in gevaar brachten. Het pausdom is nog even trots en arrogant als in de tijd toen het wilde heersen over koningen en prinses en toen het aanspraak meende te mogen maken op Goddelijke

De Grote Strijd tussen Christus en satan

voorrechten. Zijn geest is nog altijd even wreed en tiranniek als toen het de menselijke vrijheid aan banden legde en de heiligen des Allerhoogste doodde.

Het pausdom beantwoordt volkomen aan de beschrijving van de profetie: het is de afval van de laatste tijd (2 Thessalonicenzen 2:3,4). Het neemt altijd de gedaante aan die het best aan zijn doel beantwoordt. Onder de veranderende verschijningsvorm van de kameleon verbergt het pausdom echter het onveranderlijke gif van de slang. Zijn stelregel is: “We hoeven ons woord niet te houden tegenover ketteren of mensen die van ketterij worden verdacht” (Lenfant, vol. 1, p. 516). Zal deze macht, waarvan de geschiedenis over een periode van duizend jaar met het bloed van de heiligen is geschreven, nu worden erkend als een deel van Christus' gemeente?

In protestantse landen wordt terecht beweerd dat er niet meer zo'n groot verschil is tussen het protestantisme en het rooms-katholicisme, zoals vroeger wel het geval was. Er heeft zich een verandering voorgedaan, maar niet in het pausdom. Het rooms-katholicisme lijkt inderdaad veel op het moderne protestantisme omdat het protestantisme sinds de tijd van de hervormers zo zeer gedegeneerd is.

De protestantse kerken willen op goede voet staan met de wereld. Daarom zijn ze verblind door een valse menslievendheid. Zij willen niet inzien dat het niet juist is als men gelooft dat alle kwaad goed is. Het onvermijdelijke gevolg daarvan zal zijn dat ze op den duur gaan denken dat al het goede slecht is. [572] In plaats dat ze het geloof verdedigen dat eens aan de heiligen is overgeleverd, bieden ze als het ware Rome nu hun verontschuldigen aan omdat ze zo “liefdeloos” tegen haar zouden zijn geweest en vragen vergiffenis voor hun fanatisme.

Er zijn heel veel mensen, zelfs onder degenen die het rooms-katholicisme niet gunstig gezind zijn, die het gevaar van haar macht en invloed niet inzien. Velen beweren dat de intellectuele en morele duisternis van de Middeleeuwen de verspreiding van haar dogma's, haar bijgeloof en haar onderdrukking hebben bevorderd. Ze menen echter dat een herleving van onverdraagzaamheid en tirannie uitgesloten is door het hogere ontwikkelingspeil in de moderne tijd, door de algemene verspreiding van de kennis en door de grotere vrijheid op godsdienstig gebied. Ze vinden de gedachte dat zo'n toestand zich ook in deze moderne tijd zou kunnen voordoen gewoon belachelijk. Het is een feit dat onze generatie veel licht heeft ontvangen op intellectueel, moreel en godsdienstig gebied. De wereld wordt overspoeld door het hemelse Licht uit Gods heilig Woord. Maar we mogen niet vergeten dat hoe groter het licht is dat wij hebben ontvangen, hoe groter ook de duisternis is van hen die het vervormen en verwerpen.

Als de protestanten de Bijbel biddend zouden onderzoeken, zouden ze het ware karakter van het pausdom ontdekken en het verafschuwen. Velen zijn echter zo eigenwijs en menen dat ze er absoluut geen behoefte aan hebben om God in alle nederigheid te zoeken, opdat ze Zijn Waarheid zouden leren kennen. Hoewel ze zich beroemen op het licht dat ze hebben, kennen ze de Bijbel niet, noch de kracht Gods. Ze willen hun geweten sussen en zoeken dan naar de minst geestelijke en minst vernederende middelen. Zij zijn op zoek naar een methode waardoor ze God kunnen vergeten, maar waarmee ze toch de indruk geven dat ze juist wèl aan Hem denken. Het pausdom kan in de behoeften van al deze mensen voorzien. Het is geschikt voor twee groepen waartoe bijna alle mensen toebehoren: zij die zalig willen worden door hun eigen werken en zij die verlost willen worden in hun zonden. Dit is het geheim van de macht van het pausdom. [573]

Wij hebben al bewezen dat een tijd van grote geestelijke en intellectuele duisternis de doelstellingen van het pausdom erg heeft bevorderd. Wij moeten nu nog

De Grote Strijd tussen Christus en satan

aantonen dat een tijd van grote intellectuele ontwikkeling óók gunstig zal blijken te zijn voor het pausdom. In de afgelopen eeuwen toen de mensen Gods Woord niet hadden en de Waarheid niet kenden, waren hun ogen geblinddoekt en liepen duizenden in de val omdat ze het net dat voor hun voeten was gespannen niet zagen. Veel mensen zijn in onze tijd verblind door de schittering van menselijke theorieën en speculaties, “*ten onrechte zo genoemde kennis*”. Ze zien het net niet en lopen er even makkelijk in alsof ze geblinddoekt waren. God wil dat wij onze intellectuele vermogens beschouwen als een gave van de Schepper en dat wij ze gebruiken in de dienst van Waarheid en Gerechtigheid, maar wanneer mensen hoogmoed en eerzucht verheerlijken en hun eigen theorieën stellen boven het Woord van God, kan kennis rampzaliger zijn dan onwetendheid. Zo zal de valse wetenschap van onze tijd, die het geloof in de Bijbel ondermijnt, evenveel bijdragen tot het succes van het pausdom met zijn bekoorlijke vormen, als de onwetendheid die gezorgd heeft voor zijn uitbreiding in de donkere Middeleeuwen.

In de bewegingen die op dit ogenblik in de Verenigde Staten ijveren voor staatssteun aan instellingen en gebruiken van de kerk, lopen de protestanten in de voetsporen van Rome. Neen, nog erger, ze openen de deur voor het pausdom zodat het in het protestantse Amerika de heerschappij kan verwerven die het in de Oude Wereld heeft verloren. Deze beweging wordt des te belangrijker door het feit dat haar voornaamste oogmerk de wettelijke verplichting van de zondagsheiliging is - een gebruik dat zijn oorsprong vindt in de kerk van Rome en dat zij als teken van haar gezag beschouwt. De protestantse kerken zijn doordrongen van de geest van het pausdom - de geest van aanpassing aan wereldse praktijken en eerbiediging van menselijke overleveringen in plaats van Gods geboden. Daardoor zullen ze de zondag op dezelfde manier verdedigen als het pausdom al vóór hen gedaan heeft.

Als men wil weten welke middelen in de snel naderende strijd zullen worden gebruikt, hoeft men maar in de geschiedenis na te gaan welke middelen Rome voor hetzelfde doel heeft gebruikt. [574] Als men wil weten hoe de aanhangers van de paus en de protestanten tezamen zullen optreden tegenover mensen die hun leerstellingen verwerpen, hoeft men maar na te gaan wat Rome heeft gedaan met de Sabbat en zijn verdedigers.

Door keizerlijke edicten, algemene concilies en kerkelijke verordeningen die door de wereldlijke macht werden bekrachtigd, heeft het heidense feest zijn ereplaats in het christendom kunnen innemen. De eerste openbare maatregel om de zondagsviering verplicht te stellen, was de wet die door keizer Constantijn werd uitgevaardigd in 321 na Chr. (zie Aanhangsel onder “De zondagswetten van Constantijn”). Dit edict bepaalde dat de inwoners van de steden moesten rusten op “de eerbiedwaardige dag van de zon”, maar de bewoners van het platteland mochten hun werk op het land voortzetten. Hoewel het een heidense wet was, werd ze door de keizer verplicht gesteld na zijn zogenaamde bekering tot het christendom.

Daar het keizerlijk edict Gods gezag niet helemaal opzij kon schuiven, verdedigde Eusebius, een bisschop die in de gunst wilde staan bij de vorsten en ook de vriend en vleier van Constantijn was, de stelling dat Christus de rust van de Sabbat had verschoven naar de zondag. Er werd geen enkel bewijs uit de Bijbel aangevoerd ter ondersteuning van deze nieuwe leer. Eusebius erkent zonder dat hij het zelf beseft, dat het een dwaalleer is en zegt ook wie de verandering heeft ingevoerd: “Alle dingen die op Sabbat gedaan moeten worden, hebben wij naar de dag des Heren overgebracht” (Robert Cox, *Sabbath Laws and Sabbath Duties*, p. 538). Maar hoewel het argument ten gunste

De Grote Strijd tussen Christus en satan

van de zondag volkomen ongegrond was, moedigde het de mensen toch aan Gods Sabbat met voeten te treden. Iedereen die door de wereld geëerd wilde worden, nam deze populaire feestdag aan.

Naarmate het pausdom machtiger werd, werd ook de zondagsheiliging verder doorgevoerd. Een tijd lang bleven de mensen op het land werken wanneer ze niet in de kerk zaten en werd de zevende dag nog altijd als de Sabbat beschouwd. Maar geleidelijk kwam daar verandering in. Wie een kerkelijk ambt bekleedde, mocht op zondag geen vonnis meer vellen in een burgerlijk geding. Kort daarna mocht niemand, welke functie men ook bekleedde, nog werken, op straffe van een boete voor vrije mensen en geseling voor slaven. [575] Later werd het bevel uitgevaardigd dat de rijken de helft van hun bezittingen zouden verliezen in geval van overtreding, en tenslotte besliste men dat als zij bleven volharden in de boosheid zij slaven moesten worden. De laagste klassen zouden levenslang verbannen worden.

Er werden ook wonderverhaaltjes verzonnen. Zo werd verteld dat een landbouwer zijn land op een zondag wilde ploegen. Hij begon zijn ploeg met een stuk ijzer schoon te maken, maar het ijzer bleef aan zijn hand hangen en hij moest er twee jaar mee rondlopen “met veel pijn en tot zijn grote schande” (Francis West, *Historical and Practical Discourse on the Lord's Day*, p. 174).

Later gaf de paus opdracht aan de pastoors om de zondagschenders te vermanen en hun de verplichting op te leggen naar de kerk te gaan en te bidden, opdat zij niet één of ander groot onheil over zichzelf of over hun medemensen zouden brengen. Een concilie voerde het argument aan dat zo vaak, óók door protestanten, wordt gebruikt: aangezien er mensen door de bliksem zijn getroffen toen ze op een zondag werkten, moet de zondag wel de rustdag zijn. De prelaten zeiden: “Het ligt voor de hand dat God zeer verbolgen is over de ontheiliging van deze dag”. Er werd dan een oproep gericht tot de priesters en predikers, koningen en prinses en alle getrouwen “om hun uiterste best te doen en ervoor te zorgen dat deze dag weer de eer zou worden toegekend die hem toekomt en met meer ijver zou worden geheiligd in de toekomst, ter wille van de goede naam van het christendom” (Thomas Morer, *Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion and Observation of the Lord's Day*, p. 271).

De decreten van de concilies bleken niet voldoende te zijn en daarom verzocht men de wereldlijke macht een edict uit te vaardigen dat de mensen bang zou maken en hen zou dwingen om de zondag te heiligen. Op een synode te Rome werden alle vroegere beslissingen nog eens met meer nadruk en plechtigheid herhaald. Ze werden ook opgenomen in kerkelijke wetgeving en opgelegd door burgerlijke instanties in de hele christelijke wereld. (Heylyn, *History of the Sabbath*, pt. 2, ch. 5, sec. 7). [576]

Er was echter geen enkel bewijs uit de Bijbel aangehaald om de zondagsviering te rechtvaardigen en dit verwekte nogal wat verlegenheid. De mensen vroegen zich af met welk recht hun leraren de duidelijke uitspraak “*De zevende dag is de Sabbat van de Heere, uw God*” opzij konden schuiven om de dag van de zon te vieren. Er moest naar andere redmiddelen worden gezocht om de afwezigheid van Bijbelse bewijzen goed te maken. Een vurig verdediger van de zondag die tegen het einde van de twaalfde eeuw de kerken van Engeland bezocht, stuitte op het verzet van de getrouwe getuigen der Waarheid. Hij had zó weinig succes dat hij voor enige tijd uit het land verdween en diep nadacht over de middelen waarmee hij de mensen zijn leer zou kunnen aansmeren. Bij zijn terugkeer had hij de oplossing gevonden en de activiteiten die hij daarna ontplooiden, werden met meer succes bekroond. Hij had een document bij zich dat, naar hij beweerde, van God zelf afkomstig was. Het legde de verplichte zondagsheiliging op en sprak ook

De Grote Strijd tussen Christus en satan

enkele vreselijke bedreigingen uit om de ongehoorzamen schrik aan te jagen. Dit kostbare document, dat een even ergerlijke vervalsing was als de institutie die het wilde verdedigen, zou uit de hemel gevallen zijn en in Jeruzalem zijn gevonden op het altaar van de heilige Simeon op Golgotha. Het kwam echter uit het paleis van de paus te Rome. De paus en zijn omgeving hebben bedrog en vervalsingen door de eeuwen heen als wettige middelen beschouwd om de macht en de rijkdom van het pauselijk systeem te vergroten.

Het document verbood alle werk van “de negende ure” (drie uur 's middags) op zaterdag tot zonsopgang op maandagmorgen. Men beweerde ook dat zijn gezag werd bevestigd door vele wonderen. Zo vertelde men dat mensen die tot na het vastgestelde uur waren blijven werken door verlamming waren getroffen. Een molenaar die zijn graan wilde malen, zag in plaats van het meel dat hij verwachtte een stroom bloed vloeien; het molenrad draaide niet verder, ondanks het feit dat het water snel stroomde. Een vrouw die haar deeg in de oven had gedaan, merkte dat het niet gebakken was toen ze het er weer uit haalde, hoewel de oven heet was. Een andere vrouw die deeg had klaargemaakt om het op “de negende ure” te bakken, maar het dan toch tot maandag liet staan, zag de volgende dag dat het deeg in broodjes was veranderd en door Gods kracht was gebakken. [577] Een man die brood had gebakken na “de negende ure” op zaterdag merkte dat er bloed uit het brood stroomde toen hij het de volgende morgen brak. Met zulke absurde, bijgelovige verzinsels probeerden de voorstanders van de zondag de heiliging van die dag ingang te doen vinden. (Roger de Hoveden, *Annals*, vol. 2, pp. 528-530).

In Schotland en Engeland was men zeer stipt bij de zondagsheiliging omdat men er een deel van de oude Sabbat aan had verbonden. Maar de tijd die geheiligd moest worden, verschilde. Een edict van de koning van Schotland bepaalde dat “de zaterdag vanaf twaalf uur 's middags moest worden geheiligd”, en dat niemand zich met wereldse zaken mocht bezighouden vanaf dat uur tot maandagmorgen. (Morer, pp. 290,291).

Maar ondanks alle pogingen om de zondagsheiliging in te voeren, gaven de aanhangers van de paus zelf openlijk toe dat de Sabbat van Goddelijke oorsprong was en de instelling die ervoor in de plaats gekomen was van menselijke oorsprong. In de zestiende eeuw heeft een pauselijk concilie duidelijk verklaard: “Alle christenen dienen te weten dat de zevende dag door God is geheiligd en niet alleen door de Joden wordt erkend en gevierd, maar ook door alle anderen die beweren dat ze God dienen, ondanks het feit dat wij christenen hun Sabbat hebben vervangen door de dag des Heren” (Ibid., pp. 281,282). Zij die Gods wet hebben veranderd, wisten precies wat ze deden. Ze hebben zichzelf willens en wetens boven God verheven.

Een treffend voorbeeld van het beleid van Rome tegenover hen die het niet met haar eens zijn, vinden we in de lange, bloedige vervolging van de Waldenzen, van wie sommigen de Sabbat vierden. Ook anderen hebben door hun trouw aan het vierde gebod verdrukking geleden. De geschiedenis van de kerken van Ethiopië en Abessinië is bijzonder betekenisvol. Tijdens de duistere periode van de Middeleeuwen had de wereld de christenen van Midden-Afrika uit het oog verloren en vergeten. Eeuwenlang konden deze christenen hun geloof in alle vrijheid belijden. Later hoorde Rome echter van hun bestaan en het duurde niet lang of de keizer van Abessinië werd door misleiding ertoe over gehaald de paus als de plaatsvervanger van Christus te erkennen, waarna nog andere bewilligingen volgden. [578] Er werd een edict uitgevaardigd dat de viering van de Sabbat verbood en de strengste straffen oplegde. (Zie Michael Geddes, *Church and History of Ethiopia*, pp. 311,312). Maar de tirannie van de paus werd op den duur zo'n

De Grote Strijd tussen Christus en satan

knellend juk, dat de Abessiniërs besloten zich ervan te bevrijden. Na een verschrikkelijke strijd werden de rooms-katholieken uit het land verdreven en werd het oude geloof in ere hersteld. De kerken verheugden zich over hun vrijheid en hebben altijd de les onthouden die zij hadden geleerd aangaande het bedrog, het fanatisme en de tirannieke macht van Rome. Ze waren blij dat ze op hun eigen grondgebied mochten blijven en onbekend bleven voor de rest van het christendom.

De kerken van Afrika vierden de Sabbat die de kerk van Rome vroeger ook had gevierd voordat ze helemaal afvallig was geworden. Terwijl ze de zevende dag uit gehoorzaamheid aan het gebod van God hielden, onthielden ze zich ook op zondag van alle arbeid, overeenkomstig het gebruik van de kerk. Toen Rome de opperheerschappij kreeg, veranderde ze Gods Sabbat en stelde haar eigen dag in. De kerken van Afrika, die bijna duizend jaar lang in het verborgene hadden bestaan, deelden niet in deze afval. Toen ze onder de heerschappij van Rome kwamen, werden ze gedwongen de ware Sabbat te verloochenen en de valse te vieren. Maar kort nadat ze weer los waren van Rome gehoorzaamden ze opnieuw het vierde gebod (zie Aanhangsel onder “De Ethiopische kerk en de Sabbat”).

Deze historische gebeurtenissen tonen duidelijk aan hoe vijandig Rome staat tegenover de ware Sabbat en zijn verdedigers, en laten ons ook zien welke middelen ze gebruikt om de inzet die zij zelf heeft ingesteld te doen vieren. Het Woord van God leert ons dat deze gebeurtenissen zich zullen herhalen wanneer rooms-katholieken en protestanten zullen gaan samenwerken om de zondagsviering voor iedereen verplicht te stellen.

De profetie van Openbaring 13 leert dat de macht die wordt voorgesteld door het beest met de horens als die van het Lam zal maken *“dat de aarde en zij, die daarop wonen”* het pausdom - dat symbolisch wordt voorgesteld door het beest *“een luipaard gelijk”* - zullen aanbidden. Het beest met de twee horens zal ook zeggen *“tot hen, die op de aarde wonen, dat zij een beeld moeten maken voor het beest”*; [579] bovendien zal het maken dat *“allen, de kleinen en de groten, de rijken en de armen, de vrijen en de slaven”* het merkteken van het beest zullen ontvangen. (Openbaring 13:11-16). Wij hebben al aangetoond dat *“het beest met de horens als die van het Lam”*, de Verenigde Staten voorstelt en dat deze profetie in vervulling zal gaan wanneer de Verenigde Staten de viering van de zondag - een dag die Rome beschouwt als het bewijs van haar gezag - verplicht zal stellen. De Verenigde Staten zullen echter niet alleen staan in deze erkenning van het pausdom. Rome heeft nog altijd invloed in de landen die haar gezag vroeger al hebben erkend. De profetie voorzegt dat haar macht zal worden hersteld. *“En (ik zag) één van zijn koppen als ten dode gewond, en zijn dodelijke wond genas; en de gehele aarde ging het beest met verbazing achterna”* (vers 3). Het toebrengen van de dodelijke wond verwijst naar de val van het pausdom in 1798. Na deze gebeurtenis zag de profeet dat *“zijn dodelijke wond genas; en de gehele aarde ging met verbazing het beest achterna”*. Paulus zegt duidelijk dat *“de mens der wetteloosheid”* zal bestaan tot de wederkomst van Christus. (2 Thessalonicenzen 2:3-8). Hij zal zijn misleidend werk tot aan de wederkomst voortzetten. En de ziener van Patmos zegt in verband met het pausdom ook: *“En allen, die op aarde wonen, zullen het (beest) aanbidden, ieder, wiens naam niet geschreven is in het boek des levens”* (Openbaring 13:8). Zowel in de Oude als in de Nieuwe wereld zal men het pausdom erkennen door de viering van de zondag - een dag die uitsluitend op het gezag van Rome steunt.

De onderzoekers van de profetie hebben dit vanaf het midden van de negentiende eeuw in de Verenigde Staten aan de wereld verkondigd. De gebeurtenissen

De Grote Strijd tussen Christus en satan

die zich nu voordoen, tonen aan dat deze profetie snel in vervulling gaat. Protestantse theologen beweren wel dat de zondagsviering van goddelijke oorsprong is, maar kunnen dat niet aan de hand van de Bijbel bewijzen. Ze hebben geen betere bewijzen dan de rooms-katholieke leiders die wonderverhalen moesten verzinnen om een gebod van God te vervangen. [580] Ze zullen weer beweren dat Gods oordelen over de mensheid worden uitgestort omdat de mensen de zondag niet heiligen. De eerste tekenen hiervan zijn al merkbaar en de beweging die de verplichte viering van de zondag aan allen wil opleggen, wint snel terrein.

Het is verbazingwekkend hoe sluw de rooms-katholieke kerk te werk gaat. Zij kan lezen wat er staat te gebeuren. Ze wacht haar tijd af, nu ze toch ziet dat de protestantse kerken haar erkennen door hun aanvaarding van de valse sabbat en reeds alle nodige voorbereidingen treffen om de zondagsheiliging aan allen op te leggen met dezelfde middelen die zij in het verleden heeft gebruikt. Zij die het licht der Waarheid verwerpen, zullen de hulp inroepen van deze zogenaamd onfeilbare macht om een rooms-katholieke instelling wettelijk verplicht te stellen. Het ligt voor de hand dat Rome de protestanten heel graag te hulp zal snellen. De rooms-katholieke leiders weten immers beter dan wie ook hoe men degenen die de kerk niet willen gehoorzamen moet aanpakken.

De rooms-katholieke kerk vormt met al haar vertakkingen over de wereld één grote organisatie onder leiding van “de Heilige Stoel” en moet de belangen van de “Stoel van Petrus” dienen. Aan haar miljoenen gelovigen, die verspreid zijn over alle landen ter wereld, leert men dat ze de paus trouw verschuldigd zijn. Tot welke nationaliteit ze ook behoren of onder welke regeringsvorm ze ook leven, ze moeten altijd het gezag van de rooms-katholieke kerk boven elk ander stellen. Ook al leggen ze de eed van trouw aan de staat af, heeft hun gelofte van gehoorzaamheid aan Rome voorrang. Rome ontslaat hen van elke andere eed die in strijd zou zijn met haar belangen.

De geschiedenis getuigt van haar listige, hardnekkige inspanningen om zich in te laten met de aangelegenheden van de verschillende staten. Wanneer ze eenmaal vaste voet heeft gekregen, zal ze haar eigen belangen dienen, zelfs al zou dat de ondergang van vorsten en volken bewerkstelligen. In het jaar 1204 perste paus Innocentius III van Peter II, koning van Arragon, de volgende heel bijzondere eed af: “Ik, Peter, koning van Arragon, belijd en beloof altijd trouw en gehoorzaam te zullen zijn aan mijn heer, paus Innocentius, aan zijn rooms-katholieke opvolgers, en aan de rooms-katholieke kerk. Ik zal ervoor zorgen dat mijn koninkrijk hem in alle getrouwheid gehoorzaamt. Ik zal het rooms-katholieke geloof verdedigen en alle ketterijen vervolgen”. (John Dowling, *The History of Romanism*, b.5, ch.6, sec.55). [581] Dit is in overeenstemming met de uitspraken over de macht van de paus van Rome, “dat hij het recht heeft keizers af te zetten” en “dat hij onderdanen van hun trouw aan onrechtvaardige heersers kan ontslaan” (Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17; zie ook Aanhangel onder “Suprematie van de Bisschoppen van Rome”).

Men moet bovendien bedenken dat Rome er zich op beroemt dat ze nooit verandert. De beginselen van Gregorius VII en Innocentius III zijn nog altijd de principes van de rooms-katholieke kerk. Als ze machtig genoeg was, zou ze die beginselen met even grote kracht als in vroegere eeuwen weer toepassen. De protestanten weten gewoon niet wat ze doen wanneer ze willen ingaan op de hulp van Rome om de zondagsviering verplicht te stellen. Terwijl ze volop bezig zijn aan de verwezenlijking van hun doel, probeert Rome haar macht te herstellen en haar verloren heerschappij te heroveren. Wanneer in de Verenigde Staten het beginsel eenmaal is

De Grote Strijd tussen Christus en satan

ingevoerd dat de Kerk de macht van de Staat mag gebruiken, en godsdienstige inzetten door burgerlijke wetten verplicht worden gesteld, kortom, wanneer het gezag van Kerk en Staat het geweten zal domineren, is de overwinning van Rome in Amerika verzekerd.

Gods Woord heeft ons gewaarschuwd voor het dreigende gevaar. Als de protestanten niet willen luisteren zullen ze Rome's doelstellingen pas ontdekken wanneer het al te laat is om aan de valstrik te ontkomen. Ongemerkt groeit de macht van Rome. Haar leerstellingen oefenen hun invloed uit in parlementen, in kerken en in de harten van de mensen. Overal trekt ze haar hoge, kolossale gebouwen op, waarin in alle stilte de vervolgingen van het verleden zullen worden herhaald. Ze gaat voorzichtig en in het geheim te werk om haar positie te verstevigen zodat ze haar eigen doelstellingen kan verwezenlijken wanneer de tijd gekomen is om toe te slaan. Ze wenst een zo gunstig mogelijke positie te verwerven en die wordt haar al gegeven. Het zal niet lang meer duren of wij zullen merken wat de opzet van Rome is. Allen die het Woord van God zullen geloven en gehoorzamen, zullen zich daardoor verdrukking en vervolging op de hals halen

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Hoofdstuk 36 – De Naderende Strijd

Al vanaf het eerste begin van de grote strijd in de hemel was het satans bedoeling om Gods wet af te schaffen. Daarom kwam hij in opstand tegen de Schepper. Hoewel hij toen uit de hemel werd verbannen, zette hij de strijd voort op aarde. Hij heeft er altijd naar gestreefd de mens te misleiden om hem op die manier Gods wet te laten overtreden. Of dit nu wordt bereikt door de hele wet opzij te schuiven of door één van haar geboden te verwerpen, het resultaat is uiteindelijk hetzelfde. Want wie *“op één punt zal struikelen”*, bewijst alleen al daardoor dat hij de hele wet veracht. Zijn invloed en voorbeeld dragen het stempel van de overtreding. Hij is *“schuldig geworden aan alle (geboden).”* (Jacobus 2:10).

Satan heeft de mens met minachting voor Gods inzettingen willen vervullen en heeft daarom de leerstellingen van de Schrift verdraaid; daardoor zijn er dwalingen opgenomen in het geloof van duizenden mensen die zeggen dat ze in de Bijbel geloven. De laatste grote strijd tussen Waarheid en dwaling is slechts de laatste fase van de eeuwenoude strijd om Gods wet. Wij staan nu aan de vooravond van deze strijd tussen de wetten van mensen en de geboden van God, tussen de Godsdienst van de Bijbel en de godsdienst van fabels en overleveringen.

De krachten die in deze strijd zullen samenwerken tegen Waarheid en Gerechtigheid zijn nu al volop bezig. Gods heilig Woord, dat door veel leed en bloedvergieten aan ons is overgeleverd, wordt maar weinig gewaardeerd. [583] De Bijbel ligt binnen het bereik van iedereen, maar er zijn slechts weinigen, die hem werkelijk tot hun levensgids maken. Het ongeloof neemt niet alleen in de wereld, maar ook in de kerk onrustbarende vormen aan. Velen verwerpen leerstellingen die tot de pijlers van het christelijk geloof behoren. De belangrijke feiten over de schepping zoals die zijn beschreven door de geïnspireerde schrijvers, de zondeval, de verzoening en de onveranderlijkheid van Gods wet, worden praktisch stuk voor stuk, volledig of gedeeltelijk door een groot aantal mensen die zich christenen noemen verworpen. Duizenden die zich beroemen op hun wijsheid en onafhankelijkheid beschouwen het als een bewijs van zwakte als men onvoorwaardelijk in de Bijbel gelooft. Ze menen dat het getuigt van grote begaafdheid en geleerdheid wanneer men kritiek levert op de Bijbel en zijn belangrijkste Waarheden vergeestelijkt of wegredeneert. Veel predikanten leren hun gelovigen dat Gods wet veranderd of afgeschaft is en tal van professoren en leraren onderwijzen hun studenten hetzelfde. Ze vinden dat mensen die geloven dat haar geboden nog steeds bindend zijn, en dus ook gehoorzaamd moeten worden, gewoon bespottelijk en verachtelijk zijn.

Als de mens de Waarheid verwerpt, verwerpt hij ook de Bron van de Waarheid. Als hij Gods wet overtreedt, verwerpt hij ook het gezag van de Wetgever. Men kan even makkelijk een afgod van dwaalleringen en verkeerde theorieën maken als één van hout of steen. Satan zorgt ervoor dat de mensen zich een verkeerd beeld van God vormen door zijn valse voorstelling van Gods karakter. Velen hebben de filosofie tot afgod verheven en haar in Gods plaats gesteld, terwijl de levende God, zoals Hij geopenbaard is in Zijn Woord, in Christus en in de schepping, maar door weinigen wordt aanbeden. Duizenden vergoddelijken “de natuur”, terwijl ze de God van de natuur verwerpen. De afgodendienst, die in de christelijke wereld van vandaag even vaak voorkomt als in het oude Israël ten tijde van Elia, is alleen van gedaante veranderd. De god van vele zogenaamd wijze mannen, filosofen, dichters, politici, en schrijvers - de god van de beschaafde, toonaangevende kringen, van vele universiteiten en hogescholen en zelfs

De Grote Strijd tussen Christus en satan

van sommige theologische instellingen - is niet veel beter dan Baäl, de zonnegod van de Feniciërs. [584]

Geen enkele dwaling die de christelijke wereld is binnengeslopen, doet meer afbreuk aan Gods gezag, geen enkele is meer in strijd met de rede, geen enkele heeft zulke verderfelijke gevolgen, als juist de moderne theorie die zeer snel ingang vindt - de theorie die zegt dat Gods wet niet meer bindend is voor alle mensen. Elk land heeft zijn wetten, die men dient te eerbiedigen en te gehoorzamen. Geen enkele regering kan zonder die wetten bestaan. Kan men zich dan indenken dat de Schepper van hemel en aarde geen wet heeft die Zijn schepselen dienen te gehoorzamen? Laten we eens veronderstellen dat predikanten in het openbaar zouden verkondigen dat de wetten van het land die het bestuur regelen en de rechten van de burgers beschermen, niet langer bindend zijn, dat ze slechts de vrijheid van de mensen aan banden leggen en daarom niet nageleefd hoeven te worden. Hoe lang zouden zulke mensen op de kansel worden geduld? Maar wat is erger? De wetten van het land niet gehoorzamen, of Gods geboden - het fundament van elk bestuur - overtreden?

Het is veel makkelijker te begrijpen dat landen hun eigen wetten afschaffen en hun onderdanen maar laten doen wat ze willen, dan dat de Heerser van het heelal Zijn wet zou afschaffen en de wereld aan haar lot zou overlaten zonder maatstaf om de schuldigen te veroordelen en de onschuldigen te beschermen. Kunnen we de gevolgen kennen van de afschaffing van Gods wet? Men heeft het experiment al gedaan. Het is onbeschrijfelijk wat zich heeft afgespeeld in Frankrijk toen het atheïsme de overhand kreeg. De wereld merkte toen dat wanneer de mens de beperkingen die God heeft opgelegd, overboord gooit, hij de macht van de wreedste tirannen daarmee aanneemt. Wanneer de maatstaf van de rechtvaardigheid wordt verworpen, staat de weg open voor de vorst van de duisternis om zijn macht op aarde te vestigen.

Overall waar Gods geboden worden verworpen, wordt de zonde niet meer als zonde beschouwd en verlangt men niet meer naar gerechtigheid. Zij die zich niet willen onderwerpen aan Gods heerschappij kunnen ook hun eigen leven niet organiseren. Door hun verderfelijke leer wordt de geest van opstandigheid geplant in de harten van de kinderen en van de jeugd, die van nature geen gezag dulden. Zo ontstaat een wetteloze, losbandige samenleving. Terwijl men de spot drijft met de lichtgelovigheid van de mensen die Gods geboden gehoorzamen, aanvaarden velen blindelings de misleidingen van satan. [585] Ze geven zich volledig over aan hun eigen lusten en doen de zonden die Gods oordeel over de heidenen hebben gebracht.

Zij die de mensen leren dat ze Gods geboden niet zo ernstig hoeven te nemen, zaaien ongehoorzaamheid en zullen ongehoorzaamheid oogsten. Als men zich niet meer stoort aan de beperkingen die Gods wet oplegt, zal men zich heel vlug ook niets meer aantrekken van menselijke wetten. God verbiedt hun oneerlijke praktijken, hun begeerte, leugens en bedrog, daarom zijn de mensen bereid Zijn wet met voeten te treden. Ze vinden dat Gods geboden hun materiële voorspoed in de weg staan. Maar de gevolgen van de verwerping van deze geboden zijn erger dan zij wel denken. Als de wet niet bindend is, waarom zouden zij bang zijn om haar te overtreden? Het privé-eigendom zou niet meer veilig zijn. De mensen zouden met geweld de bezittingen van hun medemensen proberen te krijgen en de sterksten zouden ook de rijksten worden. Er zou geen eerbied meer zijn voor het leven. De huwelijksrouw zou geen heilig bolwerk meer zijn dat het gezin beschermt. Wie genoeg kracht heeft zou, als hij dat wilde, de vrouw van zijn buurman met geweld voor zichzelf kunnen nemen. Met het vierde gebod zou ook het vijfde worden afgeschaft. Kinderen zouden er niet voor terugdeinzen hun ouders

De Grote Strijd tussen Christus en satan

van het leven te beroven als zij daardoor de begeerte van hun verdorven hart konden bevredigen. De beschaafde wereld zou een horde van rovers en moordenaars worden. Vrede, rust en geluk zouden van de aarde worden gebannen.

De theorie dat men Gods geboden niet meer hoeft te gehoorzamen, heeft al geleid tot de verzwakking van het moreel normbesef en heeft de sluizen van de ongerechtigheid over de wereld geopend. Wij worden overspoeld door een vloedgolf van wetteloosheid, losbandigheid en corruptie. Satan is aan het werk in de gezinnen. Hij heeft zijn banier zelfs in christelijke gezinnen geplant. Er heerst dan ook afgunst, achterdocht, schijnheiligheid, vervreemding, wedijver, ruzie, plichtsverzuim en wellust. Het hele systeem van godsdienstige beginselen en leerstellingen die de basis en het kader van het maatschappelijk leven zouden moeten zijn, schijnt te wankelen en dreigt in te storten. De ergste misdadigers krijgen in de gevangenis vaak geschenken en attenties, alsof ze zich op een bijzondere wijze hadden onderscheiden. [586] Er wordt grote ruchtbaarheid gegeven aan hun karakter en misdaden. De pers publiceert de weerzinwekkende bijzonderheden van hun misdaden, waardoor anderen ook gaan bedriegen, stelen en moorden. En intussen juicht satan over het succes van zijn helse plannen. De verheerlijking van de misdaad, de moorden met voorbedachten rade, de verschrikkelijke toename van de onmatigheid en allerlei ongerechtigheid zouden alle mensen die God vrezen moeten wakker schudden om zich af te vragen wat er kan worden gedaan om deze golf van criminaliteit in te dammen.

De rechtbanken zijn corrupt. Politici worden gedreven door winstbejag en wellust. De geesten van velen zijn door onmatigheid verduisterd, zodat satan ze bijna geheel in zijn macht heeft. Juristen laten zich omkopen en passen allerlei bedrieglijke praktijken toe. Dronkenschap, braspertijen, hartstochten, naijver en oneerlijkheid op allerlei gebied komen voor bij hen die de wetten moeten uitvoeren. *“Het recht wordt teruggedrongen en de gerechtigheid blijft van verre staan, want de Waarheid struikelt op het plein en oprechtheid vindt geen ingang”* (Jesaja 59:14).

De ongerechtigheid en de geestelijke duisternis die overheersten onder de heerschappij van Rome waren het onvermijdelijke gevolg van haar onderdrukking van de Bijbel. Wat is de oorzaak van het algemene ongeloof, de verwerping van Gods wet en het daaruit voortvloeiende zedenverval, terwijl we toch leven in een tijd van godsdienstvrijheid waarin het licht van het Evangelie ongehinderd kan schijnen? Nu satan de wereld niet langer in zijn macht kan houden door de mensen de Bijbel te onthouden, neemt hij zijn toevlucht tot andere middelen om hetzelfde doel te bereiken. Hij wil het geloof in de Bijbel en ook de Bijbel zelf vernietigen. Als hij beweert dat Gods wet niet bindend is, laat hij de mensen de wet even goed overtreden als wanneer ze de geboden helemaal niet kenden. En zoals in vroegere eeuwen gebruikt hij ook nu weer de kerk om zijn plannen te bevorderen. De godsdienstige organisaties van deze tijd willen niet luisteren naar impopulaire Waarheden die toch heel duidelijk in de Bijbel staan. Bij de bestrijding van die Waarheden hebben ze verklaringen en opvattingen aangenomen die het zaad van de twijfel naar alle kanten hebben uitgestrooid. [587] Door zich vast te klampen aan de rooms-katholieke dwaling van de natuurlijke onsterfelijkheid en de bewuste toestand van de mens na zijn dood, hebben ze het enige afweermiddel tegen de misleidingen van het spiritisme verworpen. Door de leer van de eeuwige pijniging geloven velen niet meer in de Bijbel. Wanneer men de mensen wijst op de eisen van het vierde gebod, zien ze wel in dat ze de Sabbat van de zevende dag moeten vieren. De enige uitweg die vele populaire predikanten kunnen vinden om zich te onttrekken aan een verplichting die ze niet wensen na te komen, is de bewering dat

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Gods wet is afgeschaft. Zo verwerpen ze én de wet én de Sabbat. Naarmate de Sabbathervorming meer ingang vindt, zal deze verwerping van Gods wet om de eisen van het vierde gebod niet na te komen, zo goed als algemeen worden. De leerstellingen van godsdienstige leiders hebben de deur geopend tot ongeloof, spiritisme en minachting voor Gods heilige wet. Op deze leiders rust de verschrikkelijke verantwoordelijkheid voor de ongerechtigheid die in de christelijke wereld bestaat.

Toch beweren juist deze mensen dat het snel toenemende zedenverval grotendeels te wijten is aan de ontheiliging van de zogenaamde “christelijke sabbat”, en dat de verplichte viering van de zondag de samenleving op een hoger moreel peil zou brengen. Dit wordt vooral beweerd in Amerika, waar men de leer van de ware Sabbat op zeer grote schaal heeft verkondigd. In Amerika wordt één van de belangrijkste morele hervormingen - de actie voor matigheid - vaak samen met de actie voor zondagsheiliging gevoerd. De voorstanders van de zondagsviering beweren dan dat ze de hoogste belangen van de samenleving dienen. Wie niet met hen wil samenwerken, wordt gebrandmerkt als een vijand van de matigheid en van de morele hervorming. Maar het feit dat een actie waardoor men een dwaling wil verspreiden op hetzelfde ogenblik gevoerd wordt als een actie die op zichzelf goed is, is geen argument ten gunste van de dwaling. We kunnen vergif onzichtbaar maken door het met voedsel te vermengen, maar het blijft vergif. Het is zelfs gevaarlijker, omdat er dan meer kans is dat men het inneemt zonder dat men er zich van bewust is. Het is één van satans listen om de dwaling te combineren met net genoeg Waarheid om haar geloofwaardig te maken. [588] De leiders van de beweging voor de zondagsheiliging mogen hervormingen voorstaan en beginselen verdedigen die de mensen nodig hebben en die in overeenstemming zijn met de Bijbel, maar als er daarbij iets wordt geëist dat in strijd is met Gods wet, mogen Gods boodschappers niet met hen samenwerken. Niets geeft hun het recht om Gods geboden te vervangen door inzettingen van mensen.

Satan zal de mensen verleiden door twee grote dwalingen: de onsterfelijkheid van de ziel en de zondagsheiliging. Terwijl de eerste dwaling de grondslag is van het spiritisme, brengt de tweede een vriendschapsband tot stand met Rome. De protestanten van de Verenigde Staten zullen de eersten zijn om het spiritisme over de kloof de hand te reiken. Ze zullen zich over de afgrond buigen om de handen ineem te slaan met de macht van Rome. Onder invloed van dit drievoudig verbond zal Amerika in het voetspoor van Rome lopen en de gewetensvrijheid aan banden leggen.

Naarmate het spiritisme het zogenaamde christendom van tegenwoordig meer benadert, nemen zijn kansen om de mensen te misleiden en te verstrikken ook toe. Volgens de “moderne” opvattingen heeft zelfs satan zich bekeerd. Hij zal verschijnen als een engel des lichts. Door de werking van het spiritisme zullen wonderen worden verricht, zullen zieken worden genezen en zullen nog vele andere onmiskenbare wonderen worden gedaan. De geesten zullen beweren dat ze in de Bijbel geloven en zullen de inzettingen van de kerk eerbiedigen. Daarom zal hun werk worden aanvaard als een uiting van Gods kracht.

De scheidingslijn tussen mensen die zich christenen noemen enerzijds en de goddelozen anderzijds is al bijna niet meer te zien. Kerkleden hebben lief wat de wereld liefheeft en zijn bereid zich bij die wereldse mensen aan te sluiten. Satan wil ze wel samenbrengen in één lichaam om zodoende zijn eigen zaak te bevorderen door allen mee te slepen in de gelederen van het spiritisme. De rooms-katholieken die wonderen als het bewijs van de ware kerk beschouwen, zullen gemakkelijk door deze wonderdoende macht worden misleid. Maar ook de protestanten, die het schild van het geloof hebben

De Grote Strijd tussen Christus en satan

weggeworpen, zullen worden misleid. Rooms-katholieken, protestanten en wereldlingen zullen een schijn van godsvrucht vertonen, maar de kracht daarvan verloochenen. Ze zullen hun verbond beschouwen als een belangrijke stap in de richting van de bekering van de wereld en de oprichting van het lang verwachte duizendjarige rijk. [589]

Satan doet zich door middel van het spiritisme voor als de weldoener van de mensheid. Hij geneest zieken en verkondigt dat hij een nieuwe en betere godsdienst wil invoeren, maar intussen zet hij ook zijn vernietigend werk voort. Zijn verzoeken storten talloze mensen in het verderf. De rede wordt door de onmatigheid onttroond en dit leidt tot de bevrediging van wellust, tot strijd en bloedvergieten. Satan scheidt buitengewoon veel behagen in oorlog en strijd, want ze zwepen de laagste hartstochten op en jagen hun slachtoffers in zonde gedompeld en met bloed doordrenkt, de dood in. Hij hitst de volken op om oorlog te voeren, want dan kan hij de gedachten van de mensen afleiden van hun voorbereiding om te kunnen staan op de dag des Heeren.

Satan gebruikt ook de natuurelementen om zijn oogst van onvoorbereide zielen binnen te halen. Hij heeft de geheimen van de laboratoria van de natuur bestudeerd en gebruikt al zijn krachten om de elementen te beheersen, voor zover God dat toelaat. Hoe vlug waren runderen, schapen, knechten, huizen en kinderen weggevaagd toen het hem werd toegestaan Job te kwellen: de ene ramp volgde onmiddellijk op de andere! God beschermt Zijn schepselen en bouwt een muur rondom hen om ze te beveiligen tegen de macht van de verdelger. Maar de christelijke wereld heeft Gods wet veracht en de Heere zal precies doen wat Hij heeft gezegd: Hij zal Zijn zegeningen en Zijn beschermende hand terugtrekken van de aarde en van de mensen die in opstand komen tegen Zijn wet en Zijn onderrichtingen, en anderen verplichten hetzelfde te doen. Satan oefent zijn macht uit over iedereen die God niet op een bijzondere wijze bewaakt. Sommigen zal hij begunstigen en bevoordelen om zijn eigen plannen te bevorderen en over anderen zal hij verdrukking brengen en hun doen geloven dat hun kwelling van God komt.

Terwijl hij zich voordoet als de grote heemeester van de mensheid die alle ziekten kan genezen, zal hij ziekten en rampen veroorzaken, waardoor dichtbevolkte steden worden verwoest en een troosteloze aanblik bieden. Hij is daar nu al mee bezig. [590] Satan oefent zijn macht uit door ongelukken en rampen te land en ter zee, door geweldige branden, door ontzettende tornado's en zware hagelstormen, door stormen, overstromingen, cyclonen, vloedgolven en aardbevingen op vele plaatsen en in vele vormen. Hij vernietigt de te velde staande gewassen waardoor er hongersnood en ellende komt. Hij verontreinigt de lucht met dodelijke stoffen en duizenden komen om door deze verpesting. Deze rampen zullen in de toekomst steeds vaker voorkomen en steeds noodlottiger worden. Mens en dier zullen worden vernietigd. *“De aarde treurt, verwelkt; (...) de hoogsten van het volk des lands kwijnen weg. Want de aarde is ontwijfd door haar bewoners, omdat zij de wetten hebben overtreden, de inzetting ontdoken, het eeuwig verbond verbroken.”* (Jesaja 24:4, 5).

Dan zal de aartsbedrieger de mensen overtuigen dat zij die God dienen al deze rampen veroorzaken. De mensen die Gods gramschap zelf hebben uitgelokt, zullen al hun moeilijkheden toeschrijven aan Gods kinderen die door hun gehoorzaamheid aan Gods geboden een voortdurende veroordeling zijn voor de overtreders. De mensen zullen zeggen dat God beledigd is omdat ze de zondag niet willen heiligen en dat deze zonde de rampen heeft veroorzaakt, die pas zullen ophouden wanneer de zondagsviering aan iedereen zal zijn opgelegd. Ze zullen beweren dat zij die menen dat het vierde gebod moet worden onderhouden, en daardoor afbreuk doen aan de zondagsheiliging, rustverstoorders zijn en het herstel van Gods gunst aan de mensen en hun materiële

De Grote Strijd tussen Christus en satan

welvaart in de weg staan. Zo zal de beschuldiging die al in het verleden tegen één van Gods boodschappers is ingebracht, worden herhaald op dezelfde gronden: “Zodra Achab Elia zag, zeide Achab tot hem: Zijt gij daar, gij, die Israël in het ongeluk stort? Doch hij zeide: Ik heb Israël niet in het ongeluk gestort, maar gij en uws vaders huis, doordat gij de geboden des HEEREN hebt verzaakt en de Baäls zijt nagelopen” (1 Koningen 18:17,18). Wanneer de toorn van de mensen door valse beschuldigingen zal zijn opgewekt, zullen ze Gods gezanten op bijna dezelfde manier behandelen als het afvallige Israël Elia aangepakt heeft. [591]

De wonderdoende kracht van het spiritisme zal worden gebruikt tegen hen die liever God dan de mensen gehoorzamen. De geesten zullen beweren dat God hen heeft gezonden om de mensen die de zondag niet willen heiligen van hun dwaling te overtuigen. Ze zullen er de nadruk op leggen dat de wetten van het land moeten worden gehoorzaamd als wetten die van God komen. Ze zullen de goddeloosheid in de wereld aanklagen en de uitspraken van de godsdienstige leiders dat het zedenverval volledig aan de ontheiliging van de zondag te wijten is, beamen. De woede tegen allen die hun beweringen niet geloven, zal groot zijn.

Satan zal in deze eindstrijd tegen Gods volk dezelfde tactiek gebruiken die hij al heeft toegepast bij het begin van de grote strijd in de hemel. Hij beweerde toen dat hij ernaar streefde de stabiliteit van Gods heerschappij te bevorderen, terwijl hij eigenlijk in het geheim alles deed om haar omver te werpen. Hij beschuldigde de trouwe engelen juist van datgene waar hij mee bezig was. Dezelfde politiek van misleiding heeft de geschiedenis van de rooms-katholieke kerk gekenmerkt. Zij heeft altijd beweerd dat ze de plaatsvervanger van Christus is, terwijl ze in feite zichzelf boven God wil verheffen en Zijn wet wil veranderen. Onder de heerschappij van Rome werden de gelovigen die ter dood werden gebracht vanwege hun trouw aan het Evangelie ook als boosdoeners beschouwd. Men zei dat ze bondgenoten van satan waren en men gebruikte alle mogelijke middelen om hen met schuld te beladen, opdat zij door de mensen en ook door zichzelf als de ergste misdadigers zouden worden beschouwd. Dat zal nu weer gebeuren. Terwijl satan degenen die Gods wet naleven probeert te vernietigen, zal hij er ook voor zorgen dat ze worden beschouwd als wetsovertreders, als mensen die God beledigen en Zijn oordelen over de wereld brengen. God oefent nooit dwang uit op de wil of op het geweten, maar satan neemt altijd zijn toevlucht tot dwang en wreedheid om de mensen die hij niet kan verleiden toch onder controle te krijgen. Hij wil door intimidatie en geweld het geweten beheersen en eerbied afdwingen. Om dit doel te bereiken gebruikt hij zowel kerkelijke als burgerlijke instanties en zet hen ertoe aan menselijke wetten uit te vaardigen die in strijd zijn met Gods wet. [592]

Gods kinderen die de Sabbat van de Bijbel onderhouden zullen als vijanden van wet en orde worden aangeklaagd en zullen worden beschouwd als mensen die afbreuk doen aan de zedelijke normen van de samenleving en daardoor anarchie en zedenverval veroorzaken en Gods oordelen over de wereld laten komen. Men zal hun gewetensbezwaren beschouwen als koppigheid, hardnekkigheid en wetsverachting. Ze zullen worden beschuldigd van vijandigheid tegen de overheid. Predikanten die de verplichting tot het onderhouden van Gods wet verwerpen, zullen van de kansel verkondigen dat men de burgerlijke overheid moet gehoorzamen “als van God ingesteld”. Zij die de geboden onderhouden zullen in de wetgevende instellingen en rechtbanken ten onrechte worden beschuldigd en veroordeeld. Hun woorden en beweegredenen zullen helemaal worden verdraaid.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Wanneer de protestantse kerken de duidelijke, Bijbelse argumenten ten gunste van Gods wet zullen verwerpen, zullen zij de mensen die ze niet op grond van de Bijbel kunnen weerleggen, het zwijgen willen opleggen. Hoewel ze dit feit ten stelligste ontkennen, volgen ze nu al een gedragslijn die zal leiden tot de vervolging van hen die op grond van hun geweten weigeren te doen wat de rest van de christelijke wereld wèl doet: het erkennen van de rustdag die door de paus is ingesteld.

De gezagsdragers van Kerk en Staat zullen samenspannen om alle groepen in de samenleving om te kopen, te overtuigen of te dwingen de zondag te heiligen. Het gebrek aan Goddelijk gezag zal worden goedge maakt door repressieve wetten. Politieke corruptie doodt de liefde voor de rechtvaardigheid en de eerbied voor de Waarheid. Zelfs in het vrije Amerika zullen regering en wetgevers op het algemeen verzoek ingaan en een wet maken die de zondagsheiliging verplicht stelt, in de hoop het publiek daarmee gunstig te stemmen. De gewetensvrijheid, waarvoor zo'n groot offer is gebracht, zal niet meer worden geëerbiedigd. In de naderende strijd zullen we de woorden van de profeet in vervulling zien gaan: *“En de draak werd toornig op de vrouw en ging heen om oorlog te voeren tegen de overigen van haar nageslacht, die de geboden van God bewaren en het getuigenis van Jezus hebben”* (Openbaring 12:17).

Hoofdstuk 37 – De Bijbel een Bron van Veiligheid/een Waarborg

“Tot de Wet en tot de Getuigenis! Voor wie niet spreekt naar dit Woord, is er geen licht in hen” (Jesaja 8:20 KJV). Gods volk heeft de Bijbel gekregen als een beveiliging tegen de invloed van dwaalleraren en de misleidende kracht van de geesten der duisternis. Satan gebruikt alle mogelijke listen om te voorkomen dat de mensen de Bijbel leren kennen, want de duidelijke uitspraken van de Bijbel brengen satans bedrog aan het licht. Elke herleving van Gods werk prikkelt de vorst van het kwaad tot grotere activiteit. Hij spant nu al zijn krachten in voor de laatste strijd tegen Christus en Zijn volgelingen. Wij zullen binnenkort de laatste grote misleiding meemaken. De antichrist zal dan zijn wonderwerken voor onze eigen ogen verrichten. De vervalsing zal zó volmaakt zijn dat men alleen aan de hand van de Bijbel een onderscheid zal kunnen maken tussen wat waar is en wat vals is. Elke uitspraak en elk wonder zal op grond van Gods Woord moeten worden getoetst.

Zij die alle geboden Gods willen gehoorzamen, zullen verdrukt en bespot worden. Zij kunnen alleen met Gods hulp stand houden. Willen ze de beproeving die hun te wachten staat overleven, dan moeten ze Gods wil begrijpen zoals die in Zijn Woord is geopenbaard. Ze kunnen God alleen eren als ze een juist beeld hebben van Zijn karakter, heerschappij en doelstellingen, en er ook naar handelen. Alleen zij die door de Waarheid van de Bijbel zijn versterkt, zullen in de laatste grote strijd stand kunnen houden. [594] Iedereen zal antwoord moeten geven op de doorslaggevende vraag: Zal ik God of de mensen gehoorzamen? Het uur voor de beslissing is aangebroken. Staan we op de Rots van Gods onveranderlijk Woord? Zij we bereid de geboden Gods en het geloof van Jezus te verdedigen?

Jezus heeft Zijn discipelen vóór Zijn kruisiging gezegd dat Hij zou worden gedood en uit het graf zou opstaan. Er waren engelen tegenwoordig om Zijn woorden in het hart en in het verstand van de discipelen te griffen. Maar de discipelen verwachtten dat ze van het Romeinse juk zouden worden bevrijd en konden de gedachte niet verwerken dat Hij in Wie ze al hun hoop hadden gesteld, een smadelijke dood zou serven. De woorden die ze hadden moeten onthouden, werden uit hun gedachten gewist en toen de tijd der beproeving kwam, waren ze niet voorbereid. De dood van Jezus had hun verwachtingen zó de bodem ingeslagen dat het was alsof Hij hen helemaal niet van tevoren had gewaarschuwd. Christus had Zijn discipelen voorzeggd wat er zou gebeuren. Ook wij kunnen op grond van de profetieën weten wat er in de toekomst zal plaatsvinden. De gebeurtenissen in verband met de afsluiting van de genadetijd en de voorbereiding op de tijd der benauwdheid worden duidelijk beschreven. Maar de meeste mensen begrijpen deze Waarheden niet beter dan wanneer ze nooit waren geopenbaard. Satan zorgt er wel voor dat hij elke indruk die hen wijs zou kunnen maken ter zaligheid uitwist, zodat ze in de tijd der benauwdheid volkomen onvoorbereid zullen zijn.

Wanneer God de mensen boodschappen zendt die zó belangrijk zijn dat ze worden verkondigd door heilige engelen die *“in het midden des hemels”* vliegen, verwacht Hij van iedereen met gezond verstand dat hij ook aandacht zal schenken aan die boodschap. De vreselijke oordelen die zijn uitgesproken over de aanbidding van het beest en zijn beeld (Openbaring 14:9-11) zouden de mensen moeten aansporen tot een grondig onderzoek van de profetieën om te weten te komen wat het merkteken van het beest is en hoe ze aan het ontvangen van dat merkteken kunnen ontkomen. Maar de grote massa wil de Waarheid niet horen en luistert liever naar fabels. De apostel Paulus heeft over de eindtijd gezegd: [595] *“Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

leer niet (meer) zullen verdragen” (2 Timoteüs 4:3). Die tijd is nu aangebroken. De meeste mensen zijn niet gesteld op de Waarheid van de Bijbel omdat ze indruist tegen het zondige, wereldse hart. Satan zorgt dan wel voor de misleidingen waar ze zó van houden.

Toch zal God een volk op aarde hebben dat de Bijbel en de Bijbel alléén zal hooghouden als de maatstaf voor alle leerstellingen en de grondslag voor alle hervormingen. De meningen van geleerden, de gevolgtrekkingen van de wetenschap, de geloofsbelijdenissen of beslissingen van kerkvergaderingen, die even talrijk en tegenstrijdig zijn als de kerken die ze verdedigen, de stem van de meerderheid - niets van dit alles mag worden beschouwd als het bewijs vóór of tegen één of ander geloofspunt. Voordat men leerstellingen of geboden aanneemt, moet men het bewijs hebben dat ze door een duidelijk *“zo spreekt de Heere”* worden gestaafd.

Satan probeert voortdurend de mens centraal te stellen en de aandacht van God af te leiden. Hij leert de mensen dat ze de bisschoppen, predikanten en hoogleraren in de godgeleerdheid als hun leiders moeten beschouwen, in plaats dat ze de Bijbel zelf onderzoeken om te weten wat hun plicht is. Wanneer hij de geest van deze leiders beheerst, kan hij de massa naar zijn eigen inzichten manipuleren.

Toen Christus de woorden des levens uitsprak, luisterden de gewone mensen graag naar Hem. Velen, zelfs onder de priesters en oversten, geloofden ook in Hem, maar de hoge geestelijke en politieke leiders waren vastbesloten Zijn leer te veroordelen en te verwerpen. Hoewel ze in al hun pogingen om beschuldigingen tegen Hem te vinden werden teleurgesteld, hoewel zij de invloed van Gods kracht en Gods wijsheid die in Christus woorden besloten lagen wel moesten erkennen, volhardden zij in hun vooroordelen. Ze verwierpen de duidelijke bewijzen dat Hij de Messias was omdat ze weigerden Zijn discipelen te worden. Deze tegenstanders van Jezus waren mannen voor wie het volk van kindsbeen af eerbied had gehad. Ze hadden zich altijd zonder enig verzet voor hun gezag gebogen. Ze stelden dan ook de vraag: *“Heeft soms één van de oversten in Hem geloofd, of van de Farizeeën?”* *“Zouden deze gelovige mannen Hem niet hebben aanvaard als Hij werkelijk de Christus was?”* [596] Onder invloed van zulke leiders heeft het Joodse volk zijn Verlosser verworpen.

Velen die tegenwoordig voor zeer godsdienstig willen doorgaan, hebben eigenlijk nog altijd de geest die deze priesters en oversten bezielde. Ze weigeren de Bijbel te onderzoeken om de speciale Waarheden voor deze tijd te leren kennen. Ze wijzen op hun aantal, rijkdom en populariteit, en kijken minachtend neer op de verdedigers van de Waarheid omdat ze gering in aantal, arm en niet populair zijn, omdat ze een geloof verdedigen waardoor ze van de wereld verschillen.

Christus wist dat de ongegronde aanspraak op gezag van de Schriftgeleerden en Farizeeën niet zou eindigen bij de verstrooiing van de Joden. Hij wist dat men het gezag van de mens zou verheerlijken om het geweten te beheersen. Dit is een verschijnsel dat in alle tijden een verschrikkelijke vloek voor de gemeente is geweest. Zijn vreselijke veroordeling van de Schriftgeleerden en Farizeeën en Zijn waarschuwing aan het volk om deze blinde leiders niet te volgen, zijn in de Bijbel opgetekend als een vermaning voor de generaties die na hen zouden komen.

De rooms-katholieke kerk kent alleen haar geestelijkheid het recht toe de Schrift te verklaren. Ze beweert dat alleen geestelijken bevoegd zijn om Gods Woord uit te leggen. Daarom mogen leken de Bijbel niet lezen. De Hervorming heeft de Bijbel voor iedereen toegankelijk gemaakt, maar door hetzelfde beginsel dat Rome indertijd verdedigde, komen heel veel mensen in de protestantse kerken er nooit toe de Bijbel zelf

De Grote Strijd tussen Christus en satan

te onderzoeken. Men heeft ze geleerd dat ze de leer van de Bijbel moeten aanvaarden zoals die wordt uitgelegd door de kerk en er zijn duizenden mensen die niets durven aan te nemen dat in strijd zou zijn met hun geloofsbelijdenis of met de algemeen aanvaarde leer van hun kerk, ook al staat het nog zo duidelijk in de Bijbel.

Ondanks het feit dat de Bijbel herhaaldelijk waarschuwt voor dwaalleraren, zijn velen bereid hun ziel op deze manier aan de geestelijkheid te verkopen. Zo zijn er in de verschillende kerken duizenden gelovigen die hun geloof uitsluitend steunen op het leergezag van hun godsdienstige leiders. Ze schenken bijna geen aandacht aan de leer van Christus en stellen een onvoorwaardelijk vertrouwen in de woorden van de predikanten. [597] Maar zijn predikanten onfeilbaar? Hoe kunnen we onze ziel aan hun leiding toevertrouwen als we niet aan de hand van Gods Woord hebben kunnen vaststellen dat ze lichtdragers zijn. Door een gebrek aan moed om de platgetreden paden van de wereld te verlaten, lopen velen achter geleerde mensen aan, en daar ze geen zin hebben om zelf de Bijbel te bestuderen, worden ze voor altijd vastgeketend met de boeien van de dwaling. Ze weten dat de Waarheid voor deze tijd duidelijk in de Bijbel wordt uiteengezet en ze zien dat de verkondiging ervan gepaard gaat met de kracht van de Heilige Geest. En toch keren ze zich door het verzet van de geestelijkheid af van het Licht. Hoewel deze misleide mensen verstandelijk en moreel overtuigd zijn, durven ze geen andere ideeën te hebben dan hun predikant en zo worden hun persoonlijk oordeel en hun eeuwig heil opgeofferd aan het ongeloof, de hoogmoed en de vooroordelen van derden.

Satan gebruikt vele middelen om zijn gevangenen door menselijke invloed aan zich te binden. Talloze mensen brengt hij onder zijn macht door hen met de zijden koorden van invloed vast te binden aan de vijanden van het kruis van Christus. Of deze binding nu bestaat met ouders, kinderen, echtgenoot of echtgenote, of met de maatschappij, het resultaat is altijd hetzelfde. De tegenstanders van de Waarheid gebruiken hun gezag om het geweten aan banden te leggen en de mensen die onder hun macht staan, hebben niet genoeg moed of zijn niet onafhankelijk genoeg om de stem van hun geweten te volgen.

De Waarheid en de heerlijkheid van God zijn onafscheidelijk met elkaar verbonden. Mensen die de Bijbel kennen, kunnen God onmogelijk eren door dwaalleringen. Velen beweren dat het niet zo belangrijk is wat ze geloven, als ze er maar voor zorgen dat er niets valt aan te merken op hun leven. Maar ze vergeten dat hun leven de uitdrukking is van hun geloof. Als het Licht en de Waarheid binnen ons bereik zijn en wij ze niet willen zien of horen, maken wij geen gebruik van een groot voorrecht en verkiezen we de duisternis boven het licht.

“Soms schijnt een weg iemand recht, maar het einde daarvan voert naar de dood” (Spreuken 16:25). Onwetendheid is geen verontschuldiging voor dwaling of zonde wanneer men alle kansen heeft om Gods wil te kennen. [598] Iemand is op reis en komt op een kruispunt. Een wegwijzer geeft de verschillende richtingen aan. Als hij geen rekening wenst te houden met de wegwijzer en de weg inslaat die hem de juiste toeschijnt, dan mag hij nog zo oprecht zijn, maar hij zal naar alle waarschijnlijkheid ontdekken dat hij op de verkeerde weg is.

God heeft ons Zijn Woord gegeven om Zijn richtlijnen te leren kennen en om te weten wat Hij van ons verlangt. Toen de wetgeleerde tot Jezus kwam en Hem vroeg: *“Meester wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?”* Wees de Heiland hem op de Schrift met de woorden: *“Wat staat in de wet geschreven? Hoe leest gij?”* Onwetendheid zal jong noch oud verontschuldigen en niemand ontslaan van de straf die

De Grote Strijd tussen Christus en satan

staat op de overtreding van Gods wet omdat iedereen een getrouwe uiteenzetting heeft van die wet en van haar beginselen en eisen. Goede bedoelingen volstaan niet. Het is niet voldoende als iemand doet wat hij juist acht of wat de predikant als juist beschouwt. De redding van zijn leven staat op het spel en hij moet de Bijbel zelf onderzoeken. Hij mag nog zoveel van iets overtuigd zijn en nog zoveel vertrouwen stellen in de kennis van een predikant, toch is dat niet het fundament waarop hij moet bouwen. Hij heeft een kaart die elke richting op de weg naar de hemel aanduidt en hoeft dus niets te raden.

Het is de eerste en hoogste plicht van elk redelijk denkend wezen de Waarheid uit de Bijbel te leren kennen om daarna in het Licht te wandelen en anderen aan te moedigen zijn voorbeeld te volgen. We zouden elke dag de Bijbel ernstig moeten onderzoeken, elke gedachte moeten overdenken en de ene tekst met de andere vergelijken. We moeten met Gods hulp persoonlijk onze standpunten vormen, want we zullen persoonlijk rekenschap voor God dienen af te leggen.

De Waarheden die in de Bijbel zo duidelijk naar voren komen, zijn in twijfel getrokken en in duisternis gehuld door geleerden die met een schijn van grote wijsheid verkondigen dat de Bijbel een mystieke, geheime, geestelijke betekenis heeft die in de gebruikte taal niet tot uiting komt. Dit zijn dwaalleraren. [599] Jezus heeft tot zulke mensen gezegd: *“Gij kent de Schriften niet noch de kracht Gods”* (Marcus 12:24). De taal van de Bijbel dient letterlijk te worden begrepen, tenzij er een symbool of beeldspraak is gebruikt. Christus heeft de belofte uitgesproken: *“Indien iemand Diens (Gods) wil doen wil, zal hij van deze leer weten”* (Johannes 7:17). Als de mensen wilden aannemen wat er in de Bijbel staat, als er geen dwaalleraren waren om ze te misleiden en in verwarring te brengen, zou er een werk worden gedaan dat de engelen zou verblijden en dat duizenden en nog eens duizenden die nu nog in dwaling ronddolen, zou toevoegen aan de kudde van Christus.

Wij moeten bij het onderzoek van de Bijbel ons verstand en ons denkvermogen volledig inzetten om door te dringen tot de diepten Gods voor zover dat voor sterfelijke wezens mogelijk is. Toch mogen we niet vergeten dat de geest van de ware Bijbelonderzoeker wordt gekenmerkt door de leergierigheid en onderdanigheid van een kind. Moeilijke Bijbelteksten kunnen nooit worden benaderd met de methoden die worden gebruikt om wijsgerige problemen op te lossen. Wij mogen de Bijbel niet bestuderen met de zelfingenomenheid waarmee zovelen de wetenschap beoefenen, maar we moeten in nederigheid en afhankelijkheid tot God komen en er oprecht naar verlangen Zijn wil te leren kennen. We moeten onze geest volledig openstellen om kennis te ontvangen van de grote IK BEN, anders zullen boze engelen onze geest zó verblinden en ons hart zó verharden dat de Waarheid geen indruk op ons zal maken.

Veel Bijbelgedeelten die volgens de geleerden een verborgenheid zijn of als onbelangrijk worden bestempeld en gewoon worden overgeslagen, bevatten woorden van troost en vermaning voor hem die in de school van Christus is onderwezen. Eén van de redenen waarom veel theologen Gods Woord zo slecht begrijpen is het feit dat zij hun ogen sluiten voor Waarheden die ze niet in de praktijk willen brengen. Het begrijpen van de Bijbelse Waarheid hangt niet zozeer af van het verstand waarover men beschikt als wel van de oprechtheid en het vurige verlangen naar gerechtigheid.

De Bijbel moet altijd biddend worden onderzocht. [600] Alleen de Heilige Geest kan ons het belang doen inzien van de dingen die men makkelijk kan begrijpen en Hij kan voorkómen dat we moeilijk te vatten Waarheden gaan verdraaien. Het is de taak van de hemelse engelen onze harten voor te bereiden om het Woord van God zó te begrijpen dat we bekoord worden door zijn schoonheid, vermaand worden door zijn

De Grote Strijd tussen Christus en satan

waarschuwingen of bezielt en gesterkt worden door zijn beloften. Het gebed van de Psalmist, *“Ontdek mijn ogen, opdat ik aanschouwe de wonderen uit Uw wet”* (Psalm 119:18), zou ook het onze moeten worden. Verzoeken schijnen vaak zo onweerstaanbaar omdat hij die wordt verzocht zich Gods beloften niet onmiddellijk voor de geest kan halen om satan te bestrijden met de wapens van de Schrift, daar hij zijn gebedsleven en zijn Bijbelstudie zo schromelijk heeft verwaarloosd. De engelen scharen zich echter rondom hen die zich in de hemelse dingen willen laten onderwijzen. Wanneer ze er dringend behoefte aan hebben, zullen ze hun de Waarheden die ze nodig hebben in herinnering brengen en *“als de vijand zal komen gelijk een stroom, zal de Geest des HEEREN de banier tegen hem oprichten”* (Jesaja 59:19).

Jezus had Zijn discipelen beloofd: *“De Trooster, de Heilige Geest, Die de Vader zenden zal in Mijn Naam, Die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb”* (Johannes 14:26). Maar als wij willen dat Gods Geest ons de woorden van Jezus op het kritieke ogenblik te binnen brengt, moeten we ze van tevoren in onze geest opnemen. David heeft gezegd: *“Ik berg uw Woord in mijn hart, opdat ik tegen U niet zondige”* (Psalm 119:11).

Wie zijn eeuwig leven op prijs stelt, moet op zijn hoede zijn voor twijfel. De aanvallen zullen juist op de zuilen van de Waarheid worden gericht. Het is onmogelijk buiten het bereik van de spot, de drogredenen en de arglistige en verderfelijke leer van het moderne ongeloof te blijven. Satan past zijn verleidingen aan voor alle klassen. De minst ontwikkelden valt hij aan met spot en hoon, terwijl hij de meer ontwikkelden tegemoet treedt met wetenschappelijke bezwaren en filosofische beschouwingen die wantrouwen en minachting voor de Bijbel moeten doen ontstaan. Zelfs jonge mensen met weinig ervaring durven al te twijfelen aan bepaalde basisbeginselen van het christendom. [601] Dit ongeloof onder de jeugd oefent, hoe oppervlakkig het ook is, toch zijn invloed uit. Velen gaan daardoor spotten met het geloof van hun ouders en smaden de Geest der genade. (Hebreeën 10:29). Velen die tot eer van God en tot zegen voor de wereld zouden kunnen leven, zijn vergiftigd door de onreinheid van het ongeloof. Alle mensen die hun vertrouwen stellen in de aanmatigende conclusies van de menselijke rede en zich inbeelden dat ze verborgenheden kunnen ontsluiten en tot de Waarheid kunnen doordringen zonder de hulp van Gods wijsheid, zitten al gevangen in de strikken van satan.

We leven in het plechtigste tijdperk van de wereldgeschiedenis. Heel binnenkort valt de beslissing over het lot van de miljoenen bewoners van deze aarde. Ons eeuwig heil en de zaligheid van andere mensen hangt af van de weg die we nú inslaan. Wij moeten ons laten leiden door de Geest der Waarheid. Elke volgeling van Christus moet zich in alle ernst afvragen: *“Heere, wat wilt Gij dat ik doe?”* Wij moeten ons voor de Heere verootmoedigen onder vasten en bidden en ons vaak verdiepen in Zijn Woord, vooral met betrekking tot de gebeurtenissen rond het oordeel. We moeten persoonlijk vertrouwd raken met de dingen Gods. Wij hebben geen minuut te verliezen. Gebeurtenissen van levensbelang spelen zich rondom ons af. Wij staan op satans betoverde grond. Slaapt niet, wachters op Gods muren, want de vijand ligt op de loer: hij zal zich zodra u lauw of traag wordt op u werpen en u tot zijn prooi maken.

Velen maken zich allerlei illusies over de manier waarop God hun toestand beoordeelt. Ze zijn er trots op dat ze bepaalde verkeerde dingen niet hebben gedaan en denken niet aan de goede daden die God van hen verlangt, maar die ze ook niet gedaan hebben. Het is niet voldoende als men een boom is in Gods hof. Men moet aan Gods verwachtingen beantwoorden door vrucht te dragen. God zal iedereen rekenschap vragen

De Grote Strijd tussen Christus en satan

van al het goede dat hij door Zijn genade had kunnen doen en dat hij toch niet gedaan heeft. In de boeken des hemels staan ze opgetekend als onnutte dienstknechten. Toch is zelfs het geval van deze groep mensen niet hopeloos, want de lankmoedige Liefde pleit nog steeds voor hen die Gods barmhartigheid hebben versmaad en Zijn genade hebben verworpen. [602] *“Daarom heet het: Ontwaak, gij die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten. Ziet dus nauwlettend toe, hoe gij wandelt (...), u de gelegenheid ten nutte makende, want de dagen zijn kwaad”* (Efeziërs 5:14-16).

In de tijd der beproeving zullen zij die Gods Woord tot hun levensgids hebben gemaakt, herkenbaar zijn. In de zomer is er geen verschil tussen de altijdgroene bomen en de andere, maar wanneer de herfststormen komen, blijven de altijdgroene bomen onveranderd, terwijl de andere bomen hun bladeren laten vallen. Op dit ogenblik is er misschien geen verschil te zien tussen ontrouwe en ware christenen, maar binnenkort zal het verschil duidelijk merkbaar worden. Wanneer er straks tegenstand komt en fanatisme en onverdraagzaamheid de kop weer opsteken, wanneer er weer vervolgingen losbarsten, zullen de meelopers en de huichelaars wankelen en hun geloof verliezen, maar de ware christenen zullen staan als een rots in de branding, met meer geloof en hoop dan in de dagen van voorspoed.

De Psalmist zegt: *“Ik ben verstandiger dan al mijn leermeesters, want Uw getuigenissen zijn mij tot overdenking”*. *“Uit Uw bevelen heb ik inzicht ontvangen; daarom haat ik elk leugenpad”* (Psalm 119:99, 104).

“Welzalig de mens die wijsheid vindt”. (Spreuken 3:13) *“Hij toch zal zijn als een boom, aan het water geplant, die zijn wortels tot aan een beek uitslaat, en het niet merkt, als er hitte komt, maar welks loof groen blijft, die in een jaar van droogte geen zorg heeft en niet nalaat vrucht te dragen”* (Jeremia 17:8).

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Hoofdstuk 38 – De Laatste Waarschuwing

“Hierna zag ik een andere engel, die grote macht had, nederdalen uit de hemel, en de aarde werd door zijn lichtglans verlicht. En hij riep met sterke stem, zeggende: Gevallen, gevallen is de grote (stad) Babylon en zij is geworden een woonplaats van duivelen, een schuilplaats van alle onreine geesten en een schuilplaats van alle onrein en verfoeid gevogelte”. “En ik hoorde een andere stem uit de hemel zeggen: Gaat uit van haar, Mijn volk, opdat gij geen gemeenschap hebt aan haar zonden en niet ontvangt van haar plagen” (Openbaring 18:1,2,4).

Volgens deze Bijbeltekst zal de aankondiging van de val van Babylon, die door de tweede engel van Openbaring 14 (vers 8) werd uitgesproken, in de toekomst worden herhaald. Bovendien zal ook de verdorvenheid die is binnengeslopen in de verschillende organisaties waaruit Babylon bestaat sinds de tijd dat die boodschap voor het eerst werd verkondigd in de zomer van 1844, worden aangetoond. Deze tekst beschrijft de verschrikkelijke toestand van de godsdienstige wereld. Bij elke verwerping van de Waarheid zal het verstand van de mensen meer worden verduisterd en hun hart meer worden verhard tot ze zich verschanst zullen hebben achter de hardheid van hun ongelof. Ondanks de waarschuwingen van God zullen ze de Tien Geboden blijven overtreden, zodat zij degenen die de geboden wél heiligen op den duur nog gaan vervolgen. Christus wordt gesmaad door de minachting die men toont voor Zijn volk. [604] Wanneer het spiritisme door de kerken wordt aanvaard, zal alles wat het vleselijke hart nog in toom houdt, worden weggenomen. De godsdienst zal dan een dekmantel worden om de laagste vormen van ongerechtigheid te verbergen. Het geloof in spiritistische verschijnselen zal de deur openen voor verleidende geesten en leringen van duivelen. Op die manier zullen de boze engelen zich in de kerken doen gelden.

De Bijbel beschrijft de toestand van Babylon op het ogenblik dat deze profetie in vervulling gaat: *“Haar zonden hebben zich opgehoopt tot aan de hemel en God heeft aan haar ongerechtigheid gedacht”* (Openbaring 18:5). Ze heeft de maat van haar schuld vol gemaakt en haar verwoesting staat voor de deur. Maar God heeft nog een volk in Babylon en vóór Zijn oordelen over deze wereld worden uitgestort moeten deze getrouwen uit Babylon worden geroepen, *“opdat ze geen gemeenschap hebben aan haar zonden en niet ontvangen van haar plagen”*: vandaar de beweging, die symbolisch wordt voorgesteld door de engel die uit de hemel nederdaalt, de aarde verlicht met zijn lichtglans en met luider stem roept om de zonden van Babylon te verkondigen. In deze boodschap wordt de oproep *“Gaat uit van haar, Mijn volk”* uitgesproken. Deze aankondigingen vormen samen met de boodschap van de derde engel de laatste waarschuwingsboodschap die aan de bewoners van de aarde zal worden gebracht.

De wereld gaat een verschrikkelijke crisis tegemoet. De machthebbers van deze aarde zullen een bondgenootschap sluiten om Gods geboden te bestrijden en zullen een bevel uitvaardigen dat *“allen, de kleinen en de groten, de rijken en de armen, de vrijen en de slaven”* (Openbaring 13:16) zich moeten schikken naar de gebruiken van de kerk en de valse sabbat moeten vieren. Wie weigert zich daaraan te onderwerpen, zal door de burgerlijke overheid worden gestraft en zal uiteindelijk *“des doods schuldig”* worden geacht. Anderzijds eist Gods wet, die de heiliging van de bij de schepping ingestelde rustdag oplegt, gehoorzaamheid en ze bedreigt allen die haar geboden overtreden met Gods gramschap.

Wanneer het probleem zó scherp zal zijn gesteld, zal iedereen die Gods wet overtreedt om een menselijke inzet te gehoorzamen het merkteken van het beest

De Grote Strijd tussen Christus en satan

ontvangen. Men aanvaardt het teken van trouw aan de macht die men verkiest te gehoorzamen in plaats van God. De waarschuwing uit de hemel luidt: [605] *“Indien iemand het beest en zijn beeld aanbidt en het merkteken op zijn voorhoofd of op zijn hand ontvangt, die zal ook drinken van de wijn van Gods gramschap, die ongemengd is toebereid in de beker van Zijn toorn”* (Openbaring 14:9,10).

Niemand zal echter de gramschap van God ondergaan voordat hij de gelegenheid heeft gehad de Waarheid te leren kennen en haar heeft verworpen. Velen hebben nooit de kans gehad om de speciale Waarheid voor deze tijd te horen. De juiste betekenis van het vierde gebod is hun nog nooit uitgelegd. God weet wat er in elk hart omgaat en onderzoekt elk motief. Hij zal dan ook niet toestaan dat iemand die tot de kennis der Waarheid wil komen, niet zou weten wat de inzet is van deze strijd. Het bevel zal de mensen niet onverwachts treffen. Iedereen zal voldoende licht ontvangen om bewust te kiezen.

De Sabbat zal de grote toets van trouw zijn, want dit is het punt der Waarheid waarover de opvattingen het meest uiteenlopen. Wanneer de mensen aan deze laatste toets zullen worden onderworpen, zal de scheidingslijn worden getrokken tussen degenen die God wèl en degenen die Hem niet dienen. Het viere van de valse sabbat in overeenstemming met de wetten van de Staat, maar in strijd met het vierde gebod, zal een bewijs zijn van trouw aan de macht die zich tegen God verzet. Het heiligen van de ware Sabbat in gehoorzaamheid aan Gods wet zal dan het bewijs zijn van trouw aan de Schepper. De ene groep zal door het aanvaarden van het teken van hun onderwerping aan aardse machten het merkteken van het beest ontvangen. De andere groep die het teken van trouw aan Gods gezag verkiest, zal daarentegen het zegel Gods ontvangen.

Tot nu toe zijn zij die de boodschap van de derde engel verkondigen vaak als onheilsprofeten beschouwd. Hun waarschuwing dat de onverdraagzaamheid op godsdienstig gebied de overhand zal krijgen in de Verenigde Staten en dat Kerk en Staat zullen samengaan om de mensen die Gods geboden bewaren te vervolgen, zijn als absurd en onzinnig beschouwd. Er is met grote stelligheid beweerd dat dit land nooit anders kan worden dan het altijd geweest is: de verdediger van de godsdienstvrijheid. [606] Maar wanneer het probleem van de verplichte zondagsviering de gemoederen overal zal bezighouden, zal men de gebeurtenis waar men zolang aan getwijfeld heeft en waar men zo ongelovig tegenover stond, steeds naderbij zien komen en dan zal de boodschap van de derde engel gevolgen hebben die vroeger niet mogelijk waren.

God heeft in elke generatie Zijn boodschappers gezonden om de zonden van de wereld en van de gemeente te veroordelen. Maar de mensen horen liever aangename dingen en zijn allesbehalve gesteld op de zuivere, onverbloemde Waarheid. Veel hervormers wilden toen zij aan hun taak begonnen met grote voorzichtigheid te werk gaan bij het veroordelen van de zonden van de gemeente en van het volk. Ze hoopten de mensen door het voorbeeld van een heilig, christelijk leven terug te brengen tot de leer van de Bijbel. Maar de Geest Gods daalde op hen neer, zoals in het geval van Elia, die werd aangespoord om de zonden van de verdorven koning en van het afvallige volk te veroordelen. Ze waren dan wel verplicht de duidelijke uitspraken van de Bijbel en de leerstellingen die ze niet graag wilden verkondigen aan de mensen mee te delen. Ze voelden zich gedrongen de Waarheid met grote ijver te verkondigen en te wijzen op het gevaar dat de mensen bedreigde. Ze brachten de woorden die de Heere hun ingaf zonder enige vrees voor de gevolgen en de mensen moesten wel naar de waarschuwingsboodschap luisteren.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Zo zal ook de boodschap van de derde engel worden verkondigd. Wanneer de tijd is aangebroken dat deze boodschap met zeer grote kracht aan de wereld moet worden gebracht, zal God nederige boodschappers gebruiken en zal Hij de mensen die zich aan Zijn dienst hebben gewijd, leiden. Ze zullen eerder door de zalving van Zijn Geest dan door hun opleiding daartoe in staat worden gesteld. Mannen van geloof en gebed zullen worden gedrongen om met een heilige ijver uit te gaan en de woorden verkondigen die God hun heeft toevertrouwd. De zonden van Babylon zullen aan het licht worden gebracht. De vreselijke gevolgen van het verplicht stellen van kerkelijke inzettingen door de burgerlijke overheid, de rampzalige invloed van het spiritisme en de heimelijke, maar snelle vooruitgang van de pauselijke macht zullen stuk voor stuk duidelijk worden. De mensen zullen door deze ernstige waarschuwingen worden aangegrepen. Duizenden en nogmaals duizenden die zulke woorden nog nooit hebben gehoord, zullen ernaar luisteren. [607] Vol verbazing zullen zij horen dat Babylon de kerk is die is gevallen door haar dwalingen en zonden, door haar verwerping van de Waarheid die haar van de hemel was gezonden. Wanneer de mensen zich tot hun vroegere godsdienstige leiders richten met de ernstige vraag: "Is dit wel waar?" Zullen de predikanten fabels opdissen en aangename gebeurtenissen aankondigen om ze te kalmeren en hun gealarmeerd geweten te sussen. Daar velen zullen weigeren zonder meer genoegen te nemen met het gezag van mensen, zullen ze een duidelijk "*Aldus luidt het Woord des Heeren*" verlangen. De populaire predikanten zullen zoals de Farizeeën in het verleden woedend worden wanneer hun gezag in twijfel wordt getrokken en zullen de boodschap aan satan toeschrijven. Ze zullen de massa, die de zonde liefheeft, ophitsen om de verkondigers van de boodschap te bespotten en te vervolgen.

Wanneer de strijd zich uitbreidt naar nieuwe gebieden en de mensen worden bepaald bij Gods overtreden wet, zal satan in actie komen. De kracht waarmee de boodschap wordt verkondigd, zal haar tegenstanders razend maken. De geestelijkheid zal bijna bovenmenselijke inspanningen doen om het licht buiten te houden om te vermijden dat het op hun kudde zou schijnen. Ze zullen alle middelen waarover ze beschikken aangrijpen om een discussie over deze uiterst belangrijke punten te onderdrukken. De kerk zal een beroep doen op de sterke hand van de Staat. Rooms-katholieken en protestanten zullen hierbij eendrachtig samenwerken. Wanneer de beweging om de zondagsviering verplicht te stellen met meer stoutmoedigheid en vastberadenheid zal optreden, zal de wet worden ingeroepen tegen hen die Gods geboden bewaren. Ze zullen worden bedreigd met geldboeten en gevangenisstraf. Men zal aan sommige mensen invloedrijke posities en aan anderen beloningen en voordelen aanbieden om hen ertoe te bewegen hun geloof op te geven. Maar ze zullen vastberaden antwoorden: "Bewijs ons aan de hand van Gods Woord dat wij dwalen". Dat was ook de houding van Luther in soortgelijke omstandigheden. Zij die voor de rechtbank worden gedaagd, zullen de Waarheid met overtuiging verdedigen en sommigen die hun getuigenis horen, zullen op hun beurt alle geboden Gods gaan onderhouden. Zo zal het licht opgaan voor duizenden die de Waarheid anders nooit zouden hebben gehoord. [608]

De mensen zullen een stipte gehoorzaamheid aan het Woord van God als rebellie beschouwen. Ouders zullen door satan worden verblind en zeer hardnekkig en streng optreden tegen hun gelovige kinderen. Werkgevers zullen hun werknemers die de geboden houden, onderdrukken. De liefde zal verkoelen. Kinderen zullen worden ontferd en van huis worden verdreven. De woorden van Paulus zullen letterlijk in vervulling gaan: "*Allen, die in Christus Jezus godvruchtig willen leven, zullen vervolgd*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

worden” (2 Timoteüs 3:12). Wanneer de verdedigers van de Waarheid weigeren de zondag te vieren, zullen sommigen in de gevangenis worden geworpen, anderen zullen worden verbannen of als slaven worden behandeld. Voor mensen met wereldse wijsheid schijnt dat op dit ogenblik gewoon onmogelijk, maar wanneer de Geest Gods van de mensen zal worden weggenomen en ze onder de heerschappij van satan, die Gods geboden haat, zijn gekomen, zullen er vreemde dingen gebeuren. De mens kan erg wreed zijn wanneer hij God niet meer vreest of liefheeft.

Wanneer de storm nadert, zullen veel mensen die de boodschap van de derde engel zogenaamd hadden aangenomen, maar niet waren geheiligd door gehoorzaamheid aan de Waarheid, hun geloof prijsgeven en zich aansluiten bij de tegenstanders. Doordat ze betrouwbaar met de wereld zijn omgegaan en haar geest in zich hebben opgenomen, zijn ze de dingen op bijna dezelfde manier gaan beoordelen. Wanneer de beproeving over hen komt, zijn ze onmiddellijk bereid ook de brede weg, die velen opgaan, te kiezen. Begaafde mannen met een innemend karakter, die zich eens in de Waarheid hebben verheugd, zullen hun talenten gebruiken om de mensen te bedriegen en te misleiden. Ze worden de felste tegenstanders van hun vroegere broeders. Wanneer Sabbatvierders voor de rechtbank moeten verschijnen om zich voor hun geloof te verantwoorden zullen deze afvalligen satans beste medewerkers zijn om hen te lasteren, te beschuldigen en de machthebbers tegen hen op te hitsen door hun valse verklaringen en verdachtmakingen.

In deze tijd van vervolgingen zal het geloof van Gods boodschappers op de proef worden gesteld. Ze hebben de waarschuwingsboodschap in alle getrouwheid gebracht en hebben alleen vertrouwd op God en Zijn Woord. De Geest van God, die hun hart beïnvloedde, heeft hen tot spreken gedrongen. [609] Ze werden gedreven door een heilige ijver, en door Gods kracht bezielde, hebben ze hun plicht gedaan zonder zich af te vragen wat nu precies de gevolgen zouden zijn wanneer ze het woord dat God hun had gegeven aan de mensen zouden brengen. Ze hebben niet stilgestaan bij hun wereldse belangen en hebben ook niet geprobeerd hun reputatie of hun leven te behouden. Maar wanneer de storm van verzet en tegenstand over hen zal losbarsten, zullen sommigen door de angst onmiddellijk uitroepen: “Als we de gevolgen van onze woorden hadden voorzien, zouden we onze grote mond hebben gehouden”. Aan alle kanten rijzen de moeilijkheden op. Satan benadert hen met vreselijke verleidingen. Ze achten zich niet in staat het werk waar ze aan zijn begonnen tot een goed eind te brengen. Ze worden met vernietiging bedreigd. De geestdrift die hen bezielde, is verdwenen, maar ze kunnen niet terug. Wanneer het tot hen doordringt hoe hulpeloos ze zijn, zullen ze tot de Almachtige gaan om kracht. Ze zullen zich herinneren dat de woorden die zij hebben verkondigd niet van henzelf, maar van God kwamen. Hij had hun de opdracht gegeven de waarschuwingsboodschap aan de wereld te brengen. God had de Waarheid in hun harten gelegd en zij konden niet anders doen dan haar verkondigen.

De godsmannen uit het verleden waren aan dezelfde beproevingen blootgesteld. Wyclif, Hus, Luther, Tyndale, Baxter en Wesley eisten dat alle leerstellingen aan de Bijbel zouden worden getoetst en ze zeiden dat ze alles zouden laten vallen wat die toets niet kon doorstaan. Deze mannen werden meedogenloos vervolgd en toch bleven ze de Waarheid verkondigen. In de verschillende periodes van de kerkgeschiedenis is er steeds een bijzondere Waarheid verkondigd die speciaal bedoeld was voor de behoeften van Gods volk in die tijd. Elke nieuwe Waarheid heeft zich een weg moeten banen tegen haat en tegenstand in. Zij die het licht der Waarheid aannamen, stonden bloot aan verleidingen en beproevingen. Als er een crisis heerst, geeft God een bijzondere

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Waarheid aan de mensen. Wie kan dan weigeren die boodschap te verkondigen? God geeft Zijn dienstknechten nu de opdracht de laatste genadeboodschap aan de wereld te brengen. Als ze dat niet doen, lopen ze zelf gevaar. De boodschappers van Christus mogen zich niet bekommeren om de gevolgen. [610] Ze moeten hun plicht doen en de rest aan God overlaten.

Wanneer de tegenstand nog groter wordt, zullen Gods dienstknechten verbaasd zijn. Ze zullen zich afvragen of zij de crisis hebben uitgelokt. Maar hun geweten en het Woord van God geven hun de zekerheid dat ze juist hebben gehandeld. Hoewel de beproevingen voortduren, ontvangen zij kracht om die te dragen. De strijd spitst zich toe en neemt in hevigheid toe, maar hun geloof en moed groeien naarmate de toestand erger wordt. Zij zeggen met overtuiging: “Wij durven niet aan Gods Woord te tornen door Zijn heilige wet te splitsen. Wij mogen niet zeggen dat het ene gebod belangrijk en het andere onbelangrijk is om op goede voet te staan met de wereld. De Heere Die wij dienen kan ons verlossen. Christus heeft de machten van de duisternis overwonnen. Waarom zouden wij dan bang zijn voor een wereld die al overwonnen is?”

Vervolgelingen in verschillende vormen zijn het gevolg van een beginsel dat zal bestaan zolang satan bestaat en het christendom leeft. Geen mens kan God dienen zonder zich de vijandschap van de heerschers van de duisternis op de hals te halen. Boze engelen zullen hem zeker aanvallen, want ze zijn bang dat ze door zijn invloed hun slachtoffer zullen verliezen. Boosdoeners die door zijn voorbeeld worden veroordeeld, zullen met die engelen samenwerken en hem door aanlokkelijke verleidingen van God proberen te scheiden. Wanneer ze daar niet in slagen, zullen ze met harde hand druk op zijn geweten uitoefenen.

Maar zolang Jezus de Middelaar van de mens is in het hemelse Heiligdom zal de remmende invloed van de Heilige Geest zowel door de overheid als door de mensen worden gevoeld. Die invloed is nog altijd tot op zekere hoogte merkbaar in de wetten van het land. Als deze wetten er niet waren, zou de toestand van de wereld nog veel slechter zijn. Veel machthebbers zijn werkzame instrumenten van satan. Toch heeft God ook Zijn medewerkers onder de leiders van het land. De vijand spoort zijn aanhangers aan om maatregelen voor te stellen die Gods werk ten eerste zouden belemmeren, maar politieke leiders die de Heere vrezen, worden door heilige engelen beïnvloed om die voorstellen met onweerlegbare argumenten te bestrijden. [611] Zo zal de sterke stroom van het kwaad door een paar mannen worden ingedijkt. De tegenstand van de vijanden van de Waarheid zal in bedwang worden gehouden, zodat de boodschap van de derde engel kan worden verkondigd. Wanneer de laatste waarschuwingsboodschap aan de wereld zal worden gebracht, zal zij de aandacht trekken van deze leidinggevende mannen door wie de Heere nu werkt. Enkele van hen zullen die boodschap aannemen en zullen in de tijd der benauwdheid aan de kant van Gods volk staan.

De engel die deelneemt aan de verkondiging van de boodschap van de derde engel zal de hele wereld met zijn heerlijkheid verlichten. Gods Woord voorzegt een wereldwijd werk met buitengewone kracht. De Adventbeweging van 1840-44 was een luisterrijke uiting van Gods kracht. De boodschap van de eerste engel werd gebracht naar elke zendingspost ter wereld en in sommige landen was er de grootste godsdienstige belangstelling sinds de Hervorming van de zestiende eeuw. Dit alles zal echter worden overtroffen door de grote opwekkingsbeweging ontstaan door de verkondiging van de laatste waarschuwingsboodschap van de derde engel.

Dit werk zal veel gemeen hebben met dat van Pinksteren. Zoals “*de vroege regen*” werd gegeven door de uitstorting van de Heilige Geest aan het begin van de

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Evangelieverkondiging om het kostbare zaad te doen ontkiemen, zal “de late regen” worden gegeven aan het einde van de Evangelieverkondiging om de oogst te doen rijpen. *“Ja, wij willen de HEERE kennen, ernaar jagen Hem te kennen. Zo zeker als de dageraad is Zijn opgang. Dan komt Hij tot ons als de regen, als de late regen, die het land besproeit”* (Hosea 6:3). *“En gij, kinderen van Sion, juicht en verheugt u in de HEERE, uw God, want Hij geeft u de Leraar ter gerechtigheid; ja, regenstromen laat Hij voor u nederdalen, vroege regen en late regen, zoals voorheen”* (Joël 2:23). *“En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees.”* *“En het zal zijn, dat al wie de Naam des Heeren aanroept, behouden zal worden”* (Handelingen 2:17,21).

Het belangrijke werk van de Evangelieverkondiging zal niet worden afgesloten met een geringere openbaring van Gods kracht dan waarmee het begon. [612] De profetieën die werden vervuld door de uitstorting van de vroege regen in de begindagen van de gemeente, zullen opnieuw worden vervuld door de late regen aan het einde van de Evangelieverkondiging. Dat bedoelde de apostel Petrus met “de tijden der verkoeling” toen hij zei: *“Betert u dan en bekeert u, opdat uwe zonden mogen uitgewist worden, wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des HEEREN, en Hij gezonden zal hebben Jezus Christus”* (Handelingen 3:19,20).

De gezichten van Gods boodschappers zullen stralen van heilige toewijding. Ze zullen van de ene plaats naar de andere gaan om de boodschap van de hemel te verkondigen. De waarschuwing zal door duizenden stemmen aan de hele aarde worden gebracht. Er zullen wonderen gebeuren, zieken zullen worden genezen en de gelovigen zullen tekenen en wonderen meemaken. Satan zal ook actief zijn met zijn bedrieglijke wonderen en hij zal zelfs *“vuur uit de hemel doen nederdalen op de aarde ten aanschouwen van de mensen”* (Openbaring 13:13). De bewoners van de aarde zullen dan verplicht zijn partij te kiezen.

De boodschap zal niet zozeer door argumenten, maar wel door de grote overtuigingskracht van Gods Geest worden gesteund. De argumenten zijn al aangevoerd. Het zaad is reeds uitgestrooid. Nu moet het ontkiemen en vrucht dragen. De publicaties die door zendingswerkers zijn verspreid hebben hun uitwerking niet gemist. Velen waren wel onder de indruk van de boodschap gekomen, maar hadden de Waarheid niet ten volle begrepen of gehoorzaamd. Nu dringen de stralen van het licht overal door en wordt de Waarheid volledig begrepen. Gods oprechte kinderen verbreken de banden die hen vastketenden. Hun familiebanden en het feit dat ze tot een bepaalde kerk behoren, kunnen hen niet langer tegenhouden. De Waarheid is belangrijker dan alle andere bijkomstigheden. Ondanks het feit dat vele krachten zich gezamenlijk tegen de Waarheid keren, zullen velen Christus volgen.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Hoofdstuk 39 – De Tijd van Benauwdheid

“Te dien tijde zal Michaël opstaan, Die grote Vorst, Die de zonen van uw volk terzijde staat; en er zal een tijd van grote benauwdheid zijn, zoals er niet geweest is sinds er volken bestaan, tot op die tijd toe. Maar in die tijd zal uw volk ontkomen: al wie in het boek geschreven wordt bevonden” (Daniël 12:1).

Wanneer de boodschap van de derde engel aan de wereld is gebracht, komt er ook een eind aan Gods barmhartigheid tegenover de schuldige mensen. Gods volk heeft zijn taak volbracht. Ze hebben *“de late regen”*, *“de verkoeling van het aangezicht des Heeren”* ontvangen en zijn voorbereid op de *“ure der beproeving”* die voor de deur staat. De engelen ontplooiën een grote activiteit in de hemel. Een engel die van de aarde komt, zegt dat zijn werk af is. De wereld is voor de laatste keer getoetst. Iedereen die Gods geboden heeft bewaard, heeft *“het zegel van de levende God”* ontvangen. Dan komt er ook een eind aan Jezus' middelaarschap in het hemelse Heiligdom. Hij heft Zijn handen op en zegt *“met luider stem”*: *“Het is geschied”*. Alle engelen zetten hun kronen af wanneer Christus de plechtige woorden *“Wie onrecht doet, hij doe nog meer onrecht; wie vuil is, hij worde nog vuiler; wie rechtvaardig is, hij bewijze nog meer rechtvaardigheid; wie heilig is, hij worde nog meer geheiligd”* (Openbaring 22:11), uitspreekt. Er is een beslissing gevallen over het lot van alle mensen, namelijk het eeuwige leven of de eeuwige dood. Christus heeft verzoening gedaan voor Zijn volk en heeft hun zonden uitgedelgd. Het getal van Zijn onderdanen is vol. *“Het Koningschap, de macht en de grootheid der koninkrijken onder de ganse hemel”* staat op het punt om aan de verlostten te worden gegeven. En Jezus zal voortaan heersen als Koning der koningen en Heere der heren.

Wanneer Jezus het Heiligdom verlaat, worden de bewoners van de aarde in duisternis gedompeld. In die angstaanjagende tijd moeten de rechtvaardigen het stellen zonder Middelaar voor het aangezicht van een heilige God. De ongelovigen worden niet meer in toom gehouden en satan heeft nu allen die in hun onboetvaardigheid hebben volhard volledig in zijn macht. Er is een eind gekomen aan Gods geduld. De wereld heeft Gods genade verworpen, Zijn liefde niet aangenomen en Zijn wet overtreden. De ongelovigen hebben de genadetijd laten voorbijgaan. De Geest van God, tegen Wie ze zich hardnekkig hebben verzet, heeft Zich tenslotte teruggetrokken. Ze worden niet meer beschermd door genade en staan weerloos tegenover satan. Satan zal dan *“de tijd van grote benauwdheid”* over de bewoners van de aarde laten komen. Wanneer de engelen de stormwinden van de menselijke hartstocht niet meer tegenhouden, zullen alle elementen van strijd en verderf worden ontketend. De verwoesting van de hele wereld zal nog rampzaliger zijn dan die van Jeruzalem in het verleden.

Eén engel heeft alle eerstgeborenen van Egypte gedood en het land in rouw gedompeld. Toen David het volk telde en deed *“wat kwaad was in de ogen des Heeren”*, veroorzaakte één engel die verschrikkelijke ramp waardoor hij voor zijn zonde werd gestraft. Dezelfde vernietigingskracht die de heilige engelen in het verleden op Gods bevel hebben gebruikt, zal ook door de boze engelen worden gebruikt wanneer God dat toelaat. Er staan nu al krachten klaar die alleen op Gods toestemming wachten om overal dood en verderf te zaaien.

Zij die Gods wet onderhouden, zijn er vaak van beschuldigd dat ze de oordelen over de wereld brengen. Ze zullen weer worden beschouwd als de oorzaak van de verschrikkelijke natuurrampen, de strijd en de slachting onder de mensen die veel ellende over de wereld brengen. De kracht waarmee de laatste waarschuwingsboodschap

De Grote Strijd tussen Christus en satan

wordt verkondigd, zal de gramschap van de ongelovigen uitlokken. Ze zullen in woede ontbranden tegen allen die de boodschap hebben aangenomen en satan zal die geest van haat en vervolging nog aanwakkeren. [615]

Toen God niet meer aanwezig was onder het Joodse volk wisten de priesters en het volk dat niet. Hoewel ze aan satan waren overgeleverd en een speelbal waren van de afschuwelijkste en boosaardigste hartstochten, bleven ze zichzelf beschouwen als het uitverkoren volk. De diensten in de tempel gingen door. Ze bleven hun offers brengen op de bezoedelde altaren en elke dag smeekten ze Gods zegen af over een volk dat schuldig was aan het bloed van Gods geliefde Zoon, een volk dat Christus' boodschappers en apostelen wilde doden. Wanneer de onherroepelijke beslissing over de dienst in het hemelse Heiligdom zal zijn gevallen en het lot van de wereld voor eeuwig zal zijn bepaald, zullen de bewoners van de aarde dat ook niet weten. De godsdienstige vormen zullen worden gehandhaafd door mensen van wie Gods Geest voor goed is weggenomen. De satanische ijver waarmee de vorst van de duisternis hen zal bezielen om zijn boosaardige plannen ten uitvoer te brengen, zal erg veel op ijver voor Gods zaak lijken.

Wanneer de Sabbat het bijzondere strijdpunt in de hele christelijke wereld is geworden en de kerkelijke en burgerlijke instanties samenwerken om de zondagsviering voor iedereen verplicht te stellen, zal de kleine minderheid die weigert te zwichten voor de eisen van de meerderheid, door iedereen worden verfoeid. Men zal beweren dat een groepje dat zich tegen een inzet van de Kerk en tegen een wet van de Staat verzet, niet behoeft te worden geduld. Men zal ook zeggen dat het beter is dat zij lijden dan dat het hele land in de afgrond van verwarring en wetteloosheid wordt gestort. Hetzelfde argument werd achttienhonderd jaar geleden tegen Christus aangevoerd door *“de leiders van het volk”*. De sluwe Kajafas zei: *“Gij beseft niet, dat het in uw belang is, dat één Mens sterft voor het volk en niet het gehele volk verloren gaat”* (Johannes 11:50). Dit argument zal de doorslag geven. Na enige tijd zal er een decreet worden uitgevaardigd tegen de mensen die de Sabbat van het vierde gebod heiligen. Men zal verklaren dat ze de zwaarste straf verdienen en men zal de bevolking na verloop van tijd het recht geven hen ter dood te brengen. [616] Het rooms-katholicisme in de Oude Wereld en het afvallige protestantisme in de Nieuwe Wereld zullen de mensen die al Gods geboden willen naleven op dezelfde manier aanpakken.

Gods volk zal dan een tijd van verdrukking en ellende meemaken - *“een tijd van benauwdheid voor Jakob”* - *“Want zo zegt de HEERE: Angstgeschrei horen wij, schrik en geen heil... Elk gelaat heeft een lijkkleur gekregen. Wee, want groot is die dag, zonder weerga; een tijd van benauwdheid is het voor Jakob; maar daaruit zal hij gered worden”* (Jeremia 30:5-7).

De nacht van Jakobs benauwdheid, toen hij in gebed worstelde om uit de hand van Ezau te worden verlost (Genesis 32:24-30), is een beeld van de ervaringen van Gods volk in de tijd der benauwdheid. Jakob wilde van zijn vader de zegen krijgen die eigenlijk voor Ezau was bestemd. Na dit bedrog moest Jakob voor zijn leven vluchten, omdat zijn broer hem wilde doden. Nadat hij vele jaren in ballingschap had doorgebracht, was hij op Gods bevel terug gegaan. Hij moest met zijn vrouwen en kinderen en met zijn kudden naar zijn geboorteland terugkeren. Toen hij de grenzen van het land naderde, werd hij doodsbang: hij hoorde dat Ezau in aantocht was aan het hoofd van een bende krijgers, die beslist op wraak uit waren. Jakobs gevolg was ongewapend en weerloos en zou naar alle waarschijnlijkheid worden uitgemoord. Hij was niet alleen bang en bevreesd, maar ging ook gebukt onder het verpletterende gewicht van

De Grote Strijd tussen Christus en satan

zelfverwijt. Hij was immers door zijn eigen zonde in deze gevaarlijke situatie geraakt. Hij vertrouwde volledig op Gods barmhartigheid. Het gebed was het enige wapen dat hij bezat. Toch deed hij zijn uiterste best om het onrecht dat hij zijn broer had aangedaan weer goed te maken en het dreigende gevaar af te wenden. Naarmate de tijd der benauwdheid nadert, zouden de volgelingen van Christus alles moeten doen om een positieve indruk op de mensen te maken, alles in het werk moeten stellen om elk vooroordeel te ontzenuwen en het gevaar dat de gewetensvrijheid bedreigt, moeten afwenden.

Toen hij zijn gezin had weggezonden omdat hij niet wilde dat ze zijn wanhoop zouden zien, bleef Jakob alleen achter om tot God te bidden. [617] Hij beleed zijn zonden en erkende dat God barmhartig was geweest tegenover hem. Hij beriep zich ook in alle ootmoed op het verbond dat God met zijn vaders had gesloten en op de beloften die God hem persoonlijk had gedaan in het nachtgezicht te Bethel en in het land van zijn ballingschap. Dit waren kritieke ogenblikken in zijn leven. Alles stond op het spel. In de duisternis en eenzaamheid bleef hij bidden en verootmoedigde zich voor God. Plotseling legde Iemand een hand op zijn schouder. Hij dacht dat een vijand hem wilde doden en hij worstelde met al zijn kracht tegen zijn Tegenstander. Toen de dageraad aanbrak, gebruikte de Vreemdeling al zijn bovenmenselijke kracht. Jakob scheen verlamd toen hij werd aangeraakt. Hij viel de geheimzinnige Tegenstander hulpeloos en smekend om de hals. Op dat ogenblik besefte Jakob dat hij met de Engel des verbonds had geworsteld. Hoewel hij buiten gevecht was gesteld en hevige pijn leed, gaf hij zijn plan niet op. Hij was vanwege zijn zonden lange tijd gekweld door wroeging, zelfverwijt en zorgen. Hij wilde er nu zeker van zijn dat zijn zonden waren vergeven. De Goddelijke Bezoeker scheen te willen weggaan, maar Jakob klemde zich aan Hem vast en smeekte om Zijn zegen. De Engel zei: *“Laat Mij gaan, want de dageraad is gekomen”*, maar de patriarch antwoordde: *“Ik laat U niet gaan, tenzij Gij mij zegent”*. Wat een vertrouwen, standvastigheid en volharding! Als Jakobs woorden door hoogmoed en aanmatiging waren ingegeven, zou hij onmiddellijk zijn gedood. Deze eis kwam echter van iemand die zijn zwakheid en onwaardigheid erkende, maar toch vertrouwde op de barmhartigheid van een God die Zijn verbond houdt.

“Hij streed tegen een Engel en overwon” (Hosea 12:5). Deze zondige, dwalende sterveling heeft de Majesteit des hemels door verootmoediging, berouw en overgave overwonnen. Hij had zich bevend vastgeklampt aan Gods beloften en het hart van de oneindige Liefde kon de smeekbede van de zondaar niet afwijzen. Zijn naam - Jakob - deed denken aan de zonde. Als bewijs van zijn overwinning en als aansporing voor anderen om zijn voorbeeld te volgen, kreeg hij toen een naam die herinnerde aan de zege. [618] Het feit dat Jakob die overwinning op God had behaald, stond er borg voor dat hij ook de mensen zou overwinnen. Hij was nu niet meer bang voor de woede van zijn broer, want de Heere was zijn schild.

Satan had Jakob voor Gods engelen beschuldigd. Hij beweerde dat hij het recht had om Jakob te doden omdat hij gezondigd had. Satan had Ezau opgehitst om tegen Jakob ten strijde te trekken. In de nacht toen Jakob met de Engel worstelde, wilde satan hem beladen met schuldgevoelens om hem te ontmoedigen en zijn vertrouwen in God te schokken. Jakob was de wanhoop nabij, maar hij wist dat hij zonder Gods hulp onherroepelijk verloren was. Hij had oprecht berouw getoond over zijn grote zonde en had een beroep gedaan op Gods genade. Hij liet zich niet van zijn doel afleiden, maar klampte zich vast aan de Engel en bleef aandringen met zijn oprechte, hartverscheurende smeekbede tot hij overwon.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Zoals satan Ezau heeft opgehitst om tegen Jakob ten strijde te trekken, zal hij ook de goddelozen aansporen om Gods volk in de tijd der benauwdheid te vernietigen. Zoals hij Jakob heeft beschuldigd, zal hij ook Gods volk beschuldigen. Hij beschouwt de bewoners van de aarde als zijn onderdanen. Alleen de kleine groep die Gods geboden bewaart, verzet zich tegen zijn heerschappij. Als hij ze van de aarde kon wegvagen, zou zijn overwinning volledig zijn. Hij ziet dat Gods kinderen door heilige engelen worden beschermd en maakt daaruit op dat hun zonden zijn vergeven, maar hij weet niet dat er in het hemelse Heiligdom al een beslissing is gevallen over hun lot. Hij weet precies tot welke zonden hij ze heeft verleid en stelt ze voor in het meest overdreven licht. Hij beweert dat Gods volk evenmin als hijzelf Gods gunst verdient. Hij zegt dat God niet rechtvaardig is als Hij hun zonden wél vergeeft, maar hem en zijn engelen vernietigt. Hij eist ze op als zijn prooi en wil dat ze in zijn handen worden overgegeven om vernietigd te worden.

Terwijl satan Gods kinderen op die manier aanklaagt, zal God toelaten dat hij hen tot het uiterste beproeft. Hun vertrouwen in God, hun geloof en standvastigheid zullen zwaar op de proef worden gesteld. [619] Wanneer ze terugblikken naar het verleden, worden ze moedeloos, want ze kunnen in hun leven maar weinig goeds ontdekken. Ze zijn zich ten volle bewust van hun zwakheid en onwaardigheid. Satan probeert hen bang te maken met de gedachte dat hun geval hopeloos is, dat hun onreinheid nooit zal worden uitgewist. Hij wil hun geloof op die manier schokken, in de hoop dat ze daarna zullen zwichten voor zijn verleidingen en God niet meer trouw zullen zijn.

Hoewel Gods kinderen omringd zijn door vijanden die gebrand zijn op hun vernietiging, zijn ze niet bevreesd voor vervolgingen ter wille van de Waarheid. Ze zijn bang dat ze niet elke zonde hebben beleden en zijn bevreesd dat ze door een persoonlijk tekort geen aanspraak zullen kunnen maken op de belofte van God: *“Ik zal u bewaren voor de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal.”* (Openbaring 3:10). Als ze zeker wisten dat al hun zonden waren vergeven, zouden ze niet terugschrikken voor martelingen of voor de dood, maar als ze onwaardig bleken te zijn en hun leven door eigen karakterfouten verloren, zou Gods heilige Naam worden besmeurd.

Overall horen ze geruchten van samenzwering en verraad en ze zien hoe de rebellie om zich heen grijpt. Ze gaan daardoor vurig verlangen naar het einde van de grote afval en de boosheid van de goddelozen. Ze smeken God om de rebellie in bedwang te houden, maar komen met een schrijnend gevoel van zelfverwijt tot de conclusie dat ze zelf geen kracht meer hebben om de machtige vloedgolf van het kwaad in te dammen en terug te dringen. Ze beseffen dat als ze hun talenten altijd in dienst van Christus hadden gesteld en er voor hadden gezorgd dat ze van dag tot dag beter gewapend waren voor de strijd, satan minder hardhandig tegenover hen zou kunnen optreden.

Zij verootmoedigen hun ziel voor God, wijzen op hun berouw over hun vele zonden in het verleden en doen een beroep op de belofte van de Heiland: *“Laat hem Mijn sterkte aangrijpen, opdat hij vrede met Mij make; en hij zal vrede met Mij maken”* (Jesaja 27:5, KJV). Ze geven hun geloof niet op wanneer hun gebeden niet onmiddellijk worden verhoord. Ondanks hun grote angst, ondanks de verschrikkingen en de wanhoop blijven ze toch bidden. Ze klampen zich vast aan Gods kracht zoals Jakob zich had vastgeklampt aan de Engel en ze zeggen net zoals hij: *“Ik laat U niet gaan, tenzij Gij mij zegent”*.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Als Jakob niet van tevoren aan God had gezegd dat hij berouw had over zijn onrechtmatige daad bij het verkrijgen van het eerstgeboorterecht, zou God zijn gebed niet hebben verhoord en zijn leven niet genadig hebben gespaard. Als Gods kinderen in de tijd der benauwdheid, wanneer ze al door vrees en angst worden gekweld, nog onbeleden zonden zouden hebben, zouden ze bezwijken. De wanhoop zou hun geloof ondermijnen en ze zouden niet in vertrouwen tot God kunnen gaan om Hem te smeken of Hij hen zou willen verlossen. Maar hoewel ze zich ten volle bewust zijn van hun onwaardigheid hebben ze geen verborgen zonden te belijden. Hun zonden zijn van tevoren in het oordeel gegaan en zijn uitgedelgd en zij kunnen die zich niet meer herinneren.

Door satans misleidingen geloven velen dat God hun ontrouw in kleine dingen niet erg vindt, maar in Zijn handelen met Jakob laat de Heere zien dat Hij het kwaad op geen enkele voorwaarde goedkeurt of duldt. Allen die hun eigen zonden willen goedpraten of verbergen en ze in de boeken des Hemels laten staan zonder ze te belijden en er geen vergiffenis voor vragen, zullen door satan worden overwonnen. Hoe vromer ze zich voordoen en hoe hoger de positie is die ze bekleden, des te verwerpelijker is hun handelwijze in Gods oog en des te zekerder is de overwinning van de grote tegenstander. Wie zich nu niet voorbereidt op de dag des Heeren, zal dat in de tijd der benauwdheid of daarna ook niet kunnen doen. Zulke mensen zijn reddeloos verloren.

Zulke mensen, die zich wel christenen noemen, maar zich niet willen voorbereiden op de laatste verschrikkelijke strijd, zullen in hun wanhoop hun zonden belijden met woorden die getuigen van een vreselijke angst. De goddelozen zullen zich dan verheugen over hun nood. Deze schuldbelijdenissen zijn zoals die van Ezaü of Judas: ze jammeren wel over het gevolg van de overtreding, maar niet over de schuld zelf. [621] Ze hebben niet echt spijt van hun daden en verafschuwen het kwaad niet. Ze erkennen hun zonde uit vrees voor de straf, maar ze zouden zoals Farao in het verleden een even uitdagende houding tegenover God aannemen als het vonnis werd vernietigd.

De geschiedenis van Jakob geeft ons ook de verzekering dat God degenen die door bedrog, verzoeking en verleiding hebben gezondigd, maar daarna tot inkeer komen en weer tot God gaan, niet zal afwijzen. Satan wil hen vernietigen, maar God zal Zijn engelen uitzenden om hen op de kritieke ogenblikken te troosten en te beschermen. De aanvallen van satan zijn fel en zwaar, zijn misleidingen zijn verschrikkelijk, maar het oog van de Heere rust op Zijn volk en Zijn oor luistert naar hun geroep. Ze verkeren in grote nood. De vlammen van de vurige oven schijnen hen op elk ogenblik te zullen verteren, maar God zal hen uit deze strijd laten komen als goud dat door het vuur is gelouterd. Gods liefde voor Zijn kinderen in de tijd van hun zwaarste beproeving is even groot als in de tijd van hun grootste voorspoed. Toch moeten ze in de vurige oven worden geplaatst: al het aardse dat hen nog aankleeft, moet worden verteerd om het beeld van Christus volmaakt te weerkaatsen.

In de tijd van benauwdheid en angst die vóór ons ligt, moeten we een geloof hebben dat bestand is tegen vermoeidheid, uitstel en honger - een geloof dat niet zal bezwijken, ook al wordt het nog zo zwaar op de proef gesteld. In de genadetijd die God ons schenkt, moeten wij ons op die tijd voorbereiden. Jakob heeft overwonnen omdat hij overtuigd was en volhardde. Zijn overwinning bewijst welke kracht er uitgaat van een volhardend gebed. Iedereen die - zoals Jakob - Gods beloften ernstig neemt en even oprecht en vastberaden is als hij, zal overwinnen zoals hij overwonnen heeft. Wie niet bereid is zijn eigen persoon weg te cijferen, wie niet met God wil worstelen en niet lang en vurig wil bidden om Zijn zegen, zal ook niet gezegend worden. Met God worstelen...

De Grote Strijd tussen Christus en satan

zeer weinig mensen weten wat dat eigenlijk betekent. Zeer weinigen verlangen vurig en met de inzet van al hun krachten naar God. Zeer weinig mensen klampen zich met onwankelbaar vertrouwen vast aan Gods beloften wanneer ze bij het bidden door de wanhoop worden overweldigd. [622]

Wie nu een zwak geloof toont, loopt het zeer grote risico dat hij geen weerstand zal kunnen bieden aan de misleiding van satan en aan het bevel dat het geweten aan banden wil leggen. Zelfs als ze de proef doorstaan, zullen ze in de tijd der benauwdheid in grotere wanhoop en angst verkeren omdat ze niet gewoon waren vertrouwen in God te stellen. Ze hebben hun geloof niet versterkt toen de tijd daar gunstig voor was en zullen dat dan moeten doen onder de verschrikkelijke druk van de ontmoediging.

We zouden God nú moeten leren kennen door Zijn beloften ernstig te nemen. Engelen tekenen elk vurig en oprecht gebed op. We moeten onze zelfzuchtige genoegens opgeven als we daardoor in verbinding met God kunnen blijven. De ergste armoede en de grootste zelfverloochening mét Gods zegen zijn te verkiezen boven rijkdom, eer, een aangenaam leven en vriendschap zónder Zijn zegen. Wij moeten tijd vrijmaken om te bidden. Als we onze geest volproppen met wereldse gedachten zou het wel eens kunnen gebeuren dat God ervoor zorgt dat wij tijd moeten vrijmaken: door ons van onze afgoden - geld, huizen, land - te verlossen.

De jeugd zou niet tot zonde worden verleid als ze alleen dingen deed waarvoor ze God om Zijn zegen kan vragen. Als de boodschappers die de laatste plechtige waarschuwing aan de wereld brengen God om Zijn zegen zouden smeken, en dat niet op een onverschillige en lusteloze manier deden, maar met evenveel vuur en geloof als Jakob, zouden ze op veel plaatsen kunnen zeggen: *“Ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht en mijn leven is behouden gebleven”* (Genesis 32:30). Ze zouden door de hemel worden beschouwd als vorsten die God en de mensen kunnen overwinnen.

“De tijd van benauwdheid, zoals er niet geweest is” zal binnenkort aanbreken. Dan zal ons geestelijk leven een peil moeten hebben bereikt dat we nu nog niet hebben. Velen zijn trouwens te onverschillig om zoiets mee te maken. Vaak schijnt *“de benauwdheid”* groter dan ze achteraf blijkt te zijn. Deze regel gaat echter niet op voor de crisis die voor de deur staat. Zelfs de beste beschrijving kan geen volledig beeld geven van de ernst van de beproeving. In die crisis moet iedereen voor zichzelf voor God staan. *“(Al waren) Noach, Daniël en Job daar - zo waar Ik leef, luidt het Woord van de Heere HEERE, zij zouden zoon noch dochter redden. Zij zouden door hun gerechtigheid alleen zichzelf redden”* (Ezechiël 14:20). [623]

We moeten nú, terwijl onze Hoge priester nog verzoening voor ons doet, ernaar streven volmaakt te worden in Christus. De Heiland heeft zelfs niet door een gedachte toegegeven aan de kracht van de verleiding. Satan vindt in het hart van de mens altijd wel iets waar hij vat op heeft of een zondig verlangen dat gekoesterd wordt waardoor hij kan verleiden. Maar Christus kon van Zichzelf zeggen: *“De overste dezer wereld komt en heeft aan Mij niets”* (Johannes 14:30). Satan kon in de Zoon van God niets vinden dat hem ook maar een kans gaf op de overwinning. Christus had de geboden van Zijn Vader bewaard en er was in Hem geen enkele zonde waarvan satan zou kunnen profiteren. In deze toestand zullen ook degenen die in de tijd der benauwdheid stand willen houden, moeten verkeren.

In dit leven moeten wij ons van de zonde bevrijden door het geloof in het verzoenend bloed van Christus. Christus nodigt ons uit om tot Hem te komen, onze zwakheid met Zijn sterkte, onze onwetendheid met Zijn wijsheid en onze onwaardigheid met Zijn verdiensten aan te vullen. Gods voorzienigheid is de school waarin wij de

De Grote Strijd tussen Christus en satan

zachtmoedigheid en nederigheid van Jezus leren. Hij wijst ons niet de weg die wij uit eigen keuze zouden inslaan of de weg die ons makkelijker en aangenamer schijnt, maar Hij wil ons altijd de ware zin van het leven leren. Wij moeten met God samenwerken om ons karakter te vormen naar het Goddelijk Voorbeeld. Wie dit verwaarloost of uitstelt, brengt zijn geestelijk leven ernstig in gevaar.

De apostel Johannes hoorde tijdens een visioen een luide stem in de hemel: *“Wee de aarde en de zee, want de duivel is tot u nedergedaald in grote grimmigheid, wetende, dat hij weinig tijd heeft”* (Openbaring 12:12). De stem in de hemel heeft deze woorden uitgesproken naar aanleiding van vreselijke gebeurtenissen. Satans grimmigheid wordt groter naarmate de tijd korter wordt en zijn bedrog en vernietiging zullen hun hoogtepunt bereiken in de tijd der benauwdheid. [624]

De demonen zullen er binnenkort voor zorgen dat er spectaculaire verschijnselen van bovennatuurlijke aard aan de hemel te zien zullen zijn. De geesten van duivelen zullen uitgaan naar *“de koningen der aarde”* en naar de gehele wereld om hen te misleiden en hen over te halen zich achter satan te scharen in zijn laatste strijd tegen Gods heerschappij. Satans medewerkers zullen zowel de machthebbers als hun onderdanen misleiden. Sommige mensen zullen zich voor Christus uitgeven, en de titel en aanbidding die alleen de Verlosser der wereld toekomen voor zich opeisen. Ze zullen wonderbaarlijke genezingen verrichten en zullen beweren dat ze openbaringen uit de hemel hebben ontvangen die indruisen tegen de leer van de Bijbel.

Dit grote drama van bedrog zal zijn hoogtepunt bereiken wanneer satan zelf zich voor Christus uitgeeft. De gemeente kijkt al heel lang uit naar de wederkomst van Christus als de vervulling van haar zalige hoop. De grote bedrieger zal het doen voorkomen alsof Christus inderdaad is teruggekomen. In verschillende delen van de wereld zal satan zich aan de mensen tonen als een betoverend wezen met een verblindende glans, een wezen dat min of meer beantwoordt aan de beschrijving van de Zoon van God, door Johannes in de Openbaring gegeven. (Openbaring 1:13-15). Zijn heerlijkheid overtreft alles wat stervelingen ooit hebben gezien. Overal weerklinkt de triomfkreet *“Christus is gekomen!”* *“Christus is gekomen!”* De mensen werpen zich in aanbidding voor hem neer, terwijl hij zijn handen opheft en hen zegent zoals Christus Zijn discipelen zegende toen Hij op aarde was. Zijn stem is zacht en beheerst. Hij is vriendelijk en sympathiek en verkondigt enkele van de verheven waarheden die Christus ook verkondigde. Hij geneest de zieken. Maar dan zal deze valse Christus beweren dat hij de Sabbat heeft vervangen door de zondag. Hij geeft aan iedereen het bevel dat ze de dag moeten heiligen die hij gezegend heeft. Hij zegt dat zij die volharden in het vieren van de zevende dag hem verwerpen omdat ze niet willen luisteren naar zijn engelen die hij met licht en waarheid naar hen gezonden heeft. Dit is het grootste, alles overtreffende bedrog. Zoals de Samaritanen die door Simon de tovenaars werden bedrogen, wordt de massa, van klein tot groot, ook door deze toverkracht misleid en zegt: *“Deze is wat genoemd wordt de grote kracht Gods”* (Handelingen 8:10). [625]

Maar Gods volk zal het bedrog inzien. De leer van deze valse christus is in strijd met de Bijbel. Hij spreekt zijn zegen uit over de aanbidders van het beest en zijn beeld. Dat zijn nu precies die mensen over wie Gods gramschap ongemengd zal worden uitgestort volgens de Bijbel.

Bovendien kan satan de manier waarop Christus zal terugkomen niet nabootsen. De Heiland heeft Zijn volk tegen deze misleiding gewaarschuwd. Hij heeft duidelijk voorzegd hoe Hij zal wederkomen. *“Er zullen valse christussen en valse profeten opstaan en zij zullen grote tekenen en wonderen doen, zodat zij, ware het mogelijk, ook*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

de uitverkorenen zouden verleiden... Indien men dan tot u zegt: Zie, Hij is in de woestijn, gaat er niet heen; zie, Hij is in de binnenkamer, geloof het niet. Want gelijk de bliksem komt van het oosten en licht tot het westen, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn” (Matteüs 24:24-27,31; 25:31; Openbaring 1:7; 1 Thessalonicenzen 4:16,17). Deze wederkomst kan onmogelijk worden nagebootst. Overal zal men weten wanneer dit gebeurt. De hele wereld zal het zien.

Alleen zij die de Bijbel grondig hebben bestudeerd en de Waarheid liefhebben zullen ontkomen aan deze machtige verleiding, die de wereld betovert. Aan de hand van de uitspraken van de Bijbel zullen zij de bedrieger ontmaskeren. Ze zullen zware beproevingen moeten doorstaan. De beproeving zal aantonen wie de ware christenen zijn. Is ons geloof in Gods Woord al zo onwankelbaar dat we niet zullen toegeven aan hetgeen we met onze zintuigen waarnemen? Zullen we ons in deze crisis houden aan de Bijbel en de Bijbel alléén? Satan zal, als hij dat enigszins kan, ervoor zorgen dat we ons niet voorbereiden om in die tijd stand te houden. Hij zal alles zo leiden dat we overal op onze weg hindernissen tegenkomen. Hij zal ons vastketenen aan onze aardse bezittingen. Hij zal ons zware lasten opleggen, zodat we volledig in beslag worden genomen door de zorgen van dit leven waardoor de dag der beproeving ons als een dief overvalt.[626]

Wanneer de verschillende regeringen in de christelijke landen het bevel hebben uitgevaardigd tegen hen die de geboden bewaren, en de overheid haar bescherming heeft ingetrokken, zodat ze worden overgeleverd aan de mensen die hen willen doden, zullen Gods kinderen uit de steden en dorpen vluchten en in groepen gaan samenwonen in de meest afgelegen en verlaten plaatsen. De bergen zullen voor velen een toevluchtsoord zijn. Ze zullen, zoals de christenen in de dalen van Piémont, van de bergen hun heiligdom maken en God danken voor *“de rotsvestingen”* (Jesaja 33:16). Maar velen uit alle volken en klassen, hoog en laag, rijk en arm, zwart en blank, zullen worden overgeleverd aan de onrechtvaardigste en wreedste slavernij. Gods kinderen zullen zware tijden beleven. Ze zullen in boeien worden geslagen, worden opgesloten in gevangenis, ter dood worden veroordeeld. Sommigen schijnen overgeleverd te zijn om van honger te sterven in donkere, smerige cellen. Niemand zal aandacht schenken aan hun geroep. Niemand zal hen helpen.

Zal God Zijn kinderen in die beproevingen vergeten? Vergat Hij de trouwe Noach toen Hij de wereld van vóór de zondvloed verwoestte? Vergat Hij Lot toen het vuur uit de hemel neerdaalde om de steden van de vlakte te vernietigen? Vergat Hij Jozef toen hij woonde temidden van de afgodendienaars van Egypte? Vergat Hij Elia toen de eed van Izebel hem bedreigde met het lot van de Baälpriesters? Vergat Hij Jeremia in zijn donkere put? Vergat Hij de drie jongelingen in de vurige oven? Of Daniël in de leeuwenkuil?

“Maar Sion zegt: De Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten. Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontfermen zou over het kind van haar schoot? Al zouden zij die vergeten, toch vergeet Ik u niet. Zie, Ik heb u in mijn handpalmen gegript” (Jesaja 49:14-16). De Heere der heerscharen heeft gezegd: *“Wie u aanraakt, raakt Mijn oogappel aan”* (Zacharia 2:8). [627]

Ook al werpen hun vijanden hen in de gevangenis, de gevangenis muren zijn niet dik genoeg om het contact tussen hen en Christus te verbreken. Hij die al hun zwakheden kent, die al hun beproevingen kent, staat boven alle aardse machten. Ze zullen door engelen worden bezocht in hun eenzame cellen en zij zullen hen licht en vrede uit de hemel brengen. De gevangenis zal als een paleis zijn, want het is de verblijfplaats van hen die rijk zijn in het geloof. De sombere muren zullen met een

De Grote Strijd tussen Christus en satan

hemels Licht worden beschenen zoals toen Paulus en Silas in de nacht gebeden tot God richtten en lofliederen zongen in de gevangenis te Filippi.

Gods oordelen zullen komen over hen die Zijn volk willen verdrukken en doden. De goddelozen volharden in hun overtreding omdat God geduldig is, maar ze zullen zwaar gestraft worden omdat de straf zó lang is uitgesteld. *“Want de HEERE zal opstaan, zoals op de berg Perasim; Hij zal in beweging komen, zoals in het dal bij Gibeon, om Zijn werk te doen - vreemd zal Zijn werk zijn; en om Zijn daad te verrichten - ongewoon zal Zijn daad zijn”* (Jesaja 28:21). Het voltrekken van die straf is voor onze barmhartige God een vreemde daad. *“Zo waar Ik leef, luidt het Woord van de Heere HEERE, Ik heb geen behagen in de dood van de goddeloze”* (Ezechiël 33:11). De Heere is *“barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw ... Hij vergeeft overtreding, ongerechtigheid en zonde”*. Maar *“de schuldige houdt Hij zeker niet onschuldig”*. *“De HEERE is lankmoedig, doch groot van kracht, en de HEERE laat geenszins ongestraft”* (Exodus 34:6,7; Nahum 1:3). Door zware, maar rechtvaardige straffen zal God het gezag van Zijn overtreden wet herstellen. Dat de straf die de overtreders te wachten staat zwaar zal zijn, blijkt uit het feit dat God het vonnis met tegenzin zal voltrekken. De mensen die Hij zó lang heeft geduld en die Hij pas zal straffen wanneer ze *“de maat van hun ongerechtigheid”* vol hebben gemaakt, zullen tenslotte *“de beker van de gramschap Gods”* ongemengd moeten drinken.

Wanneer het middelaarschap van Christus in het hemelse Heiligdom ten einde is, zal de ongemengde gramschap van God over allen die het beest en zijn beeld aanbidden en zijn merkteken ontvangen (Openbaring 14:9,10), worden uitgestort. [628] De plagen die over Egypte kwamen toen God Israël zou verlossen, waren van dezelfde aard als de nog verschrikkelijker en algemenere oordelen die de wereld kort vóór de uiteindelijke verlossing van Gods volk zullen treffen. De ziener van Patmos zegt in zijn beschrijving van deze vreselijke plagen: *“Er kwam een boos en kwaadaardig gezwel aan de mensen, die het merkteken van het beest hadden en die zijn beeld aanbaden”*. En de zee, *“werd als bloed van een dode, en alle levende wezens, die in de zee waren, stierven”*. En *“de rivieren en waterbronnen ... werden bloed”*. Hoe verschrikkelijk deze plagen ook zijn, Gods vonnis is rechtvaardig. De engel Gods roept uit: *“Rechtvaardig zijt Gij ... dat Gij dit oordeel hebt gevelde. Omdat zij het bloed der heiligen en der profeten vergoten hebben, hebt Gij hun ook bloed te drinken gegeven; zij hebben het verdiend!”* (Openbaring 16:2-6). Ze hebben Gods volk ter dood veroordeeld en hebben door hun vonnis evenzeer de schuld van hun bloed op zich geladen als wanneer ze het met eigen handen hadden vergoten. Jezus verklaarde de Joden van Zijn tijd ook schuldig aan al het bloed van de heiligen dat vergoten was sinds de dagen van Abel, want de Joden waren met dezelfde geest bezielde en wilden dezelfde misdaden plegen als de moordenaars van de profeten.

Bij de volgende plaag worden de mensen door de zon verschroeid. *“En de mensen werden verzengd door de grote hitte”* (vers 8,9). De profeten beschrijven de toestand van de aarde in die verschrikkelijke tijd met de volgende woorden: *“Verwoest is het veld; de aardbodem treurt ... want de oogst van het veld is verloren gegaan ... alle bomen des velds zijn verdord. Voorwaar, de blijdschap is beschaamd van de mensenkinderen weggevlucht”*. *“Verschrompeld zijn de zaadkorrels onder haar aardkluiten; verwoest zijn de voorraadschuren ... Hoe kreunt het vee! De runderkudden dolen rond, want er is voor hen geen weide ... de waterbeken zijn uitgedroogd en een vuur heeft de weiden der woestijn verteerd”*. (Joël 1:10-12,17-20) *“De tempelzangen*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

worden tot weklacht op die dag, luidt het woord van de Heere HEERE. Talrijk zijn de lijken! Allerwegen werpt Hij ze neder! Stil!” (Amos 8:3).

Deze plagen zijn niet algemeen, want anders zouden alle bewoners van de aarde volledig worden uitgeroeid. [629] Toch zijn het de vreselijkste plagen die de mensen ooit hebben meegemaakt. Alle oordelen die de mensheid hebben getroffen vóór het afsluiten van de genadetijd waren “*gemengd met Gods genade*”. Het verzoenend bloed van Christus beschermde de zondaar tegen de volle maat van Zijn straf, maar bij het eindoordeel wordt de gramschap ongemengd uitgestort.

Op die dag zullen talloze mensen verlangend uitzien naar Gods genade, die ze zo lang hebben veracht. “*Zie, de dagen komen, luidt het Woord van de Heere HEERE, dat Ik een honger in het land zal zenden - geen honger naar brood, en geen dorst naar water, maar om de woorden des HEEREN te horen. Dan zullen zij zwerven van zee tot zee, en van het noorden naar het oosten zullen zij dolen, om te zoeken naar het Woord des HEEREN; maar vinden zullen zij het niet*” (Amos 8:11,12).

Gods volk zal ook moeten lijden, maar hoewel ze worden vervolgd en verdrukt, ontbering en honger lijden, zal God hen niet laten omkomen. De God Die voor Elia zorgde, zal geen van Zijn offervaardige kinderen in de steek laten. Hij Die de haren op hun hoofd telt, zal voor hen zorgen en ze zullen ondanks de hongersnood genoeg te eten hebben. Terwijl de ongelovigen van honger omkomen en door epidemieën sterven, zullen engelen de rechtvaardigen beschermen en ook in hun behoeften voorzien. De belofte aan degenen die “*in gerechtigheid wandelen*” luidt: “*Zijn brood is gewis, zijn water verzekerd*”. “*De ellendigen en de armen zoeken naar water, maar het is er niet, hun tong verdroogt van dorst; Ik, de HEERE, zal hen verhoren; Ik, de God van Israël, zal hen niet verlaten*” (Jesaja 33:15,16; 41:17).

“*Al zou de vijgenboom niet bloeien, en er geen opbrengst aan de wijnstokken zijn, de vrucht van de olijfboom teleurstellen; al zouden de akkers geen spijs opleveren, de schapen uit de kooi verdreven zijn en er geen runderen in de stallingen zijn, nochtans zal ik juichen in de HEERE, jubelen in de God van mijn heil*” (Habakuk 3:17,18).

“*De HEERE is uw Bewaarder, de HEERE is uw schaduw aan uw rechterhand. De zon zal u des daags niet steken, noch de maan des nachts. De HEERE zal u bewaren voor alle kwaad, [630] Hij zal uw ziel bewaren*”. (Psalm 121:5-7) “*Want Hij is het, Die u redt van de strik des vogelvangers, van de verderfelijke pest. Met Zijn vlerken beschermt Hij u, en onder Zijn vleugelen vindt gij een toevlucht; Zijn trouw is schild en pantser. Gij hebt niet te vrezen voor de verschrikking van de nacht, voor de pijl, die des daags vliegt; voor de pest, die in het duister rondwaart, voor het verderf, dat op de middag vernielt. Al vallen er duizend aan uw zijde, en tienduizend aan uw rechterhand, tot u zal het niet genaken; slechts zult gij het met uw ogen aanschouwen, en de vergelding aan de goddelozen zien. Want Gij, o HEERE, zijt mijn toevlucht. De Allerhoogste hebt gij tot uw schutse gesteld; geen onheil zal u treffen, en geen plaag zal uw tent naderen*” (Psalm 91:3-10).

Toch zullen de mensen denken dat Gods kinderen, zoals de martelaren vóór hen, spoedig hun getuigenis met hun bloed zullen moeten bezegelen. Zijzelf zullen vrezen dat de Heere hen in de steek heeft gelaten en hen heeft overgeleverd aan hun vijanden. Het is een tijd van vreselijke angst. Dag en nacht smeken zij God om hen te verlossen. De goddelozen verheugen zich en vragen spottend: “Hoe staat het nu met jullie geloof? Waarom verlost God jullie niet uit onze handen; jullie zijn toch Zijn kinderen?” Maar zij die op hun verlossing wachten, zullen zich Jezus' kruisiging op Golgotha herinneren, toen de overpriesters en oudsten ook spottend opmerkten: “*Anderen heeft Hij gered,*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Zichzelf kan Hij niet redden. Hij is Israëls Koning; laat Hij nu van het kruis afkomen en wij zullen aan Hem geloven” (Matteüs 27:42). Allen zullen zoals Jakob met God worstelen. Hun gezicht is bleek en het drukt hun innerlijke strijd uit. En toch blijven ze vurig bidden.

Als de mensen alles konden zien, zouden ze groepen machtige engelen waarnemen die als wachters zijn opgesteld rondom hen die *“het Woord van Christus' lijdzaamheid”* hebben bewaard. De engelen hebben vol medelijden hun wanhoop gezien en hun gebeden gehoord. Ze wachten op het bevel van hun Leider om hen uit hun gevaarlijke positie te bevrijden. Ze moeten echter nog even geduld hebben. Gods kinderen moeten de beker van Christus drinken en met Zijn doop gedoopt worden. [631] Deze vertraging, die hun zo zwaar valt, is het beste antwoord op hun gebeden. Wanneer ze vol vertrouwen wachten op Gods tussenkomst moeten ze geloof, hoop en geduld hebben. Dit is juist een van de ernstige gebreken in hun geestelijk leven geweest. Ter wille van de uitverkorenen zal de tijd der benauwdheid worden ingekort. *“Zal God dan Zijn uitverkorenen geen recht verschaffen, die dag en nacht tot Hem roepen... Ik zeg u, dat Hij hun spoedig recht zal verschaffen”* (Lucas 18:7,8). Het einde zal er vlugger zijn dan men wel denkt. Het koren zal in Gods schuur bijeengebracht worden en het onkruid zal in bossen gebonden en verbrand worden.

De hemelse wachters volgen hun bevel stipt op en blijven waakzaam. Een algemeen decreet zal het tijdstip bepalen wanneer zij die de geboden bewaren ter dood mogen worden gebracht, maar hun vijanden zullen in enkele gevallen hun tijd gewoon niet kunnen afwachten en zullen proberen hen nog vóór de vastgestelde tijd van het leven te beroven. Maar niemand zal de machtige wachters, die rondom elke trouwe volgeling van Christus zijn opgesteld, kunnen passeren. Sommigen worden aangevallen wanneer ze uit de steden en dorpen vluchten, maar de zwaarden die tegen hen worden opgeheven, zullen breken en als stro op de grond vallen. Anderen zullen worden beschermd door engelen die de gedaante van soldaten hebben aangenomen.

God heeft door de eeuwen heen heilige engelen uitgezonden om Zijn volk te helpen en te bevrijden. Hemelse wezens hebben een actieve rol gespeeld in het leven van de mensen. Ze zijn verschenen in gewaden die schitterden als de bliksem. Ze zijn als reizigers verkleed tot de mensen gekomen. Engelen zijn in menselijke gedaante aan godsmannen verschenen. Ze hebben op de middag onder eikenbomen gerust. Ze hebben bij mensen gelogeed. Ze hebben reizigers 's nachts de weg gewezen. Ze hebben met eigen handen het vuur op het altaar ontstoken. Ze hebben de deuren van gevangenissen geopend en Gods boodschappers in vrijheid gesteld. Ze zijn in volledige hemelse wapenrusting de steen van Christus' graf komen weggrollen. [632]

Engelen zijn vaak in de gedaante van mensen op vergaderingen aan de gelovigen verschenen en ze bezoeken de bijeenkomsten van de ongelovigen - zoals toen ze naar Sodom gingen - om hun daden op te tekenen en om vast te stellen of ze de grenzen van Gods geduld hebben overschreden. De Heere is barmhartig; ter wille van enkelen die Hem oprecht dienen, houdt Hij de rampen tegen en laat Hij de grote massa nog wat met rust. De zondaren beseffen niet dat ze hun leven te danken hebben aan die paar gelovigen die ze zo graag bespotten en verdrukken.

Hoewel de leiders van deze wereld er zich niet van bewust waren, hebben engelen vaak op hun vergaderingen gesproken. De mensen hebben naar hen gekeken, hebben naar hun waarschuwingen geluisterd, hebben zich tegen hun voorstellen verzet, hebben de spot gedreven met hun adviezen en hebben hen mishandeld. In raadzaalen en rechtbanken hebben deze hemelse boodschappers blijk gegeven van een grondige

De Grote Strijd tussen Christus en satan

historische kennis. Ze hebben laten zien dat ze de zaak van de verdrukten beter konden verdedigen dan de knapste en welsprekendste advocaten. Ze hebben plannen en complotten verijdeld die Gods werk ernstig zouden vertragen en veel leed over Gods volk zouden hebben gebracht. In tijden van gevaar en nood *“legert de Engel des HEEREN Zich rondom wie Hem vrezen, en redt hen”* (Psalm 34:8).

Gods kinderen zien verlangend uit naar de komst van hun Koning. Wanneer men de wachters vraagt: *“Wat is er van de nacht?”*, antwoorden ze zonder enige aarzeling: *“Morgen komt, maar ook nacht”* (Jesaja 21:11,12). De morgen gloort boven de bergtoppen. Binnenkort wordt Zijn heerlijkheid geopenbaard en weldra gaat de Zon der gerechtigheid op. Zowel de morgen als de nacht zullen spoedig aanbreken: voor de verlostten, het begin van de eeuwigheid; voor de ongelovigen, het begin van de eeuwige nacht.

Wanneer Gods strijders tot hun hemelse Vader bidden, zal het zijn alsof de sluier die hen van het onzichtbare scheidt bijna helemaal is weggeschoven. De hemel zal stralen door het morgenrood van de eeuwige dag en de woorden: *“Blijf getrouw. Uw verlossing is nabij”* klinken als het lied van de engelen. [633] Christus, de almachtige Overwinnaar, reikt Zijn vermoeide strijders een kroon van onsterfelijke heerlijkheid. Uit de open poorten klinkt Zijn stem: *“Zie, Ik ben met u. Wees niet bevreesd. Ik ken uw zorgen. Ik heb uw lijden gedragen. Gij strijdt tegen geduchte tegenstanders. Ik heb de strijd voor u gestreden en in Mijn Naam zijt gij meer dan overwinnaars”*.

Onze liefdevolle Verlosser zal ons helpen wanneer wij Zijn hulp hard nodig hebben. Hij is ons voorgegaan op de weg naar de hemel. Elke doorn die onze voeten pijn heeft gedaan, heeft ook Hem verwond, elk kruis dat wij hebben moeten dragen, heeft Hij voor ons gedragen. God laat de strijd toe om ons voor te bereiden op de vrede. De tijd der benauwdheid zal een vreselijke beproeving zijn voor Gods volk, maar voor alle gelovigen zal dan ook de tijd zijn aangebroken om vol vertrouwen uit te kijken naar de vervulling van Gods beloften.

“De vrijgekochten des HEEREN zullen wederkeren en met gejubel in Sion komen; eeuwige vreugde zal op hun hoofd wezen, blijdschap en vreugde zullen zij verwerven, kommer en gezucht zullen wegvluchten. Ik, Ik ben het, Die u troost. Wie zijt gij, dat gij bevreesd zijt voor een sterfelijk mens, voor een mensenkind, dat als gras wordt weggeworpen; dat gij vergeet de HEERE, uw Maker... dat gij bestendig, de gehele dag, verschrikt zijt vanwege de grimmigheid van de verdrukker, wanneer hij uit is op verderven? Waar is nu de grimmigheid van de verdrukker? IJlings wordt de kromgeslotene ontboeid, hij zal niet sterven, niet in de groeve dalen en hem zal geen brood ontbreken. Want Ik ben de HEERE, uw God, Die de zee opzweept, zodat haar golven bruisen, Wiens Naam is HEERE der heerscharen. Ik heb Mijn woorden in uw mond gelegd en met de schaduw Mijner hand heb Ik u bedekt” (Jesaja 51:11-16).

“Daarom, hoor toch dit, ellendige, en beschonkene, maar niet van wijn. Zo zegt uw Heere, de HEERE en uw God, Die de rechtszaak van Zijn volk verdedigt: Zie, Ik neem uit uw hand de beker der bedwelming; de kelk Mijner grimmigheid zult gij niet langer drinken. En Ik geef die in de hand van hen die u verdrukken, die tot u zeiden: Werp u neer, opdat wij over u heengaan; en gij maaktet uw rug als de aarde en als een straat voor wie daarover gingen” (vers 21-23). [634]

God heeft bij het overzien van de eeuwen Zijn aandacht bepaald bij de crisis die Zijn volk zal meemaken wanneer de machten van deze aarde zich in slagorde tegen hen zullen opstellen. Zoals *“de kromgeslotenen”* zullen ze de dood door hongersnood of geweld vrezende. Maar de Heilige, Die de Rode Zee kliefde zodat Israël kon doortrekken, zal Zijn

De Grote Strijd tussen Christus en satan

grote kracht tonen en ervoor zorgen dat ze in vrijheid gesteld worden. *“Zij zullen Mij ten eigendom zijn, zegt de HEERE der heerscharen, op de dag die Ik bereiden zal. En Ik zal hen sparen, zoals iemand zijn zoon spaart, die hem dient”* (Maleachi 3:17). Als het bloed van Christus' getrouwe getuigen op dat ogenblik werd vergoten, zou het geen zaad zijn dat wordt uitgestrooid om een oogst voor God voor te bereiden zoals dat wel het geval was met het bloed van de martelaren. Hun trouw zou geen getuigenis zijn dat anderen van de Waarheid kan overtuigen. Het verharde hart heeft Gods barmhartigheid immers zó vaak verworpen dat het nu echt te laat is. Als de rechtvaardigen nu aan hun vijanden werden overgeleverd, zou de vorst van de duisternis weer een overwinning behalen. De dichter van de Psalmen heeft gezegd: *“Want Hij bergt mij in Zijn hut ten dage des kwaads, Hij verbergt mij in het verborgene van Zijn tent”* (Psalm 27:5). Christus' advies luidde: *“Kom, Mijn volk, ga in uw binnenkamers, en sluit uw deuren achter u; verberg u een korte tijd, tot de gramschap over is. Want zie, de HEERE verlaat Zijn plaats om de ongerechtigheid der bewoners van de aarde aan hen te bezoeken”* (Jesaja 26:20,21). De verlossing van hen die geduldig op Christus' komst hebben gewacht en die zijn opgeschreven in het boek des Levens zal een buitengewone gebeurtenis zijn.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Hoofdstuk 40 – Gods Volk Verlost

Wanneer zij die Gods wet onderhouden niet meer door menselijke wetten worden beschermd, zullen er in verschillende landen tegelijkertijd acties op touw worden gezet om hen te doden. Wanneer de in het decreet bepaalde tijd begint te naderen, zullen de mensen allerlei plannen maken om de gehate sekte uit te roeien. Ze zullen besluiten om hen in één nacht de genadeslag toe te brengen, om voor altijd hun vermanende stem tot zwijgen te brengen.

Gods volgelingen zitten in de gevangenis of houden zich schuil op verlaten plaatsen in bossen en bergen. Ze bidden God nog altijd om hen te beschermen. Intussen zijn er overal gewapende benden die worden opgehitst door groepen boze engelen die zich voorbereiden om hun moordplannen uit te voeren. Maar juist in deze kritieke ogenblikken zal de God van Israël ingrijpen om Zijn uitverkorenen te verlossen. God zegt in dit verband: *“Bij u zullen liederen klinken als in de nacht, waarin men zich wijdt voor een feest, en zal er vreugde des harten zijn als van iemand die voortschrijdt... om te komen op de berg des HEEREN, tot de Rots van Israël. Dan zal de HEERE Zijn machtige stem doen horen en zal Hij doen zien het neerkomen van Zijn arm in grimmige toorn: een verterende vuurvlam, overstroming, stortbui en hagelstenen”* (Jesaja 30:29,30).

Grote groepen mensen met duistere plannen staan klaar om zich op hun prooi te werpen. [636] Ze juichen, spotten en vloeken. Dan zal een dichte duisternis, nog zwarter dan de nacht, de aarde bedekken. Een regenboog die de heerlijkheid van Gods troon weerspiegelt, zal dan de hemel omspannen. Het is alsof elke groep biddende gelovigen ook door deze regenboog wordt omringd. De woedende horden kunnen plots niet verder. Ze spotten niet meer. Ze denken niet meer aan de mensen die ze wilden vermoorden. Met angstige voorgevoelens kijken ze naar het teken van Gods verbond. Ze zouden zich wel willen verbergen voor Zijn verblindende helderheid.

Gods volk hoort dan een heldere, welluidende stem, Die zegt: “Kijk naar omhoog!” Wanneer ze hun ogen opslaan, zien ze de boog der belofte. De zwarte, dreigende wolken die de hemel bedekten, zijn intussen weggedreven. Zoals Stefanus slaan ze de ogen ten hemel en zien de heerlijkheid Gods, en Jezus zittende op Zijn troon. Op Zijn Goddelijk lichaam zien ze de tekenen van Zijn vernedering en uit Zijn mond horen ze het verzoek dat tot Zijn Vader en de heilige engelen wordt gericht: *“Ik wil, dat, waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn”* (Johannes 17:24). Weer zegt een welluidende stem triomfantelijk: *“Zij komen! Zij komen! Heilig, onschuldig en onbevlekt. Zij hebben het Woord van Mijn lijdzaamheid bewaard. Zij zullen onder de engelen leven”*. En de bleke, bevende lippen van hen die het geloof hebben behouden, uiten een overwinningskreet.

Te middernacht toont God Zijn sterkte om Zijn volk te verlossen. De zon komt op en schijnt met al haar kracht. Tekenen en wonderen volgen elkaar snel op. De ongelovigen volgen de gebeurtenissen met verbazing en ontzetting, terwijl de rechtvaardigen met plechtige blijdschap kijken naar de tekenen van hun verlossing. Het is alsof heel de natuur uit haar evenwicht is geslagen. Het water stroomt niet meer. Zwarte, donkere wolken verschijnen aan de hemel en botsen tegen elkaar. In het midden van de dreigende hemel is een lichtende plek van onbeschrijflijke schoonheid. Vandaar weerklinkt de stem van God als *“het geluid van vele wateren”*. Hij zegt: *“Het is geschied”* (Openbaring 16:17).

Die stem doet de hemel en de aarde beven. [637] *“En er geschiedde een grote aardbeving, zo groot als er geen geweest is, sedert een mens op de aarde was: zó hevig*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

was deze aardbeving, zó groot” (vers 17,18). De hemel schijnt zich te openen en weer te sluiten. Het is alsof de heerlijkheid van Gods troon er doorheen schittert. De bergen bewegen als strohalmen in de wind en grote rotsblokken worden naar alle kanten geslingerd. Men hoort een geloei als van een opkomende storm en het geraas van een orkaan als de stemmen van demonen die zijn uitgegaan om te vernietigen. De zee wordt opgezweept. De gehele aarde gaat op en neer als de golven van de zee. De aardkorst scheurt open. Het is alsof de aarde op instorten staat. Bergketens zinken weg. Bewoonde eilanden verdwijnen in de diepte. De zeehavens die even goddeloos zijn als Sodom, worden door de woeste wateren verzwolgen. Het grote Babylon wordt voor God *“in gedachtenis gebracht, om daaraan de beker met de wijn van de gramschap Zijns toorns te geven”*. Grote hagelstenen, *“een talent zwaar”*, richten grote verwoestingen aan. (vers 19,21). De hoogmoedigste steden van de aarde worden met de grond gelijk gemaakt. De prachtige paleizen waaraan de groten der aarde hun rijkdom hebben verspild om zichzelf te verheerlijken, storten voor hun ogen ineen. Gevangenismuren scheuren en Gods kinderen die om hun geloof in boeien waren geslagen, worden in vrijheid gesteld.

De graven worden geopend en *“velen van hen die slapen in het stof der aarde, zullen ontwaken, dezen tot eeuwig leven en genen tot versmading, tot eeuwig afgrijzen”* (Daniël 12:2). Alle doden die tijdens hun leven geloofden in de boodschap van de derde engel verrijzen met een verheerlijkt lichaam uit het graf om Gods vredesverbond met hen die Zijn wet hebben onderhouden te horen afkondigen. *“Ook zij, die Hem hebben doorstoken”* (Openbaring 1:7), zij die Christus in Zijn doodsstrijd hebben bespot en zij die de felste tegenstanders waren van Zijn Waarheid en Zijn volk, worden opgewekt om Hem in Zijn heerlijkheid te zien. Ze zien dan ook welke eer de getrouwen en gehoorzamen te beurt valt.

Er zijn nog steeds zware wolken aan de hemel, maar toch breekt de zon af en toe door; het is alsof men het wrekende oog van God kan zien. [638] Felle bliksemschichten tekenen zich grillig af tegen de hemel. De aarde schijnt bedekt te zijn door een vuurgloed. Boven het verschrikkelijke gebulder van de donder verkondigen geheimzinnige en angstaanjagende stemmen de ondergang van de ongelovigen. Niet iedereen begrijpt de woorden, maar de dwaalleraren weten wel waar het om gaat. Zij die even voordien nog zó onbezorgd, trots en uitdagend waren en zich zo verheugden over de wreedheid tegenover de mensen die Gods geboden bewaren, zijn nu ten prooi aan angst en ontzetting. Hun geroep stijgt boven het woeden der elementen uit. Deze demonen erkennen de Godheid van Christus en beven voor Zijn macht, terwijl de mensen om genade smeken en zich van verschrikking in het stof werpen.

De profeten van het Oude Testament hadden *“de dag des Heeren”* in heilige visioenen aanschouwd: *“Jammert, want de dag des HEEREN is nabij; hij komt als een verwoesting van de Almachtige”* (Jesaja 13:6). *“Ga in de rotskloven en verberg u in de grond voor de verschrikking des HEEREN en voor de luister Zijner majesteit. De verwaten ogen der mensen worden vernederd en de trots der mannen wordt neergebogen en de HEERE alleen is te dien dage verheven. Want er is een dag van de HEERE der heerscharen tegen al wat hoogmoedig is en trots en tegen al wat zich verheft, opdat het vernederd worde”*. *“Te dien dage zal de mens zijn zilveren en gouden afgoden, die hij zich gemaakt had om zich daarvoor neer te buigen, voor de ratten en de vlermuizen werpen, bij zijn vlucht in de rotsholten en in de bergspleten vanwege de verschrikking des HEEREN en de luister zijner majesteit, wanneer Hij opstaat om de aarde te verschrikken”* (Jesaja 2:10-12,20,21).

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Door een spleet in de wolken schittert een ster, die door het contrast met de duisternis wel vier keer helderder schijnt. Ze is het teken van hoop en vreugde voor de gelovigen, maar tegelijkertijd het teken van verschrikking en gramschap voor de overtreders van Gods wet. Zij die alles voor Christus hebben opgeofferd, voelen zich nu veilig en geborgen *“in het binnenste van de tent des HEEREN”*. Ze zijn op de proef gesteld en hebben ten aanschouwen van de wereld en van de mensen die de Waarheid verachtten hun trouw bewezen aan Hem Die voor hen gestorven is. [639] Zij die zelfs in het aanschijn van de dood zuiver zijn gebleven, hebben een ingrijpende verandering ondergaan. Ze zijn plotseling verlost van de wrede, verschrikkelijke tirannie van mensen die des duivels waren geworden. Hun gezichten waarop tot voor kort nog de angst te lezen stond, stralen nu van verwondering, geloof en liefde. Ze verheffen hun stem in een overwinningslied: *“God is ons een Toevlucht en Sterkte, ten zeerste bevonden een Hulp in benauwdheden. Daarom zullen wij niet vrezen, al verplaatste zich de aarde, al wankelden de bergen in het hart van de zee. Laat bruisen, laat schuimen haar wateren, laat de bergen beven door haar onstuimigheid”* (Psalm 46:2-4).

Terwijl deze woorden, die hun onwankelbaar vertrouwen uitdrukken, tot God opstijgen, gaan de wolken uit elkaar en worden de sterren aan de hemel zichtbaar. Ze zijn onbeschrijfelijk mooi in vergelijking met de zwarte, dreigende wolken aan weerskanten. De luister van de hemelse Stad straalt uit de geopende poorten. Dan verschijnt er aan de hemel een hand die twee toegevouwen stenen vasthoudt. Hierover zegt de profeet: *“Daar verkondigt de hemel Zijn gerechtigheid, want God is Rechter”* (Psalm 50:6). Deze heilige wet, de uitdrukking van Gods rechtvaardigheid die te midden van donder en bliksem op de berg Sinaï werd afgekondigd als de enige levensgids, wordt nu aan de mensen voorgehouden als de enige rechtsnorm in het oordeel. De hand slaat de tafelen open. Dan ziet men de geboden van de Decaloog, met een vurige pen geschreven. De woorden zijn zó duidelijk dat iedereen ze kan lezen. Het geheugen van iedereen is alert, de duisternis van bijgeloof en ketterij wordt uit elke geest gebannen en Gods Tien Woorden - beknopt, allesomvattend en gezaghebbend - worden aan alle mensen voorgehouden.

De ontzetting en wanhoop van hen die Gods heilige geboden hebben overtreden is onbeschrijfelijk. God heeft hun Zijn wet gegeven, zij hebben de kans gehad hun karakter daaraan te toetsen en hun gebreken te ontdekken, toen ze nog tot inkeer konden komen. Maar ze hebben de geboden verworpen om op goede voet met de wereld te kunnen leven en hebben anderen die ook laten overtreden. [640] Ze wilden Gods volk dwingen Zijn Sabbat te ontheiligen. Nu worden ze veroordeeld door de wet die ze hebben veracht. Ze zien met verbijstering in dat ze geen enkele verontschuldiging kunnen aanvoeren. Ze hebben zelf gekozen wie ze wilden dienen en aanbidden: *“Dan zult gij tot inkeer komen en wederom het onderscheid zien tussen de rechtvaardige en de goddeloze; tussen wie God dient, en wie Hem niet dient”* (Maleachi 3:18).

De vijanden van Gods wet - van hoog tot laag - hebben een andere opvatting over de `Waarheid en over verplichtingen. Wanneer het te laat is, zullen ze inzien dat de Sabbat van het vierde gebod het zegel van de levende God is. Wanneer het te laat is, zullen ze de ware aard van hun valse sabbat ontdekken en zullen ze tot de vaststelling komen dat ze op zand hebben gebouwd. Het zal dan tot hen doordringen dat ze al die tijd tegen God hebben gestreden. Kerkelijke leiders hebben de mensen in het verderf gestort, terwijl ze beweerden dat ze hen naar de poorten van het paradijs brachten. Pas op de dag van de afrekening zullen ze merken welke zware verantwoordelijkheid de verkondigers van Gods Woord dragen en welke verschrikkelijke gevolgen hun ontrouw heeft gehad.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Pas in de eeuwigheid zullen we ons een juist oordeel kunnen vormen over het verlies van één enkele ziel. Vreselijk zal het lot zijn van hen tot wie God zal zeggen: *“Ga weg van Mij, gij slechte dienstknecht!”*

Uit de hemel klinkt de stem van God, die de dag en het uur van Jezus' komst aankondigt en het eeuwige verbond aan Zijn volk bevestigt. Zijn woorden rollen als zware donderslagen over de aarde. Gods volk luistert, met de blik naar de hemel gericht. Hun gelaat wordt verlicht door Zijn heerlijkheid en straalt als het gezicht van Mozes toen hij de berg Sinaï afdaalde. De ongelovigen kunnen niet naar hen kijken. En wanneer de zegen wordt uitgesproken over hen die God hebben geëerd door Zijn Sabbat te heiligen, klinkt een luide overwinningskreet.

Kort daarna verschijnt een kleine zwarte wolk in het oosten, ongeveer half zo groot als een mensenhand. Het is de wolk die Christus omringt. Van verre is het alsof hij in duisternis is gehuld. Gods volk weet dat dit het teken is van de Zoon des mensen. [641] In plechtige stilte kijken ze hoe die wolk dichterbij komt en steeds lichter en mooier wordt tot het een grote witte wolk is. Aan de onderkant is er een felle verterende gloed en boven de wolk zien ze de regenboog van het verbond. Jezus komt op de wolk naar de aarde als een machtig overwinnaar. Hij komt nu niet als *“een Man van smarten”* om vernederd te worden en te lijden, maar als de Overwinnaar in hemel en op aarde om de levenden en de doden te oordelen. Hij wordt genoemd *“Getrouw en Waarachtig, en Hij velst vonnis en voert oorlog in gerechtigheid”*. *“En de heerscharen, die in de hemel zijn, volgden Hem”* (Openbaring 19:11,14). Met hemelse lofzangen volgt de ontelbare schare heilige engelen Hem op Zijn weg. Het is alsof de hemel bedekt wordt door *“duizend maal duizenden en tienduizend maal tienduizenden”* schitterende wezens. Geen menselijke pen kan dit tafereel beschrijven. Geen sterfelijke geest kan zich de luister daarvan voorstellen. *“Zijn majesteit bedekt de hemelen, en de aarde is vol van Zijn lof. Er is een glans als van zonlicht”* (Habakuk 3:3,4). Wanneer deze levende wolk nog dichterbij komt, ziet elk oog de Levensvorst. Zijn heilig gezicht is nu niet doorboord door de doornenkroon, maar een diadeem van heerlijkheid rust op Zijn heilig voorhoofd. De glans van Zijn gezicht is feller dan de zon op het middaguur. *“En Hij heeft op Zijn kled en op Zijn dij geschreven de naam: 'Koning der koningen en Heere der heren'”* (Openbaring 19:16).

Door zijn verschijning krijgt *“elk gelaat een lijkkleur”*. Zij die Gods genade hebben verworpen, worden overweldigd door ontzetting en wanhoop. *“Verslagen harten en knikkende knieën... en hun aller aangezicht van kleur beroofd”* (Jeremia 30:6; Nahum 2:10). De verlost roepen bevend uit: *“Wie kan bestaan?”* Het gezang van de engelen houdt op. Er volgt een angstaanjagende stilte. Dan zegt Jezus: *“Mijn genade is u genoeg”*. Het gezicht van de verlost klaart op en hun hart wordt met blijdschap vervuld. De engelen beginnen weer te zingen, terwijl ze steeds dichterbij komen.

In vlammend vuur gehuld daalt de Koning der koningen neer op de wolk. De hemel wijkt terug als een boekrol die wordt opgerold. De aarde beeft voor Hem, elke berg en elk eiland wordt van zijn plaats gerukt. [642] *“Onze God komt en zal niet zwijgen, vuur verteert vóór Zijn aangezicht, rondom Hem stormt het geweldig. Hij roept tot de hemel daarboven, en tot de aarde om Zijn volk te richten”* (Psalm 50:3,4).

“En de koningen der aarde en de groten en de oversten over duizend en de rijken en de machtigen en iedere slaaf en vrije verborgen zich in de holen en de rotsen der bergen; en zij zeiden tot de bergen en tot de rotsen: Valt op ons en verbergt ons voor het aangezicht van Hem, Die gezeten is op de troon, en voor de toorn van het Lam; want de grote dag van Hun toorn is gekomen en wie kan bestaan?” (Openbaring 6:15-17).

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Er wordt niet meer gespot. Er worden geen leugens meer verspreid. Er is een eind gekomen aan het wapengekletter, het krijgsgewoel *“met schoenen die dreunend stampen en mantels in bloed gewenteld”* (Jesaja 9:4). Men hoort alleen gebeden, geweent en geklaag. De lippen die zo-even nog spotten roepen uit: *“De grote dag van Zijn toorn is gekomen en wie kan bestaan?”* De goddelozen smeken om te worden bedolven onder de rotsblokken van de bergen opdat ze de blik van Hem Die ze hebben veracht en verworpen niet zouden zien.

Ze kennen deze stem Die doordringt tot het oor van de doden. Hoe vaak heeft deze stem hen niet vriendelijk opgeroepen om tot inkeer te komen? Hoe vaak hebben ze haar niet gehoord in de liefdevolle oproep van een vriend, een broeder of van de Verlosser zelf. Ze veroordeelt de mensen die Gods genade hebben verworpen. Deze stem heeft zó lang herhaaldelijk aangedrongen: *“Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen. Want waarom zoudt gij sterven”* (Ezechiël 33:11). Was het maar de stem van een vreemde! Jezus zegt: *“Omdat gij weigerdet, toen Ik riep, niemand acht gaf, toen Ik Mijn hand uitstreckte, gij al Mijn raadgevingen in de wind sloegt, en Mijn vermaning niet wildet”* (Spreuken 1:24,25). Deze stem roept herinneringen op die zij hadden willen verdringen: waarschuwingen die ze veracht hebben, uitnodigingen die ze hebben afgeslagen en voorrechten die ze hebben geweigerd. [643]

Sommigen hebben Christus bespot toen Hij vernederd werd. De ernstige woorden die de Man van smarten uitsprak toen de hogepriester Hem *“bij de levende God bezwoor”*, flitsen door hun geest: *“Doch Ik zeg u, van nu aan zult gij de Zoon des mensen zien, gezeten aan de rechterhand der Macht en komende op de wolken des hemels”* (Matteüs 26:64). Nu zien ze Hem in Zijn heerlijkheid en ze zullen Hem ook nog zien zitten *“aan de rechterhand der Macht”*.

De mensen die met Christus spotten toen Hij zei dat Hij Gods Zoon was, staan nu sprakeloos: de hoogmoedige Herodes, die Zijn Koningschap niet ernstig nam en zijn soldaten opdracht gaf Hem tot koning te kronen; de mannen die Hem met hun onheilige handen de scharlaken mantel omdeden, de doornenkroon op Zijn hoofd zetten, Hem het riet gaven, Hem lasterden en bespotten en voor Hem op de knieën vielen. De mannen die de Levensvorst hebben geslagen en naar Hem hebben gespuwd, willen Zijn indringende blik nu niet zien en willen op de vlucht slaan voor de overweldigende heerlijkheid van Zijn verschijning. Zij die Zijn handen en voeten hebben doorboord, en de soldaat die Zijn zij heeft doorstoken, kijken met ontzetting en gewetenswroeging naar deze tekenen. De gebeurtenissen op Golgotha komen de priesters en leiders weer vlijmscherp voor de geest. Bevend van angst herinneren ze zich hoe ze hun hoofd met satanische vreugde schudden en riepen: *“Anderen heeft Hij gered, Zichzelf kan Hij niet redden. Hij is Israëls Koning; laat Hij nu van het kruis afkomen en wij zullen aan Hem geloven. Hij heeft Zijn vertrouwen op God gesteld; laat Die Hem nu verlossen, indien Hij een welgevallen in Hem heeft”* (Matteüs 27:42,43).

Duidelijk herinneren ze zich de gelijkenis van Christus over de onrechtvaardige pachters die de vruchten van de wijngaard niet aan de heer wilden geven en zowel zijn slaven als zijn zoon doodden. Ze herinneren zich ook het vonnis dat zij zelf hebben uitgesproken: *“Een kwade dood zal hij (de heer van de wijngaard) die kwaden doen sterven”*. Het dringt nu tot de priesters en tot de oudsten door dat de zonde en straf van die onrechtvaardige pachters hun eigen houding en hun eigen rechtvaardige veroordeling voorstellen. Ze slaken een angstkreet. Nog luider dan het *“Kruisig Hem! Kruisig Hem!”*, dat weergalmde door de straten van Jeruzalem, klinkt nu hun wanhoopskreet: *“Hij is de Zone Gods, de ware Messias!”* [644] Zij willen vluchten voor de Koning der koningen.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Ze proberen tevergeefs een schuilplaats te vinden in de diepe holen van de aarde, die zijn ontstaan door het ontbranden van de elementen.

In het leven van alle mensen die de Waarheid verwerpen, zijn er soms heldere momenten. Ze denken met spijt aan hun schijnheilig leven. Hun gewetenswroeging is echter volkomen nutteloos. Maar dit is niets vergeleken met de wroeging op de dag wanneer hun *“vreze komt gelijk en verwoesting,”* en hun *“verderf aankomt als een wervelwind”* (Spreuken 1:27). Zij die Christus en Zijn getrouwe volgelingen wilden doden, zien hen nu in hun heerlijkheid. In hun angst en verschrikking horen ze de heiligen vol blijdschap uitroepen: *“Zie, Deze is onze God, van Wie wij hoopten, dat Hij ons zou verlossen”* (Jesaja 25:9).

Terwijl de aarde op haar fundamenten beeft, terwijl het bliksemt en dondert, roept de stem van Gods Zoon de slapende heiligen uit hun graf. Hij kijkt naar hun graven en roept terwijl Hij Zijn handen ten hemel heft: *“Ontwaakt, ontwaakt, gij die slaapt in het stof en staat op!”* Over de hele lengte en breedte van de aarde zullen de doden Zijn stem horen en zij die in Christus gestorven zijn, zullen opstaan. De aarde zal dreunen door de voetstappen van dat zeer grote leger *“uit alle volk en stam en taal en natie”*. Ze komen uit de gevangenis van de dood; ze zijn bekleed met onsterfelijke heerlijkheid en roepen: *“Dood, waar is uw overwinning? Dood, waar is uw prikkel?”* (1 Korintiërs 15:55). De verlost die nog in leven waren en de verrezen heiligen laten een lange, blijde triomfkreet horen.

Allen verrijzen uit hun graf met de gestalte die ze hadden toen ze in het graf werden gelegd. Adam is groot en indrukwekkend; hij is iets kleiner dan de Zoon van God. Er zijn aanzienlijke verschillen tussen hem en de mensen van latere generaties. Daaruit blijkt duidelijk dat de mensheid is gedegenereerd. Maar allen verrijzen met de frisheid en kracht van de eeuwige jeugd. [645] De mens werd *“in den beginne”* naar Gods beeld geschapen. Dit had zowel betrekking op Zijn karakter als op Zijn verschijningsvorm. Door de zonde is het Goddelijke in de mens ontaard en bijna geheel verdwenen. Christus is echter gekomen om te herstellen wat verloren ging. Hij zal onze vernederde lichamen veranderen en ze gelijkvormig maken aan Zijn verheerlijkt lichaam. Het sterfelijke, vergankelijke lichaam, ontdaan van Zijn heerlijkheid en eens bezoedeld door de zonde, wordt volmaakt, schoon en onsterfelijk. Alle gebreken en misvormingen blijven in het graf achter. De verlost krijgen weer toegang tot de boom des levens in het lang geleden verloren paradijs en zullen opgroeien tot de volle gestalte van de mensheid in haar oorspronkelijke luister. (Maleachi 4:2). De laatste sporen van de vloek zullen worden verwijderd en Christus' trouwe volgelingen zullen verschijnen in *“de schoonheid van de Heere onze God”* om in geest en lichaam het volmaakte beeld van hun Heere te weerkaatsen. Wat een wonderbaarlijke verlossing! - Zo lang besproken en verwacht, maar nooit ten volle begrepen.

De levende verlost zullen *“in een ondeelbaar ogenblik, in een oogwenk”* worden veranderd. Bij het horen van Gods stem worden ze verheerlijkt. Ze worden dan onsterfelijk en met de verrezen heiligen worden ze op de wolken weggevoerd, de Heere tegemoet in de lucht. Engelen *“zullen Zijn uitverkorenen verzamelen uit de vier windstreken, van het ene uiterste der hemelen tot het andere”*. Heilige engelen brengen kleine kinderen naar hun moeder terug. Vrienden die lange tijd door de dood waren gescheiden, worden herenigd om nooit meer uit elkaar te gaan en varen onder het zingen van vreugdeliederen op ten hemel naar de Stad Gods.

De wolk heeft aan alle kanten vleugels en onderaan zijn er levende wielen. Terwijl *“de wagen” opstijgt, roepen de wielen “heilig” en de vleugels roepen terwijl ze*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

bewegen “Heilig!” en de engelscharen roepen: “Heilig, heilig, heilig, Heere God almachtig”. En de verlost en roepen: “Halleluja!” Wanneer “de wagen” omhoog gaat naar het nieuwe Jeruzalem.

Voordat de verlost en de Stad Gods binnengaan, geeft Christus Zijn volgelingen het overwinningsteken en het embleem van hun koninklijke waardigheid. De schitterende gelederen staan in een open vierkant opgesteld rondom hun Koning. Zijn gestalte steekt majestueus uit boven de heiligen en de engelen. Hij kijkt liefdevol op hen neer. Iedereen in de ontelbare schare van verlost en kijkt naar Hem, ieder oog ziet de heerlijkheid van Hem wiens gelaat eens *“zozeer misvormd was; niet meer menselijk was Zijn verschijning, en niet meer als die der mensenkinderen Zijn gestalte”*. Jezus plaatst de overwinningkroon met Zijn rechterhand op het hoofd van de overwinnaars. Iedereen krijgt een kroon met zijn eigen *“nieuwe naam”* (Openbaring 2:17) en met het opschrift *“Heilig is de Heere”*. Iedereen ontvangt een overwinningpalm en een blinkende citier. Wanneer de leidinggevende engelen de toon aangeven, glijden de vingers over de snaren en brengen mooie muziek met rijke, volle akkoorden ten gehore. Elk hart wordt vervuld met een onuitsprekelijke verrukking en elke stem verheft zich in een lied van dankbaarheid: *“(Aan) Hem, die ons liefheeft en ons uit onze zonden verlost heeft door Zijn bloed - en Hij heeft ons tot een koninkrijk, tot priesters voor Zijn God en Vader gemaakt - Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheid! Amen”* (Openbaring 1:5,6).

Vóór de verlost en schare ligt de Heilige Stad. Jezus maakt de paarden poorten wijd open en zij die de Waarheid hebben bewaard gaan door de poort. Daar zien ze het paradijs van God, waar Adam woonde toen hij nog niet had gezondigd. Ze horen een stem, welluidender dan elke muziek die de mens ooit heeft gehoord: *“Uw strijd is ten einde”*. *“Komt, gij gezegenden Mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af”*.

Nu wordt het gebed van Christus voor Zijn discipelen, *“Ik wil, dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn”*, verhoord. *“Onberispelijk voor Zijn heerlijkheid in grote vreugde”* (Judas 24) stelt Jezus degenen die door Zijn bloed zijn vrijgekocht voor de Vader en zegt: *“Ziehier Ik en de kinderen, die Gij mij gegeven hebt”*. *“Die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik bewaard”*. Wat een wonder van genade en liefde! Wat een vreugde zal het zijn wanneer de oneindige Vader Zijn eigen beeld in de verlost en zal zien, wanneer de verstering en de vloek van de zonde er niet meer zijn en de mens weer in harmonie met God zal leven! [647]

Met onuitsprekelijke liefde nodigt Jezus Zijn getrouwen uit om te delen in Zijn vreugde. Hij is blij omdat Hij de zielen die door Zijn doodstrijd en vernedering zijn verlost in het Koninkrijk der heerlijkheid kan zien. De verlost en zullen in Zijn vreugde delen wanneer ze de gelovigen zien die door hun gebeden, hun arbeid en hun liefdevolle offers voor Christus zijn gewonnen. Wanneer ze vergaderen rondom de grote witte troon zal een grote blijdschap hun hart vervullen als ze de verlost en zien die zij tot Christus hebben gebracht en merken dat ook zij anderen tot Christus hebben gebracht en die op hun beurt ook weer anderen die nu allen zijn aangekomen op deze plaats van rust, waar ze hun kroon aan de voeten van Jezus leggen en Hem eeuwig loven.

Wanneer de verlost en in de Stad Gods worden verwelkomd, gaat er een geestdriftig gejuich op. De twee Adams staan op het punt elkaar te ontmoeten. Gods Zoon zal onze stamvader met open armen ontvangen. Adam is immers het wezen dat Hij schiep, het schepsel dat tegen zijn Schepper zondigde en door wiens zonde de Verlosser de littekens van de kruisiging draagt. Wanneer Adam deze littekens ziet, werpt hij zich

De Grote Strijd tussen Christus en satan

niet in de armen van Christus, maar valt in alle ootmoed voor Zijn voeten neer en zegt: *“Waardig, waardig is het Lam, dat geslacht is!”* Vol tederheid helpt de Heiland hem bij het opstaan en nodigt hem uit weer te kijken naar het paradijs waar hij zo lang geleden uit verdreven werd.

Na zijn verbanning uit Eden was Adams leven op aarde getekend door ellende en verdriet. Elk verwelkt blad, elk offer dat gebracht werd, elke degeneratie in de natuur, elke ontaarding van de mens herinnerde hem telkens weer aan zijn zonde. Zijn geweten knaagde verschrikkelijk toen hij het kwaad zag toenemen. Wanneer hij de mensen waarschuwde, verweten ze hem dat hij de oorzaak van de zonde was. Geduldig en nederig droeg hij bijna duizend jaar lang de straf van de overtreding. Hij beleed oprecht zijn zonde. Hij stelde zijn vertrouwen in de verdiensten van de beloofde Zaligmaker en stierf in de hoop dat hij eens uit de doden zou opstaan. Jezus heeft de fout van de mens hersteld en een eind gemaakt aan de gevolgen van de zondeval. Dankzij Christus' verzoening kan Adam nu weer in zijn oorspronkelijke positie worden hersteld. [648]

Met grote vreugde ziet hij de bomen waar hij vroeger zoveel genoeg aan beleefde. Het zijn dezelfde bomen waarvan hij de vruchten plukte in de tijd toen hij nog niet gezondigd had en gelukkig was. Hij ziet de wijnstokken die hij met eigen hand had geleid, de bloemen waar hij vroeger met zoveel plezier voor zorgde. Het dringt tot hem door dat dit alles werkelijk bestaat. Hij beseft dat het paradijs inderdaad is hersteld en nu nog mooier is dan toen hij eruit werd verbannen. De Heiland brengt hem naar de boom des levens, plukt de mooie vruchten en nodigt Adam uit om er ook van te eten. Hij kijkt om zich heen en ziet vele van zijn familieleden onder de verlost in Gods paradijs. Dan legt hij zijn schitterende kroon aan de voeten van Jezus, werpt zich in de armen van Christus en valt Hem om de hals. Hij laat zijn vingers glijden over de citer en het hemelgewelf weergalmt het overwinningslied: *“Waardig, waardig is het Lam, dat geslacht is en weer leeft!”* Adams afstammelingen zingen met hem mee. Ze leggen hun kronen ook aan de voeten van Christus en buigen in aanbidding voor Hem neer. De engelen, die hebben geweend toen Adam zondigde en blij waren toen Jezus na Zijn opstanding ten hemel voer en daardoor het graf ontsloot voor allen die in Zijn Naam zouden geloven, zijn aanwezig bij deze hereniging. Nu zien ze de voltooiing van het verlossingswerk en zingen een loflied.

Aan de kristallen zee vóór de troon, die door de heerlijkheid Gods schittert als *“glas met vuur vermengd”*, staan de overwinnaars *“van het beest en van zijn beeld en van het getal van zijn naam”*. Het Lam staat met de honderdvierenveertigduizend, die *“gekocht zijn uit de mensen”* op de berg Sion. Ze hebben de citers Gods. Er wordt een stem gehoord *“als de stem van vele wateren en als de stem van zware donder”*, *“de stem van citerspelers, spelende op hun citers”*. [649] Ze zingen *“een nieuw gezang”* vóór de troon, een gezang dat niemand anders kan leren dan de honderdvierenveertigduizend. Het is het lied van Mozes en het lied van het Lam - een overwinningslied. Alleen de honderdvierenveertigduizend kunnen dit lied aanleren, want het is een lied over hun ervaringen. Geen enkele andere groep heeft deze ervaringen ooit meegemaakt. *“Dezen zijn het, die het Lam volgen, waar Hij ook heen gaat”*. Ze komen van de aarde, uit de levenden, en worden beschouwd als *“eerstelingen voor God en het Lam”* (Openbaring 15:2,3; 14:1-5). *“Dezen zijn het, die komen uit de grote verdrukking”*; ze hebben *“de tijd van grote benauwdheid zoals er niet is geweest sinds er volken bestaan”*, meegemaakt. Ze hebben de angst van de tijd van Jakobs benauwdheid doorstaan. Ze zijn zonder Middelaar geweest tijdens de laatste uitstorting van Gods oordelen. Maar ze zijn verlost, want *“zij hebben hun gewaden gewassen en wit gemaakt in het bloed des Lams”*. *“En in*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

hun mond is geen leugen gevonden; zij zijn onberispelijk” voor God. *“Daarom zijn zij voor de troon van God en zij vereren Hem dag en nacht in Zijn tempel; en Hij, Die op de troon gezeten is, zal Zijn tent over hen uitspreiden”*. Ze hebben gezien hoe de aarde werd getroffen door hongersnoden en epidemieën en hoe de zon de mensen met grote hitte verschroeide. Ze hebben zelf ook ellende gekend en honger en dorst gehad. Maar *“zij zullen niet meer hongeren en niet meer dorsten, ook zal de zon niet op hen vallen, noch enige hitte, want het Lam, Dat in het midden van de troon is, zal hen weiden en hen voeren naar waterbronnen des levens; en God zal alle tranen van hun ogen afwissen”* (Openbaring 7:14-17).

Door de eeuwen heen zijn Christus' uitverkorenen gevormd en gedisciplineerd in de school der beproeving. Op aarde hebben ze het smalle pad bewandeld. Ze zijn gereinigd in het vuur van de beproeving. Ze hebben om Jezus' wil tegenstand, haat en laster verdragen. Ze hebben Hem ondanks de zware strijd gevolgd. Ze hebben zichzelf verloochend en hebben bittere teleurstellingen gehad. [650] Ze hebben de zonde, haar kracht, ongerechtigheid en ellende aan den lijve ondervonden en kijken er vol afschuw op neer. Wanneer ze beseffen dat er een oneindig offer gebracht moest worden om de zonde uit te roeien, worden ze nederig en dankbaar, en loven God. Dit kunnen de engelen, die nooit gevallen zijn niet begrijpen. Zij hebben veel lief omdat hun veel vergeven is. Daar ze deel hebben gehad aan Christus' lijden, mogen ze nu delen in Zijn heerlijkheid.

Gods erfgenamen komen uit zolderkamertjes, uit krotten, uit gevangnissen, van schavotten, uit bergen en woestijnen, uit de holen van de aarde en uit de diepten van de zee. Op aarde hadden ze geleefd *“onder ontbering, verdrukking en mishandeling”*. Miljoenen zijn met schande beladen in het graf gedaald omdat ze vastberaden weigerden in te gaan op de bedrieglijke eisen van satan. Ze zijn door menselijke rechtbanken veroordeeld als de ergste misdadigers. Maar nu God Rechter is (Psalm 50:6) worden de beslissingen van de mensen ongedaan gemaakt. *“De smaad van Zijn volk zal Hij van de gehele aarde verwijderen”* (Jesaja 25:8). *“En men zal hen noemen: Het heilige Volk, de Verlosten des HEEREN”*. God heeft beslist *“om over de treurende van Sion te beschikken, dat men hun geve hoofdsieraad in plaats van as, vreugdeolie in plaats van rouw, een lofgewaad in plaats van een kwijnende geest”* (Jesaja 62:12; 61:3). Ze zijn niet meer zwak, ellendig, verspreid en verdrukt. Voortaan zullen ze altijd bij de Heere zijn. Zij staan vóór de troon en dragen kleren die duurder zijn dan die van de hoogst geplaatsten op aarde. Ze zijn gekroond met diademen die mooier zijn dan die welke ooit op het hoofd van hun vorsten op aarde zijn geplaatst. De Koning der heerlijkheid heeft de tranen van alle gezichten gewist. Er is niets meer dat verdriet brengt. Onder het wuiven van palmtakken zingen ze een lofzang - helder van toon, zacht en welluidend. Iedereen zingt mee tot het lied door het hemelgewelf weergalmt: *“De zaligheid is van onze God, Die op de troon gezeten is, en van het Lam!”* En alle hemelbewoners zingen ter ere van God: *“Amen, de lof en de heerlijkheid, en de wijsheid, en de dankzegging, en de eer en de macht en de sterkte zij onze God tot in alle eeuwigheden! Amen”* (Openbaring 7:10,12). [651]

In dit leven kunnen we het prachtige onderwerp van de verlossing maar gedeeltelijk begrijpen. We kunnen met ons eindig verstand heel diep nadenken over de schande en de heerlijkheid, het leven en de dood, de rechtvaardigheid en de barmhartigheid, die in het kruis samenkomen, maar zelfs met de grootste geestelijke inspanning kunnen we de volle betekenis niet vatten. Wij hebben maar een vaag idee van de lengte en breedte, de diepte en hoogte van de verlossende liefde. Zelfs wanneer de

De Grote Strijd tussen Christus en satan

verlost zien zoals ze gezien worden en kennen zoals ze gekend zijn, zullen ze het Verlossingsplan toch niet volledig begrijpen, want de hele eeuwigheid door zullen er steeds nieuwe Waarheden worden geopenbaard aan de onderzoekende geest. Hoewel er geen verdriet, leed en verleidingen meer zijn en de oorzaak daarvan is uitgeschakeld, zal Gods volk toch altijd beseffen welke prijs betaald is voor hun verlossing.

Het kruis van Christus zal voor de verlost in alle eeuwigheid een onderwerp van studie en lof zijn. Ze zullen de gekruisigde Christus in de verheerlijkte Christus terugvinden. Ze zullen nooit vergeten dat Hij Wiens macht de ontelbare werelden van het heelal heeft geschapen en in stand houdt - de geliefde Zoon van God, de Majesteit des hemels, Hij die met vreugde werd aanbeden door cherubs en serafs - Zich vernederd heeft om de gevallen mens te verheffen. Ze zullen nooit vergeten dat Hij de schuld en de schande van de zonde heeft gedragen, dat het aangezicht van Zijn Vader voor Hem verborgen bleef totdat de ellende van een verloren wereld Zijn hart brak en Zijn leven verbrijzelde op het kruis van Golgotha. Het feit dat de Schepper van alle werelden, de Rechter van alle levens, Zijn heerlijkheid heeft afgelegd en Zich uit liefde voor de mens heeft vernederd, zal altijd het heelal met verwondering vervullen en tot aanbidding aanzetten. Wanneer de scharen van verlost hun Verlosser zien, met de eeuwige heerlijkheid van de Vader op Zijn gezicht, wanneer ze Zijn troon, die van eeuwigheid tot eeuwigheid zal bestaan, zien en beseffen dat er geen eind zal komen aan Zijn Koninkrijk, heffen ze vol geestdrift een lied aan: "Waardig, waardig is het Lam, Dat geslacht is en ons met Zijn eigen dierbaar bloed heeft vrijgekocht voor God!!"[652]

Het geheimenis van het kruis verklaart alle andere geheimenissen. Het licht dat straalt van Golgotha toont ons de schoonheid en aantrekkelijkheid van de eigenschappen van God die ons met vrees en angst hadden vervuld. Barmhartigheid, tederheid en vaderlijke gaan samen met heiligheid, rechtvaardigheid en macht. Wanneer we naar Zijn hoge, verheven troon opkijken, zien we de schoonheid van Zijn karakter en begrijpen wij beter dan ooit de betekenis van die lieflijke Naam: "*Onze Vader*".

We zullen begrijpen dat Hij Die de Wijsheid is, geen beter plan voor onze verlossing had kunnen uitwerken dan juist het offer van Zijn Zoon. Dit offer wordt gecompenseerd door de vreugde dat er voortaan vrijgekochte, heilige, gelukkige, en onsterfelijke wezens op deze aarde zullen wonen. De afloop van de strijd tussen de Verlosser en de machten van de duisternis maakt de verlost blij en zal tot in alle eeuwigheid bijdragen tot Gods heerlijkheid. De waarde van één ziel is zó groot dat de Vader akkoord gaat met de prijs en Christus Zelf is ook tevreden wanneer Hij de resultaten van Zijn grote offer ziet.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Hoofdstuk 41 – De Aarde Verwoest

“Want haar zonden hebben zich opgehoopt tot aan de hemel en God heeft aan haar ongerechtigheid gedacht... Mengt haar het dubbele in de beker, die zij gemengd heeft; geeft haar zoveel pijniging en rouw, als zij heerlijkheid en weelde genoten heeft. Want zij zegt in haar hart: Ik troon als koningin, ik ben geen weduwe en geen rouw zal ik zien. Daarom zullen haar plagen op één dag komen: dood en rouw en hongersnood, en zij zal met vuur verbrand worden; want sterk is de Heere God, Die haar geoordeeld heeft. En de koningen der aarde, die met haar gehoereerd hebben en weelderig geweest zijn, zullen over haar wenen en weeklagen... zeggende: Wee, wee, gij grote stad, Babylon, gij sterke stad, want in één uur is uw oordeel gekomen!” (Openbaring 18:5-10).

“De kooplieden der aarde”, die “rijk geworden zijn uit de macht haar weelderigheid”, “zullen van verre staan uit vrees voor haar pijniging, wenend en rouw bedrijvend, en zeggende: Wee, wee die grote stad, die gehuld was in fijn linnen, purper en scharlaken, en rijk versierd was met goud en edelgesteente en paarlen, want in één uur is al die zo grote rijkdom verwoest!” (Openbaring 18:11,3,15-17).

Deze oordelen komen over Babylon op de dag van Gods gramschap. Ze heeft de maat van haar ongerechtigheid vol gemaakt. Haar tijd is gekomen. Ze is rijp om aan de verwoesting te worden prijsgegeven. [654]

Wanneer God de bevrijding van Zijn volk aankondigt, worden zij die alles in de grote strijd hebben verloren zich pijnlijk bewust van de ernst van de toestand. In de genadetijd hebben ze zich laten verblinden door de drogredenen van satan en wilden hun zondig leven goedpraten. De rijken beroemden zich op hun superioriteit. Ze hebben hun rijkdom echter verworven door de overtreding van Gods wet. Ze hebben de hongerigen niet gevoed, de naakten niet gekleed; ze zijn niet rechtvaardig en barmhartig geweest. Ze wilden zichzelf verheerlijken en door hun medemensen geëerd worden. Nu hebben ze niets meer. Ze zijn arm en machteloos. Met ontzetting kijken ze naar de vernietiging van de afgoden die ze in de plaats van de Schepper hebben gesteld. Ze hebben hun ziel verkocht voor aardse goederen en plezier en hebben Gods rijkdom van de hand gewezen. Daardoor is hun leven mislukt, hun plezier vergald en hun rijkdom verrot. De winst van een heel leven gaat in een oogwenk in rook op. De rijken jammeren over de vernietiging van hun prachtige huizen en over het verlies van hun goud en hun zilver. Ze houden daar echter mee op wanneer ze tot hun schrik beseffen dat ze samen met hun afgoden zullen worden vernietigd.

De ongelovigen hebben geen spijt omdat ze hun verplichtingen tegenover God en hun medemensen niet zijn nagekomen, maar vinden het wel jammer dat God de Overwinnaar is. Ze hebben geen spijt over hun zonden, maar betreuren de afloop van de strijd. Als ze de kans kregen, zouden ze geen middel onbeproeft laten om alsnog te overwinnen.

De wereld ziet dat zij die ze hebben bespot en hebben willen uitroeien, de epidemieën, stormen en aardbevingen ongedeerd overleven. God is voor de overtreders van Zijn wet een verterend vuur, maar voor Zijn volk is Hij een veilige Schuilplaats.

Predikanten die de Waarheid geweld hebben aangedaan om de mensen gunstig te stemmen, zien nu de ware aard en invloed van hun leer. Nu blijkt dat God hen in het oog hield wanneer zij preekten, op straat liepen en met de mensen omgingen. [655] Bij elke gevoelsuiting, elke regel die zij schreven, elk woord dat zij gebruikten, elke daad die een

De Grote Strijd tussen Christus en satan

bedrieglijke zekerheid aan de mensen gaf, strooiden zij zaad. Nu zien zij de oogst: de grote groep ellendige, verloren zielen rondom hen.

God zegt: *“Zij trachten de breuk van de dochter Mijns volks op het lichtst te genezen door te zeggen: Vrede, vrede, terwijl er geen vrede is”*. (Jeremia 8:11) *“Gij (hebt) het hart van de rechtvaardige bedroefd (...) met leugen, terwijl Ik hem geen smart aandeed, en de handen van de goddeloze gesterkt (...), opdat hij zich niet van zijn boze weg zou bekeren en leven”* (Ezechiël 13:22).

“Wee de herders, die de schapen welke Ik weid, verderven en verstrooien... Ik bezoek aan u de boosheid uwer handelingen”. “Jammert, o herders, schreeuwt het uit! Wentelt u in het stof, o gebieders der kudde; want voleindigd zijn uw dagen, dat gij geslacht wordt... Dan ontvalt de herders toevlucht en de gebieders der kudde ontkoming” (Jeremia 23:1,2; 25:34,35).

Het dringt tot de predikanten en hun aanhangers door dat er iets mis was met hun relatie tot God. Ze beseffen dat ze in opstand zijn gekomen tegen de Ontwerper van alle goede en rechtvaardige wetten. De verwerping van Gods geboden heeft geleid tot zeer veel kwaad, tweedracht, haat, ongerechtigheid, zodat de aarde één groot slagveld en één grote poel van verderf is geworden. Zij die de Waarheid hebben verworpen en de dwaling hebben liefgehad zien dat nu in. Er schieten woorden tekort om te beschrijven hoe intens de ongehoorzamen en ontrouwen nu verlangen naar het eeuwige leven, dat ze voor altijd hebben verloren. De mensen die door de wereld zijn bewonderd om hun talenten en hun welsprekendheid schatten deze dingen nu op hun juiste waarde. Ze beseffen wat ze door hun overtredingen hebben verloren en vallen aan de voeten van hen die ze vroeger hebben bespot en veracht omdat ze God trouw zijn gebleven en geven toe dat God hen heeft liefgehad. (Openbaring 3:9b)

De mensen geven zich rekenschap van het feit dat ze bedrogen zijn. De één beschuldigt de ander ervan dat hij hem in het verderf heeft gestort, maar allen zijn het er over eens dat de predikanten de grootste schuldigen zijn. Ontrouwe predikanten hebben de mensen zoet gehouden met hun voorzeggingen. Ze hebben hun aanhangers Gods wet met voeten laten treden en hebben ze opgehitst om de anderen die de wet wel gehoorzaamden te vervolgen. [656] In hun wanhoop geven deze leiders openlijk hun bedrog toe. De woedende massa roept: *“Door jullie schuld zijn wij verloren”*. Ze werpen zich op de valse herders. Juist de mensen die vroeger één en al bewondering waren, zullen de vreselijkste vloeken over hen uitspreken. Dezelfde handen die hen eens met lauweren hebben gekroond, zullen hen willen doden. De zwaarden die voor Gods volk waren bestemd, worden nu gebruikt om hun vijanden te vermoorden. Overal wordt er gevochten en bloed vergoten.

“Krijgsrumoer verbreidt zich tot aan het einde der aarde, want de HEERE heeft een rechtsgeding met de volken. Hij houdt gericht over al wat leeft; de goddelozen geeft Hij over aan het zwaard” (Jeremia 25:31). De grote strijd heeft zesduizend jaar geduurd. Christus en Zijn hemelse boodschappers hebben tegen de macht van de Boze gestreden om de mensen te waarschuwen, te informeren en te redden. Iedereen heeft nu gekozen. De ongelovigen staan helemaal aan de zijde van satan in zijn strijd tegen God. De tijd is nu aangebroken dat God het gezag van Zijn overtreden wet herstelt. De strijd wordt nu niet alleen tegen satan, maar ook tegen de mensen gevoerd. *“De HEERE heeft een rechtsgeding met de volken”. “De goddelozen geeft Hij over aan het zwaard”*.

Het verlossingsteken is aangebracht op de voorhoofden van hen *“die zuchten en kermen over al de gruwelen die daar bedreven worden”*. Nu komt de verderfengel in actie. Hij wordt in het visioen van Ezechiël voorgesteld door de mannen met *“hun*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

vernietigingswapen in de hand”, aan wie het bevel wordt gegeven: *“Grijsaards, jongelingen en jonge meisjes, kleine kinderen en vrouwen, moet gij doden en verdelgen; maar niemand die het teken draagt, moogt gij aanraken; bij Mijn heiligdom moet gij beginnen”*. *“Toen begonnen zij bij de mannen, de oudsten, die zich vóór de tempel bevonden”* (Ezechiël 9:1-6). De verdelging begint bij hen die zich de geestelijke leiders van het volk noemen. De valse wachters vallen het eerst. De verderfengel is meedogenloos. Niemand wordt gespaard. Mannen, vrouwen, jongens, meisjes en kinderen komen allen om. [657]

“Want zie, de HEERE verlaat Zijn plaats om de ongerechtigheid der bewoners van de aarde aan hen te bezoeken; dan zal de aarde het op haar vergoten bloed aan het licht brengen en haar verslagenen niet langer bedekken” (Jesaja 26:21). *“Dan zal dit de plaag zijn, waarmee de HEERE alle volken zal treffen, die tegen Jeruzalem zijn uitgerukt: Hij zal ieders vlees, terwijl hij nog op zijn voeten staat, doen wegteren, en ieders ogen zullen wegteren in hun kassen, en ieders tong zal wegteren in zijn mond. Ja, te dien dage zal er onder hen een grote, door de HEERE bewerkte, ontsteltenis wezen, en ieder zal de hand van een ander grijpen, en ieders hand zal zich tegen die van een ander verheffen”* (Zacharia 14:12,13). In de waanzinnige strijd, ontketend door hun eigen wilde hartstochten en door de vreselijke uitstorting van Gods ongemengde gramschap, zullen de goddeloze bewoners van de aarde - priesters, machthebbers, en het volk, rijk en arm, hoog en laag - vallen. *“En zij die door de HEERE geveld zijn, zullen te dien dage liggen van het ene einde der aarde tot het andere, zij zullen niet beklaagd, noch bijeengezameld, noch begraven worden”* (Jeremia 25:33).

Bij de wederkomst van Christus zullen alle ongelovigen volledig worden uitgeroeid: ze worden verteerd door *“de adem van Zijn mond”* en worden vernietigd door Zijn heerlijkheid. Christus brengt Zijn volgelingen naar de stad Gods. De aarde is dan onbewoond. *“Zie, de HEERE ontledigt en verwoest de aarde, keert haar ondersteboven en verstroot haar inwoners”*. *“De aarde wordt volkomen ontledigd en geheel leeggeroofd, want de HEERE heeft dit woord gesproken”*. *“Want de aarde is ontwijd door haar bewoners, omdat zij de wetten hebben overtreden, de inzetting ontdoken, het eeuwig Verbond verbroken. Daarom verslindt een vloek de aarde door een gloed verteerd en blijven er weinig stervelingen over”* (Jesaja 24: 1,3,5,6).

De hele aarde is verwoest. De puinhopen van de steden en dorpen die door de aardbeving zijn getroffen, ontwortelde bomen en de grote rotsblokken die door de zee zijn uitgespuwd of uit de aarde zijn losgescheurd, liggen over de oppervlakte van de aarde verspreid, terwijl grote kraters de plaats aanduiden waar de bergen van hun grondvesten zijn losgerukt. [658]

Nu komt de gebeurtenis die werd voorafgeschaduwd door de laatste plechtige dienst op de Grote Verzoendag. Wanneer de dienst in het Heilige der heiligen was afgelopen en de zonden van Israël uit het heiligdom waren verwijderd door het bloed van het zondoffer, werd de zondebok levend voor de Heere gesteld. De hogepriester legde dan in aanwezigheid van de vergadering *“al de ongerechtigheden der Israëlieten en al hun overtredingen in al hun zonden”* op de kop van de bok. (Leviticus 16:21). Wanneer het werk in het hemelse Heiligdom voltooid is, zullen de zonden van Gods volk op satan worden gelegd in aanwezigheid van God, de hemelse engelen en de schare van de verlostten. Hij zal verantwoordelijk worden gesteld voor al het kwaad waartoe hij hen heeft aangezet. Zoals de zondebok werd weggebracht naar *“een onvruchtbaar land”*, zal satan worden verbannen naar de verwoeste aarde, die dan een troosteloze, onbewoonde woestenij zal zijn.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

De ziener van Patmos heeft de verbanning van satan en de chaos en ontredning van de aarde voorzeggd. Hij zegt ook dat deze toestand duizend jaar zal duren. Na de beschrijving van de gebeurtenissen rond de wederkomst van Christus en de vernietiging van de ongelovigen zegt de profeet: *“En ik zag een Engel nederdalen uit de hemel met de sleutel des afgronds en een grote keten in Zijn hand; en Hij greep de draak, de oude slang, dat is de duivel en de satan, en Hij bond hem duizend jaren, en Hij wierp hem in de afgrond en sloot en verzegelde die boven hem, opdat hij de volkeren niet meer zou verleiden, voordat de duizend jaren voleindigd waren; daarna moet hij voor een korte tijd worden losgelaten”* (Openbaring 20:1-3). [659]

De uitdrukking *“de afgrond”* stelt de chaos en duisternis op aarde voor. Dit blijkt duidelijk uit andere Bijbelteksten. De Bijbel zegt dat de aarde *“in den beginne”* *“woest en ledig”* was, *“en duisternis lag op de vloed”* (Genesis 1:2). Volgens de profetie zal de aarde - alleszins gedeeltelijk - weer in deze toestand verkeren. Jeremia heeft *“de grote dag des Heeren”* van verre gezien en beschreven: *“Ik zag de aarde, en zie, zij was woest en ledig; ik zag naar de hemel, en zijn licht was er niet. Ik zag de bergen, en zie, zij beefden, en alle heuvelen schudden. Ik zag, en zie, er was geen mens, en al het gevogelte des hemels was weggevlogen. Ik zag, en zie, het vruchtbare land was een woestijn, en al zijn steden waren in puin gestort”* (Jeremia 4:23-26).

De aarde zal duizend jaar lang de woonplaats van satan en zijn engelen zijn. Hij zal op aarde moeten blijven en zal geen toegang hebben tot de andere werelden om degenen die nooit zijn gevallen te verleiden en te kwellen. In die betekenis is hij *“gebonden”*: er is niemand meer over wie hij kan heersen. Hij kan het bedrog en de vernietiging waaraan hij eeuwenlang zoveel plezier heeft beleefd niet meer voortzetten.

De profeet Jesaja heeft de ondergang van satan in een visioen gezien: *“Hoe zijt gij uit de hemel gevallen, gij morgenster, zoon des dageraads; hoe zijt gij ter aarde geveld, overweldiger der volken! En gij overlegdet nog wel: Ik zal ten hemel opstijgen, boven de sterren Gods mijn troon oprichten ... Ik wil ... mij aan de Allerhoogste gelijkstellen. Integendeel, in het dodenrijk wordt gij neergeworpen, in het diepste der groeve. Wie u zien, beschouwen u, letten op u: Is dit de man, die de aarde deed sidderen, die koninkrijken deed beven; die de wereld tot een woestijn maakte en haar steden afbrak; die zijn gevangenen niet naar huis liet keren”* (Jesaja 14:12-17).

Satan heeft door zijn opstand de aarde zesduizend jaar lang *“doen sidderen”*. Hij heeft de wereld tot een woestijn gemaakt en haar steden verwoest. Hij heeft zijn gevangenen niet naar huis laten keren. Zesduizend jaar lang hebben Gods kinderen in zijn gevangenis gezeten en hij zou hen voor eeuwig gevangen hebben gehouden als Christus hun ketenen niet had verbroken om hen in vrijheid te stellen. [660]

Zelfs de ongelovigen zijn nu buiten het bereik van satan. Hij blijft alleen achter met zijn engelen om de rampzalige gevolgen van de zonde te zien. *“De koningen der volken liggen allen met ere, ieder in zijn woning (het graf), maar gij zijt weggeworpen, ver van uw graf, als een verafschuwde scheut... Gij wordt met hen niet in een graf verenigd, omdat gij uw land te gronde hebt gericht, uw volk gedood”* (Jesaja 14:18-20).

Satan zal duizend jaar lang op de verwoeste aarde rondzwerven om de gevolgen van zijn opstand tegen Gods wet te overzien. In deze duizend jaar lijdt hij vreselijk. Hij heeft sinds zijn val door zijn onafgebroken activiteit geen ogenblik kunnen nadenken, maar nu is hij machteloos en kan hij zich wel verdiepen in de rol die hij heeft gespeeld sinds het begin van zijn opstand tegen Gods heerschappij. Hij wacht angstig de vreselijke dag af wanneer hij zal moeten boeten voor al het kwaad dat hij heeft gedaan en gestraft zal worden voor de zonden waartoe hij de mensen heeft verleid.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Voor Gods volk zal de gevangenschap van satan vreugde brengen en blijdschap. De profeet zegt: *“En het zal geschieden ten dage, wanneer de HEERE u rust geeft van uw smart en van uw onrust en van de harde dienst die men u heeft laten verrichten, dat gij dit spotlied op de koning van Babel (satan) zult aanheffen: Hoe heeft de drijver opgehouden... De HEERE heeft de stok der goddelozen verbroken, de scepter der heersers, die in verbolgenheid zonder ophouden natiën sloeg, die in toorn volken vertrad in meedogenloze vervolging”* (Jesaja 14:3-6).

Tijdens *“de duizend jaren”* tussen de eerste en de tweede opstanding vindt het oordeel over de ongelovigen plaats. Volgens de apostel Paulus zal dit oordeel na de wederkomst van Christus plaatshebben. *“Daarom, velt geen oordeel vóór de tijd, dat de Heere komt, die ook hetgeen in de duisternis verborgen is, aan het licht zal brengen en de raadslagen der harten openbaar maken”* (1 Korintiërs 4:5). [661] Daniël zegt dat toen de Oude van dagen kwam *“recht verschaft werd aan de heiligen des Allerhoogsten”* (Daniël 7:22). In die tijd heersen de verlost en als koningen en priesters van God. In de Openbaring zegt Johannes: *“En ik zag tronen, en zij zetten zich daarop, en het oordeel werd hun gegeven”*. *“Zij zullen priesters van God en van Christus zijn en zij zullen met Hem heersen, (die) duizend jaren”* (Openbaring 20:4,6). Tijdens *“de duizend jaren”* *“zullen de heiligen de wereld oordelen”*, zoals Paulus voorzegde. (1 Korintiërs 6:2). Samen met Christus zullen ze over de ongelovigen oordelen door hun daden met het Wetboek, de Bijbel, te vergelijken. Ze zullen over elk geval afzonderlijk recht spreken op grond van de daden van de betrokkenen. Dan wordt de straf die de ongelovigen moeten krijgen vastgesteld *“naardat hun werken zijn”* en naast hun naam in *“het boek des doods”* opgetekend.

Christus en Zijn volgelingen oordelen over satan en zijn boze engelen. Paulus zegt in dit verband: *“Weet gij niet, dat wij over engelen oordelen zullen?”*(vers 3). En volgens Judas heeft Hij *“de engelen, die aan hun oorsprong ontrouw werden en hun eigen woning verlieten, voor het oordeel van de grote dag met eeuwige banden onder donkerheid bewaard gehouden”* (Judas 6).

Aan het einde van *“de duizend jaren”* vindt de tweede opstanding plaats. De goddelozen zullen dan uit de doden opstaan en voor God verschijnen voor de voltrekking van het vonnis dat in de boeken staat opgetekend. Na zijn beschrijving van de opstanding van de rechtvaardigen zegt Johannes: *“De overige doden werden niet weder levend, voordat de duizend jaren voleindigd waren”* (Openbaring 20:5). En Jesaja zegt over de goddelozen: *“En zij zullen bijeengebracht worden, zoals men gevangenen bijeenbrengt in een kuil, en zij zullen opgesloten worden in een kerker, en na vele dagen zullen zij bezocht worden”* (Jesaja 24:22).

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Hoofdstuk 42 – Het Einde van de Strijd

Aan het einde van “*de duizend jaren*” komt Christus nog eens naar de aarde met de grote menigte verlost en een gevolg van engelen. Wanneer Hij in Zijn ontzagwekkende majesteit neerdaalt, roept Hij de doden die Hem niet als hun Verlosser hebben aangenomen uit het graf om hun straf te ondergaan. Een grote groep, talloos als het zand der zee, verrijst uit het graf. Maar er is een enorm verschil tussen hen en de verlost, die zijn opgestaan bij de eerste opstanding! De verlost kregen de onsterfelijkheid en de eeuwige schoonheid. Zij die voor eeuwig verloren gaan, dragen de sporen van ziekte en dood.

Alle ogen van die grote menigte zijn gericht op de heerlijkheid van Gods Zoon. De ongelovigen zeggen in koor: “*Gezegend is Hij, die komt in de Naam des Heeren!*” Ze doen dit niet uit liefde voor Jezus. Ze worden door de kracht van de Waarheid gedwongen deze woorden uit te spreken. De ongelovigen verrijzen uit het graf zoals ze erin gelegd zijn: ze staan nog even vijandig tegenover Christus en zijn nog even opstandig. Ze krijgen geen tweede kans om de fouten uit hun vorig leven te herstellen. Het zou toch niets baten. Ze zijn tijdens hun zondig leven geen betere mensen geworden. Ze zouden hun tweede kans dan ook op dezelfde manier gebruiken als de eerste: ze zouden Gods geboden wéér overtreden en wéér tegen Hem in opstand komen.

Christus daalt neer op de Olijfberg, vanwaar Hij na Zijn opstanding ten hemel was gevaren en waar engelen de belofte dat Hij zou terugkomen hebben herhaald.[663] De profeet zegt: “*En de HEERE, mijn God, zal komen, alle heiligen met Hem*”. “*Zijn voeten zullen te dien dage staan op de Olijfberg, die vóór Jeruzalem ligt aan de oostzijde; dan zal de Olijfberg middendoor splijten ... tot een zeer groot dal*”. “*En de HEERE zal Koning worden over de gehele aarde; te dien dage zal de HEERE de Enige zijn, en Zijn Naam de enige*” (Zacharia 14:5,4,9). Wanneer het Nieuwe Jeruzalem in zijn verblindende pracht neerdaalt uit de hemel, zal het rusten op de plaats die is gereinigd en gereed is gemaakt om het te ontvangen, en Christus zal met Zijn verlost en met de engelen Zijn intocht maken in de Heilige Stad.

Op dat ogenblik zal satan zich klaarmaken voor de laatste machtsgreep. Toen de vorst van het kwaad “*gebonden*” was en niemand kon misleiden, voelde hij zich ellendig en terneergeslagen. Maar wanneer de ongelovigen opstaan en hij de grote menigte ziet die aan zijn kant staat, vat hij weer moed. Hij is vastbesloten de grote strijd niet op te geven. Hij wil de grote groep terdoodveroordeelden onder zijn banier scharen en ze gebruiken om zijn plan te verwezenlijken. De ongelovigen zijn de gevangenen van satan. Door hun verwerping van Christus hebben zij het bewind van de aartsrebel aanvaard. Zij zijn bereid op zijn voorstellen in te gaan en zijn bevelen op te volgen. Maar hij is nog altijd even sluw en zegt niet wie hij is. Hij beweert de vorst en rechtmatige eigenaar van de wereld te zijn, wiens bezit hem op een onwettige manier is ontnomen. Hij zegt aan zijn misleide onderdanen dat hij hun bevrijder is en geeft hun de verzekering dat hij ze uit het graf heeft opgewekt en dat hij op het punt staat ze van een wrede tirannie te bevrijden. Christus heeft zich teruggetrokken, en satan verricht wonderen om zijn beweringen te bewijzen. Hij geeft de zwakken kracht en bezielt iedereen met zijn satanische geest. Hij stelt hun voor om onder zijn leiding naar het kamp van de heiligen op te trekken om de Stad Gods te veroveren. Met duivelse vreugde wijst hij op de ontelbare miljoenen die uit het graf zijn verrezen en hij beweert dat hij als hun leider de stad wel zal kunnen innemen om zijn troon en heerschappij te heroveren.[664]

De Grote Strijd tussen Christus en satan

In die grote menigte zijn er talloze mensen die leefden vóór de zondvloed en een hoge ouderdom hebben bereikt. Het zijn fors gebouwde en buitengewoon intelligente mensen, die zich aan de gevallen engelen hebben onderworpen en al hun talenten en kennis hebben gebruikt om zichzelf te verheerlijken. Het zijn mannen die vanwege hun artistieke gaven als afgoden zijn behandeld. Hun wreedheid en hun boosaardige uitvindingen hebben de aarde verpest en het beeld van God ontluisterd. Daarom heeft God hen moeten verdelen. Er zijn koningen en generaals die de volken hebben overwonnen, dappere mannen die nooit een veldslag hebben verloren, trotse en eerezuchtige strijders die door hun opmars koninkrijken deden beven. In het graf zijn ze niet veranderd. Wanneer ze verrijzen, hebben ze nog steeds dezelfde ideeën. Ze zijn nog altijd even oorlogszuchtig als toen ze sneuvelde.

Satan pleegt eerst overleg met zijn engelen en daarna met deze koningen, veroveraars en machthebbers. Ze zien hoe talrijk en sterk zij zijn en zeggen dat het leger in de Heilige Stad klein is in vergelijking met het hunne. Ze denken dan ook dat ze zullen winnen. Ze beramen een krijgsplan om zich meester te maken van de rijkdom en heerlijkheid van het Nieuwe Jeruzalem. Iedereen maakt zich onmiddellijk klaar voor de strijd. Bekwame vakmensen maken het oorlogstuig. Militaire leiders die beroemd zijn geworden door hun overwinningen op het slagveld verdelen de strijdbare mannen in compagnieën en divisies.

Dan wordt het aanvalssein gegeven. Ontelbare mensen komen in beweging. Vroegere wereldveroveraars hebben nooit zo'n groot leger op de been gebracht. Dit leger overtreft de totale gevechtskracht van alle legers uit de hele krijgsgeschiedenis van onze aarde. Satan, de machtigste strijder, leidt de voorhoede. Zijn engelen bundelen al hun krachten voor deze eindstrijd. Koningen en krijgers volgen hem op de voet en daarachter komt de grote menigte in dichte drommen, elk onder zijn eigen aanvoerder. Met militaire precisie rukken de gesloten gelederen op naar de Stad Gods over het opengereten en ruwe aardoppervlak. Christus geeft het bevel de poorten van het Nieuwe Jeruzalem te sluiten. Satans legerbende omsingelt de stad en maakt zich gereed voor de aanval.[665]

Dan verschijnt Christus opnieuw voor Zijn vijanden. Ver boven de stad verrijst een hoge troon op een voetstuk van schitterend goud. Op deze troon zit de Zoon van God en rondom Hem staan de onderdanen van Zijn Koninkrijk. De macht en luister van Christus zijn in geen taal weer te geven en met geen pen te beschrijven. De heerlijkheid van de Eeuwige Vader omstraalt de Zoon. De schitterende glans van Zijn tegenwoordigheid vervult de Stad Gods, straalt tot buiten de poorten en overspoelt de hele aarde met zijn gloed.

Het dichtst bij de troon staan zij die eens trouwe slaven van satan waren. Ze zijn echter als brandhout uit het vuur gerukt en hebben hun Verlosser oprecht en toegewijd gevolgd. Dan komen zij die ondanks het bedrog en het ongeloof van de wereld een volmaakt christelijk karakter hebben ontwikkeld en zij die Gods wet hebben onderhouden toen de christelijke wereld dacht dat ze was afgeschaft, en tenslotte de miljoenen van alle eeuwen die om hun geloof als martelaren zijn gestorven. Nog verder staat *“een grote schare, die niemand tellen kon, uit alle volk en stammen en natiën en talen ... voor de troon en voor het Lam, bekleed met witte gewaden en met palmtakken in hun handen”*. (Openbaring 7:9). Hun strijd is ten einde, ze hebben de overwinning behaald. Ze hebben in de renbaan gelopen en hebben de prijs ontvangen. De palmtakken in hun handen zijn het symbool van hun overwinning; de witte gewaden zijn het zinnebeeld van de volmaakte gerechtigheid van Christus waar ze nu in delen.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

De verlost en zingende een lied dat weergalmt door het hemelgewelf: *“De zaligheid is van onze God, Die op de troon gezeten is, en van het Lam!”* (Openbaring 7:10). De engelen en serafs zingen ook dit lied. Wanneer de verlost en zien hoe machtig en slecht satan is, beseffen ze meer dan ooit dat ze alleen dankzij de kracht van Christus konden overwinnen. Onder de verlost en is er niemand die denkt dat hij zichzelf heeft gered of dat hij door eigen kracht en goedheid heeft gezegevierd. Niemand zegt iets over zijn werken en lijden, maar de inhoud van elk lied is: *“De zaligheid is van onze God en van het Lam!”* [666]

In aanwezigheid van alle bewoners van de aarde en van de hemel vindt de kroningsplechtigheid van de Zoon van God plaats. De Koning der koningen is nu bekleed met de hoogste majesteit en macht. Hij spreekt het oordeel uit over allen die tegen Zijn heerschappij in opstand zijn gekomen en voltrekt het vonnis aan de overtreders van Zijn wet en de onderdrukkers van Zijn volk. De profeet Gods beschrijft deze gebeurtenis: *“En ik zag een grote witte troon en Hem, die daarop gezeten was, voor Wiens aangezicht de aarde en de hemel vluchtten, en geen plaats werd voor hen gevonden. En ik zag de doden, de groten en de kleinen, staande voor de troon, en er werden boeken geopend. En nog een ander boek werd geopend, het (boek) des levens; en de doden werden geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken geschreven stond, naar hun werken”* (Openbaring 20:11,12).

Wanneer *“de boeken des hemels”* worden geopend en Christus de ongelovigen aankijkt, worden ze zich bewust van elke zonde die ze hebben gedaan. Ze weten precies waar ze van het pad der reinheid en heiligheid zijn afgeweken. Ze beseffen heel duidelijk dat ze Gods wet door hun hoogmoed en rebellie hebben overtreden. De verleidingen die ze door hun overgave aan de zonde hebben uitgelokt, de zegeningen die ze voor zichzelf tot een vloek hebben gemaakt, de boodschappers van God die ze hebben veracht, de waarschuwingen die ze hebben verworpen, de stromen van genade die ze door hun koppigheid en onboetvaardigheid hebben afgewezen - dit alles verschijnt in vurige letters voor hun geest.

Boven de troon verschijnt het kruis, gevolgd door een reeks beelden die de verleiding en zondeval van Adam en de verschillende stadia van het Verlossingsplan voorstellen: de geboorte van Christus in armoedige omstandigheden; Zijn jeugd doorgebracht in eenvoud en gehoorzaamheid; Zijn doop in de Jordaan; het vasten en de verzoeking in de woestijn; Zijn openbaar optreden om de rijkste zegeningen van de hemel aan de mensen bekend te maken; Zijn dagen vol liefde en barmhartigheid; Zijn nachten biddend en wakend doorgebracht in de eenzaamheid van de bergen; de samenzweringen, geïnspireerd door afgunst, haat en boosheid, waarmee Zijn goedheid werd beloond; de vreselijke, geheimzinnige angst in Gethsémané onder het verpletterende gewicht van de zonden van de hele wereld; het verraad, waardoor Hij aan een moordlustige bende werd overgeleverd; [667] de vreselijke gebeurtenissen tijdens die verschrikkelijke nacht toen Hij zich als gevangene niet verzette, toen Hij door Zijn meest geliefde discipelen in de steek werd gelaten en werd voortgesleept door de straten van Jeruzalem; toen Hij, de Zoon van God, moest verschijnen voor Annas, in het paleis van de hogepriester, in de rechtszaal van Pilatus, voor de laffe en wrede Herodes, toen Hij bespot, gelasterd, gefolterd en ter dood veroordeeld werd. Al deze gebeurtenissen worden op een aangrijpende manier afgebeeld.

Daarna verschijnen de laatste beelden. De deinende menigte ziet de Man van smarten op weg naar Golgotha; de Hemelkoning hangend aan het kruis; de hoogmoedige priesters en het spottende gepeupel dat lacht om Zijn doodstrijd. Ze zien ook de

De Grote Strijd tussen Christus en satan

bovennatuurlijke duisternis, de aardbeving, de gespleten rotsen en de geopende graven op het ogenblik dat de Verlosser de geest gaf.

Deze vreselijke gebeurtenissen worden getrouw weergegeven. Satan, zijn engelen en zijn onderdanen moeten naar deze beelden, die hun eigen werk aan het licht brengen, kijken. Iedereen die een rol heeft gespeeld in dit drama, herinnert zich wat hij gedaan heeft: Herodes, die de onschuldige kinderen van Bethlehem vermoordde in de hoop dat hij ook de Koning van Israël zou doden; de gemene Herodias, die het bloed van Johannes de Doper heeft laten vergieten; de slappe, opportunist Pilatus, de spottende soldaten; de priesters, de oversten en de waanzinnige menigte die riep: *“Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!”* Allen zien ze hoe groot hun schuld is. Ze proberen zich tevergeefs te verbergen voor de Goddelijke lichtglans van Christus' gezicht, Die de schittering van de zon verre overtreft. De verlost en leggen hun kroon voor de voeten van Christus en roepen: *“Hij is voor mij gestorven!”*

Onder de verlost en zijn ook de apostelen van Christus: de moedige Paulus, de vurige Petrus, de geliefde en liefhebbende Johannes en hun oprechte volgelingen, en bij hen staat de grote groep martelaren. Buiten staan allen die hen vervolgd, gevangen genomen en vermoord hebben. In gezelschap van al het verfoeilijke, gemene gespuis. Daar staat Nero, dat wrede, gemene monster. Hij ziet de vreugde en blijdschap van allen die hij eens gemarteld heeft. Hun doodsangst verschaft hem zo'n satanisch genoegen. [668] Zijn moeder is er ook. Ze ziet hoe de slechte karaktertrekken die ze aan haar zoon heeft doorgegeven en de hartstochten die zij door haar voorbeeld heeft aangemoedigd en ontwikkeld, hebben geleid tot de misdaden die de wereld met afgrijzen vervulden.

Daar staan ook de priesters en prelaten van Rome, die zich uitgaven voor Christus' gezanten, maar intussen de pijnbank, de kerker en de brandstapel gebruikten om het geweten van de mensen te beheersen. Daar staan de trotse pausen, die zichzelf boven God hebben verheven en zich het recht hebben toegeëigend de wet van de Allerhoogste te veranderen. De zogenaamde kerkvaders zullen rekenschap aan God moeten afleggen en zouden zich heel graag aan deze plicht willen onttrekken. Nu het te laat is beseffen ze dat de Alwetende waakt over Zijn wet en dat Hij de schuldige geenszins onschuldig zal houden. Nu beseffen ze dat Christus solidair is met Zijn volgelingen die moesten lijden. Nu dringt de volle betekenis van Christus' woorden tot hen door: *“Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze Mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan”* (Matteüs 25:40).

Alle ongelovigen staan nu voor Gods rechterstoel op beschuldiging van hoogverraad tegen Gods heerschappij. Ze hebben niemand die hen zal verdedigen. Ze kunnen geen enkele verontschuldiging aanvoeren en worden tot de eeuwige dood veroordeeld.

Het is nu voor iedereen duidelijk dat het loon dat de zonde geeft niet vrijheid, onafhankelijkheid en het eeuwige leven is, maar slavernij, ondergang en dood. De ongelovigen realiseren zich wat ze door hun opstandig leven hebben verspeeld. Ze hebben het *“alles verre te boven gaand eeuwig gewicht der heerlijkheid”* dat hun werd aangeboden verworpen. Nu zien ze wat ze zullen missen. Zij die verloren gaan zeggen: *“Ik had dit ook kunnen hebben, maar ik heb het gewoon genegeerd. Erg onverstandig van mij! Ik heb ellende, schande en wanhoop gekozen in plaats van vrede, geluk en eer”*. Iedereen erkent dat hij terecht uitgesloten is. Tijdens hun leven hadden ze gezegd: *“Wij willen niet, dat Deze (Jezus) Koning over ons wordt”*.

De terdoodveroordeelden hebben de kroning van Gods Zoon in extase gevolgd. Ze zien de tafelen van Gods wet - de wetten die zij hebben veracht en overtreden - in

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Zijn hand. [669] Ze zien de verwondering, blijdschap en aanbidding van de verlost. Wanneer de menigte buiten de stad de melodie van het lied hoort, roept ze in koor uit: *“Groot en wonderbaar zijn Uw werken, Heere God, Almachtige; rechtvaardig en waarachtig zijn Uw wegen, Gij, Koning der volkeren!”* (Openbaring 15:3). Ze buigen in het stof en aanbidden de Levensvorst.

Satan schijnt verlamd wanneer hij de heerlijkheid en majesteit van Christus ziet. Hij was eens een beschuttende cherub en herinnert zich nu van welke hoogte hij is gevallen. Hij was een morgenster, *“een zoon des dageraads”!* Hij is erg veranderd en zeer diep gezonken! Hij heeft nooit meer zitting in de raad waarin hij eens een hoge functie bekleedde. Hij ziet nu een andere naast de Vader staan die Gods heerlijkheid omsluit. Hij heeft een engel met een verheven gestalte en een luisterrijke verschijning de kroon op het hoofd van Christus zien plaatsen en weet dat hij die hoge positie had kunnen innemen.

Hij denkt aan de tijd toen hij nog onschuldig en rein was en aan de vrede en het geluk die hij kende voordat hij God van alles en nog wat begon te beschuldigen en jaloers werd op Jezus. Zijn beschuldigingen, zijn opstand, zijn bedrog om in de gunst bij de engelen te komen, zijn koppige weigering om tot inkeer te komen toen God hem wilde vergeven, komen hem nu duidelijk voor de geest. Hij denkt na over zijn activiteiten onder de mensen en aan de gevolgen - de vijandschap onder de mensen, de vreselijke verwoesting van mensenlevens, de opkomst en ondergang van koninkrijken, de omverwerping van tronen, de lange opeenvolging van oproer, strijd en revolutie. Hij denkt aan zijn onafgebroken inspanningen om het werk van Christus tegen te werken en de mens steeds dieper te laten zinken. Hij ziet dat zijn duivelse intriges niets hebben kunnen uitrichten tegen de gelovigen die hun vertrouwen in Jezus hadden gesteld. Wanneer satan nadenkt over het rijk dat hij heeft opgericht, ziet hij alleen mislukkingen en puinhopen. Hij heeft de massa ingefluisterd dat ze de Stad Gods makkelijk zouden kunnen innemen, maar hij weet dat het een leugen is. In de grote strijd heeft hij steeds weer de nederlaag geleden en heeft hij altijd de aftocht moeten blazen. Hij kent de kracht en majesteit van de Eeuwige uit eigen ervaring. [670]

De aartsrebel heeft er altijd naar gestreefd zichzelf wit te wassen en het bewijs willen leveren dat Gods heerschappij de oorzaak is van de opstand. Hij heeft er al zijn krachten voor ingezet. Hij heeft de zaak systematisch en met overleg aangepakt. Hij heeft met buitengewoon succes talloze mensen kunnen overtuigen van zijn versie van de grote strijd, die nu al zó lang duurt. Duizenden jaren lang heeft deze opstandelingenleider Waarheid voor leugen laten doorgaan. Maar de tijd is aangebroken dat zijn opstand voorgoed zal worden neergeslagen. Nu zal de levensloop en het karakter van satan aan het licht worden gebracht. De aartsbedrieger wordt volledig ontmaskerd door zijn laatste grote inspanning, die erop gericht is Christus van de troon te stoten, Zijn volk te vernietigen en de Stad Gods in te nemen. Zij die zich bij hem hebben aangesloten, zien dat zijn zaak hopeloos is. Christus' volgelingen en de getrouwe engelen doorzien nu zijn complot tegen Gods heerschappij ten volle. Hij wordt door iedereen verafschuwd.

Satan weet dat er door zijn moedwillige opstand geen plaats voor hem is in de hemel. Hij heeft zijn krachten ingespannen om tegen God te strijden. De reinheid, vrede en harmonie in de hemel zouden voor hem de ergste kwelling zijn. Zijn beschuldigingen tegen de barmhartigheid en rechtvaardigheid van God blijken zinloos te zijn. Hij draagt de volle schuld die hij op God wilde schuiven. Ook satan moet buigen. Hij erkent dat God rechtvaardig was in Zijn oordeel.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

“Wie zou niet vrezen, Heere, en Uw Naam niet verheerlijken? Immers, Gij alleen zijt heilig. Want alle volken zullen komen en zullen voor U nedervallen in aanbidding, omdat Uw gerichten openbaar zijn geworden.” (Openbaring 15:4). Alle problemen in verband met Waarheid en dwaling die in de eeuwenlange strijd zijn gerezen, zijn nu opgelost. De gevolgen van de opstand en van de overtreding van Gods geboden zijn aan het licht gebracht voor alle met rede begaafde schepselen. Het ganse heelal heeft de tegenstelling tussen de heerschappij van satan en die van God kunnen zien. Satan wordt door zijn eigen werken veroordeeld. Gods wijsheid, rechtvaardigheid en goedheid zijn overduidelijk bewezen. Iedereen kan vaststellen dat Gods handelen in de grote strijd altijd bepaald is geweest door het eeuwige geluk van Zijn kinderen en het welzijn van alle werelden die Hij heeft geschapen. [671] *“Al uw werken zullen U loven, HEERE, Uw gunstgenoten zullen U prijzen”* (Psalm 145:10). De geschiedenis van de zonde zal in alle eeuwigheid bewijzen dat het geluk van al Gods schepselen onlosmakelijk verbonden is met het bestaan van Zijn wet. Nu iedereen alle feiten van de grote strijd kent, zal het ganse heelal, zowel Gods getrouwen als de opstandelingen in koor uitroepen: *“Rechtvaardig en waarachtig zijn Uw wegen, Gij, Koning der volkeren!”*

Het heelal weet nu welk groot Offer door de Vader en de Zoon voor de verlossing van de mens is gebracht. Het ogenblik dat Christus Zijn rechtmatige plaats gaat innemen en verheerlijkt wordt boven elke overheid en macht en elke naam die genoemd wordt, is aangebroken. Jezus heeft om de vreugde van de verlossing die voor Hem lag, het kruis gedragen en niet op de schande gelet. Hoewel Zijn verdriet en de schande onvoorstelbaar groot waren, zijn de vreugde en de heerlijkheid veel groter. Hij kijkt naar de verlostten. Ze zijn vernieuwd naar Zijn beeld. Hij herkent het Goddelijke in elk hart en de kenmerken van hun Koning op elk gezicht. Hij vind de resultaten van Zijn zielestrijd in hen terug en is tevreden. Dan zegt Hij met luider stem, zodat de verlostten en de verlorenen het kunnen horen: *“Deze heb Ik met Mijn bloed gekocht. Voor hen heb Ik geleden, voor hen ben Ik gestorven, opdat ze in alle eeuwigheid bij Mij zouden kunnen zijn”*. En de verlostten die in witte gewaden rondom de troon staan, zingen een lied: *“Het Lam, Dat geslacht is, is waardig te ontvangen de macht en de rijkdom, en de wijsheid en de sterkte, en de eer en de heerlijkheid en de lof”* (Openbaring 5:12).

Ondanks het feit dat satan Gods rechtvaardigheid moest erkennen en voor de heerschappij van Christus moest buigen, is zijn karakter niet veranderd. De geest van opstandigheid breekt weer los als een woeste vloedgolf. Hij wordt waanzinnig en besluit de grote strijd niet op te geven. Hij wil een laatste, wanhopige slag leveren tegen de Koning des hemels. [672] Hij gaat als een razende tekeer onder zijn aanhangers en probeert hen met zijn eigen razernij te bezielen. Hij wil hen tot de strijd aanzetten. Maar geen van die ontelbare miljoenen die hij tot opstand heeft verleid, erkent hem nog als hun leider. Het is afgelopen met zijn heerschappij. De ongelovigen haten God even erg als hij, maar ze beseffen dat ze reddeloos verloren zijn en dat ze niet tegen God zijn opgewassen. Ze worden woedend op satan en met een demonische waanzin storten zijn eigen handlangers zich op hem.

God heeft gezegd: *“Omdat gij in uw hart uzelf gelijkgesteld hebt met een god, daarom, zie Ik breng vreemdelingen over u, de gewelddadigste der volken; die zullen hun zwaarden trekken tegen de luister van uw wijsheid en uw glans ontwijden. In de groeve zullen zij u doen neerdalen”*. *“Ik deed u weg, gij beschuttende cherub, van tussen de vlamme stenen. ... Ter aarde wierp Ik u neer, en maakte u tot een schouwspel voor koningen ... Ik maakte u tot as op de grond voor de ogen van allen die u zagen. ... Een*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

verschrikking zijt gij geworden, verdwenen zijt gij - voor altijd!" (Ezechiël 28:6-8, 16-19).

"Want elke schoen die dreunend stamp, en elke mantel, in bloed gewenteld, zal verbrand worden, een prooi van het vuur". "Want de HEERE koestert toorn tegen alle volken en grimmigheid tegen al hun heer; Hij heeft hen met de ban geslagen, hen ter slachting overgegeven". (Jesaja 9:4; 34:2) "Hij regent op de goddelozen vurige kolen en zwavel, schroeiende wind is het deel van hun beker" (Psalm 11:6). God laat vuur uit de hemel neerdalen. De aarde wordt opengereten. De wapens die in haar schoot verborgen lagen, komen naar boven: uit elke gapende afgrond schieten vlammen omhoog. Zelfs de rotsen staan in brand. De dag die zou "branden als een oven" (Maleachi 4:1) is aangebroken. De elementen smelten weg. "De aarde en de werken die daarop zijn" verbranden. (2 Petrus 3:10). Het aardoppervlak schijnt één gesmolten massa - een uitgestrekte, kokende vuurzee. [673] Het is de tijd van het oordeel en van de definitieve vernietiging van de ongelovigen - "een dag van wraak, een jaar van vergelding in Sions rechtsgeding" (Jesaja 34:8).

De goddelozen ontvangen hun straf op aarde. *"Zij (zullen) zijn als stoppels, en de dag die komt, zal hen in brand steken - zegt de HEERE der heerscharen" (Maleachi 4:1). Sommigen worden in een oogwenk vernietigd, terwijl anderen vele dagen lijden. Iedereen wordt gestraft "naar zijn werken". De zonden van de verlostten zijn op satan overgedragen en hij moet niet alleen voor zijn eigen opstand boeten, maar voor alle zonden waartoe hij Gods volk heeft verleid. Zijn straf zal veel groter zijn dan die van hen die hij heeft misleid. Wanneer allen die het slachtoffer zijn geworden van zijn bedrog dood zijn, zal hij verder leven en nog moeten lijden. De goddelozen worden met wortel en tak definitief uitgeroeid. Satan is de wortel en zij zijn de takken. De straf is voltrokken. Het recht heeft zijn loop gehad. De hemel en de aarde zijn daar getuige van geweest en verkondigen Gods rechtvaardigheid. Ezechiël 38 en 39*

Er is voorgoed een einde gekomen aan satans vernietigend werk. Zesduizend jaar lang heeft hij naar eigen goeddunken gehandeld. Hij heeft de aarde in ellende gedompeld en verdriet gebracht in het heelal. De ganse schepping heeft *"in al haar delen gezocht"* en is *"in barensnood"* geweest. Nu zijn Gods schepselen voorgoed van hem en zijn verleidingen verlost. *"De gehele aarde heeft rust, is stil; men (de verlostten) breekt uit in gejubel"* (Jesaja 14:7). Het trouwe universum brengt God lof en juicht om de overwinning. Johannes hoorde *"als een stem van een grote schare en als een stem van vele wateren en als een stem van zware donderslagen, zeggende: Halleluja! Want de Heere, onze God, de Almachtige, heeft het Koningschap aanvaard"* (Openbaring 19:6).

Terwijl de aarde in een vuurzee is, zijn de verlostten veilig in de Heilige Stad. De tweede dood heeft geen macht over hen die deel hadden aan de eerste opstanding. God is een verterend vuur voor de ongelovigen, maar voor Zijn kinderen is Hij een Zon en een Schild. (Openbaring 20:6; Psalm 84:12). [674]

"En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde waren voorbijgegaan" (Openbaring 21:1). Het vuur dat de ongelovigen verteert, reinigt tegelijkertijd de aarde. Elk spoor van de vloek is uitgewist. Er is geen eeuwig brandende hel die de verlostten voortdurend herinnert aan de vreselijke gevolgen van de zonde.

Er blijft maar één herinnering aan het verleden: de littekens van de kruisiging blijven altijd zichtbaar. Op Christus' hoofd, in Zijn zijde en op Zijn handen en voeten zijn de enige sporen van de wreedheid van de zonde. De profeet Habakuk, die Christus in Zijn heerlijkheid zag, zei: *"Er is een glans als van zonlicht, lichtstralen heeft Hij aan*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

Zijn zijde en daar is het omhulsel Zijner kracht” (Habakuk 3:4). In die doorboorde zijde waaruit het bloed stroomde dat de mensheid met God verzoende, ligt de heerlijkheid van Christus. Daar is *“het omhulsel Zijner kracht”*. Door het offer van de verlossing is Hij *“in staat om te bevrijden”* en kan Hij dus het vonnis voltrekken aan hen die Gods genade hebben verworpen. De tekenen van Zijn vernedering zijn voor Hem de hoogste eer. De wonden van het kruis zullen in alle eeuwigheid Zijn lof en Zijn macht verkondigen.

“En gij Schaapstoren, gij Ofel der dochter Sions, tot u zal genaken en komen de heerschappij van voorheen, het Koningschap der dochter van Jeruzalem”. (Micha 4:8). Dit is het ogenblik waar heilige mannen vol verlangen naar hebben uitgezien sinds de dag dat *“het flikkerend zwaard”* het eerste mensenpaar uit het paradijs verdreef. Het is de tijd voor *“onze erfenis, tot verlossing van het volk”*. (Efeziërs 1:14). De aarde was oorspronkelijk het koninkrijk van de mens, maar hij heeft zijn heerschappij aan satan overgedragen. Deze machtige vijand heeft eeuwenlang over de aarde geheerst. Dankzij het Verlossingsplan krijgt de mens zijn koninkrijk terug. Hij heeft alles wat hij door de zonde had verloren weer in zijn bezit. *“Want zo zegt de HEERE ... die de aarde geformeerd en haar gemaakt heeft, Hij heeft haar gegrondvest; niet tot een baaierd heeft Hij haar geschapen, maar ter bewoning heeft Hij haar geformeerd”* (Jesaja 45:18). De bedoeling die God oorspronkelijk had toen Hij de aarde schiep, is werkelijkheid geworden: de aarde is voortaan de eeuwige woonplaats van de verlost. *“De rechtvaardigen beërven het land en wonen daarin voor immer”* (Psalm 37:29). [675]

Uit vrees voor een te materialistische voorstelling van de toekomstige erfenis hebben velen de Waarheid in verband met ons eeuwig tehuis vergeestelijkt. Christus gaf Zijn discipelen de verzekering dat Hij heenging om hun plaats te bereiden in het huis van de Vader. Zij die Gods Woord aannemen, kunnen al het één en ander te weten komen over hun hemels tehuis. Toch heeft de Heere voor degenen die Hem liefhebben iets weggelegd *“wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en (...) in geen mensenhart is opgekomen”* (1 Korintiërs 2:9). Wij kunnen met onze taal de beloning van de verlost nooit volledig weergeven. Alleen zij die het in werkelijkheid zien, zullen er zich ten volle rekenschap van kunnen geven. Ons begrensde verstand kan zich onmogelijk een beeld van de heerlijkheid van Gods paradijs vormen.

In de Bijbel wordt de erfenis van de verlost een *“vaderland”* genoemd. (Hebreeën 11:14-16). Daar leidt de hemelse Herder Zijn kudde naar de rivier met *“het water des Levens”*. De *“boom des Levens”* geeft elke maand zijn vrucht en de bladeren van de boom zijn *“tot genezing der volkeren”*. De rivieren stromen altijd en hun water is helder als kristal. Op hun oevers staan bomen die zorgen voor schaduw op het pad van de verlost. De uitgestrekte vlakten gaan over in prachtige heuvels en de bergen van God verheffen hun hoge toppen. Op deze weidse vlakten en op de oevers van deze stromen van levend water zullen Gods kinderen, die zo lang als pelgrims hebben rondgezworven, eeuwig wonen. *“En Mijn volk zal in een verblijf des vredes wonen, in veilige woningen, in oorden van ongestoorde rust”*. *“Van geen geweld zal in uw land meer gehoord worden, van verwoesting noch verderf in uw gebied; en gij zult uw muren Heil noemen en uw poorten Lof”*. *“Zij zullen huizen bouwen en die bewonen, wijngaarden planten en de vrucht daarvan eten; zij zullen niet bouwen, opdat een ander er wone; zij zullen niet planten, opdat een ander het ete ... en van het werk hunner handen zullen Mijn uitverkorenen genieten”* (Jesaja 32:18; 60:18; 65:21,22).

“De woestijn en het dorre land zullen zich verblijden, de steppe zal juichen en bloeien als een roos”. *“Voor een doornstruik zal een cipres opschieten, voor een distel*

De Grote Strijd tussen Christus en satan

zal een mirt opschieten”. “Dan zal de wolf bij het schaap verkeren en de panter zich nederleggen bij het bokje ... en een kleine jongen zal ze hoeden”. [676] “Men zal geen kwaad doen noch verderf stichten op gans Mijn heilige berg”, zegt de Heere.” (Jesaja 35:1; 55:13; 11:6-9).

In de hemel kan er geen lijden zijn. Er zullen geen tranen, geen begrafenissen en geen tekenen van rouw meer zijn. “En de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan”. (Openbaring 21:4) “En geen inwoner zal zeggen: Ik ben ziek; het volk dat daar woont, zal vergeving van ongerechtigheid hebben” (Jesaja 33:24).

Daar is het Nieuwe Jeruzalem, de hoofdstad van de verheerlijkte nieuwe aarde, “een sierlijke kroon in de hand des HEEREN, een koninklijke tulband in de hand van uw God”. “Haar glans geleek op een zeer kostbaar gesteente, als de kristalheldere diamant”. “En de volken zullen bij haar licht wandelen en de koningen der aarde brengen hun heerlijkheid in haar”. De Heere zegt: “En Ik zal juichen over Jeruzalem en Mij verblijden over Mijn volk”. “Zie, de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volken zijn en God Zelf zal bij hen zijn” (Jesaja 62:3; Openbaring 21:11,24; Jesaja 65:19; Openbaring 21:3).

In de Stad Gods zal er geen nacht zijn. Niemand zal rust nodig hebben of ernaar verlangen. Men zal nooit genoeg krijgen van het doen van Gods wil en het loven van Zijn Naam. We zullen altijd de koelte van de eeuwige morgen voelen. “En zij hebben geen licht van een lamp of licht der zon van node” (Openbaring 22:5). Het licht van de zon zal worden vervangen door een lichtglans die niet verblindt, maar toch oneindig helderder is dan de zon op haar hoogtepunt. De heerlijkheid van God en het Lam overspoelen de Heilige Stad met een eeuwig schijnend licht. De verlost wandelen in de heerlijkheid van de eeuwige dag.

“En een tempel zag ik in haar niet, want de Heere God, de Almachtige, is haar tempel, en het Lam” (Openbaring 21:22). Gods volk zal het voorrecht genieten de Vader en de Zoon van aangezicht tot aangezicht te zien. “Nu zien wij nog door een spiegel, in raadselen” (1 Korintiërs 13:12). [677] Wij zien het beeld van God, weerkaatst als in een spiegel, in de natuur en in Zijn handelen met de mens, maar dan zullen we Hem van aangezicht tot aangezicht zien, zonder de sluier die Hem aan ons gezicht onttrekt. We zullen in Zijn tegenwoordigheid staan en Zijn heerlijkheid zien.

Daar zullen de verlost “kennen zoals zij gekend zijn.” De liefde en de genegenheid die God zelf in ons heeft gelegd, zullen er op de heerlijkste en fijnste manier worden uitgedrukt. De zuivere gemeenschap met heilige wezens, het harmonieuze contact met de engelen en met de gelovigen van alle eeuwen die hun gewaden hebben gewassen in het bloed van het Lam en de heilige banden van “alle geslacht in de hemelen en op de aarde” (Efeziërs 3:15), dragen bij tot het geluk van de verlost.

Daar zullen onsterfelijke wezens zich in eeuwige verrukking verdiepen in de wonderen van de scheppingskracht en in de verborgenheden van de verlossende Liefde. Er zal geen wrede, misleidende vijand zijn om de mensen van God af te leiden. Elk talent zal worden ontwikkeld en verbeterd. Het verwerven van kennis zal de geest niet vermoeien, noch het verstand uitputten. Daar zullen de grootste ondernemingen tot een goed eind worden gebracht en de hoogste ambities werkelijkheid worden. Toch zal men steeds hogere toppen bereiken, en zich verbazen over nieuwe wonderen. Men zal nieuwe Waarheden doorgronden en nieuwe onderwerpen ontdekken die de volledige inzet van geest, ziel en lichaam zullen vergen.

De Grote Strijd tussen Christus en satan

De verlostten zullen alle schatten van het heelal kunnen bestuderen. Ze zijn onsterfelijk geworden en zweven in onvermoeibare vlucht naar verafgelegen werelden - naar werelden die bedroefd waren toen ze de ellende van de mensheid zagen en van blijdschap juichten wanneer een ziel uit de handen van satan werd verlost. Met onuitsprekelijke vreugde delen de mensen nu in de blijdschap en wijsheid van wezens die nooit hebben gezondigd. Ze hebben ook toegang tot de schatten van kennis en inzicht die in de loop der eeuwen zijn verworven door de bestudering van Gods werken. Met een onsterfelijke blik zullen ze kunnen kijken naar de pracht van de schepping - naar zonnen, sterren en melkwegstelsels, die nauwkeurig hun baan rond de troon van God beschrijven. Op alles, van het kleinste tot het grootste, staat de Naam van de Schepper geschreven en in alle dingen komt de rijkdom van Zijn kracht tot uiting.[678]

In de loop van de eeuwigheid zullen ze God en Christus steeds beter leren kennen. Liefde, eerbied en geluk zullen net zoals de kennis steeds groter worden. Hoe beter de mensen God leren kennen, des te meer zullen ze Zijn karakter bewonderen. Naarmate Jezus de verborgenheden van de Verlossing en de hoogtepunten in de grote strijd tegen satan voor hen ontsluit, zullen de harten van de verlostten met nog meer toewijding worden vervuld; ze zullen de gouden citers met intensere vreugde bespelen. Duizend maal duizenden en tienduizend maal tienduizenden zullen Gods lof zingen.

“En alle schepsel in de hemel en op de aarde en onder de aarde en op de zee en alles wat daarin is, hoorde ik zeggen: Hem, Die op de troon gezeten is, en het Lam zij de lof en de eer en de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheden” (Openbaring 5:13). De grote strijd is dan ten einde. De zonde en de zondaren zijn er niet meer. Het ganse heelal is gereinigd. Overal in de schepping is er eendracht en blijdschap. Van Hem die alles geschapen heeft, komen stromen van leven, licht en vreugde, die alle delen van de oneindige ruimte bereiken. De kleinste atomen en de grootste werelden, alle levende wezens en alle levenloze voorwerpen verkondigen in hun oneindige schoonheid en volmaakte vreugde: **God is liefde.**